NEMZETKÖZI BESTSELLER

PATRICIA

CORNWELL

ELŐRE MEGFONTOLT SZÁNDÉKKAL

Patricia Cornwell

Előre megfontolt szándékkal

Fordította Szentgyörgyi József
Európa Könyvkiadó Budapest, 1998
Patricia Cornwell From Potters Field Warner Books,
1996 Copyright by Patricia Daniels Cornwell
1995 Hungarian translation
Szentgyörgyi József, 1998

Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél?
A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről.
Mózesi. 4,10

SZENTESTE Temple Gault biztos léptekkel taposta a Central Park mély havát. Késő re járt, de nem tudta pontosan, mennyire. A Ramble irányában sziklák sötétlettek a csillagok alatt. Hallotta s látta lélegzetét, mert olyan ember volt, mint senki más: varázsló. Az volt mindig is, emberi testet öltött istenség. Olyan helyeken sem csúszott meg menet közben, ahol – tudta – mások feltétlenül megcsúsztak volna. És nem ismert félelmet. Baseballsapkájának ellenzője alatt ide-oda pásztázott a szeme.

A helyhez érve – pontosan tudta, hol találja – leguggolt, félresimította hosszú, fekete felöltője szárnyait.

Egy kimustrált katonai hátizsákot tett a hóra, véres kezét maga elé emelte. Hideg volt, de nem elviselhetetlen. Nem kedvelte a kesztyűt, legföljebb a gumikesztyűt, és azt sem azért, mintha meleg volna. Arcot-kezet mosott a friss, puha hóban, majd véres golyóvá gyúrta. Odatette a hátizsák mellé, mert nem hagyhatta ott.

Halványan elmosolyodott. Tengerpart homokjában ásó, boldog kutyaként túrta fel a park havát, lábnyomokat tüntetve el, a vészkijárat fedlapját keresve. Ott volt, ahol lennie kellett. Addig kotorta jobbra-balra a havat, míg meg nem találta a nyílászáró és vaskerete közé helyezett összehajtogatott ezüstpapírt. Megragadta a fogantyúként szolgáló karikát, és kiemelte helyéről a kerek, súlyos vaslapot. Odalent a metró sötét zsigereiben szerelvény sikoltott. Ledobta a hátizsákot és a hógolyót. Bakancsa megkondította a vaslétrát, ahogy elindult lefelé.

Hideg volt szenteste, tükörjege alattomos, a rendőrségi rádiókban bűntettek recsegtek. Ritkán esett meg, hogy valaki Richmondnak erre a nagy lakótelepére hozott sötétedés után. Általában magam vezettem. Általában én voltam az a magányos sofőr, aki a bonctani intézet kék furgonjával megjelent a gyilkosságok és tisztázatlan halálesetek színhelyén.

Aznap este azonban egy Crown Victoria utas ülésén utaztam. A kódokban beszélő diszpécserek s rendőrök szavain karácsonyi muzsika

szűrődött át.

– Mikulás seriff épp most fordult be ott jobbra mutattam előre. – Szerintem eltévedt.

– Szerintem meg belőtte magát – mondta Pete Marino kapitány, annak a veszélyes körzetnek a parancsnoka, amelyikben jártunk. – Nézze csak meg a szemét, mikor majd megállunk.

Nem lepett meg. Lamont Brown seriff magánemberként Cadillackel járt, vaskos arany ékszereket hordott, és a környezete kedvelte azért a szerepért, amit most is épp előadott. Mi, akik tudtuk, mi az igazság, egy szót se mertünk szólni. Elvégre olyasmit mondani, hogy a Mikulás nem létezik, szentségtörés. Márpedig ebben az esetben tényleg nem létezett. Brown seriff kokaint szippantgatott, és minden évben zsebre vágta a szegényeknek szánt adományok felét, amit azzal adtak neki, hogy ossza szét. Piszkos tróger volt, egyszer még azt is kiügyeskedte, hogy fegyelmit indítsanak ellenem kölcsönösen utáltuk egymást.

Fáradtan vonszolták magukat az ablaktörlő lapátjai. A hópelyhek félénk, fehér ruhás, táncoló hajadonokként libegtek-forogtak Marino kocsija előtt.

Örvénylettek egy ideig a nátriumgőz-lámpák fényében, aztán olyan feketék lettek, mint az aszfaltra kérgesült jég. Farkasordító hideg volt. A városlakók legnagyobb része otthon volt már, családi körben az ablakok mögött kivilágított fenyőfák és gyertyalángok fénylettek. Karén Carpenter fehér karácsonyról ábrándozott, mígnem Marino goromba kézzel másik rádióadóra váltott.

– Nem bírom a női dobosokat. – Benyomta a cigarettagyújtót.

– Karen Carpenter már meghalt – mondtam, mintha ez fölvértezné a fölényeskedés ellen. – És most különben sem dobolt.

– Hát igen. – Marino kihúzott egy cigarettát.

Tényleg. A kajálással volt neki valamilyen gondja, elfelejtettem, hogy nevezik az ilyet.

Halleluja harsant: a Mormon Tabernákulum Kórus éneke. Reggel Miamiba kellett repülnöm anyámhoz, a húgomhoz és Lucyhoz. Anyám már hetek óta kórházban feküdt. Egy időben annyit dohányzott, mint Marino. Letekertem egy ujjnyira az ablakot.

– Aztán megállt a szíve – folytatta Marino. – Végül tulajdonképpen abba halt bele.

– Végül mindenkire ez vár – mondtam.

– De nem errefelé. Ezen a mocskos környéken inkább az ólommérgezés.

Két kéken-vörösen villogó richmondi járőrkocsi között haladtunk, rendőrök, riporterek és tévéstábok konvojában. Valahányszor megálltunk, a média emberein erőt vett karácsony szelleme, s előrohantak jegyzettömbjeikkel, mikrofonjaikkal és kameráikkal. Lázas buzgalommal, érzelmektől fűtött hangon közvetítették, hogyan nyújtja át a mosolygó Mikulás seriff az ajándékokat és az élelmiszeres csomagokat a környék elhanyagolt gyermekeinek s az idegsokkos anyáknak. Marino meg én takarókat osztottunk, mert abban az évben azokat ajándékoztam.

A Magnólia Street sarkán kocsiajtók nyíltak. Nem messze előttünk egy élénkpiros foltot pillantottam meg: a richmondi rendőrfőnökkel s más pléhgallérosokkal a nyomában a Mikulás hussant át a fényszórók kévéjén. A tévékamerákat kísérő lámpák felgyúltak, ufókként lebegtek a levegőben vakuk villogtak.

– Valahogy olyan olcsó szaguk van ezeknek a vackoknak – szólalt meg Marino a takarók alatt. – Hol vette ezeket? Valami állatkereskedésben?

– Melegek, moshatók, és ha netán meggyulladnak, nem bocsátanak ki olyan mérgező gázokat, mint a cianid és hasonlók.

– Jézusom. Hát ha ez nem ringat karácsonyi hangulatba, akkor semmi.

Nem tudtam, hol vagyunk. Körülnéztem.

– Kutyaólba nem raknék ilyet – folytatta Marino.

– Magának se kutyája, se kutyaólja, én pedig nem kínáltam magának egyet sem. Minek megyünk ebbe a lakásba? Nem is szerepel a listán.

– Ez volt a százdolláros kérdés.

Riporterek, szociális szolgálatok és különféle igazságügyi testületek képviselői álltak egy lakás ajtaja előtt, amely pontosan olyan volt, mint e betonlaktanyára emlékeztető lakótelep többi lakása. Keresztülnyomakodtunk Marinóval az ott állókon. Kézi reflektorok, autófényszórók oszlatták szét a sötétséget. Mikulás seriff elbődült: – Hohoho!

Benyomultunk. Mikulás egy kis fekete fiút lovagoltatott a térdén, és egymás után nyomta kezébe az ajándékcsomagokat. A fiút – úgy hallottam – Trevinek hívták. Kék sapka ült a fején, az ellenzője fölött egy marihuánalevél díszelgett. Óriási szemén látszott, nagyon meglepte, hogy ennek a pici villanykörtékkel teleaggatott, ezüstös fának a tövében ott ül

egy vörös bársonyba öltözött férfi térdén. A szűk, túlfűtött, levegőtlen helyiségben avas zsír szaga érződött.

– Kis helyet, hölgyem. – Egy tévés operatőr arrébb tolt.

– Azt nem lehet csak úgy odatenni.

– Ki kapja a többi játékot?

– Asszonyom, nagyon megkérem, lépjen hátrébb.

– Az operatőr gyakorlatilag félrelökött. Ereztem, hogy felszökik a vérnyomásom.

– Kell még egy doboz…

– Nem kell. Ott van.

– …kaja? Ja, jó. Látom.

– Ha maga valamelyik társadalmi szervezettől van – szólt rám az operatőr – , akkor jó volna, ha oda bírna állni.

– Ha magának csak feleannyi esze volna, mint egy tyúknak – villantotta rá a szemét Marino akkor tudná, hogy a hölgy nem valamelyik társadalmi szervezettől van.

A kanapén ülő idősebb, zsákruhás asszony sírva fakadt egy fehér inges, díszegyenruhás őrnagy ült mellé, hogy vigasztalja. Marino közelebb hajolt hozzám.

– Egy hónapja kifektették a lányát – suttogta a fülembe. – Kingnek hívják őket. Emlékszik az ügyre?

Megráztam a fejem, nem emlékeztem. Rengeteg az ilyen eset.

– Gyanítjuk, hogy egy Jones nevű patkány, egy narkócsencser csinálta – ösztökélte a memóriámat Marino.

Megint csak a fejem ráztam. Patkányszerű kábítószerárus is rengeteg van, s a Jones sem az a ritka név.

Az operatőr forgatni kezdett. Mikulás seriff megvető, fagyos tekintetet vetett rám elfordítottam a fejem. Az operatőr megint megtaszított.

– Ezt ne tegye még egyszer – figyelmeztettem olyan hangon, amiből érezhette, hogy komolyan gondolom.

A sajtó figyelme a nagymama felé fordult, mert ez volt az est főtémája: valakit megöltek, az áldozat anyja zokog, Trevi pedig itt van árván. Mikulás seriff, immár a reflektorok hatókörén kívül, letette a kisfiút.

– Elvennék egy takarót, kapitány úr – szólította meg Marinót az egyik szociális munkás.

– Csak tudnám, mit keresünk ebben a viskóban nyújtotta felé a

takarókat Marino. – Boldog lennék, ha elárulná valaki.

– Itt csak egy gyerek van – folytatta a szociális munkás – , nem kell az összes. – Olyan hangon beszélt, mintha Marino nem tartotta volna be az utasításait. Elvett egy összehajtott takarót, a többit visszatolta Marinónak.

– Márpedig itt négy gyereknek kellene lennie morgott Marino. – Mondom, hogy ez a kalyiba nem szerepel a lajstromban.

Egy riporter jött oda hozzám. – Elnézést kérek, Scarpetta doktornő. Hogy kerül maga ide ma este?

Arra számít, hogy valaki meghal?

A városi napilap sosem bánt velem kesztyűs kézzel, annak a riportere volt. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna. Mikulás seriff kiment a konyhába, amit furcsállottam, hisz nem itt lakott, és nem kért rá engedélyt. A kanapén ülő nagymama azonban nem volt olyan lelkiállapotban, hogy észrevegye, hová megy, vagy hogy foglalkozzon vele.

Letérdeltem az új játékai csodálatába feledkezett, magányosan álldogáló Trevi mellé. – Hű, micsoda tűzoltóautód van neked! – mondtam.

– Világítás. – Egy vörös lámpára mutatott, amely a kocsi tetejére volt szerelve, s mikor felkattintott egy kapcsolót, villogott is.

Marino is leguggolt a gyerekhez. – Adtak hozzá tartalék elemet? – Zsémbeskedve mondta, de hangja nem tudta leplezni mosolygását. – Nem mindegy, milyet raksz bele. Látod itt ezt a kis tartót? Na, ide kell belerakni. És csak ceruzaelem jó hoz…

Az első lövés a konyha felől hallatszott, és úgy hangzott, mintha egy kipufogó durrant volna.

Marino előrántotta a pisztolyát, Trevi mint egy százlábú, összekunkorodott a padlón. Én a gyerek fölé hasaltam. Lövések dörrentek gyors egymásutánban valahol a hátsó ajtónál ürítették ki egy félautomata fegyver tárát.

– Le! Le a földre!

– Istenem!

– Jézus!

Kamerák, mikrofonok koppantak a padlón, emberek üvöltöttek, ugrottak az ajtóhoz vagy vágták hasra magukat.

– Mindenki a padlóra!

Marino lövésre kész kilencmilliméteresével a kezében óvatosan a konyha felé indult. A lövöldözés abbamaradt, a helyiségre halálos csönd

telepedett.

Kalapáló szívvel felnyaláboltam Trevit. Egész testemben remegtem. Trevi nagyanyja ott maradt a kanapén, előrehajolva, két karját a feje köré kulcsolva, mintha egy zuhanó repülőgépen ülne. Leültem mellé, magamhoz szorítottam a kisfiút. Kő merev volt a teste, a nagyanyja rémülten zokogott.

– Ó, Jézusom! Jaj, könyörgök, ne, Jézusom! – nyöszörögte előre-hátra himbálózva.

– Semmi baj – szóltam rá határozottan.

– Ezt ne! Ezt ne…! Még egy ilyet nem bírok ki!

Édes Jézusom!

Megfogtam a kezét. – Nem lesz semmi baj. Figyeljen rám. Csend van. Abbamaradt.

Előre-hátra ringatózva zokogott, Trevi a nyakamba csimpaszkodott.

Marino megjelent a nappaliból a konyhára szolgáló ajtóban. Az arca feszült volt, a szeme ide-oda villant. – Doktornő…! – intett.

Kimentem vele a megereszkedett szárítókötelekkel teleaggatott, szánalmas kis hátsó udvarra. A fagyott füvön egy sötét halom hevert, kavargott körülötte a hó. Fiatal fekete volt az áldozat, hanyatt hevert, résnyire nyitott szeme vakon merevült a tejszerű égboltra. Kék, pehelybélésű ujjasa több helyen is felhasadt. Az egyik lövedék a jobb arcán hatolt be. Összepréseltem a mellét, és levegőt fújtam a szájába a vér megfestette a kezem, rádermedt az arcomra. Már nem lehetett megmenteni. Szirénák jajongtak-nyüszítettek az éjszakában, kósza kísértetekként tiltakozva az újabb haláleset ellen.

Zihálva felültem, Marino talpra segített. A szemem sarkából mozgást érzékeltem, odafordultam: három rendőr a megbilincselt Mikulás seriffet vezette el. Jambósapkáját elvesztette, ott hevert nem messze az udvaron, azon a részen, ahol Marino zseblámpájának fényében töltényhüvelyek csillantak.

– Az ég szerelmére, mi folyik itt? – kérdeztem döbbenten.

– Úgy néz ki, hogy a Mikulás itt kint az udvaron összezördült a Krampusszal – felelte lihegve és rettentően felpörögve Marino. – Úgy látszik, ezért kanyarodott ide a díszmenet. Csak a seriff tudta előre, hogy miért.

Teljesen elzsibbadtam. Vér ízét éreztem, és az AIDS jutott eszembe.

Megjelent a rendőrfőnök, mindenfélét kérdezett.

Marino magyarázni kezdett. – Úgy tűnik, hogy a seriff úgy gondolta, nem csak karácsonyi ajándékokat kézbesít.

– Narkó?

– Elképzelhető.

– Nem értettem, miért állunk meg itt – mondta a rendőrfőnök. – Ez a cím nem szerepel a jegyzéken.

– Hát ezért – mondta Marino a halottra rögzült tekintettel.

– Tudjuk, ki ez?

– Anthony Jones, a nevezetes Jones testvérek egyike. Tizenhét éves, többször volt börtönben, mint a doktornő operában. A bátyját tavaly egy Tec 9-essel fektették ki. Fairfield Courtban, a Phaup Streeten.

Múlt hónapban volt egy esetünk, meggyilkolták Trevi anyját, mi Anthonyra gyanakodtunk, de hát tudja, hogy megy ez errefelé. Senki nem tud semmit. Nem volt minek alapján berángatni. Talán majd most tisztázhatjuk.

– Ez a Trevi az a gyerek, aki bent van a házban?

A rendőrfőnök arckifejezése nem változott.

– Az. Azt hiszem, Anthony fia.

– Fegyver?

– Mármint kié?

– Ezé.

– Harmincnyolcas Smith Wesson, mind az öt lövedéke kilőve. Nem volt ideje kirázni a hüvelyeket, és találtunk egy gyorstöltőt a fűben.

– Ötször lőtt és nem talált. – A díszegyenruhás rendőrfőnök élesen elütött a környezetétől, sapkája körül hópelyhek kavarogtak.

– Hát azt nehéz megállapítani. Brown seriffen van mellény.

– Golyóálló mellényt vett föl a Mikulás-jelmez alá. – A rendőrfőnök úgy ismételte a tényeket, mintha jegyzeteket készítene.

– Igen. – Marino közelebb hajolt a szárítókötelek egyik megdőlt tartóoszlopához, zseblámpája fénykévéje végigsiklott a rozsdásodó vascsövön. Kesztyűs kezével megdörzsölt egy golyó ütötte horpadást. – Nocsak. A ma esti végeredmény tehát egy lelőtt fekete és egy lelőtt polák.

A rendőrfőnök néhány pillanatig hallgatott, aztán azt mondta: – A feleségem lengyel, kapitány.

Marino meglepődött, nekem görcsbe ugrott a gyomrom. – De hiszen a családneve nem lengyel.

– Az én nevemet vette föl, és én nem vagyok lengyel. – A rendőrfőnök fekete volt. – Javaslom, hogy tartózkodjon az etnikumokat érintő, rasszista viccektől, kapitány. – Állán csomóba ugrottak az izmok.

Megjött a mentő. Reszketni kezdtem.

– Nézze, nekem nem állt szándékomban… – kezdte Marino.

A rendőrfőnök a szavába vágott. – Úgy veszem észre, nagyon ráférne magára a kulturális különbözőségekkel foglalkozó tanfolyam.

– Már voltam.

– Akkor majd megy megint.

– Már háromszor voltam. Semmi értelme, hogy negyedszer is végigüljem – tiltakozott Marino, aki szívesebben ment volna egy aranyérműtétre, mint még egyszer egy ilyen tanfolyamra.

Ajtók csapódtak, s hordágy kondult valamilyen fémhez.

– Én már itt semmit sem tehetek, Marino. – Szerettem volna rákiabálni, nehogy még jobban belekeveredjen. – És vissza kell mennem az intézetbe.

– Minek? Csak nem akarja ma este boncolni? – nézett rám elképedten Marino.

– Tekintetbe véve a körülményeket, azt hiszem, ez a leghelyesebb – válaszoltam komolyan. – Reggel pedig elutazom.

– Családi körben tölti a karácsonyt? – kérdezte Tucker, a rangjához képest nagyon fiatal rendőrfőnök.

– Igen.

– Szép gondolat – mondta mosolytalanul Tucker.

– Jöjjön, doktornő, beviszem az intézethez.

Marino rágyújtott, de közben is engem nézett.

Amint itt végzek, benézek – mondta.

Jó néhány hónapja kinevezték már Richmond rendőrfőnökévé Paul Tuckert, de eddig csak egyszer találkoztunk, egy kurta protokollrendezvényen. Ma este futottunk össze először egy bűntény színhelyén. Amit tudtam róla, elfért volna egy kartotéklapon.

A Maryland Egyetemen kosárlabdasztár és Rhodes-ösztöndíjas volt, remek felépítésű, kivételesen okos ember. Elvégezte az FBI akadémiáját.

Úgy éreztem, kedvelem, de nem voltam biztos benne.

– Marino nem akart semmi rosszat – mondtam, miközben az East Broad Streetnél keresztülcsusszantunk egy sárga jelzésen.

Ereztem arcomon Tucker sötét szemét, érzékeltem kíváncsiságát. – Tele van a világ olyan emberekkel, akik nem akarnak rosszat, mégis nagyon sok rosszat okoznak. – Telt, mély hangja bronzot és politúrozott fát juttatott eszembe.

– Ezzel nem tudok vitatkozni, ezredes úr.

– Szólíthat Paulnak.

Nem válaszoltam neki azzal, hogy ő pedig szólíthat Kaynek, mert eltöltöttem már annyi évet nőként ebben a világban, hogy ezt megtanuljam.

– Semmi értelme még egy tanfolyamra küldeni folytattam.

– Marinónak meg kell tanulnia a fegyelmet és a tiszteletet – felelte Tucker egyenesen előrenézve.

– A maga módján mindkettőt megtanulta.

– Rendesen kell megtanulnia mindkettőt.

– Őt már nem fogja megváltoztatni, ezredes úr mondtam.–Nehéz természetű, elviselhetetlen, modortalan ember, de nála jobb gyilkossági nyomozóval még nem találkoztam.

Tucker egészen addig hallgatott, míg a Virginia Egyetem orvosi karához érve rá nem kanyarodtunk a Tizennegyedik utcára.

– Árulja el nekem, doktornő, hogy véleménye szerint ez a maga Marino barátja jó körzetparancsnok?

Meghökkentett a kérdés. Engem már az is meglepett, mikor Marinót hadnaggyá léptették elő, mikor pedig kapitány lett, egészen megdöbbentem.

Mindig utálta a pléhgallérosokat, aztán ő is az lett.

Ennek ellenére még mindig ugyanúgy utálta őket, mintha ő nem lett volna az.

– Marino szerintem kitűnő rendőr – mondtam.

Feddhetetlenül becsületes, és jó szíve van.

– Szándékában áll válaszolni a kérdésemre? – Tucker hangsúlya némi derűt sejtetett.

– Marino nem politikus.

– Ez nyilvánvaló.

A régi, kupolás szerkezetű, terrakotta tetejű Main Street-i pályaudvar magasról letekintő toronyórája már messziről jelezte az időt. Az Egyesített Laboratórium épülete mögött beálltunk a Vezető orvos szakértő feliratú parkolóhelyre. Ezen a jellegtelen aszfaltdarabon töltötte a kocsim élete

nagy részét.

– Marino túl sok időt fordít az FBI-ra – mondta Tucker.

– Felbecsülhetetlen értékű szolgálatot nyújt – feleltem.

– Igen, tudom. Ez azonban Marino esetében komoly nehézségeket vet föl. Az ő feladata az első körzet irányítása, nem más városok bűntényeinek felderítése. Én pedig itt egy város rendőrségét irányítom.

– Bárhol történjék is a bűntény, az mindenki problémája – mondtam. – Nem számít, melyik körzetben vagy melyik testületnél dolgozik az ember.

Tucker elgondolkodva méregette az intézet udvarának zárt vaskapuját. – Hétszentség, hogy én nem volnék képes erre, amire itt maga, éjnek évadján, mikor nincs itt senki, csak a hűtőben fekvők.

– Nem tőlük félek – mondtam.

– Irracionális vagy sem, én bizony nagyon félnék tőlük.

A kocsi reflektorainak fénykévéje megkopott vakolatba és egy vasajtóba ütközött mindkettő egyforma, fáradt sárgásbarnára volt festve. Az oldalbejáraton egy vörös tábla hívta fel a látogatók figyelmét, hogy a kapun belül fertőzésveszélynek vannak kitéve. A tábla alsó része a holttestek kezelésére vonatkozó utasításokat adott.

– Szeretnék magától kérdezni valamit – mondta Tucker.

Egyenruhája szövetének súrlódása kísérte mozdulatait, ahogy testhelyzetet váltott az ülésen, s közelebb hajolt hozzám. Hermes kölni illatát éreztem.

Tucker jóképű férfi volt kiugró pofacsontú, erős, fehér fogazatú, erős izomzatú bőre sötétsége mintha egy leopárd vagy tigris jegye lett volna.

– Miért csinálja? – kérdezte.

– Mit? – kérdeztem vissza.

Az ülés támlájának vetette hátát. – Nézze…kezdte a rendőrségi rádión táncot jártak a fények.

– Maga ügyvéd. Orvos. Főnök ugyanúgy, ahogy én.

Ezért kérdezem. Nem tiszteletlenségből.

Ezt tudtam. – Nem tudom, miért – ismertem el.

Hallgatott egy percig, csak azután szólalt meg ismét. – Az apám rakodómunkás volt, az anyám bejáróno Baltimore-ban. – Szünetet tartott. – Amikor mostanában Baltimore-ban járok, elegáns szállodákban lakom, és a kikötői éttermekben étkezem.

Tisztelegnek nekem. Egyik-másik levélben tiszteletreméltónak titulálnak.

Windsor Farmsban van házam. Több mint hatszáz fegyveres embernek parancsolok ebben a félelmetes városban. Én tudom, miért csinálom ezt, doktornő. Azért csinálom, mert srác koromban nem volt hatalmam. Olyan emberek között éltem, akiknek nem volt semmiféle hatalmuk, és megtanultam, hogy mindaz a gonoszság, amiről a templomban prédikálnak, abban gyökerezik, hogy visszaélnek ezzel a bizonyos dologgal, amivel én nem rendelkeztem.

A hóhullás üteme és koreográfiája nem változott.

A pelyhek lassanként belepték a kocsi motorházát.

– Ezredes úr – mondtam. – Karácsonyeste van, és Mikulás seriff a jelek szerint az imént lőtt agyon valakit Whitcomb Courtban. A média a plafonon lesz. Mit tanácsol?

– Egész éjjel bent leszek a főkapitányságon. Gondom lesz rá, hogy rendszeresen járőrözzenek a háza körül. Adjak maga mellé kísérőt hazáig?

– Gondolom, Marino hazavisz, de ha úgy látom, hogy rajta kívül is kell kísérő, természetesen beszólok. Tudnia kell róla, hogy a helyzetet még az is nehezíti, hogy Brown gyűlöl, és most szakértőként fogok megjelenni az ügyében.

– Bárcsak mindannyian ilyen szerencsések lehetnénk.

– Én nem érzem annak magam.

– Igaza van. – Tucker felsóhajtott. – Nem is érezheti magát szerencsésnek. A szerencsének ehhez semmi köze.

– Megjött – mondtam. Egy mentőautó állt be a parkolóba, villogás és szirénázás nélkül, mivel halottszállításkor nincs ok a sietségre.

– Kellemes ünnepeket, Scarpetta doktornő szólt utánam Tucker, miközben kiszálltam a kocsijából.

Az oldalbejáraton mentem be, és megnyomtam egy gombot a falon. A nagykapu lassan, nyikorogva feltárult, és a mentő bedöcögött. A mentősök kinyitották a kocsi hátsó ajtaját, s mialatt én kinyitottam az intézet ajtaját, kiemelték a hordágyat, és felgurították a rámpán.

Odabent a neonvilágítás, a fehér betonfalak és a csempézett padozat a sterilitás hamis látszatát keltette. Ebben az épületben semmi sem volt steril, sőt a szokásos orvosi normákhoz képest még csak tiszta sem.

– A hűtőbe tegyük? – kérdezte az egyik mentős.

– Ne. Gurítsák a röntgenbe. – Újabb ajtókat nyitottam, a kerekeken

gurított hordágy zötyögve követett, vércseppeket hagyott maga után a padlón.

– Egyedül lesz ma este? – kérdezte az egyik mentős kreolnak látszott.

– Sajnos.

Kihajtogattam egy műanyag köténytt, és belebújtam. Reméltem, hogy Marino hamarosan előkerül.

Átmentem az öltözőbe, levettem a polcról egy zöld műtősruhát. A cipőmre műanyag lábzsákot húztam, kezemre gumikesztyűt.

– Segítsünk föltenni az asztalra? – kérdezte az egyik mentős.

– Az csodás lenne.

– Gyertek, fiúk, tegyük föl a doktornőnek az asztalra.

– Jó.

– A fene, ez a zsák is ereszt. Kell kérni egypár újat.

– Merre legyen a feje?

– Erre.

– Hanyatt?

– Igen – feleltem. – Köszönöm.

– Nem tesz semmit. Egy-két-hááá-rom.

Átemeltük Anthony Jonest a boncasztalra. Az egyik mentős már nyúlt is a zsák cipzáráért, hogy lehúzza.

– Ne, ne, hagyja csak – szóltam rá. – Zsákon keresztül röntgenezem.

– Meddig tart?

– Nem sokáig.

– Akkor majd megint szüksége lesz segítségre a mozgatásához.

– Minden segítséget elfogadok – mondtam.

– Néhány percig még maradhatunk. Tényleg teljesen egyedül fogja csinálni ezt az egészet?

– Még várok valakit.

Nem sokkal később átvittük a halottat a boncterembe, föltettük az első acélasztalra, ahol levetkőztettem. A mentősök elmentek, a boncteremben csak a szokásos hangok hallatszottak: vízcsorgás, acélhoz koccanó acéleszközök csörrenése. A röntgenfelvételt a filmnézőre csíptettem, ahol az áldozat belső szerveinek és csontjainak foltjai és formái lemeztelenítették előttem az áldozatok lelkét. Golyók és szilánkjaik halálos vihara tombolt a májban, a tüdőben, a szívben és az agyban. Az ülep bal felében egy régi lövedék, a jobb felkarcsonton gyógyult törés. Anthony

Jones, mint oly sok más páciensem, úgy halt meg, ahogy élt.

Épp hozzákezdtem az Y-metszéshez, mikor megszólalt a berregő. Nem hagytam abba: a biztonsági ember majd beengedi az illetőt. Néhány perc múltán súlyos lépteket hallottam a folyosón, s Marino nyitott be.

– Jöttem volna hamarabb, de a szomszédok mind kicsődültek nézni a felhajtást.

– Miféle szomszédok? – Értetlenül néztem Marinóra, a szikét tartó kezem félúton megállt a levegőben.

– Ennek a seggvakarónak a szomszédai… Whitcomb Courtban. Mar azt hittük, kirobban valami hülye zavargás. Elterjedt a hír, hogy a fazont egy zsernyák lőtte le, ráadásul Mikulásnak öltözve, és mire észrevettük magunkat, úgy nyüzsgött a nép a ház előtt, mint eső után a giliszta.

Marino még mindig díszegyenruhában volt lehámozta s egy szék támlájára vetette a kabátját. – Kétliteres pepsisüvegeket lóbáltak, és vigyorogtak bele a tévékamerákba. Nem hittem a szememnek. – Egy doboz Marlborót húzott elő a zubbonya zsebéből.

– Azt hittem, leszokóban van – mondtam.

– Vagyok is. Egyre jobban.

– Marino, ezzel nem érdemes viccelni. – Anyám jutott eszembe, a légcsőmetszése. A tüdőtágulás kevés volt neki a leszokáshoz, egészen addig, míg végül már nem kapott levegőt.

– Na jó. – Marino közelebb lépett a boncasztalhoz. – Akkor közlöm a véres valóságot: már csak napi fél paklit szívok.

Átvágtam a bordákat, és feltártam a mellkast.

– Molly nem engedi, hogy a kocsijában vagy a lakásban bagózzak.

– Okos. – Marino hálaadás napja táján ismerkedett meg Mollyval.

– Tényleg az.

– Együtt töltik a karácsonyt?

– Igen, persze. Leugrunk a családjához Urbanába. Sütnek egy óriási pulykát. – A padlóra pöccintette a hamut, és elhallgatott.

– Ez eltart egy ideig – mondtam. – Ott a felvétel, látja maga is, mennyire fragmentálódtak a lövedékek.

Marino körülpillantott a helyiség filmnézőinek morbid árnyjátékán.

– Mivel durrogtatott? – kérdeztem. – Hydra-Shokkal?

– Manapság errefelé minden zsaru Hydra-Shokot használ. Gondolom, most már maga is látja, miért.

Hatásos.

– A veséinek a felülete finoman szemcsézett. Nagyon fiatal még ehhez.

– És ez mit jelent? – Marino érdeklődve nézte.

– Valószínűleg magas vérnyomást.

Marino hallgatott, feltehetőleg azon tűnődött, hogy vajon az ő veséje is ilyen-e. Gyanítottam, hogy igen.

– Nagyon sokat segítene, ha maga írna – mondtam.

– Nem gond, csak szépen betűzzön le mindent.

Odament a pulthoz, fogott egy csiptetős jegyzettartót meg egy tollat. Kesztyűt húzott. Alig kezdtem el diktálni a méreteket és a súlyokat, mikor megszólalt a csipogója.

Lekapta a derékszíjáról, maga felé fordította a kijelzőjét. Elsötétült az arca.

Odament a boncterem túlsó végében lévő telefonhoz, és tárcsázott. Nekem háttal állva beszélt, csak egy-két szót tudtam elkapni. Nem tudtam, mit mondtak neki, csak azt, hogy rossz hírt.

Mikor letette, épp ólomszilánkokat távolítottam el az agybók ceruzával jegyzeteltem egy üres, véres kesztyűstasakra. Abbahagytam és ránéztem.

– Mi történt? – kérdeztem. Azt hittem, hogy a hívás erre az ügyre vonatkozik.

Marino izzadt, az arca vörös volt. – Benton egy 91 I-est küldött.

– Mit küldött? – kérdeztem.

– Ebben a kódban állapodtunk meg arra az esetre, ha Gault megint működésbe lép.

– Istenem… – suttogtam alig hallhatóan.

– Mondtam Bentonnak, hogy magát ne hívja, hisz itt vagyok, és majd személyesen közlöm.

Az asztal szélére fektettem a kezem. – Hol? – kérdeztem feszülten.

– A Central Parkban találtak egy halottat. Fehér, harminc körüli nő. Úgy néz ki, Gault New Yorkban ünnepli a karácsonyt.

Féltem ettől a naptól. Régóta fohászkodtam, hogy bárcsak örökké tartana Gault hallgatása, reméltem, hogy betegen vagy holtan hever valamilyen eldugott helyen, ahol senki sem ismeri a nevét.

– Az Iroda helikoptert küld értünk – folytatta Marino. – Amint végez itt ezzel, mennünk kell. A rohadt anyját ennek a ganénak! – Dühöngve járkálni kezdett. – Épp szenteste kellett! – Egy pontra merevült a tekintete. – Ezt

direkt csinálta. Direkt mostanra időzítette.

– Hívja fel Mollyt – mondtam. Igyekeztem megőrizni a higgadtságomat, és gyorsabban dolgozni.

– És akkor még ez is rajtam van. – A díszegyenruhájáról beszélt.

– Van a kapitányságon ruhája?

– Haza kell vágtatnom érte. Le kell tennem a pisztolyomat. És maga?

– Én mindig tartok itt holmikat. Megtenné nekem, hogy ha hazaér, felhívja nekem Miamit, a húgomat? Lucynak tegnap meg kellett érkeznie.

Mondja meg neki, mi történt, és hogy nem tudok lemenni, legalábbis egyelőre nem. – Megadtam neki a számot. Elment.

Éjfélre járt, a hóesés már elállt, mire Marino visszajött. Anthony Jones ekkor már a hűtőben feküdt, minden egyes sérüléséről – régiről és újról dokumentációt készítettem a tárgyalásra, ahol még várt rám egy tanúskodás.

Kocsiba ültünk, kimentünk az Aero Services International repülőterére, ahol egy üvegfal mögül néztük, mint száll le Benton Wesleyvel nagy szelet kavarva egy Belljet Ranger. A helikopter szépen megült a fából készült kis leszállóhelyen. A sötétség mélyéről egy tartálykocsi tűnt elő. A telihold arca előtt fátylakként siklottak a felhők.

Wesley kiszállt, sietve távolodott a forgó lapátoktól. Testtartásából dühöt, hosszú lépteiből türelmetlenséget érzékeltem. Magas, szálegyenes ember volt, s valamilyen csendes erővel mozgott, amitől megijedtek az emberek – Kábé tíz perc, míg feltöltik mondta, mikor odaért hozzánk.

Lehet itt valahol kávét kapni?

– Nem is rossz kérdés mondtam. Hozzunk magának is, Marino?

– Ne.

Otthagytuk, és átmentünk a várótermek közé szorított kis előcsarnokba.

– Sajnálom, hogy pont most – mondta Wesley.

– Nem mi tehetünk róla.

– Ezt ő is tudja. Nem véletlen, hogy pont most csinálta. – Wesley kivett két műanyag poharat az automatából. – Ez nagyon erős.

– Minél erősebb, annál jobb. Nyúzottnak látszol.

– Mindig annak látszom.

– A gyerekeid hazajöttek karácsonyra?

– Igen. Mindenki otthon van… Csak persze én nem. – Wesley egy pillanatra a semmibe révedt.

Ez egyre nagyobb pályán játszik.

– Már ha csakugyan Gault az.

– Tudom, hogy ő az – mondta Wesley dühét meghazudtoló, rendíthetetlen higgadtsággal. Gyűlölte Temple Gaultot. Bőszítette és elképesztette gonosz géniusza.

A kávé nem volt túlságosan forró, gyorsan megittuk. Wesley nem tette nyilvánvalóvá, milyen közelről ismerjük egymást, épp csak a tekintetével jelzett, amiből már nagyon jól megtanultam olvasni.

Nem hagyatkozott a szavakra, én pedig megtanultam odafigyelni a hallgatásaira.

– Gyere – mondta, megérintve a könyökömet. Az ajtóban értük utol Marinót, már kifelé tartott a csomagjainkkal.

Pilótánk az Iroda túszmentő alakulatához, a kommandósokhoz tartozott. Fekete repülősöltözékben volt, állandóan figyelte környezetét, s épp csak egy pillantással jelezte, hogy tudomásul vette létezésünket. Nem intett, nem mosolyodott el, nem szólt egy szót sem, csak kinyitotta a helikopter ajtaját.

Meggörnyedve közelítettünk a lapátok alatt, amelyeknek lármáját és szelét én már mindig a gyilkosságokhoz fogom társítani. Úgy tűnt, valahányszor Gault lecsap, jön az FBI – szélörvény, csillogó fém – és felragad.

Évek óta üldöztük Gaultot fel sem lehetett sorolni, mennyit ártott már. Nem tudtuk, hány embert mészárolt le, de legalább ötöt, köztük egy terhes asszonyt, aki egy időben a beosztottam volt, és egy Eddie Heath nevű, tizenhárom éves fiút. Nem tudtuk, hány életet mérgezett meg mesterkedéseivel, de az enyém mindenképp köztük volt.

Wesley fejhallgatóval a fején a hátam mögött ült, de az én ülésem támlája olyan magas volt, hogy ha hátrafordultam, akkor sem láttam. A belső fények kihunytak, lassan emelkedni kezdtünk, s közben északkelet felé fordultunk. Az eget felhők párnázták, a vízfelületek tükörként csillogtak a téli éjszakában.

– Milyen állapotban van az áldozat? – hallatszott váratlanul Marino hangja a fejhallgatómban.

Wesley válaszolt. – Meg van fagyva.

– Ezek szerint lehet, hogy már napok óta ott fekszik, és még nem indult oszlásnak. Jól mondom, doktornő?

– Ha már napok óta ott lett volna, valószínűleg előbb rátalálnak –

feleltem.

– A feltételezések szerint tegnap este ölték meg.

Kitették közszemlére, nekitámasztották egy…

– Igen, ezt csinálja ez a görény. Ez a stílusa, – Felülteti vagy ülő helyzetben öli meg őket folytatta Wesley. – Eddig mindegyikkel így csinálta.

– Mármint akikről tudunk.

– Igen. Kocsiban ülve, széken, egy szemeteskonténernek támasztva.

– És az a londoni fiú.

– Igen, őt nem.

– Azt állítólag csak kidobták a sínek mellé.

– Nem tudjuk, hogy azt ki tette – mondta határozottan Wesley. – Szerintem nem Gault volt.

– Miből gondolod, hogy fontos neki az áldozatok ülő helyzete? – kérdeztem.

– A maga módján így int be nekünk – felelte Marino.

– Lenézésből, hergelésből – mondta Wesley. – Ez a szignója. De gyanítom, hogy van valami mélyebb értelme is.

Ezt én is gyanítottam. Gault valamennyi áldozatát ülő helyzetben találtuk, lehajtott fejjel, ölbe tett vagy testük mellett lógó kezekkel, mint holmi játék babákat. Az egyetlen kivétel egy Helen nevezetű börtönőr volt. Igaz ugyan, hogy egyenruhás testét egy széken találtuk, a feje viszont hiányzott.

– A testhelyzet egészen biztosan… – kezdtem, de a hangra bekapcsoló mikrofonok sosincsenek teljesen szinkronban a beszéd ütemével. Megerőltető volt így beszélni.

– Az a rohadék bele akarja verni az orrunkat.

– Én nem hiszem, hogy ezzel csak…

– Jó, tudom: így akarja tudtunkra adni, hogy New Yorkban van.

– Hadd fejezzem be, Marino. Benton! A dolog szimbolikájánál tartottunk.

– Bármilyen pozitúrában kitehetné a halottakat, de eddig mindig ugyanazt a testhelyzetet választotta. Felülteti őket. Ez is hozzátartozik a fantáziaképéhez.

– Miféle fantáziaképéhez?

– Ha én azt tudnám, Pete, akkor talán most nem kellene itt ülnünk.

Valamivel később pilótánkkal rádión közölték: a Szövetségi

Repülésügyi Szervezet kiadott egy SIGMET-et.

– Az meg mi a fene? – kérdezte Marino.

– Figyelmeztetés, hogy légörvényekre kell számítani. New York fölött elég huzatos az idő, negyvenöt-hetven kilométeresek a széllökések.

– Szóval nem tudunk leszállni? – Marino utált repülni, kissé ijedtnek hangzott a hangja.

– Alacsonyan fogunk menni, a szelek sokkal magasabban járnak.

– Mit jelent az, hogy alacsonyan? Látta már maga, milyen magasak a New York-i épületek?

Hátranyúltam az ülés és az ajtó közötti résen, és megveregettem Marino térdét. Hetvenöt kilométerre voltunk Manhattantől, s épp csak ki tudtam venni az Empire State Building tetején villogó lámpát. A felduzzadt hold körül lebegő csillagokként hatottak a La Guardiáról felszálló, illetve oda tartó repülőgépek, a gyárkéményekből fehér tollforgókként gomolygott a gőz. A buborékon át lenézve a New Jersey Turnpike tizenkét sávos forgalma látszott. Mindenütt fények szikráztak, mint apró ékkövek, mintha Fabergé alkotta volna a várost és hídjait.

A Szabadság-szobor mögött repültünk el, aztán az Ellis-sziget fölött, ahol a nagyszüleim egy hideg, téli napon, egy zsúfolt bevándorlási irodában szerezték első amerikai benyomásaikat. Veronából indultak útra, ahol nagyapám, egy vasúti munkás negyedik fia előtt nem állt jövő.

Életerős, szorgalmas emberek voltak az őseim, az ezernyolcszázas évek elején Ausztriából és Svájcból vándoroltak el – ez a magyarázat a szőke hajamra és a kék szememre. Hiába erősködik anyám, hogy mikor Napóleon átengedte Veronát Ausztriának, eleinknek sikerült megőrizniük színolasz vérvonalukat, nekem más a véleményem. Gyanítom, hogy van valami genetikai oka annak, hogy rajtam több a teuton jegy.

Feltűntek az országutak menti kivilágított óriásplakátok, a McDonalds aranyívei, a Macys New York lassanként betonná, parkolókká és utcákká változott, amelyek két oldalán a magasra kupacolt hó még a levegőből is piszkosnak látszott. Megkerültük a Nyugati Harmincadik utcai VIP Helikopterteret, megvilágítottuk s felborzoltuk a Hudson zavaros vizét. A reptér túlsó szélén egy élénk színű szélzsák lengett. Lelibegtünk egy leszállóhelyre, közvetlenül egy csillogó-villogó Sikorsky S-76-os mellé, amely mellett az összes többi gép fakónak hatott.

– Vigyázzanak a farokrotornál – figyelmeztetett a pilótánk.

Az éppen csak langyos kis épületben egy ötven körüli, fekete hajú, okos arcú, fáradt szemű nő fogadott minket. Vastag felöltő volt rajta, nadrág, fűzős csizma és bőrkesztyű. Bemutatkozott: Frances Penn, a New York-i metrórendőrség ezredese.

– Nagyon köszönöm, hogy idefáradtak – mondta, s mindhármunknak kezet nyújtott. – Ha úgy gondolják, hogy mehetünk, odakint kocsik várnak ránk.

– Mehetünk – mondta Wesley.

Frances Penn vezetésével kimentünk. Odakint metsző hideg fogadott minket. Két járőrkocsi várt ránk, járó motorral, erős fokozatra állított fűtéssel.

Mindkettőben két-két rendőr ült. Volt némi zavar, míg ott álltunk a nyitott ajtóknál, és eldöntöttük, ki kivel menjen. Mint oly gyakran, most is nemek szerint különültünk el, s én Frances Penn mellé kerültem. Kérdezgetni kezdtem, meddig terjed a hatásköre, mert egy ilyen nagyon szem előtt lévő esetnél, mint ez, mindig sok ember akad, aki úgy gondolja, hogy neki kellene irányítania.

– Ez a metrórendőrség területe, mert az áldozat föltehetőleg a földalattin találkozott a gyilkosával magyarázta az ezredes asszony. – Tegnap estefelé történhetett.

– Ezt honnan tudják?

– Egészen érdekes a dolog. Az egyik civil ruhásunk a Nyolcvanegyedik és a Central Park West sarkán lévő metróállomáson cirkált, és úgy délután fél hat körül, mármint tegnap, feltűnt neki, hogy egy furcsa pár bukkan elő a Természettudományi Múzeumnak abból a kijáratából, amelyik közvetlenül a metróhoz vezet.

Jégtarajokon és kátyúkon zötykölődtünk, még a lábam csontjai is beleremegtek.

– A férfi rögtön cigarettára gyújtott, a nőnek meg egy pipa volt a kezében.

– Ez érdekes – jegyeztem meg.

– A földalatti területén tilos a dohányzás, többek között ezért is emlékszik rájuk a szimatunk.

– Figyelmeztette őket?

– Csak a férfit. A nőt nem, mert az nem gyújtott rá a pipára. A férfi megmutatta a szimatnak a jogosítványát, de hamisítvány lehetett.

– Az imént azt mondta, hogy a pár furcsa volt mondtam. – Milyen értelemben volt furcsa?

– A nőn egy férfifelöltő volt, meg egy Atlanta Braves feliratú baseballsapka. A koponyája le volt borotválva. A szimatunk nem is volt teljesen biztos benne, hogy nő. Először homoszexuális párnak nézte őket.

– írja le nekem a férfit – mondtam.

– Középmagas, vékony, és furcsa, éles arcvonásai vannak, kísértetiesen kék szeme. A haja vörös.

– Mikor először láttam Gaultot, platinaszőke volt a haja. Tavaly októberben koromfekete.

– A tegnapi férfi vörös volt.

– Ma pedig valószínűleg megint más. És a szeme nagyon bizarr. Nagyon intenzív. És nagyon ravasz ember.

– A gonoszság az agyból táplálkozik, doktornő mondta Frances Penn.

– Szólítson Kaynek.

– Maga meg Francesnek.

– Tehát az eddigiek szerint tegnap délután a Természettudományi Múzeumban jártak – mondtam.

– Mit lehet ott most látni?

– Cápákat – felelte Frances Penn.

Ránéztem: teljesen komoly volt az arca. A fiatal rendőr ügyesen manőverezett velünk a New York forgalomban.

– Az időszaki kiállításon most cápákat látni. Gondolom, minden létező fajtát, ami csak előfordult az idők kezdete óta.

Hallgattam.

– Amennyire rekonstruálni tudjuk a történteket, a nőt a metróból a Central Parkba vitte Gault. Azt hiszem, emlegethetjük ezen a néven, mivel szerintünk is vele van dolgunk. Elvitte a nőt egy Cherry Hill nevű részre, lelőtte, és ott hagyta meztelenül a szökőkútnak támasztva.

– És miért ment vele a nő sötétedés után a Central Parkba? És főleg ilyen időben.

– Feltételezésünk szerint Gault rávette, hogy kísérje el a Ramble-ba.

– Ahová homoszexuálisok járnak.

– Igen. Ez afféle találkahely a köreikben, egy bokrokkal sűrűn fedett, sziklás terület, tele kanyargós s voltaképpen sehová sem vezető ösvényekkel. Még a Central Park-i körzet rendőrei sem császkálnak

szívesen arrafelé. Akárhányszor járt is már ott az ember, akkor is eltévedhet. A bűn melegágya. A parkban elkövetett bűncselekmények huszonöt százalékára ott kerül sor. Legtöbbször kirabolnak valakit.

Ezek szerint Gault ismeri a Central Parkot, ha sötétedés után a Ramble-ba vitte a nőt.

– Ismernie kell.

Ez arra utalt, hogy Gault már jó ideje New Yorkban bujkál tehetetlen düh fogott el a gondolatra. Gyakorlatilag itt járkált az orrunk előtt, és mi nem tudtunk róla.

– A helyszínt biztosítottuk – mondta Frances Penn. – Gondoltam, szeretne vetni rá egy pillantást, mielőtt elvisszük a szállodába.

– Igen, feltétlenül – feleltem. – Mit találtak?

– A szökőkútból előkerült egy töltényhüvely, rajta egy kilencmilliméteres Glock ütőszegének jellegzetes nyoma. És hajat is találtunk.

– Hol?

– A holttest közelében, a szökőkút kovácsoltvas szerkezetének egyik csigavonalas díszítményében.

Lehet, hogy Gault haja akkor akadt bele, mikor elhelyezte a holttestet.

– Milyen színű?

– Élénkvörös.

– Gault óvatosabb annál, mint hogy töltényhüvelyt vagy hajat hagyjon maga után – mondtam.

– Nem láthatta, hová esett a hüvely – vetette ellen az ezredes asszony. – Sötét volt. És a hüvely nagyon forró lehetett, mikor a hóba esett. El tudja képzelni, hogyan történhetett.

– Igen – feleltem. – El tudom képzelni.

Egy-két perccel előbb érkeztünk a Cherry Hillre, mint Marino és Wesley. A kör alakú térség pereméről reflektorok segítettek be a régi utcai lámpák fényébe. Régen itt kocsiforduló és lóitató volt.

Most vastag hóréteg fedte, és sárga rendőrségi szalag vette körül.

E kísérteties térség közepén egy jéggel borított, aranyozott, kovácsoltvas szökőkút állt, amely, mint megtudtuk, az év egyetlen időszakában sem működött. Ennek volt nekitámasztva a fiatal nő meztelen, megcsonkított holtteste. Úgy éreztem, Gault ezúttal nem harapásának nyomait akarta eltávolítani, hanem csupán szignálni akarta művét, hogy azonnal felismerjük a művészt.

Amennyire meg tudtuk állapítani, arra kényszerítette áldozatát, hogy vetkőzzön le, és mezítláb menjen a szökőkúthoz, ahol aztán ma reggel rábukkantak a megfagyott holttestre. Közvetlen közelről halántékon lőtte, s bőrdarabokat metszett ki a combok belső részéből és a bal vállból. A szökőkúthoz két ember lábnyomai vezettek, de csak egy ember lábnyomai távolodtak. Az egyelőre még ismeretlen nő vére rikítóan megfestette a havat. Hátborzongató halálának arénáján túl sűrű, baljós árnyakba tűnt a Central Park.

Közvetlenül Wesley mellett álltam, karunk összeért, mintha szükségünk lett volna egymás melegségére. Wesley szótlanul tanulmányozta a lábnyomokat, a szökőkutat és a Ramble távoli homályát.

Éreztem, ahogy mély lélegzetet véve válla megemelkedik, s kissé erősebben szorul hozzám.

– Jézusom… – morogta Marino.

– A ruháit megtalálták? – kérdeztem Frances Pennt, de már tudtam a választ.

– Sehol semmi. – Körülpillantott. – A nő egészen odáig, ennek a kis térnek a széléig cipőben jött mutatta a hely mintegy öt méterre lehetett a kútról. – Tisztán kivehetők, hol kezdődnek a mezítlábas nyomok. Előtte valamilyen csizmaszerűség lehetett a lábán. Valami olyan, aminek nincs külön sarka, és a talpa nem recés. Talán valami dingo vagy cowboycsizmaféle.

– Na és Gault?

– Lehet, hogy a Ramble-nál is megtaláltuk a lábnyomait, de nehéz biztosat mondani. Arrafelé már rengeteg a lábnyom, és a hó is össze van taposva.

Megpróbáltam összerakosgatni az ismereteimet.

– Tehát a metróállomáson keresztül hagyták el a Természettudományi Múzeumot, a parkba nyugat felől jöttek, elsétáltak a Ramble-hoz, aztán ide jöttek. Itt, ezen a téren Gault kényszerítette a nőt, hogy vetkőzzön le, és vegye le a lábbelijét. A nő mezítláb ment a szökőkúthoz, ahol Gault fejbe lőtte.

– Egyelőre mi is így látjuk – szólalt meg egy köpcös New York-i nyomozó, aki L. ODonnellként mutatkozott be.

– Mennyi most a hőmérséklet? – kérdezte Wesley.

Vagyis inkább mennyi volt tegnap este?

– Lement úgy mínusz tizenegyig – felelte ODonnell fiatal, indulatos ember volt, a haja sűrű és fekete.

– És a nő levetette a ruháját és a cipőjét – dünnyögte Wesley szinte csak önmagának. – Bizarr.

– Nem bizarr az, ha valakinek pisztolyt nyomnak a fejéhez. – ODonnell topogni kezdett. Két kezét mélyen sötétkék rendőrkabátja zsebébe dugta a kabát kevés volt ilyen erős hidegben, még úgy is, hogy golyóálló mellényt viselt alatta.

– Ha valakit arra kényszerítenek, hogy ilyen hidegben levetkőzzön- érvelt Wesley-, az tudja, hogy meg fog halni.

Senki sem szólt.

– Különben nem kényszerítenek, hogy vetkőzzön le. Az ember életösztöne már a puszta vetkőztetés ellen is tiltakozik, hiszen nyilvánvaló, hogy itt meztelenül nem lehet sokáig kibírni.

Még mindig szótlanul néztük a szörnyű látványt.

A szökőkút peremén fehérlő havat vérfoltok tarkították, világosan kirajzolódott benne az áldozat meztelen ülepének lenyomata. A vér ugyanolyan vörös volt, mint kifröccsenésekor, mivel megfagyott.

Végül Marino szólalt meg. – Hogyhogy nem rohant el?

Wesley hirtelen ellépett mellőlem, leguggolt, s úgy vette szemügyre a lábnyomot, amit Gaulténak véltünk. – Ez a nap kérdése – mondta. – Hogy miért nem szaladt el.

Én is leguggoltam, hogy megnézzem a lábnyomokat. Gault lábbelije talpának bonyolult, kiugró rombuszokból és hullámvonalakból álló recézése volt. Homorú részén a gyártó jelzését, a sarkán egy kör alakú emblémát lehetett látni. A méretét harminckilenc-negyvenesnek becsültem.

– Ezt hogyan rögzítik? – kérdeztem Frances Pennt.

ODonnell válaszolt. – Lefényképezzük. Ott pedig – mutatott néhány rendőr felé, akik nem messze, a szökőkút másik oldalán toporogtak – , van néhány jobb nyom is. Most próbáljuk kiönteni őket.

A hóba mélyedt lábnyomok kiöntése nagyon kényes művelet. Ha a folyékony fogcement nem hűlt ki eléggé, és a hó nincs eléggé megdermedve, elolvad a bizonyíték. Wesley is, én is felálltunk. Szótlanul lépkedtünk az ODonnell által jelzett helyig, ahol észre is vettem Gault nyomait.

Nem érdekelte, hogy nagyon jól felismerhető lábnyomokat hagy maga

után. Nem érdekelte, hogy olyan nyomot hagy maga után a parkban, amelyet egészen a végig, centiméterről centiméterre követni tudunk. Sejthette, hogy minden lépéséről tudni akarunk, mégsem érdekelte. Nem hitte, hogy képesek lennénk megfogni.

A szökőkút túloldalán munkálkodó rendőrök éppen speciális viaszt permeteztek két lábnyomra. Vigyáztak, hogy ne vigyék túlságosan közel a palackot, s olyan szögben fújják a nyomás alatt lévő vörös viaszt, hogy el ne töröljék vele a talp recézetének finomságait. Egy másik rendőr ezalatt fogcementet kevert egy műanyag vödörben.

Mire néhány viaszréteggel lefújják a lábnyomokat, a fogcement is lehűl annyira, hogy a kiöntésre használható legyen. A művelet kényes volt ugyan, de a körülmények jók. Nem sütött a nap, nem fújt a szél, és a New York-i helyszínelők a jelek szerint megfelelő módon, szobahőmérsékleten tárolták a viaszt, mert a szórópalackban megmaradt a nyomás. A fúvóka nem volt megrepedve, nem volt eltömődve, ellentétben azzal, amit oly sok hasonló alkalommal tapasztaltam már.

– Talán most szerencsénk lesz – mondtam Wesleynek. Marino közben elindult felénk.

– Minden létező szerencsére szükségünk lesz felelte a sötétlő fákat nézve Wesley.

Tőlünk keletre feküdt a Ramble néven ismeretes, tizenöt hektáros terület, a Central Parknak ez a különálló része, amely a madárfigyelésről, sűrűn benőtt, sziklás területéről és kanyargó ösvényeiről nevezetes. Nem volt még a kezemben olyan útikalauz, amelyik ne figyelmeztette volna a magányos turistákat, hogy az év minden szakában kerüljék ezt a területet. Kíváncsi lettem volna, mivel csalogatta áldozatát a parkba Gault. Szerettem volna tudni, hol ismerkedett meg vele, és mi indította cselekvésre.

Talán csak az, hogy a nő képében kínálkozott egy lehetőség, ő meg épp olyan hangulatban volt.

– Hogy jut valaki ide a Ramble-tól? – kérdeztem amúgy senkinek sem címezve.

A fogcementet kavargató ember a szemembe nézett. Körülbelül egyidős lehetett Marinóval, húsos arcát vörösre csípte a hideg.

– Van egy gyalogút a tó mentén – mondta lélegzetfüstöt lehelve.

– Milyen tó mentén?

– Most nem nagyon látni. Be van fagyva, és hó borítja.

– És kiderítették már, hogy ezen a gyalogúton jöttek?

– Ez egy nagy park, asszonyom. A legtöbb helyen alaposan összetaposták a havat, például a Rambleban is. Arrafelé semmi sem tartja vissza az embereket, ha narkót keresnek vagy valakit. Még háromméteres hó sem. Itt, ez a Cherry Hill, ez egy más eset. Ide kocsit nem engednek, az meg tuti, hogy a lovak ilyen időben ide föl nem jönnek. Úgyhogy mázlink van, békén hagyták a helyszínt.

– És miből gondolják, hogy a gyilkos és az áldozat a Ramble-ból jött? – kérdezte Wesley, aki mindig egyenes, sőt gyakran nyers volt, mikor tekervényes agyában működésbe léptek a pályafutása során kialakult szubrutinok, s átkutatta ijesztő adatbázisát.

– Az egyik emberünk azt mondja, hogy arra ott, azon a részen megtalálta a nő lábnyomát – felelte a nyomozó, aki szeretett beszélni. – A probléma csak az, hogy az ő nyomai nem elég jellegzetesek.

Körülnéztünk a havon, amelyet egyre inkább összetapostak a rendőrök. Az áldozat lábbelijének talpán nem voltak recézések.

– Ezenkívül – folytatta a nyomozó – , mivel felmerültek bizonyos homoszexuális vonzatok, szerintünk könnyen lehet, hogy voltaképp a Ramble-ba mentek.

– Miféle homoszexuális vonzatok? – kérdezte Wesley.

– A korábbi leírásuk alapján homoszexuális párnak tűntek.

– De hát ez nem két férfi – szögezte le Wesley.

– Az áldozat első pillantásra nem látszott nőnek.

– Ki nem látta annak?

– A metrórendőrség. Nem ártana, ha beszélne velük.

– Mossberg! Kész van már a fogcement?

– Spriccelek még egy réteget.

– Mi már spricceltünk négyet. Ha elég hideg az a kotyvalék, nyugodtan öntheti.

A Mossbergnek szólított helyszínelő leguggolt, s óvatosan önteni kezdte a sűrű folyadékot a vörös viaszréteggel merevített nyomba. Az áldozat lábnyomai ettől nem voltak messze, méretre körülbelül akkorák lehettek, mint Gaulté. Kíváncsi lettem volna, vajon megtaláljuk-e valamikor is a nő lábbelijét. A szökőkúttól mintegy öt méteren át követtem tekintetemmel a gyalogutat, ott váltak mezítlábassá a nyomok. Onnantól egyenesen a

szökőkúthoz vezettek, ahol Gault fejbe lőtte áldozatát.

Körülnéztem. Az árnyak hátrább húzódtak a megvilágított térségtől. Belém mart a hideg, és nem értettem ennek a nőnek a lelki beállítottságát.

Nem értettem, miért volt ilyen megalkuvó.

– Miért nem állt ellen? – kérdeztem.

Mert Gault halálra rémítette – válaszolta Marino, aki közben odajött hozzám.

– Volna olyan ok, amiért maga hajlandó volna itt levetkőzni? – kérdeztem.

– Én nem ő vagyok. – Harag érződött a hangján.

– Semmit sem tudunk erről a nőről – tette hozzá Wesley.

– Csak annyit, hogy valamilyen bizarr okból leborotváltatta a koponyáját – mondta Marino.

– Nem tudunk róla annyit, hogy megítélhessük a viselkedését – mondta Wesley. – Még azt sem tudjuk, kicsoda.

– És a nő ruhájával mit csinálhatott? – nézett körül Marino, kezét teveszőr felöltőjének zsebébe dugva. A kabátot azután kezdte hordani, miután néhányszor találkozott Mollyval.

– Eddie Heathszel nem így csinálta – felelte Wesley. Nem tudott tovább ellenállni, bement a néhány lépésnyire álló fák közé.

Marino rám nézett. – Tudjuk, hogy mit csinált Gault Eddie Heath ruhájával. Ott odapakolta mellé. Itt nem ez a szitu.

– Szerintem épp erre célzott. – Nehéz szívvel néztem Wesley után. – Hogy Gault azt csinál velük, amit akar.

– Ami engem illet, én nem hiszem, hogy ez a görény ilyen rongyokat eltenne emlékül. Nem hiszem, hogy ennyi vackot hurcolna magával, mikor húzza a csíkot.

– Előfordul, hogy megszabadul tőlük – mondtam.

Marino kezében néhányszor felszikrázott egy Bic öngyújtó, mígnem végül hajlandó volt egy kis lángot produkálni.

– Teljesen a kezében tartotta a nőt – gondolkodtam hangosan. – Idevezette, megmondta neki, hogy vetkőzzön le, a nő pedig megtette. Látni, meddig tart a cipős lábnyom, s hol kezdődik a mezítlábas.

Küzdelemnek, menekülésnek nincs nyoma. Se ellenállásnak.

Marino rágyújtott. Wesley óvatosan megnézve hová lép, kijött a fák közül. Éreztem, hogy engem néz.

– Viszonyuk volt – mondtam.

– Gaultnak nincsenek viszonyai – mondta Marino.

– A magafajtával vannak. Az olyan ferde és torz jelleműekkel, amilyen ő is. Például a richmondi börtön igazgatójával, meg Hentes Helennel.

– Igen… Aztán mind a kettőt hazavágta. Helennek a fejét is levágta, otthagyta egy mezőn valamilyen sporttáskában. A gazda, aki megtalálta, még mindig nem jött rendbe. Úgy hallom, iszik, mint a kefekötő, idén nem is vetett azon a mezőn. Még a teheneit sem engedi oda.

– Én nem mondtam, hogy nem ölte meg azokat az embereket, akikkel közelebbi kapcsolatba került válaszoltam. – Én csak azt mondtam, hogy vannak viszonyai.

A nő lábnyomait néztem. Harminckilences vagy negyvenes lábbelit hordhatott.

– Remélem, ezeket is kiöntik – mondtam.

A Mossberg nevű helyszínelő egy festékkeverő kanál segítségével ügyesen feltöltötte fogcementtel a kiöntendő lábnyomatot. Újra kezdődött a havazás, apró, kemény, szúrós pelyhek hullottak.

– A nőét nem öntik ki – mondta Marino. – Lefényképezik és ezzel kész is, mivelhogy ez a nő már sehol a világon nem fog tanúskodni.

Szokva voltam a tanúkhoz, akik rajtam kívül senkihez sem beszélnek. – Szeretném, ha az ő lábnyomát is kiöntenek – mondtam. – Őt is azonosítanunk kell. A cipője segíthet.

Marino odament Mossberghez és kollégáihoz.

Beszélgetni kezdtek, időnként felém pillantottak.

Egyre sűrűbben hullt a hó. Wesley fölnézett a borús égre.

– Jézusom – sóhajtotta. – Elállhatna.

Mialatt Frances Penn kocsijában a Central Park déli részén lévő New York Athletic Club felé gurultam, a hóhullás még szigorúbbá vált. Napfelkeltéig senki sem tehetett semmit, s tartottam tőle, hogy addigra Gault gyilkosságának nyomai eltűnnek.

Frances Penn elgondolkodva vezetett a New York-i viszonylatban néptelennek nevezhető utcákon. Már hajnali fél háromra járt. Penn egyik beosztottja sem jött velünk. Én elöl ültem, Marino és Wesley hátul.

– Megmondom őszintén, nem szeretem a közös nyomozásokat – mondtam Penn-nek.

– Akkor nyilván sok hasonlóban volt része, doktornő. Akinek pedig már

volt, az nem szereti.

– Púp az ember hátán – szólt közbe Marino.

Wesley a rá jellemző módon csak hallgatott.

– Mire számíthatunk? – kérdeztem olyan diplomatikusan, amennyire csak telt tőlem, de Frances Penn értette, mire gondolok.

– Hivatalosan a New York-i rendőrségé az ügy, de legnagyobbrészt az én embereim fognak talpalni és robotolni. Ez mindig így működik a nagy közfigyelmet kiváltó ügyekben.

– Én is a New York-i testületnél kezdtem – mondta Marino.

Frances Penn ránézett a visszapillantóban.

– Utáltam ezt a szennycsatornát, azért léptem le – tette hozzá szokott tapintatával Marino.

– És ismer még valakit az itteniek közül? – kérdezte Penn.

– Akikkel kezdtem, azoknak nagy része valószínűleg nyugdíjas már vagy lerokkant. Vagy előléptették őket, elhíztak, és oda vannak láncolva az íróasztalukhoz.

Átvillant rajtam, hogy egykori társai esetleg Marinóra is vonatkoztathatnák ezt az utóbbit.

Wesley megszólalt. – Talán nem ártana körülnézni, ki maradt még, Pete. Egy-két jó barát sosem árt.

– Erre azért ne nagyon számíts.

– Nem volna jó, ha valamilyen gondunk támadna az itteniekkel.

– Kizárt eset, hogy ezt teljesen ki lehessen védeni – mondta Marino. – A szimatok egymást fogják ölni, hogy kié legyen a pálma, és nemigen fogják megosztani, amit tudnak. Mindenki népi hős akar lenni.

– Ebben az ügyben ezt nem engedhetjük meg folytatta Wesley a lehető legtökéletesebb fahangon.

– Szerintem sem – helyeseltem.

– Hozzám bármikor fordulhatnak – mondta Frances Penn. – Amiben tudok, segítek.

– Ha hagyják – mondta Marino.

A metrórendőrségnek három osztálya van, Penn az ellátási és fejlesztési osztályt vezette. Ö irányította a továbbképzést, a kiképzést s a bűnügyek elemzését. Az osztály különböző állomáshelyekre kihelyezett nyomozói a területi parancsnokságok alá tartoztak, következésképp kikerültek Penn közvetlen irányítása alól.

– Hozzám tartoznak a számítógépek. Gondolom, tudják, hogy az Államokban a miénk az egyik legfejlettebb számítógépes rendszer. Quanticót is azért tudtam olyan gyorsan értesíteni, mert rá vagyunk kapcsolva a CAIN-re. Én is benne vagyok ebben a nyomozásban, úgyhogy ne aggódjanak – mondta higgadtan Frances Penn.

– Tudna még mondani valamit, hogy ezenkívül mi hasznát vették a CAIN-nek ebben az ügyben? – kérdezte Wesley.

– Abban a pillanatban, ahogy tudomást szereztem a gyilkosság részleteiről, tudtam, hogy valami ismerős. Bevittem a VEBEP terminálba azt, amit tudtunk, és talált. Úgyhogy a szó szoros értelmében hívott még engem a CAIN, mikor én már hívtam magukat.

– Hallott már Gaultról? – kérdezte Wesley.

– Közelebbről nem ismertem a módszereit.

– Most már ismeri – mondta Wesley.

– Hát igen – húzta el a száját Frances Penn.

Most már ismerem.

Egy ómódi, antikvitásokkal és régi, politúrozott bútorokkal berendezett szállodai hallban jelentkeztünk be. Marino rögtön a lifthez indult, nem várt meg minket. Tudtam, miért nem: Mollyt akarta felhívni, akibe még mindig bele volt bolondulva, és nem érdekelte, mit csinálunk mi Wesleyvel.

– Nem hinném, hogy ilyen későn nyitva volna a bár – mondta Wesley, mikor a lift rézajtaja becsukódott, s a láthatatlan Marino emelkedni kezdett.

– Én biztos vagyok benne – mondtam.

Úgy néztünk körül, mint akik arra számítanak, hogy ha elég sokáig álldogálnak ott, mintegy varázslatszerűen előtűnik valaki két pohárral meg egy palackkal.

– Menjünk. – Wesley könnyedén megérintette a könyökömet, s elindultunk föl.

A tizenegyediken odakísért a szobámhoz. Ideges voltam, először fejjel lefelé próbáltam bedugni a műanyag kártyámat, aztán meg fordítva a mágnescsíkkal ellátott részt a rézkilincs fölötti kis lámpa továbbra is vörös maradt.

– Majd én – mondta Wesley.

– Azt hiszem, sikerült.

– Megiszunk egy búcsúpoharat? – kérdezte Wesley, mikor kinyitottam az ajtót, és felkattintottam a lámpát.

– Ilyenkor inkább egy altató kellene.

– A búcsúpohár valami olyasmi.

Szerény, de ízlésesen berendezett szoba volt. Ledobtam a táskámat a franciaágyra.

– Apád miatt vagy tag itt? – kérdeztem.

Még sosem jártam Wesleyvel New Yorkban, és zavart, hogy megint kiderült valami, amit addig nem tudtam róla.

– Igen, ő New Yorkban dolgozott. Szóval igen, miatta. Fiatal koromban sokszor jöttem New Yorkba.

– A minibár ott van a tévé alatt – mondtam.

– Kellene a kulcsa.

– Persze hogy kell.

Derű csillant a szemében, ahogy kinyújtott kezemből elvette a kis acélkulcsot ujjai gyöngéden érintették a tenyeremet, ami más alkalmakra emlékeztetett. Wesleynek megvoltak a maga dolgai, senki máshoz nem hasonlított.

– Próbáljak meg jeget bányászni? – Lecsavarta egy négydecis Dewar kupakját.

– Jó lesz tisztán is.

– Úgy iszol, mint egy férfi. – Odanyújtotta az egyik poharat.

Néztem, hogyan veszi le sötét felöltőjét és jól szállott zakóját. Keményített fehér inge összegyűrődött az egész napi munkában. Levette és a fésülködőasztalra tette hónaljtokját és revolverét.

– Furcsa így fegyver nélkül – mondtam. Idegeket jobban próbára tévő alkalmakkor gyakran magammal vittem a harmincnyolcasomat, a Browning Ligh Powert, a New York-i fegyverviselési törvény azonban ritkán tesz kivételt látogatóba érkező rendőrök vagy olyasfajta emberek esetében, mint én.

Wesley az ágy túlsó szélén ült, felém fordulva.

Kortyolgattunk, s közben egymást néztük.

– Ritkán találkoztunk az utóbbi hónapokban mondtam.

Bólintott.

– Azt hiszem, nem ártana, ha beszélgetnénk erről egy kicsit – folytattam.

– Jó. – Rebbenéstelen tekintettel nézett a szemembe. – Rajta.

– Szóval én kezdjem.

– Kezdhetem én is, de lehet, hogy nem tetszene, amit mondanék.

– Bármit mondanál is, szeretném hallani.

– Arra gondolok – mondta – , hogy karácsony hajnala van, és itt vagyok veled egy szállodai szobában. Connie meg egyedül alszik otthon az ágyunkban, és szomorú, mert nem vagyok ott. A gyerekek is szomorúak, mert nem vagyok ott.

– Nekem meg Miamiban kellene lennem mondtam. – Anyám nagyon beteg.

Szótlanul meredt a semmibe jólesett néznem arca éles szögeit és árnyait.

– Lucy is ott van, én meg szokás szerint nem folytattam. – Tudod te azt, hány családi ünnepet mulasztottam el?

– Nagyon jól el tudom képzelni.

– Tulajdonképpen még abban sem vagyok biztos, hogy volt-e olyan ünnep, amelyikre nem vetette rá árnyékát valamilyen rettenetes ügy. Úgyhogy szinte nem is igen számít, hogy a családdal vagyok-e vagy nélkülük.

– Meg kell tanulnod kirekeszteni ezeket az ügyeket, Kay.

– Megtanultam annyira, amennyire lehet.

– Ezeket kint kell hagyni az ajtó előtt, nem szabad magaddal vinni a lakásba.

Tudtam, de nem voltam rá képes. Nem múlt el úgy nap, hogy ne ugrott volna be valamilyen emlék, ne villant volna be valamilyen kép. Láttam sérülésektől és haláltól felpüffedt arcokat, megkötözött halottakat. Láttam leírhatatlan gyötrelmeket és pusztítást, láttam szinte elviselhetetlen részletességgel, mert előttem semmi sem maradt rejtve.

Túlságosan jól ismertem az áldozatokat. Lehunytam a szemem, s láttam a hóba mélyedő, mezítlábas nyomokat. Vért láttam karácsony pirosában.

– Benton, én nem szeretném itt tölteni a karácsonyt – mondtam nagyon nyomasztott ez az egész.

Éreztem, hogy mellém ül. Magához húzott, átöleltük egymást. Testi érintkezés nélkül nincs meghittség.

– Nem volna szabad ezt csinálnunk – mondtam egy idő után.

– Tudom.

– És olyan nehéz erről beszélni.

– Tudom. – Odanyúlt a lámpához, s lekapcsolta.

– Azért ez elég furcsa – mondtam. – Ha belegondolsz, mi mindenen

mentünk keresztül együtt, hogy miket láttunk… Ezek után egy beszélgetésnek nem volna szabad gondot okoznia.

– Azoknak a sötét dolgoknak semmi közük az intimitáshoz – válaszolta.

– Dehogy nincs.

Akkor miért nincs viszonyod Marinóval? Vagy a helyetteseddel, Fieldinggel?

Az, hogy ugyanazokkal a rémségekkel foglalkozunk, még nem jelenti, hogy a következő logikus lépés az ágyhoz vezet. Viszont nem tudom elképzelni, hogyan lehetne bensőséges viszonyom valakivel, aki nem érti, hogyan élek.

– Hát nem tudom. – Nem mozdult a keze.

Connie-nak el szoktad mondani? – A feleségéről kérdeztem, aki nem tudta, hogy Wesley meg én egy éve, ősszel lefeküdtünk egymással.

– Nem mondok el neki mindent.

– Mégis… Mennyit tud?

– Bizonyos dolgokról semmit. – Hallgatott egy ideig. – A munkámról tulajdonképpen nagyon keveset. Nem akarom, hogy tudja.

Hallgattam.

– – Épp azért nem akarom, mert ránk is úgy hat, ahogy. Színt váltunk, ugyanúgy, mint a molyok, mikor egy város levegőjében felszaporodik a korom.

– Szerinted rendjén való, hogy ilyen sok mindent eltitkolsz a feleséged elől? – kérdeztem halkan. Nagyon nehezemre esett a gondolkodás, mert úgy éreztem, mindenütt kigyullad a testem, ahol csak végigsimít rajta.

– Nem jó ez se neki, se nekem.

– De úgy érzed, nem tehetsz mást.

– Tudom, hogy nem tehetek mást. Connie megérti, hogy vannak bennem olyan pontok, amelyeket nem érhet el.

– És ezt ő is így akarja?

– Igen. – Éreztem, hogy a whiskyért nyúl. – Iszol még egyet?

– Igen – feleltem.

Felállt fém pattant, ahogy a sötétben lecsavarta a bontatlan üveg kupakját. Mindkettőnknek töltött, és visszaült.

– Ilyen már nincs több, csak másfajta – mondta.

– Nekem már ez is sok.

– Ha kíváncsi vagy rá, mi a véleményem arról, amit csinálunk, hát nem

tudom – mondta. – Nem tudom, helyes-e.

– Én pedig tudom, hogy nem helyes.

Ittam egy kis kortyot, s mikor kinyújtottam a karom, hogy az éjjeliszekrényre tegyem a poharamat, éreztem, hogy mozdul a keze. Megint csókolóztunk, ezúttal több szenvedéllyel, és Wesley nem vesztegette az időt gombokra: keze besiklott minden alá, ami útjába került. Eszeveszett igyekezettel téptük le magunkról a ruhát, mintha lángra kapott volna.

Földerengtek a függönyök a hajnal fényében, szenvedély s alvás közt lebegtünk, szájunknak enyhe whiskyíze volt. Felültem.

– Benton… Fél hét.

Felnyögött, karjával eltakarta a szemét, mintegy védekezve a nap goromba ébresztője ellen. Hanyatt feküdt, egészen belegabalyodott a takarójába. Lezuhanyoztam, aztán öltözni kezdtem. A forró víz kitisztította a fejemet. Évek óta ez volt az első karácsony, amikor rajtam kívül valaki más is aludt az ágyamban. Úgy éreztem magam, mintha loptam volna valamit.

– Nem mehetsz sehová – dünnyögte félálomban Wesley.

Begomboltam a kabátomat. – Muszáj – feleltem, szomorúan nézve rá.

– Karácsony van.

– Várnak a boncteremben.

– Ezt sajnálattal hallom – morogta a párnájába.

Nem tudtam, hogy ennyire rosszul érzed magad.

A New York-i igazságügyi orvos szakértői intézet a First Avenue-n található, szemben a Bellevue Kórház robusztus, vörös téglás épületével, ahol a korábbi években a boncolásokat végezték. A falakat és a kovácsoltvas rácsokat firkálmányok és télbarna vadszőlőindák borították, a piszkos havon degesz szemeteszsákok vártak szállításra. Az ütött-kopott sárga taxiban, amely most csikorogva fékezett ebben a csak egészen ritkán ilyen nyugodt utcában, egyfolytában szólt a karácsonyi muzsika.

– Számlát kérek – mondtam az orosz sofőrnek, aki az utóbbi tíz percet azzal töltötte, hogy elmagyarázta, miért nem működik rendesen a világ.

– Mennyiről?

– Nyolcról. – Nagylelkű voltam. Karácsony reggele volt.

Bólintott és körmölni kezdett. Én egy férfit néztem, aki a járdán, a Bellevue kerítése tövében állva engem figyelt. Borostás volt, a haja vad lobonc, báránybőr galléros kék farmerdzseki volt rajta, pecsétes

katonanadrágja hajtókája fennakadt lehordott cowboycsizmája szárán. Mikor kiszálltam a taxiból, egy képzelt gitárt kezdett pengetni, és énekelt hozzá.

– Csengő szól, csengő szól, szól a száncsengő! Ó, de jó, hogy karácsony van, Télapó eljő. Hej, csengő szól…

– Akadt egy rajongója – nézett rám derűsen a taxisofőr, s a nyitott ablakon át kinyújtotta a számlát. Nagy füstgomolygással elhúzott.

Se embert, se kocsit nem láttam a közelben. A fülsértő szerenád egyre harsányabb lett, háborodott rajongóm pedig utánam vetette magát. – Száncsengő! – kiáltotta utánam, mint valami vádat. Bemenekültem az intézetbe.

– Követ valaki – mondtam a biztonsági őrnek, aki szemmel láthatóan nem kifejezetten karácsonyi hangulatban ült az asztalánál.

A hibbant muzsikus a kapu üvegtáblájához nyomta az arcát, úgy bámult befelé ellaposodott orral, elfehéredett arccal. Kitátotta a száját, obszcén módon nyaldosta az üveget, s ágyékával olyan mozdulatokat tett, mintha közösülne az épülettel.

Az őr, egy robusztus, afrofrizurás nő, lendületes léptekkel odament a bejárathoz, és öklével megdöngette az üvegtáblát.

– Hagyd abba, Benny! – mondta szigorúan.

Azonnal hagyd abba! – Még jobban döngette az üveget. – Ne akard, hogy kimenjek!

Benny elhátrált az üvegtől, s hirtelen Nurejewé változva piruettezni kezdett a néptelen utcán.

– Dr. Kay Scarpetta vagyok – mondtam az őrnek.

– Horowitz doktor vár.

– Az ki van zárva, hogy a főnök várja magát. Karácsony van. – Sötét, mindent látott szemekkel nézett rám a nő. – Pinto doktor az ügyeletes, ha akarja, megpróbálhatom előkeríteni. – Elindult vissza a helyére.

– Tudom, hogy karácsony van – követtem – , de nekem akkor is itt van találkozóm Horowitz doktorral. – Elővettem a levéltárcámat, és megmutattam neki orvos szakértői aranyjelvényemet.

Nem hatotta meg. – Járt már itt?

Sokszor.

– Hm. Hát az egyszer biztos, hogy én ma még nem láttam a főnököt. Persze attól még a parkoló felől bejöhetett, csak nem szólt nekem. Van

úgy néha, hogy már fél napja itt flangálnak, de nem szólnak. Nekem a világon senki sem szólt ide. – A telefonért nyúlt. – Hm. Persze minek is szólnának.

Tárcsázott. – Miért kellene tudnom nekem bármiről is? Horowitz doktor? Bonita vagyok a biztonságtól. Van itt egy Scarlett nevű doktornő. – Hallgatott. – Nem tudom. – Rám nézett. – Betűzze.

Türelmesen lebetűztem a nevem. – így sem értette pontosan, de elég közel járt a valósághoz. – Igen, doktor úr, persze. – Letette.

Menjen be, és foglaljon ott helyet.

A várórész szürke bútorokkal volt berendezve és felszőnyegezve, a fekete asztalokon színes képeslapok hevertek, az aula közepén pedig egy műanyag karácsonyfa szerénykedett. A márványfalon felirat: Taceant Colloquia Effugiat Risus Hic Locus Est Ubi Mors Gaudet Succurrere Vitae. Ritka a beszélgetés és a nevetés e helyen, hol a halál segíti örömmel az élőt. Velem szemben egy ázsiai pár ült egy kanapén, egymás kezét szorongatva. Nem beszélgettek, föl se néztek számukra a karácsony most már mindörökre fájdalommal lesz terhes.

Nem tudtam, kik lehetnek, s hogy kit vesztettek el. Szerettem volna megvigasztalni őket, de ez a képesség nem adatott meg nekem. Ennyi hosszú év után is csak annyit tudtam mondani a hátramaradottaknak, hogy a halál gyors volt, és szeretteik nem szenvedtek. E szavak legtöbbször nem voltak teljesen igazak. De hát hogyan is mérhetők egy olyan asszony lelki gyötrelmei, akit egy elhagyatott parkban, éjnek évadján levetkőztetnek a csikorgó hidegben? Hogyan tudná bármelyikünk is elképzelni, mit érzett, mikor Gault odavezette ahhoz a behavazott szökőkúthoz, és csőre töltötte a fegyverét?

Az, hogy levetkőztette azt a nőt, eszembe juttatta kegyetlenségének elképzelhetetlen mélységeit és kielégíthetetlen játékszenvedélyét. A nő lemeztelenítésére nem volt szükség. Nem kellett vele előre közölni, hogy egyedül, ismeretlenül fog meghalni karácsony éjszakáján. Egyszerűen fejbe lőhette volna, és kész. Észrevétlenül előhúzhatta volna a Glockját, lelőhette volna úgy is. A féreg.

– Önök a Li házaspár? – Egy ősz asszony jelent meg az ázsiai pár előtt.

– Igen.

– Ha gondolják, bevezetem önöket.

– Igen, persze – mondta a férfi, a felesége pedig sírva fakadt.

A megtekintő felé mentek, ahová egy külön lift hoz majd fel a halottaskamrából valakit, akit szerettek. Sok házaspár nem tudja elfogadni a halált, míg nem látja, nem tapogatja meg az elhunytat, s jóllehet az évek során sok-sok megtekintésnek voltam szemtanúja, valójában még most sem tudom elképzelni, milyen érzés lehet végigcsinálni ezt a rituálét. Azt hiszem, nem bírnám elviselni azt az üvegen keresztül történő utolsó, futó pillantást.

Éreztem, hogy közeledik a fejfájás. Lehunytam a szemem, és masszírozni kezdtem a halántékomat.

Hosszú ideig ültem így, mígnem érzékeltem, hogy valaki áll előttem.

– Scarpetta doktornő! – Horowitz aggódó arcú titkárnője volt az. – Nem érzi jól magát?

– Emily! – mondtam meglepetten. – Semmi bajom, csak épp nem számítottam rá, hogy magát ma itt találom. – Felálltam.

Adjak egy Tylenolt?

Nagyon kedves, de semmi bajom – mondtam.

Én sem gondoltam, hogy ma itt látom magát, de valahogy most semmi sincs a helyén. Csodálom, hogy nem kísérték el a riporterek.

– Egyetlen riportert sem láttam.

– Az este itt nyüzsögtek. Gondolom, látta a reggeli Times-t.

– Sajnos nem volt rá alkalmam – mondtam feszengve. Kíváncsi lettem volna, hogy Wesley ágyban van-e még.

– Minden a feje tetején áll – mondta Emily. Fiatalasszony volt, hosszú, gesztenyebarna hajú mindig olyan kiegyensúlyozottnak látszott, és olyan egyszerűen öltözködött, mintha egy másik korból lépett volna elő. – Még a polgármester is telefonált.

Ez nem az a fajta publicitás, amire ennek a városnak szüksége van. Még mindig nem hiszem el, hogy valami riporter csak úgy véletlenül bukkant rá a halottra.

Menet közben éles pillantást vetettem rá. – Egy riporter?

– Tulajdonképpen olvasószerkesztő vagy valami ilyesféle a Times-nál. Egy olyan megszállott. Olyankor is kimegy kocogni, ha kisbalták potyognak az égből. Tegnap reggel kiment futni a parkba, és tett egy kört a Cherry Hillen. Nagyon hideg volt, hó, sehol senki. A szökőkútnál meg az a szerencsétlen nő. Mondanom sem kell, hogy a reggeli lapban olvasható tudósítás szinte vájkál a részletekben, az emberek meg rettenetesen

begyulladtak.

Több folyosón kellett végigmennünk, aztán Emily bedugta a fejét a főnöke szobájába, és halkan, hogy meg ne ijessze, jelentette, hogy megérkeztünk. Horowitz benne volt már a korban, romlott a hallása. Szobájában számos virágzó növény ontotta illatát. Szerette az orchideát, az afrikai ibolyát és a gardéniát, s azok meghálálták e szeretetet.

– Jó reggelt, Kay. – Felállt az asztaltól. – Hozott magával valakit?

– Marino kapitány várható.

– Emily majd idevezeti. Persze, ha maga inkább megvárná…

Tudtam, hogy ő nem akar várni. Nem volt idő.

Az ország legnagyobb orvos szakértői intézetét vezette, ahol évente nyolcezer embert – egy kisváros lakosságát – boncoltak. A halottak negyedrésze gyilkosság áldozata volt, soknak még a nevét sem tudták. New Yorkban a halottak azonosítása olyan komoly gondot jelent, hogy a rendőrség eltűnési osztályának egy külön részlege működik a Horowitz által vezetett intézményben.

Horowitz fölvette a telefont, és beszélt valakivel, akit nem szólított a nevén.

– Scarpetta doktornő megérkezett. Elindultunk lefelé – mondta.

– Én addig megkeresem Marino kapitányt mondta Emily. – Valahogy olyan ismerősen cseng a neve.

– Hosszú évek óta együtt dolgozunk – mondtam.

És alapító tagja az FBI quanticói nyomozástámogató egységének.

Azt hittem, viselkedéskutatási egységnek nevezik, mint a filmekben.

Csak az elnevezése változott, a funkciója nem – feleltem. Az FBI-ügynökök e kis csoportjának feladata a legveszélyesebb bűnözők lelki portréjának megrajzolása, illetve elfogása volt. Amikor igazságügyi orvos szakértőként tanácsadója lettem az egységnek, nem hittem volna, hogy mi mindent nem láttam még. Tévedtem.

Horowitz irodájába besütött a nap, megcsillant a virágok üvegpolcain és a miniatűr fákon. Tudtam, hogy a fürdőszoba párás sötétjében orchideák hajlanak a mosdó és a kád fölött függő kaspókban, és hogy otthon van egy üvegháza. Horowitz annak Miijén, első látásra Lincolnra emlékeztetett. Mindkettő ösztövér alkat volt, barátságos arcukra egy társadalmat szétszaggató háború rajzolt árnyakat.

Úgy viselték a tragédiát, mintha erre választattak Volna, s nagy,

türelmes kezük volt.

Lementünk abba a részbe, amelyet a New York intézetben halottaskamrának neveznek – furcsán megszépítő elnevezése egy hullaháznak, amely Amerika egyik legveszélyesebb városában működik. A hűtőből beszüremlő jéghideg levegő cigarettafüstöt és halálszagot hordozott. A zöldeskék falon feliratok kérték, hogy senki ne dobjon a szemétgyűjtőkbe véres lepleket, szemfedőket és rongyokat.

Kötelező volt a műanyag lábzsák, az étkezés tilos, sok ajtón vörös tábla hívta fel a figyelmet a fertőzésveszélyre. Horowitz elmondta, hogy a Gault legutóbbi áldozatának tartott nőt a közvetlen irányítása alá tartozó harminc orvos egyike fogja boncolni.

Beléptünk egy öltözőbe, ahol a sebészöltözékes Lewis Rader doktor épp akkor akasztott egy elemcsomagot a derekára.

– Találkozott már Rader doktorral, Scarpetta doktornő? – kérdezte Horowitz.

– Örök időktől fogva ismerősök vagyunk – felelte mosolyogva Rader.

– Ahogy mondja – mondtam örömmel. – De ha jól emlékszem, utoljára San Antonióban találkoztunk.

– Nahát… Ilyen régen lett volna?

Az Amerikai Igazságügyi Orvos Szakértők Társasága konferenciáján történt, azon az évente megrendezett szakmai találkozón, ahol a magamfajta emberek diaképes előadásokat tartanak legérdekesebb eseteikről. Rader egy fiatal nő bizarr balesetéről számolt be, akit villám sújtott halálra. Mivel az illető ruhája le volt szaggatva s a fején is sérülés keletkezett, mikor estében a betonra csapódott a koponyája, a rendőrök nemi erőszak áldozatának vélték. Rader azonban feltárta előttük, hogy a nő övének csatja mágnesesődött, és az egyik talpán egy apró égési sérülés található.

Rader az előadása után töltött nekem egy Jack Danielst – tisztán, szóda nélkül egy papírpohárba – aztán nosztalgiázni kezdtünk a régi szép időkről, amikor még csak néhány igazságügyi orvos szakértő működött, s köztük én voltam az egyetlen nő.

Rader hatvan felé közeledett, a szakmában nagyon nagyra tartották. De nem lett volna jó főnök belőle: nem szeretett papírokkal és politikusokkal hadakozni.

Mintha űrutazásra készülnénk, úgy mutattunk maszkban, plexi

arcvédőben és csuklyában. Tartani kell a HIV-től, ha egy fertőzöttön dolgozva megszúrja vagy megvágja magát az ember, de ennél is nagyobb veszélyt jelentenek a levegő által hordozott fertőzések, mint például a tuberculosis, a máj és agyvelőgyulladás. Manapság már dupla kesztyűben dolgozunk, tisztított levegőt lélegzünk be, és eldobható sebészöltözékekbe és köpenyekbe bugyoláljuk magunkat. Egyes patológusok rozsdamentes acélszemekből készült lánckesztyűket húzunk boncoláskor, ahogy Rader is.

Épp a fejemre húztam a csuklyát, mikor az ingerültnek és másnaposnak látszó Marino társaságiban belépett ODonnell, az előző este megismert nyomozó. Kesztyűt húztak, maszkot öltöttek senki lem nézett a szemébe senkinek, senki sem beszélt.

Névtelen páciensünk a 121-es rekeszben feküdt, a boncsegédek akkor vették ki s helyezték a gurítható ágyra, mikor kiléptünk az öltözőből. A hideg ll élt álcán szánalmas látványt nyújtott a halott, meztelen nő.

Vállán és combján hátborzongató, alvadt vérfoltok fedték azokat a területeket, ahonnan egész darabok hiányoztak. Bőre élénk rózsaszín volt a hideg Utal okozott hullafoltoktól tipikus jelenség az Olyan emberek esetében, akik megfagytak. A jobb halántékán lévő sebet nagy kaliberű fegyver okozta, s első pillantásra láttam a csőtorkolat határozott nyomát a bőrön, azon a helyen, ahol Gault a nő fejéhez nyomta a fegyvert, és meghúzta a ravaszt.

Maszkos-kesztyűs emberek gurították át a röntgenhelyiségbe, ahol további védőfelszereléskénti mindegyikünk kapott egy-egy narancsárnyalatú plexiszemüveget. Rader beállította a Luma-Lite-ot, ami egy közönséges fekete doboz volt, különleges kék száloptikával. Kisegítő szempár volt: látta, amit mi nem láttunk, puha fehér fényében fluoreszkált az ujjlenyomat, a szőrszál, az elemi szövetszál, a narkotikum- és ondófoltok úgy ragyogtak fel, mint a tűz.

– Valaki lője le a villanyt – mondta Rader.

A sötétben lassan végigpásztázta a Luma-Lite-tal a holttestet villanykörték finom izzószálaiként gyúlt ki a sok elemi szövetszál. Rader egy csipesszel bizonyítékokat gyűjtött a fanszőrzetről, a lábakról, a kezekről és a nő borostás koponyájáról. Ahogy a fényt a jobb kéz ujjainak begye felé irányította, kis sárga területek világoltak fel, mint a nap.

– Ez itt valamilyen vegyi anyag – mondta Rader.

– Van, hogy az ondó is így fénylik.
– Nem hiszem, hogy ez az.
– Lehet valamilyen olcsóbb kábítószer is – közöltem véleményemet.
– Tamponozzuk fel – mondta Rader. – Hol a sósav?
– Hozom.

A nyomot eltávolítottuk, Rader folytatta. A keskeny, fehér fénysáv végigsiklott a nő testének domborzatán, rásiklott azokra a sötét, bemélyülő területekre, ahonnan kivágták a testszöveteket, végigkúszott a has lapos síkján és a keblek szelíd lankáin.

A sebekbe tapadva gyakorlatilag semmit sem találtunk. Ez megerősítette feltevésünket, miszerint Gault a nőt ott ölte és kínozta meg, ahol rábukkantak, mivel ha utána vitte volna oda, mindenféle apró szemcsék tapadtak volna az alvadó vérbe.

Ezzel szemben a sebek voltak a test legtisztább területei.

Több mint egy óráig dolgoztunk a sötétben, centiméterenként tárulkozott fel a halott nő. A bőre fehér volt, mint egy pincelakóé. Gyenge izomzatú, vékony termete volt, százhetvenkettő magas. A bal füle három helyen volt átfúrva, a jobb kétszer, aranyszegecseket és karikákat hordott bennük. A haja sötétszőke volt, a szeme kék, vonásai szabályosak, s talán nem lettek volna ennyire kifejezéstelenek, ha nem borotválja a koponyáját, és nem ölik meg. Tövig rágott körmeit nem festette.

Régebbi sebhelyeket csak a homlokán és a koponyája tetején találtunk, a bal oldali koponyaalcsonton. A hegek egyenesek voltak, négy-öt centiméteresek. Lőporüledéket csak a jobb keze hüvelyk- és mutatóujja között találtunk úgy gondoltam, azt a kezét kapta maga elé a fegyver elsülésekor. Ezek a lőpornyomok még abban az esetben ÍS nagy valószínűséggel kizárták volna az öngyilkosságot, ha más jelek nem utaltak volna az ellenkezőid IC.

Azt ugye nem néztük még, hogy bal- vagy jobbkezes volt? – Horowitz hangja valahonnan a hátam mögül hangzott a sötétben.

A jobb karja kissé fejlettebb a másiknál – jegyezi meg.

Akkor tehát jobbkezes – mondta Horowitz. – A higiéniája és a táplálkozása gyenge.

Mint egy utcanőé, egy prostituálté – szólalt meg ODonnell. – Legalábbis szerintem.

Nem láttam még kurvát, aki borotválta volna a fejét. – Marino hangja az

asztal túloldalán mordult fel Az attól függ, hogy kikre hajt – vitatkozott ODonnell. – Az a nyomozó, aki a metróban kiszúrta, először férfinak nézte.

– Ez akkor történt, mikor Gaulttal volt – mondta Marino.

– Mikor azzal a palival volt, akit maga Gaultnak vél.

– Nem vélem – mondta Marino. – Vele volt a nő.

Szinte érzem a szagát annak a görénynek. Mindenütt büdös marad utána.

– Szerintem maga a nőt érzi – mondta ODonnell.

– Tolják egy kicsit lejjebb. Így jó, köszönöm.

Rader tovább szedegette az elemi szálakat. Háta mögött a bársonyszövésű sötétben tovább folyt a beszélgetés.

Végül beismertem: – Szerintem ez nagyon szokatlan. Ennyi elemi szál olyankor szokott előfordulni, mikor valakit egy durva pokrócba bugyolálnak vagy egy autó csomagtartójában szállítanak.

– Az látszik, hogy a nő egy ideje nem fürdött már, és tél van – mondta Rader a száloptikás vezetéket mozgatva, amely most egy kis gyerekkori himlőhelyet ugrasztott ki környezetéből. – Lehet, hogy már napok óta ugyanazokban a holmikban járt, ha pedig metrón vagy buszon közlekedett, sok mindent összeszedhetett.

Adva volt tehát egy nincstelen nő, akinek eltűnését addig tudomásunk szerint senki sem jelentette be, mivelhogy nem volt otthona, nem volt senkije, akit érdekelt volna, hogy nem látja. Tragikusan tipikus utcai lénynek néztük, míg át nem tettük a boncterem hatos asztalára, ahol Graham doktor, az igazságügyi fogász szakértő várta, hogy feltérképezhesse a fogazatát.

Széles vállú, fiatal férfi volt, szórakozott arckifejezése egyetemi tanárokat juttatott eszembe. Főállásban a Staten Islanden dolgozott szájsebészként. Ma azonban olyan napja volt, amelyen szavak nélkül panaszkodó páciensekkel foglalkozott, méghozzá olyan honoráriumért, amely valószínűleg a taxiköltségét és az ebédjét sem fedezte. A rigor mortis már beállt, s a halott nő, mint egy makacs gyerek, aki utálja a fogorvosokat, nem volt hajlandó engedelmeskedni. Graham végül egy vékony reszelővel feszítette szét a fogsorát.

– Hát akkor boldog karácsonyt… – dünnyögte, s közelebb húzott egy nagy fényerejű lámpát. – Tele a szája arannyal.

– Ez érdekes… – mondta Horowitz, mint egy matematikus, aki

valamilyen problémán töpreng.

– Ez itt kalapált aranytömés. – Graham az elülső fogak tövében, közvetlenül az ínynél látható, babalakú aranytöméseket mutatta. – Itt is van, itt , meg itt is. Összesen hat. Ez nagyon ritka. Annyira ritka, hogy én még nem is láttam. Hullaházban soha.

Mi a franc az a kalapált aranytömés? – kérdezte Marino.

Púp az ember hátára – felelte Graham. – Egy nagyon macerás, nehéz művelet. – emlékezetem szerint régebben ezt is megkívánták egy szigorló fogorvostól – mondtam.

Jól emlékszik. – Graham folytatta a munkáját.

Utálták is a medikusok.

Elmagyarázta, hogy az ilyen tömés során a fogorvos apró aranygolyócskát kalapál a fogba. Elég a legkisebb nedvesség, és a tömés kiesik. Egyébként rendkívül jó tömésfajta, de sok munkával, fájdalommal és kiadással jár.

És nem sok páciens szeretne a szájában aranyat Villogtatni, főleg az elülső fogai külső oldalán nem.

Folytatta a különféle javítások, húzások, formák , rendellenességek feltérképezését, följegyzett minden olyasmit, amiben a nő fogazata különbözött mindenki másétól. Az alsó fogsora kissé előbbre állt, mint a felső, az elülső fogai élén pedig egy félkör alakú kopás látszott, amit vélhetőleg a szájában látott pipa okozott.

– Ha állandóan pipázott, nem kellene a fogainak nikotinfoltosaknak lenniük? – kérdeztem, mert semmi ilyesmit nem láttam.

– Lehet, hogy kellene. De nézze, mennyire le van kopva a fogak felszíne… És hogy mennyire ki van kopva itt az íny a töméseknél – mutatta Graham.

Ezt a túlzásba vitt fogmosás okozza.

– Ha napjában tízszer végigsikálta a fogát, akkor azon nincs nikotinfolt – mondta Marino.

– Ehhez a higiénés állapothoz nemigen illik, hogy naponta tízszer fogat sikáljon – vetettem ellen.

Sőt: a szája az egész testéhez, az egész lényéhez nem illik.

– Meg tudja állapítani, hogy mikor csinálták ezt neki? – kérdezte Rader.

– Nemigen. – Graham folytatta a feltérképezést.

– De mind rendes munka. Valószínűleg ugyanaz a fogász készítette

mindet. Ilyet már csak a nyugati parton csinálnak.

– És maga ezt honnét tudja? – kérdezte ODonnell.

– Ilyen töméseket csak ott lehet csináltatni, ahol még vannak olyan fogorvosok, akik értenek az ilyesmihez. Én ilyet nem csinálok, és nem is ismerek senkit, aki foglalkozna vele. Létezik viszont egy szervezet, az ADAFOK. Az Arannyal Dolgozó Amerikai Fogorvosok Kamarája. Több száz tagja van, és a többség Washington államban működik.

ODonnell ekkor megkérdezte: – És miért csináltat valaki ilyesmit?

– Mert az arany tartós – pillantott fel rá Graham.

– Vannak, akik kényesek arra, hogy mit tesznek a szájukba. A fehér tömőanyag vegyi összetevői állítólag károsítják az idegeket. Gyorsabban színeződnek és kopnak. Egyesek szerint az ezüst a fibrózistól a hajhullásig mindenfélét okoz.

Marino megszólalt. – Egyeseknek meg nagyon tetszik a csillogása.

– Ilyenek is akadnak – bólintott Graham. – Lehet, hogy neki is tetszett.

Én viszont nem hittem. Nem olyannak láttam ezt a nőt, mint aki ad magára. Sejtésem szerint nem azért borotválta a koponyáját, hogy ezzel kifejezésre juttasson valamit, vagy mert divatosnak gondolta. Ahogy fokozatosan feltártuk a belső részeit, ez az érzés egyre erősödött bennem, jóllehet a rejtély tovább sűrűsödött.

A méhe el volt távolítva. Hüvelyen keresztül végzett műtéttel csinálták, a petefészkeket meghagylak. Agya homloklebenyén egy nagyagyi vérömlenyt találtunk: az a koponyát betörő ütés okozta, amit a homlokán lévő sebhely jelzett.

– Fejbe ütötték, valószínűleg több éve – mondtam. – És ez a fajta sérülés általában személyiségváltozással is jár. – Ez a nő csak ténfergett a világlián, és nem hiányzott senkinek. – Epilepsziás is lehetett, talán a családja is elfordult tőle.

Horowitz Raderhez fordult. – Meg kellene nézni, le tud-e futtatni a labor egy gyors vizsgálatot. Jó volna látni a difenil-hidantoinját.

Aznap már nemigen lehetett mit csinálni. A város a karácsonnyal foglalkozott, a laboratóriumok és a hivatalok többsége bezárt. Jó néhány saroknyit lesétáltunk Marinóval a Central Park felé. Betértünk egy görög kávézóba, ahol csak egy kávét ittam, enni nem bírtam. Aztán fogtunk egy taxit.

Wesley nem volt a szobájában. Bementem hát az enyémbe, azután

sokáig csak álltam az ablaknál, néztem a sötét, gubancos fákat, a fekete sziklákat meg a nagy, havas felületeket. Súlyosan szürke volt az ég. A korcsolyapálya gyűrűje nem látszott, se a szökőkút, ahol a meggyilkolt nőt találták. Gault rettenetes dolgokat művelt vele. Eltöprengetem: vajon merre járhat?

Nem tudtam már számát, hány gyilkossággal találkoztam pályafutásom kezdete óta, de sokat jobban megértettem annál, mint amennyit a tanúk emelvényén elmondtam. Az emberek képesek olyan dühbe jönni, annyira elkábítani magukat, annyira félni vagy őrültnek lenni, hogy gyilkoljanak. Még az elmebetegnek is megvan a maga kicsavart logikája. Temple Brooks Gault azonban egyelőre meghatározhatatlannak és megfejthetetlennek rémlett.

Öt éve került először összeütközésbe a törvénnyel, amikor Virginiában, egy abingdoni bisztróban vodkázott. Egy ittas kamionsofőr, aki nem kedvelte a nőies megjelenésű férfiakat, belekötött. Gault fekete öves karatés. Nem szólt, de arcára kiült jellegzetes mosolya. Felállt, megperdült, és fejbe rúgta a férfit. A szomszédos asztalnál történetesen hat szolgálaton kívüli rendőr ült – minden bizonnyal ez volt az egyetlen ok, amiért Gaultot letartóztatták, és súlyos testi sértéssel vádolták.

Rövid és bizarr pályát futott be a virginiai állami börtönben. Kedvence lett egy kétkulacsos őrnek, aki meghamisította a személyi adatait, s ezzel megkönnyítette a szökését. Gault jóformán alig jött ki a börtönből, mikor összefutott egy Eddie Heath nevű kiskamasszal, akit körülbelül ugyanolyan módon ölt meg, mint azt a nőt a Central Parkban.

Ezután meggyilkolta az intézeti asszisztensemet, az említett börtönőrt és egy Helen nevű másikat. Harmincegy éves volt akkoriban.

Hópelyhek szállingóztak az ablakom előtt, messzebb dérként ülték meg a fákat. Lópatkók klaffogása hallatszott az utcáról: egy konflis gurult el az épület előtt, két takarókba bugyolált utassal. A fehér kanca réges-rég elhullatta már csikófogait, nem állt valami biztos lábakon, s mikor megcsúszott, a kocsis vadul ostorozni kezdte. Több ló is nézte szomorú beletörődéssel a hóesésben, lehajtott fejjel, ócska pokróccal leterítetten. Úgy gyűlt torkomba a düh, mint az epe. A szívem vadul vert. Hirtelen megperdültem, mert valaki kopogott.

Ki az? – kérdeztem.

Wesley egy másodpercnyi hallgatás után választolt. – Kay?

Beengedtem. Baseballsapkája és válla átnedvesedett a megolvadt hótól. Lehúzta és zsebre vágta bőrkesztyűjét, s lehámozta a kabátját. Közben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét.

Mi van? – kérdezte.

Mindjárt megmutatom, hogy mi van. – Remegett a hangom. – Gyere ide, és nézd meg. – Megragadtam a kezét, és az ablakhoz húztam. – Látod?

Szerinted van egyáltalán szabadnapjuk ezeknek a szerencsétlen gebéknek? Gondolod, hogy rendesen ellátják őket? Gondolod, hogy lecsutakolják őket egyszer is az életben, vagy hogy rendesen patkolják őket? Tudod, mit csinálnak egy ilyen százéves lóval, ha megcsúszik ezen a jeges úton és kis híján nyakát szegi?

– Kay…

– Csak még jobban verik őket.

– Kay…

– Miért nem csinálsz valamit?!

– Mégis mire gondolsz?

– Arra, hogy csinálj valamit. Tele van a világ olyan emberekkel, akik sose csinálnak semmit. Nagyon unom már.

– Jelentsem föl az állatvédőknél? – kérdezte Wesley.

– Igen – válaszoltam. – És én is följelentem.

– Ráér holnap is? Ma már semmi sincs nyitva.

Még mindig a kocsist néztem, aki megint ütni kezdte a lovát. – Na, erről beszélek! – csattantam föl, és kisiettem a szobából.

– Hová mégy? – Wesley utánam jött, én meg a lifthez mentem. Hosszú léptekkel vágtam át a szálló haliján, kabát nélkül léptem ki az utcára. Már sűrűn hullt a hó, beterítette a jeges utcát. Haragom tárgya, egy kalapos öregember fázósan összehúzódva ült a bakon. Látva, hogy egy középkorú nő tart felé, nyomában egy magas férfival, kissé kihúzta magát.

– Akar jó kicsi kocsikázás? – kérdezte erős akcentussal.

A kanca felém nyújtotta a nyakát s felém fordította a fülét, mintha csak tudná, mi következik.

Csont és bőr volt, patája túlnőtt, szeme tompa, vörös karikás.

– Hogy hívják a lovát? – kérdeztem.

– Hófehérkének. – Az öregember ugyanolyan szánalmasnak látszott, mint szerencsétlen gebéje. Sorolni kezdte a díjtételeket.

– Engem ez nem érdekel.

Az öregember fáradtan rám nézett, és fölvonta a vállát. – Mennyi idő akar kocsizni?

– Nem tudom – feleltem kurtán. – Mennyi ideig kell kocsikáznom, mire megint ütni kezdi Hófehérkét? És éppen karácsonykor jut eszébe félig agyonverni?

– Én jó vagyok lónak – mondta ostobán a kocsis.

– Maga kegyetlenül bánik ezzel a lóval, és, gondolom, mindennel, ami maga körül él és mozog.

– Nekem kell csinál munka – mondta összeszűkülő szemmel a kocsis.

– Én pedig orvos vagyok, és följelentem magát mondtam elszoruló torokkal.

– Mi? – horkant fel. – Maga lóorvos?

Közelebb léptem a bakhoz már csak tenyérnyire voltam a lópokróccal takart lábától. – Ha még egyet rácsap erre a lóra, én látni fogom – mondtam azzal a jeges nyugalommal, amit olyanoknak tartogatok, akiket utálok. – És ez a férfi is látni fogja. Onnan föntről, abból az ablakból – mutattam. – Maga pedig egy nap arra ébred, hogy megvettem a céget, és kirúgtam magát.

– Maga nem vesz cég. – Kíváncsian felpillantott a New York Athletic Clubra.

– Maga nincs tisztában a realitásokkal – mondtam.

Behúzta a nyakát, és elfordította a fejét.

Visszamentünk a szobámba én se szóltam, Wesley se. Vettem egy mély lélegzetet, de a kezem remegése csak nem akart abbamaradni. Wesley odament a minibárhoz, mindkettőnknek töltött egy Whiskyt, aztán leültetett az ágyra, hátamat párnákkal felpolcolta, levetette és a lábamra terítette a kabátját.

Eloltotta villanyt, és odaült mellém. Egy ideig a nyakszirtemet masszírozta, én meg csak bámultam ki az ablakon. Szürke és nedves volt a hófelhős égbolt, de nem olyan fakó, mint mikor esik. Eltűnődtem a különbségen: miért érződik puhának a hó, az eső meg keménynek és valahogy hidegebbnek.

Metszően hideg, esős karácsony délután volt Richmondban, mikor egy rendőr rábukkant a törékeny, meztelen Eddie Heathre. Egy bedeszkázott ablakú, lakatlan épület mögött ült egy szemetes konténernek támasztva, s

jóllehet nem nyerte vissza többé az öntudatát, még élt. Gault egy vegyesboltból rabolta el, ahová Eddie-t zacskós levesért szalasztotta az anyja.

Sose fogom elfelejteni annak a mocskos környezetnek a sivárságát, amelyben azt a gyereket megtalálták, és nem fogom elfelejteni Gault semmivel sem indokolható kegyetlenségét, hogy a kis tasakot, amelyben a nemrég vásárolt zacskós leves és egy szelet csokoládé volt, odatette a gyerek meztelen teste mellé. Lelki szemeim előtt megjelentek Eddie sebei, eszembe jutott, milyen melegséggel szorította meg a kezemet, mikor ott, a gyermekek intenzív osztályán megvizsgáltam. Aztán lekapcsolták róla a gépeket.

– Istenem… – suttogtam most a félhomályos szobában. – Annyira belefáradtam ezekbe a dolgokba.

Wesley nem válaszolt. Egy pohár whiskyvel a kezében odajött hozzám.

– Annyira belefáradtam a kegyetlenségbe. Rettenetesen belefáradtam már, hogy az emberek verik a lovakat, hogy kisfiúkat meg betört fejű nőket ölnek.

Wesley nem fordult felém, úgy mondta: – Karácsony van. Föl kellene hívnod a családodat.

– Igazad van. Pont ez kell, hogy egy kissé földerüljek. – Kifújtam az orrom, és a telefonért nyúltam.

Miamiban, a húgoméknál nem vették föl. Előkotortam a retikülömből a telefonszámos könyvecskémet, és a kórházat hívtam, ahol anyám már hetek óta feküdt. Egy intenzíves nővér azt mondta, hogy Dorothy bent van anyámnál, és hogy szól neki.

– Halló!

– Boldog karácsonyt – mondtam egyetlen testvéremnek.

– Ha belegondolsz, hogy hol vagyok most, azt hiszem, ez elég ironikusan hangzik. Itt aztán nincs semmiféle boldogság. Persze te ezt nem tudhatod, mert nem vagy itt.

– Jártam már néhány intenzív osztályon – felellem. – Lucy hol van? És mi van vele?

– A barátnőjével lófrál valahol. Engem kitettek itt a kórháznál, kábé egy óra múlva értem jönnek.

Aztán elmegyünk a misére. Illetve ami Lucy barátnőjét illeti, azt nem tudom, mert ő nem katolikus.

– Lucy barátnőjének van neve is. Janetnek hívják, és nagyon kedves lány.

– Ebbe most nem akarok belemenni.

– Anya hogy van?

– Ugyanúgy.

– Ugyanúgy, mint hogy? Dorothy… – Kezdett megint az agyamra menni.

– Többször is szívatták ma. Nem tudom, mi a probléma, de te azt nem tudod elképzelni, milyen érzés látni, hogy köhög, de nem tud megszólalni, mert ott van az a rémes cső a torkában. Ma még Csak öt percre vették le a lélegeztetőről.

– Tudja, hogy milyen nap van?

Igen. Persze – felelte rosszat sejtetőleg. – Odatettem neki egy kis fát az asztalára. Sokat sír.

Tompa sajgást éreztem a mellemben.

– Mikor jössz le hozzánk? – folytatta Dorothy.

– Nem tudom. Most nem hagyhatom itt New Yorkot.

– Mondd, Katié! Jutott már neked eszedbe egyszer is, hogy az életed legnagyobb részében halott emberekkel foglalkozol? – Dorothy hangja élesebb lett. – Szerintem ez a te egész kapcsolatod a halott…

– Mondd meg anyának, hogy csókoltatom, és hogy telefonáltam. És légy szíves, mondd meg Lucynak és Janetnek, hogy még ma este vagy holnap megint telefonálok.

Letettem.

Wesley még mindig az ablaknál állt, háttal nekem. Nagyon jól ismerte már a családi problémáimat.

– Bocs – mondta gyöngéden.

– Akkor is ilyen volna, ha ott lennék.

– Tudom. A lényeg viszont akkor is az, hogy neked ott kellene lenned, nekem meg otthon.

Kényelmetlen érzés fogott el az otthon szó hallatán, mivel az ő otthona és az én otthonom nem ugyanaz volt. Megint eszembe jutott az ügy, ami miatt itt voltunk. Mikor lehunytam a szemem, megjelent előttem a nő, aki olyan volt, mint egy ruha és paróka nélküli kirakati bábu. Magam előtt láttam borzalmas sebeit.

– Benton! – mondtam. – Szerinted kit gyilkol meg valójában, mikor megöli ezeket az embereket?

– Saját magát – válaszolta Wesley. – Gault saját magát öli meg.
– Szerintem nem csak erről van szó.
– Nem csak, de részben.
– Neki ez valamiféle sport – mondtam.
– Ez is igaz.
– Na és a családja? Sikerült már valamivel többet megtudni róluk?
– Nem. – Wesley még mindig nem fordult meg.
Anyja-apja él és virul Dél-Carolinában. Beaufortban.
– Elköltöztek Albanyből?
– Emlékszel az árvízre?
– Persze. A vihar.
– Georgia déli részét csaknem elsöpörte. Gaulték leköltöztek Beaufortba. Szerintem egy kicsit el is akartak rejtőzni.
– El is hiszem.
– A georgiai házuk megtekintése szerepel a városnéző buszok programjában. Mindenféle riporterek kopogtattak náluk. Nem hajlandóak segíteni a halóságoknak. Te is tudod, hogy már többször szerettem volna beszélni velük, de nem lehetett rávenni őket.
– Jó volna, ha többet tudnánk a gyerekkoráról mondtam.
– A családi birtokon nőtt föl, egy nagy, fehér faházban, meg azon a több száz hektárnyi hikoriültetvényen, ami a házat körülveszi. A közelben volt egy gyár, amelyik olyan diós szeleteket meg más nyalánkságokat készít, amilyeneket leggyakrabban délen látni, az autóscsárdákban meg a kamionos vendéglőkben. Hogy magában a házban milyenek voltak a viszonyok, amíg Gault ott élt, azt nem tudni.
– És a húga?
Gondolom, még mindig valahol a nyugati parton él. Nem találjuk, nem tudunk beszélni vele. Valószínűleg, egyébként se volna hajlandó.
Mi annak a valószínűsége, hogy Gault tartja vele a kapcsolatot?
Nehéz megmondani. Eddig nem derült ki semmi, ami arra utalna, hogy meghitt viszonyban volnának, vagy hogy valamikor voltak. A jelekből ítélve Gault soha életében senkihez sem állt közel.
– Merre jártál ma? – Kissé nyugodtabb lett a hangom. Lassanként leeresztettem.
– Beszéltem néhány nyomozóval, és rengeteget sétáltam.
– Egészségügyi okokból vagy munkaügyben?

– Főleg az utóbbi. De mindkettő miatt. Egyébként Hófehérke eltűnt… A kocsisa utas nélkül odébbállt. És nem ütötte.

Kinyitottam a szemem. – Mesélj egy kicsit erről a sétálásról.

– Bejártam azt a területet, ahol Gaultot a kopasz nővel látták. Annak a metrómegállónak a környékét, amelyik ott van a Central Park West és a Nyolcvanegyedik sarkán. Az időjárástól és az útvonaltól függően a metrókijárat kábé öt-tíz perces sétára van a Ramble-tól.

– De nem tudjuk, hogy ott mentek-e be.

– Nem tudunk mi a világon semmit. – Wesley hosszan, hangosan felsóhajtott. – Jó, a lábnyomait levettük. De hát annyi más lábnyom, patanyom, kutyanyom meg a jó ég tudja, mi minden van még ott. Illetve legalábbis volt.

Elhallgatott. Az ablak előtt hópelyhek szállingóztak.

– Arra gondolsz, hogy valahol arrafelé lakik mondtam.

– Az a megálló nem átszállóhely, hanem egy célállomás. Aki ott száll le, az vagy az Upper East Side-on lakik, vagy valamelyik környékbeli étterembe vagy múzeumba megy. Vagy éppenséggel a parkba.

– És éppen ezért nem hiszem én, hogy Gault egy ilyen környéken lakna – mondtam. – Egy ilyen metróállomáson, mint a Nyolcvanegyediknél lévő, az ember gyakorlatilag nap mint nap ugyanazokat az arcokat látja. Szerintem a metrórendőr is megismerte volna Gaultot, ha törzsutas volna azon a vonalon.

– Ez elég erős érv – mondta Wesley. – A nyomok arra mutatnak, hogy Gault ismerte azt a környéket, amit a gyilkosság céljára kiszemelt. Arra viszont semmi sem utal, hogy valaha is töltött volna hosszabb időt azon a tájon. Akkor meg honnan ismeri? – Végre felém fordult.

A szobában nem égett a villany, sziluettje feketén rajzolódott ki a szürke ég és a hóhullás márványszerű háttere előtt. Soványnak látszott. Fekete nadrágja összeráncolódott a derekán, övét egy lyuknyival beljebb húzta.

– Fogytál – mondtam.

Örülök, hogy észrevetted – felelte fanyarul.

Csak akkor tudom jól felmérni a tested, ha nincs rajta ruha – mondtam tárgyilagosan. – És ilyenkor gyönyörű.

– Akkor csak az számít.

Ez nem így van. Mennyit fogytál? És miért?

Nem tudom, mennyit. Sose mérem magam.

Időnként elfelejtek enni.

És ma már ettél? – kérdeztem olyan hangon, mintha a háziorvosa lennék.

Nem.

Akkor vedd a kabátodat.

Kéz a kézben sétáltunk a park fala mentén. Nem emlékszem, hogy korábban nyilvánosan bármikor jelét adtuk volna egymás iránti érzelmeinknek. A kevés járókelő azonban nem láthatta tisztán az arcunkat – nem mintha érdekelte volna őket. Könnyűnek éreztem a szívem. A hóra hulló hópelyhek olyan hangot keltettek, mintha üvegre peregtek volna, Jó néhány saroknyit sétáltunk szótlanul. A családomra gondoltam, hogy milyen lehet most nekik Miamiban. Úgy terveztem, hogy aznap még egyszer fölhívom őket, aminek jutalmául még több panaszban lesz részem. Nem örültek nekem, mert nem azt csináltam, amit ők akartak, és valahányszor így álltak a dolgok, mindig heves vágyat éreztem, hogy úgy otthagyjam őket, mint egy kellemetlen munkahelyet. Nem tettem, mert aggasztott Lucy sorsa, akit mindig úgy szerettem, mintha a saját lányom lett volna. De nem voltam az anyja, és Dorothyt nem szerettem.

Közelebb húzódtam Wesleyhez, és belekaroltam.

A másik kezével odanyúlt, megfogta a kezemet, én meg odasimultam hozzá. Mindkettőnkön sapka volt, ami kissé megnehezítette a csókolózást. Megálltunk a járdán, hátrafordítottuk sapkánk ellenzőjét, mint a srácok, és megoldottuk a problémát.

Aztán összenevettünk, olyan furán néztünk ki.

– Kár, hogy nincs nálam fényképezőgép – nevetett Wesley.

– Nem kár.

Visszafordítottam a sapkám, s közben átvillant rajtam, hogy tényleg lefényképezhet valaki minket egymással. Eszembe jutott, hogy törvényen kívüliek vagyunk elillant a boldog pillanat. Továbbsétáltunk.

– Ez nem mehet így örök időkig, Benton – mondtam.

Hallgatott.

Folytattam. – Az igazi világodban te hű férj és gondos apa vagy. És most nem vagy otthon.

– És mit érzel emiatt? – Wesley hangjába visszatért a feszültség.

– Azt hiszem, ugyanazt, mint mások, mikor viszonyuk van. Bűntudatot, szégyent, félelmet, szomorúságot. Rendszeresen megfájdul a fejein. Te

meg fogysz. – Elhallgattam.

– Na és a féltékenységgel hogy állunk?

Tétováztam. – Fegyelmezem magam, hogy ne érezzék ilyesmit.

– Az ember nem tudja úgy fegyelmezni magát, hogy ne érezzen valamit.

– Dehogynem. Mindketten állandóan azt tesszük, mikor egy ilyen ügyön dolgozunk.

– Féltékeny vagy Connie-ra? – erősködött Wesley, miközben továbbsétáltunk.

– Mindig kedveltem a feleségedet, és szerintem nagyon rendes.

– De nem vagy féltékeny rá? Mert tökéletesen érthető volna, ha…

A szavába vágtam. – Miért erőlteted ezt a témát, Benton?

– Mert szeretném, ha szembenéznénk a tényekkel, és valahogy rendet tennénk köztük.

– Rendben van, de akkor árulj el nekem valamit mondtam. – Mikor én Markkal voltam, mikor még a kollégád és a barátod volt, te féltékeny voltál?

Kire? – Próbálta tréfára venni.

– Nem voltál féltékeny?

Nem válaszolt azonnal.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vonzódtam mindig hozzád. – Hallgatott egy sort. – Nagyon vonzódtam.

Visszagondoltam azokra az időkre, amikor mindhárman együtt voltunk: Mark, Wesley és én. Próbáltam felidézni valamilyen jelét annak, amit most mondott. Semmi sem jutott eszembe. Bár amikor Markkal voltam, sose figyeltem másra.

Én őszinte vagyok – mondta Wesley. – De most beszéljünk rólad meg Connie-ról. Nekem ezt tudnom kell.

Miért?

– Mert tudni szeretném, hogy élhetünk-e még úgy mi hárman, mint azelőtt. Mint régente, mikor még eljártál hozzánk vacsorára. Connie már kérdezget, hogy miért nem mutatkozol.

– Szóval félsz, hogy gyanút fogott.

– Én csak azt mondom, hogy fölmerüli ez a kérdés. Connie szeret téged. És most, hogy együtt dolgozunk, felötlött benne, hogy mitől van az, hogy azóta inkább ritkábban lát, mini gyakrabban.

– Sejtem, hogy miért merüli föl benne – mondtam.

– Mit csináljunk?

Sokszor jártam Wesleyéknél, láttam, hogyan bánik a gyerekeivel és a feleségével. Emlékeztem érintéseikre, mosolyaikra és utalásaikra, amelyek értelmét csak őt tudták. De akkoriban más volt, mert még Markba voltam szerelmes. Mark viszont már meghalt.

Elengedtem Wesley kezét. Sárga taxik surrogtak el mellettünk havat spriccelve, a házak ablakában puha fények világítottak. A magas törzsű vaslámpák fehér világában kísértetiesen derengett a park.

– Nem bírom rászánni magam – mondtam.

Rákanyarodtunk a Central Park Westre.

Hozzátettem még: – Ne haragudj, de azt hiszem, nem tudnék egyszerre kettőtök társaságában lenni.

– Az előbb mintha valamiféle önfegyelemről beszéltél volna.

– Te könnyen beszélsz, mert nekem rajtad kívül nincs más az életemben.

– Pedig valamilyen mértékben bele kell menned.

Nem hanyagolhatod el teljesen a családomat. Már ha továbbra is együtt akarunk dolgozni. Ha továbbra is barátok akarunk lenni.

– Tekintsem ezt ultimátumnak?

– Tudod, hogy nem annak szántam.

Meggyorsítottam a lépteimet. Az első szeretkezésünkkel százszorta bonyolultabbá tettem az életemet. Igen, persze: több eszem is lehetett volna.

Nem egy szerencsétlent láttam már a boncasztalon, aki nős emberrel keveredett kapcsolatba. Megsemmisítették magukat, és megsemmisítettek másokat is. Belebolondultak, bíró elé állították őket.

A Tavern on the Green előtt sétáltunk. Fölnéztem a tőlem balra magasodó Dakota-épületre, amelynek egyik bejárata előtt néhány éve megölték John Lennont. A metróállomás nagyon közel volt a Cherry Hűihez. Arra gondoltam, hogy Gault talán errefelé jöhetett a parkból. Megálltam, néztem az épületet. Aznap este, december nyolcadikán egy tárgyalásról hajtottam hazafelé, mikor bemondta a rádió, hogy John Lennont lelőtte egy senki, akinél megtalálták a Zabhegyező egyik példányát.

– Benton… – szólaltam meg. – Itt lakott Lennon.

– Tudom – felelte. – Ott lőtték le, az előtt a kapu előtt.

– Elképzelhető, hogy Gault ezt is belekombinálta?

Wesley eltöprengett. – Erre még nem gondoltam.

– És kellene gondolnunk rá?

Szótlanul méregette a Dakota homokfúvatott tégláit, kovácsoltvas és rézelemeit.

– Mindenre gondolnunk kell – mondta végül.

– Lennon halálakor Gault még kamasz volt.

Ahogy a richmondi lakására emlékszem, azt hiszem, a klasszikus zenét és a dzsesszt kedveli. Nem emlékszem, hogy Lennon- vagy Beatles-albuma lett volna.

– Ha Lennon valami miatt fontos neki – mondta Wesley – , akkor nem a zenéje miatt volt az. Lehet, hogy csak a szenzációs bűntény fogta meg.

Továbbsétáltunk.

– Egyszerűen nincs elég ember, hogy föltehessük azokat a kérdéseket, amelyekre keressük a választ mondtam.

– Az egész város rendőrségére szükség volna. Talán még az FBI-ra is.

– Utána tudunk járni, hogy láttak-e valakit a Dakota környékén, akire illik Gault személyleírása? – kérdeztem.

– Még az is lehet, hogy itt lakott – mondta keserűen Wesley. – Eddigi tapasztalataim szerint sose voltak pénzügyi nehézségei.

A Természettudományi Múzeum sarkához érve egy Scaletta nevű étterem hósapkás, rózsaszín védőtetője tűnt szemünkbe. Meglepetésemre ki volt világítva, s úgy tűnt, telt házuk van. Egy szőrmebundás pár lépett be az ajtaján, én meg arra gondoltam, nem kellene-e nekünk is ezt tennünk.

Kezdtem csakugyan megéhezni, s arra sem volt szükség, hogy Wesley még többet leadjon.

– Ehhez mit szólsz? – kérdeztem.

– Hajrá. Ez a Scaletta rokonod? – kérdezte évődve Wesley.

– Nem hiszem.

Az ajtóban álló pincér közölte velünk, hogy az étterem zárva van.

– Nem úgy néz ki – mondtam. Hirtelen fáradtság vett erőt rajtam, és semmi kedvem nem volt tovább sétálni.

– Pedig ez az igazság, signora. – A pincér alacsony, kopaszodó férfi volt, szmokingjához vörös derékkendőt kötött. – Ez zártkörű rendezvény.

– Ki az a Scaletta? – kérdezte Wesley.

– Miért óhajtja tudni?

– Mert érdekes név, s nagyon hasonlít az enyémre – mondtam.

– Szabad tudnom…?

– Scarpetta.

A pincér alaposan megnézte magának Wesleyt.

Láthatólag nem értett valamit.

– Igen, természetesen… Ő nem jött önnel ma este?

Értetlenül néztem rá. – Kicsoda?

– Signor Scarpetta. Meg van híva. Elnézést kérek, nem tudtam, hogy az ő társaságához tartoznak…

– Mire volt meghíva? – Sejtelmem sem volt, kiről beszél. Elég ritka nevem van. Sose találkoztam még más Scarpettával, még Olaszországban sem.

A pincér elbizonytalanodott. – Ön nem rokona annak a Scarpettának, aki gyakran jár ide?

– Ki ez a Scarpetta? – kérdeztem nyugtalanul.

– Egy férfi. Mostanában elég sokszor járt nálunk.

Meg is hívtuk a karácsonyi rendezvényünkre. Önök tehát nem az ő vendégei?

– És kiféle-miféle ez a férfi? – kérdeztem.

– Fiatalember. Sokat költ. – A pincér elmosolyodott.

Ereztem, hogy Wesleyben érdeklődés ébred. Megkérdezte: – Le tudná írni nekünk?

– Sokan vannak odabent. Holnap újra kinyitunk. ..

Wesley diszkréten megmutatta a jelvényét. A pincér higgadt tekintetet vetett rá.

– Parancsoljanak. – Udvarias volt, de nem ijedt meg. – Keresek maguknak egy asztalt.

– Nem, köszönjük – állította meg Wesley – , erre nincs szükség. – Viszont többet kellene tudnunk arról az emberről, akit itt Scarpettaként ismernek.

– Jöjjenek be – intett. – Ha már beszélgetünk, le is ülhetnek. És ha már leülnek, vacsorázhatnak is.

Eugenio vagyok.

Egy rózsaszín abroszos sarokasztalhoz vezetett minket, amely jókora távolságra állt a helyiség nagy részét elfoglaló, estélyi ruhás vendégektől. Olaszos gesztusokkal és hanglejtéssel koccintgattak, ettek, beszélgettek,

nevettek.

– Ma este nincs teljes menünk – mentegetőzött Eugenio. – Van costoletta di vitello álla griglia, vagy pollo al limone, hozzá esetleg egy kis capellini primavera vagy rigatoni con broccolo.

Mindenre igent mondtunk, és rendeltünk még egy üveg Dolcetto dAlbát is, ami a kedvenc borom, és ritkán lehet hozzájutni.

Eugenio elment a borért, engem pedig lassanként megkörnyékezett a félelem.

– Még csak föl se vesd – mondtam Wesleynek.

– Egyelőre semmit sem akarok fölvetni – felelte.

Nem kellett megtennie. Az étterem nagyon közel volt ahhoz a metróállomáshoz, ahol Gaultot látták.

A neve miatt fölfigyelhetett a Scalettára. Engem juttatott eszébe, akire feltehetőleg egyébként is sokat gondolt.

Eugenio szinte azonnal hozta a bort… Lehámozta róla az ezüstpapírt, és becsavarta a dugóhúzót.

– 1979-es, nagyon könnyű. Inkább olyan, mint a beaujolais. – Kihúzta a dugót, s töltött egy kicsit, hogy kóstoljam meg.

Bólintottam megtöltötte a poharamat.

– Üljön le, Eugenio – mondta Wesley. – Igyon egy kis bort. És meséljen nekünk erről a Scarpettáról.

– Én csak annyit tudok, hogy néhány hete jött először. Előtte biztos, hogy nem. Az igazat megvallva, elég szokatlan jelenség.

– Milyen értelemben? – kérdezte Wesley.

– A külseje. Lángvörös haj, vékony termet, szokatlan öltözék. Egy ilyen hosszú, fekete kabátban jár, olasz nadrágban, meg, azt hiszem, pólótrikóban. – A pincér a mennyezetre nézett, és megint fölvonta a vállát. – Elég furcsa. Rendes nadrág és cipő, esetleg Armani, és hozzá pólótrikó. Ki se volt vasalva.

– Olasz? – kérdeztem.

– A, nem. Egyeseket talán megtéveszt a külseje, de engem nem. – A pincér a fejét ingatva töltött magának egy pohár bort. – Amerikai volt. De talán tud olaszul, mert az étlap olasz részét olvasta. Úgy is rendelt, olaszul, nem angolul. Nagyon jó kiejtéssel.

Mivel fizetett? – kérdezte Wesley.

– Mindig hitelkártyával.

– És a kártyán a Scarpetta név szerepelt? – kérdeztem.

– Igen. Egészen biztos. Keresztnév az nem, csak egy K. Nem az a tipikus olasz – mondta mosolyogva a pincér.

– Szóval barátságosan viselkedett – mondta Wesley, miközben én még mindig a legutóbbi értesülést ízlelgettem.

– Volt, mikor barátságosan viselkedett, máskor meg nem annyira. Mindig volt nála valamilyen olvasnivaló. Újságok.

– Egyedül volt? – kérdezte Wesley.

– Mindig.

– És a hitelkártya milyen volt? – kérdeztem.

Belegondolt. – American Express. Azt hiszem, aranykártya.

Wesleyre néztem.

– Nálad van a tiéd? – kérdezte.

– Azt hiszem.

Elővettem a tárcámat. Nem volt benne.

– Nem értem. – Bizseregni kezdett a hajam töve.

– Mikor használtad utoljára? – kérdezte Wesley.

– Nem tudom. – Egészen megdöbbentem. – Ritkán használom. Olyan sok helyen nem lehet.

Elhallgattunk. Wesley a bort kortyolgatva körülnézett a teremben. Féltem, és egészen el voltam képedve. Egy kukkot sem értettem az egészből. Miért jár ide Gault, és miért az én nevemen? Ha nála van az aranykártyám, hogy jutott hozzá? Sötét gyanú ébredt bennem: Quantico.

Eugenio felállt és a konyha felé indult.

Zubogva áramlott fülemben a vér. – Benton… Én azt a kártyát múlt ősszel odaadtam Lucynak.

– Amikor odajött hozzánk gyakorlatra? – Wesley kétkedő arcot vágott.

– Őszintén szólva, én erre nem is gondoltam. Általában a MasterCardot vagy a Visát használom, és úgy rémlik, hogy az Amex idén februárban lejár.

Biztos úgy gondoltam, hogy Lucy addig használhatja.

– Nem ártana felhívni.

– Fel is hívom.

– Mert ha nincs nála, akkor kénytelen vagyok feltételezni, hogy Gault lopta el, mikor tavaly októberben betörtek a Mérnöki Kutatási Központba.

Én is ettől féltem.

– A számláiddal mi a helyzet? – kérdezte Wesley.

– Nem tűnt fel valami szokatlan az utóbbi hónapokban?

– Nem. Úgy emlékszem, hogy októberben és novemberben nem is kaptam. – Gondolkodtam. – Tiltassuk le vagy próbáljuk lenyomozni?

– Egy kártya alapján lenyomozni… Problémás.

– A pénz miatt.

Wesley rövid ideig tétovázott. – Meglátom, mit tehetek.

Megjött Eugenio a tésztával. Időközben, mondta, törte a fejét, hogy eszébe jut-e még valami.

– Azt hiszem, legutóbb csütörtök este járt nálunk. – Az ujjain számolta. – Négy napja. Szereti a bisteccá-t meg a carpacció-t. Na, várjunk csak…

Egyszer funghi e carciofi-t rendelt, meg capellini-t simán. Szósz nélkül. Csak egy csöpp vajjal. Meghívtuk az összejövetelre. Minden évben rendezünk egy ilyet a barátaink és a törzsvendégeink tiszteletére.

– Dohányzik? – kérdezte Wesley.

– Igen.

– Emlékszik rá, hogy mit szív?

– Olyan barna cigarettát. Nat Shermanst.

– Inni mit szokott?

– Szereti a drága whiskyket meg a jó bort. De valahogy – Eugenio felhúzta az orrát – , olyan sznobos. Azt hiszi, hogy csak a franciák értenek a borhoz. – Elnevette magát. – Általában Cháteau Carbonnieux-t vagy Cháteau Olivier-t kér, de csak 1989-esnél öregebbet.

– Csak fehér bort iszik? – kérdeztem.

– Vöröset, egy kortyot sem. Rá se nézne. Egyszer vittem neki egy pohárral a kassza költségére, de visszaküldte.

Eugenio és Wesley névjegyet cserélt, beszélgettek még egy kicsit, aztán házigazdánk a vendégei felé fordította figyelmét, akik körében már magasra hágott a hangulat.

– El tudsz képzelni más magyarázatot arra – kérdezte Wesley – , amit az imént megtudtunk?

– Nem – válaszoltam. – A leírás alapján kiköpött Gault. Minden őrá utal. Miért csinálja ezt velem?

Dühvé forrt bennem a félelem.

Wesley a szemembe nézett. – Gondolkodj. Nem történt valami olyasmi az utóbbi időben, amit el kellene mondanod nekem? Furcsa

telefonhívások, bizarr levelek? Vagy hogy valaki beleszólás nélkül letette a kagylót?

– Telefonon semmi. Bizarr leveleket, azokat kapok, de ez az én szakmámban megszokott jelenség.

– Semmi egyéb? És a lakásriasztó? Nem jelzett mostanában gyakrabban, mint máskor?

Ingattam a fejem. – Ebben a hónapban kétszer szólalt meg, de nem tapasztaltam semmi rendkívülit. Egyébként sem hiszem, hogy Gault Richmondban sétafikálna.

– Legyél nagyon óvatos – mondta ingerlékenyen Wesley, mintha egyébként nem lettem volna az.

– Mindig nagyon óvatos vagyok – mondtam.

Másnap megint munkába lendült a város, én pedig elvittem Marinót ebédelni a Tatouhoz, mert úgy éreztem, egyikünknek sem árt egy kis hangulatjavítás, még mielőtt elmegyünk Brooklyn Heightsbe Frances Pennhez.

Egy fiatalember hárfázott a legtöbb asztalnál kellemes megjelenésű, jól öltözött férfiak és nők ültek, akik a napjaikat fölemésztő kiadói és építési vállalkozói tevékenységen kívül nem sokat tudtak az életről.

Meglepett, mennyire idegennek érzem magam, és ahogy ránéztem a velem szemben ülő Marino olcsó nyakkendőjére, zöld kordzakójára és széles, barázdált, nikotinfoltos körmeire, a magányosság érzete is meglegyintett. Örültem ugyan a társaságának, de komolyabb gondolataimat nem oszthattam meg vele. Nem értette volna meg.

– Úgy veszem észre, elkelne magának egy pohár bor ebéd előtt, doktornő – mondta az arcomat figyelve Marino. – Nyugodtan. Én vezetek.

– Dehogy vezet. Majd fogunk egy taxit.

– A lényeg az, hogy maga nem vezet, és nyugodtan elengedheti magát.

– Valójában azt akarja mondani, hogy maga szeretne egy pohár bort inni.

– Tudja mit? Iszom is – mondta Marino. Megjött a pincérnő. – Milyen kimért boruk van, amit érdemes inni?

A pincérnő ügyesen palástolta sértődöttségét, s olyan választékot sorolt fel Marinónak, hogy az a nagy részét nem is értette. Javasoltam, hogy kóstolja meg a Beringer reserve cabernet-t, amiről tudtam, hogy jó. Lencselevest és bolognai spagettit rendeltem.

– Agyamra megy ez a halott nő – mondta Marino, miután a pincérnő elment.

Közelebb hajoltam és rászóltam, hogy beszéljen halkabban.

Ő is közelebb hajolt. – Oka van annak, hogy épp ezt a nőt szúrta ki.

– Valószínűleg azért szúrta ki, mert ő volt ott berzenkedtem. – Gaultnak semmit sem jelentenek az áldozatai.

– Lehet, de szerintem azért ennél többről van szó. És az is érdekelne, hogy miért hurcolkodott ez a görény New Yorkba. Nem gondolja, hogy a múzeumban ismerkedett meg a nővel?

– Elképzelhető – mondtam. – Talán többet tudunk majd, ha ott leszünk.

– Nem kerül az pénzbe?

– Annak, aki meg akarja nézni a kiállítást, annak igen.

– Csak mert hiába volt annyi arany annak a nőnek a szájában, szerintem mikor meghalt, nem sok pénze lehetett.

– Engem is meglepne, ha kiderülne, hogy volt neki. De valahogy bejutottak Gaulttal a múzeumba.

Látták őket kijönni.

– Akkor lehet, hogy már régebbről ismerte a nőt.

Odavitte és befizette.

– Én abban bízom, hogy talán segít, ha látjuk, hogy mit látott – mondtam.

– Én tudom, mit nézett az a görény. Cápákat.

Az ebéd csodálatos volt, könnyű lett volna órákig ott üldögélni. Megmagyarázhatatlan fáradtság telepedett rám – előfordul velem időnként. Hangulataim a fájdalom és a szomorúság sok-sok rétegére épültek, amelyek még a saját fiatalkori gyötrelmeimre és szomorúságomra alapozódtak. Később, az évek során mind több és több rakódott rá. Időnként rám telepszik egyfajta sötét hangulat – mint most is.

Én fizettem, mert ha Marinóval ebédelek vagy vacsorázom, és én választom az éttermet, mindig én fizetek. Marino nem engedhetné meg magának a Tatom. Sőt New Yorkot sem. A MasterCardomra pillantva az American Express kártyám jutott eszembe, amitől csak tovább romlott a hangulatom.

A Természettudományi Múzeum cápakiállítására tíz dollárba került a két belépő, és föl kellett mennünk a harmadikra. Marino mögöttem caplatott fölfelé a lépcsőn, s igyekezett leplezni lihegését.

– Hogy a fene egye meg, az ember azt hinné, akad egy lift ebben a

kócerájban – panaszkodott.

– Akad is – feleltem. – De jót tesz magának egy kis lépcsőmászás. Lehet, hogy ma már nem is lesz több alkalmunk a sportolásra.

Bementünk a hüllők és kétéltűek kiállítására, elsétáltunk egy négy méter húsz hosszú aligátor mellett, amelyet száz éve ejtettek el a Biscayne-öbölben. Marino elácsorgott a tárlók előtt gyíkok, kígyók, iguánák s arizoniai óriásgyíkok néztek vissza ránk.

– Jöjjön! – suttogtam.

– Ezt nézze, hogy ez mekkora! – csodálkozott rá Marino egy kitömött, hétméteres pitonra. – El tudja képzelni, hogy rálép egy ilyenre a dzsungelben?

Bármennyire kedvelem is a múzeumokat, valahogy mindig fázom bennük. Talán a kopogós márványpadlók és a magas mennyezetek miatt. Viszont utálom a kígyókat és a szájszerveiket. Utálom a köpködő kobrákat, a tarajos gyíkokat és a csupasz fogú aligátorokat. Egy tárlatvezető egy fiatalokból álló csoportnak magyarázott lenyűgözve álltak egy preparált komodói sárkányokkal és kérges teknősökkel benépesített tárló előtt.

– Nagyon kérem önöket, hogy ha a tengerparton valamilyen műanyagot akarnak eldobni, akkor azt a szemétgyűjtőbe dobják, mert ezeknek a jószágoknak nincs diplomájuk – mondta a tárlatvezető egy hitszónok szenvedélyességével. – Ók a műanyagot medúzának nézik…

– Menjünk már, Marino – ráztam meg Marino kabátujját.

– Az van, hogy sráckorom óta nem jártam múzeumban. Várjon már egy kicsit. – Meglepettnek látszott. – Hát ez nem is igaz. Megáll az agy. Doris egyszer elcipelt ide. Ezért tűnt rögtön olyan ismerősnek ez a kóceráj.

Doris valamikor a felesége volt.

– Én akkoriban léptem be a New York-i rendőrséghez, ő meg terhes volt Rockyval. Emlékszem, hogy néztük itt a kitömött majmokat meg gorillákat, és mondtam neki, hogy rájuk ne csodálkozzon, ha nem akarja, hogy a gyerekünk fákon ugrándozva és banánt zabálva nőjön fel.

– Nagyon kérem önöket! Egyre csökken és csökken a számuk! – A tárlatvezető folytatta a tengeri teknősök érdekében mondott védőbeszédét.

– Szóval lehet, hogy itt jött rá a téboly – mondta Marino. – Ebben a kócerájban.

Ritkán esett meg, hogy akár csak utalt is egyetlen gyermekére.

Bármilyen jól ismertem is Marinót, a fiáról semmit sem tudtam.

– Nem is tudtam, hogy a fiát Rockynak hívják mondtam halkan. Megint elindultunk.

– Igazából Richárd. Mikor kicsi volt, Rickynek hívtuk, abból lett valahogy Rocky. Vannak, akik Roccónak szólítják. Van mindenféle neve.

– Gyakran találkozik vele?

– Van itt valahol egy ajándékbolt. Azt hiszem, kellene vinnem egy cápafog láncot vagy valami ilyesmit Mollynak.

– Megnézhetjük.

Marino meggondolta magát. – Lehet, hogy csak néhány bagelt viszek neki.

Nem akartam erőltetni, hogy beszéljen a fiáról, de kínálkozott a téma, és mindig is úgy gondoltam, hogy Marino számos problémájának kettejük elidegenedése az oka.

– Hol van Rocky? – kérdeztem óvatosan.

– Egy Darien nevű városban. Egy porfészekben.

– Connecticutban? Az nem egy porfészek.

– Ez a georgiai Darien.

– Erről nem is tudtam.

– Nem csinál az semmi olyasmit, ami miatt magának tudnia kellene róla. – Marino előrehajolt, orrát szinte az üveghez nyomta, úgy nézte, hogy úszkál a két kis dajkacápa a kiállítás bejárata előtti akvárium alján.

– Olyanok, mint a nagy macskacápák – mondta.

A cápák holt szemekkel néztek ránk, farkuk nesztelenül ringott jobbra-balra.

Bementünk a kiállításra. Nem kellett sorban állnunk: munkanap közepe lévén, nem tolongtak a látogatók. Kókuszrostból szőtt öltözéket viselő kiribati harcosok előtt sétáltunk el, majd Winslow Homernek a Golf-áramlatról festett képe előtt. Repülőgépekre mázolt cápaábrázolásokat szemléltünk meg, és megtudtuk, hogy a cápa százméteres távolságról is megérez szagokat, és egy milliomod voltnyi elekromos töltést is érzékel. Nem kevesebb mint tizenöt tartalék fogsoruk van, a testük pedig azért torpedószerű, hogy minél gyorsabban haladhassanak a vízben, Egy rövidfilmen megmutattak nekünk egy ketrecét döngető nagy fehér cápát, amint egy kötélre kötött tonhalra próbálja rávetni magát. A narrátor elmagyarázta, hogy a cápák a mélységek legendás vadászai, tökéletes

gyilkológépek, a tengerek urai, fogsoruk maga a halál… Száz liter vízben megéreznek egyetlen csepp vért, s érzékelik a mellettük elhaladó vízi lények keltette hullámokat. Gyorsabban úsznak prédájuknál, és senki sem tudja biztosan, miért támad egyik-másik cápa emberekre.

– Menjünk innen – mondtam Marinónak, mikor a film véget ért.

Begomboltam a kabátomat, felhúztam a kesztyűmet, s elképzeltem Gaultot, amint a húst szaggató szörnyeket és a vízben sötéten terjedő vérfelhőt figyeli. Láttam hideg tekintetét, és halvány mosolya mögött torz lelkét. Lelkem legijesztőbb mélységeiben ott lapult a tudat: Gault mosolyogva gyilkol. Az a furcsa mosoly, amit többször is láttam, mikor a közelébe kerültem, pőrére vetkőztette kegyetlenségét.

Elképzeltem, ahogy ott ül azzal a nővel a sötét nézőtéren, akinek nem tudtam a nevét, és a nő anélkül, hogy tudna róla, a saját halálát nézi végig a vetítővásznon. Látta, hogy hasad föl a teste, hogy ontják a vérét. Gault előzetest mutatott mindabból, amit neki tartogatott. A kiállítás volt az előjátéka.

Visszamentünk a rotundába, ahol iskolások állták körül egy baroszaurusz maradványait. Az állat megnyúlt nyakcsigolyái a magas mennyezetig emelkedtek abbéli igyekezetében, hogy megóvja kölykét egy támadó alloszaurusztól. Beszédfoszlányok hallatszottak, a márványfelületek cipőtalpak csosszanását visszhangozták. Körülnéztem. Egyenruhás emberek ültek szótlanul a pénztárpult mögött s őrizték a bejáratot mindazoktól, akik nem váltottak jegyet. Az üvegajtón kívül, a hideg, népes utca két oldalán prizmákban állt az elpiszkolódott hó.

– Szerintem melegedni jött ide – mondtam.

– Tessék? – Marinót teljesen lekötötte a dinoszaurusz-csontváz.

– Lehet, hogy a nő azért jött ide, mert fázott mondtam. – Itt egész nap elálldogálhat az ember ezeket a csontokat nézegetve. Ha nem megy be a kiállításra, nem kerül semmibe.

– Szóval maga szerint itt találkozott Gault először a nővel? – Marino kétkedni látszott.

– Nem tudom, hogy ez volt-e az első alkalom feleltem.

Hallgattak a téglából rakott gyárkémények a queensi autópálya korlátain túl betonból és vasból emelt, sivár épületek sorakoztak.

Nyomasztó bérházak előtt suhant velünk a taxi, füstölt és pácolt halat, márványlapokat és csempéket árusító boltok előtt. A drótkerítések tetejét

pengedrót vigyázta, az út szélén és a fák ágai közt fennakadva szemét díszelgett. Brooklyn Heightsbe tartottunk, a Jay Street-i metrófelügyeletre.

Egy kommandópulóveres, tengerészkék egyenruhanadrágos rendőr kísért föl minket az elsőre, Frances Penn irodájába. A figyelmes parancsnok asszony kávéval és aprósüteménnyel várt minket annál a kisasztalnál, amelynél meg akarta velünk vitatni a Central Park történetének egyik leggyászosabb históriáját.

– Jó napot! – mondta, határozottan megszorítva a kezemet. – Foglaljanak helyet. A sütemény kalóriaszegény. Nálunk mindig az. A kapitány úr tejszínnel és cukorral?

– Igen.

Frances Penn halványan elmosolyodott. – Tehát mindkettővel. Az az érzésem, hogy ön üresen szokta inni a kávét, doktornő.

– Igen – feleltem. Egyre jobban érdekelt ez a nő.

– És, gondolom, aprósüteményt sem eszik.

Azt hiszem, nem fogok. – Levetettem a kabátomat, és leültem egy székre.

Frances Pennen ezüstgombos kék kosztüm és magas nyakú fehér blúz volt. Nem volt szüksége egyenruhára, hogy tekintélyt sugározzon, de nem volt se túl komoly, se rideg. Nem neveztem volna katonás jelenségnek, de méltóság, az volt benne.

Barna szemében mintha nyugtalanságot láttam volna.

– A jelek szerint lehetséges, hogy Gault vagy a múzeumban ismerkedett meg a nővel, vagy már korábbról ismerték egymást.

– Érdekes, hogy ezt mondja – feleltem. – Épp a múzeumból jövünk.

– Az egyik őr szerint láttak egy olyan nőt ténferegni a rotundában, aki megfelel a leírásnak. Azt is látták, hogy beszélget egy férfival, aki két jegyet vett a pénztárnál. Sőt több múzeumi ember is emlékezett rájuk a feltűnő küllemük miatt.

– Önök szerint mit keresett a nő a múzeumban?

– kérdeztem.

– A tanúk hajléktalannak nézték. Szerintem melegedni ment be.

– És ott nem szokták az ilyeneket kirugdosni? – kérdezte Marino.

– Ha tudják – válaszolta Frances Penn. – Ha botrányt okoznak, akkor biztosan.

– Gondolom, erről nem volt szó – mondtam.

Frances Penn a kávéjáért nyúlt. – Azt mondják, csöndesen, visszahúzódóan viselkedett. Ugy tűnt, érdekli a dinoszaurusz-csontváz, többször is körüljárta.

– Beszélt valakivel? – kérdeztem.

– Megkérdezte, merre van a női mosdó.

– Ez azt sugallja, hogy akkor járt ott először. Akcentusa volt?

– Erre nem emlékeznek.

– Tehát nem valószínű, hogy külföldi – mondtam.

– A ruházatáról tudni valamit? – kérdezte Marino.

– Kabátja, az volt. Fekete vagy barna, és rövid. A baseballsapkájára az Atlanta Braves szavak voltak írva, és kék vagy fekete lehetett. Valószínűleg farmernadrágot és magas szárú cipőt viselt. Ennél többre nemigen emlékeznek.

Hallgattunk, gondolatainkba merültünk.

Megköszörültem a torkom. – És aztán?

– Aztán látták, hogy beszél egy férfival, akinek az öltözékéről elég érdekes leírást kaptunk. A tanúk szerint egy roppant színpadias felöltő volt rajta.

Fekete volt és olyan szabású, mint egy hosszú trencskó. Olyasféle, ami második világháborús Gestapo-tiszteket juttat az ember eszébe. A teremőrök szerint bakancsot viselt.

A helyszínen talált szokatlan lábnyomokra gondoltam és a fekete bőrkabátra, amiről Eugenio beszélt a Scalettában.

– A múzeum több pontján is látták őket, és bementek a cápakiállításra – folytatta a parancsnok asszony. – Sőt az ajándékboltban a férfi vett egy halom könyvet.

– Lehet tudni, hogy miféléket? – kérdezte Marino.

– Cápákról szólókat, köztük egy olyat is, amelyben cápák által megtámadott emberekről készült fényképek vannak.

– Készpénzzel fizetett? – kérdeztem.

– Sajnos.

– Aztán kisétált a múzeumból, és a metróállomáson igazoltatták – mondta Marino.

Frances Penn bólintott. – Gondolom, érdekli magukat, mivel igazolta magát.

– Naná, hogy érdekel – mondta Marino.

– A jogosítványa egy Frank Benelli nevű, harminchárom éves, veronai olasz férfi nevére volt kiállítva.

– Veronai? – visszhangoztam. – Ez érdekes, mert az én őseim onnan származnak.

Marino és Penn egy pillanatra rám nézett.

– Azt akarja mondani, hogy az a görény olasz akcentussal beszélt? – kérdezte Marino.

– A rendőr emlékszik rá, hogy az illető rossz angolsággal és erős olasz akcentussal beszélt. Gondolom, Gaultra ez nem jellemző.

– Gault Georgiában született, Albanyben – feleltem. – Ilyenformán tehát nincs olaszos kiejtése, ez viszont nem jelenti, hogy ne imitálhatná.

Elmondtam Frances Penn-nek, mit tapasztaltunk Wesleyvel az este a Scalettában.

– És megerősítette az unokahúga, hogy ellopták a kártyát? – kérdezte.

– Még nem tudtam utolérni.

A parancsnok asszony fölvett egy kis süteményt, és a szájába tette. A rendőr, aki igazoltatta, olasz családban nőtt fel itt, New Yorkban. Neki valódinak tűnt az akcentus. Ez a Gault nagyon jól csinálhatja.

– Biztos.

– Tanult olaszul a középiskolában vagy az egyetemen?

– Ezt nem tudom – válaszoltam. – Viszont az egyetemet nem fejezte be.

– Hova járt?

– Egy Davidson nevű észak-carolinai magánegyetemre.

– Az egy nagyon drága intézmény, és nem könnyű bejutni – mondta Frances Penn.

– A családjának van pénze, és Gault rendkívül intelligens. Tudomásom szerint körülbelül egy évig húzta.

– Kirúgták? – Láttam, hogy Pennt kezdi nagyon érdekelni Gault.

– Úgy értesültem.

– És miért?

– Azt hiszem, megszegte a házirendet.

– Tudom, hogy nehéz elhinni – jegyezte meg gúnyosan Marino.

– És azután? Beiratkozott egy másik egyetemre? – tudakolta Frances Penn.

– Nem hinném – feleltem.

– Kérdezősködött róla valaki a Davidsonban?

Penn kétkedni látszott, mint akinek az az érzése, hogy az ügyön munkálkodók nem tettek eleget kötelességüknek.

– Erről nem tudok – válaszoltam – , de őszintén szólva, nem hiszem.

– Ez az ember még csak harminc-egynéhány éves. Nem lehetett az olyan rég, hogy oda járt. Biztos emlékeznek még rá.

Marino nekiállt széttépkedni a műanyag kávéspoharat. Ránézett Pennre. – És maga utánanézetett, hogy valóban létezik-e ez a Benelli nevű pali?

– Dolgozunk rajta. Eddig semmi sem erősíti meg.

Ezek a dolgok időnként elhúzódnak, főleg ilyenkor karácsony és újév között.

– Az Irodának van egy attaséja a római amerikai nagykövetségen – mondtam. – Az esetleg meggyorsíthatná az ügyet.

Beszélgettünk még egy ideig, aztán Frances Penn az ajtóhoz kísért minket.

– Válthatnék magával néhány szót, Scarpetta doktornő, mielőtt elmegy?

Marino mindkettőnket megnézett magának, és úgy szólalt meg, mintha neki tették volna fel a kérdést. – Persze. Nyugodtan. Én itt leszek kint.

A parancsnok asszony becsukta az ajtót.

– Arra gondoltam, hogy később esetleg összejöhetnénk – mondta.

Tétováztam. – Azt hiszem, nincs akadálya. Mire gondol?

– Szabaddá tudná tenni magát ma este vacsoratájban? Mondjuk, hétkor. Szeretnék magával kicsit nyugodtabb körülmények között beszélgetni. – Elmosolyodott.

Azt reméltem, hogy Wesleyvel vacsorázhatok, de azt feleltem: – Igazán nagyon kedves magától. Természetesen elmegyek.

Egy névjegyet vett elő az egyik zsebéből, s átnyújtotta. – Itt a címem – mondta. – Akkor várom.

Marino nem kérdezte, mit mondott Frances Penn, de látszott rajta, hogy gyötri a kíváncsiság és zavarja a kirekesztettség.

– Minden rendben? – kérdezte, miközben a lifthez kísértek minket.

– Semmi sincs rendben – feleltem. – Ha rendben volna, akkor most nem lennénk itt New Yorkban.

– Nem érdekes – mondta. – Mióta zsernyák lettem, úgysem tartom az ünnepeket. Az ilyesmi nem a magunkfajtának való.

– Pedig jó volna. – Odaintettem egy taxinak, de már ültek benne.

– Ugyan már. Hányszor riasztották már szenteste, karácsonykor, hálaadás napján vagy a munka ünnepén?

Egy másik taxi is elhúzott mellettünk.

– Az ünnepekkor az ilyen görényeknek, mint ez a Gault, nincs hova menniük, nincs kit meglátogatniuk, azért aztán úgy szórakoznak, mint ő az este.

A világ fele depresszióba süllyed, otthagyja férjét, feleségét, szétdurrantja az agyát, vagy bepiál s meghal az összetört kocsijában.

– A fene…! – morogtam ide-oda nézve a forgalmas utcán. – Hálás volnék, ha segítene ebben a nagy vállalkozásban. Persze csak akkor, ha nem akar kutyagolni a Brooklyn hídig.

Kilépett az úttestre, és lengetni kezdte a karját.

Abban a pillanatban odakanyarodott hozzánk egy taxi. Beszálltunk. A sofőr iráni volt, és Marino nem beszélt vele valami szépen. A szobámba visszatérve sokáig áztattam magam a kádban, azután megint megpróbáltam felhívni Lucyt. Sajnos Dorothy vette föl.

– Hogy van anya? – kérdeztem rögtön.

– Egész délelőtt bent voltunk nála Lucyval a kórházban. Nagyon rossz hangulatban volt, s rémesen néz ki. Pedig hány éve mondom neki, hogy hagyja abba a dohányzást. És most tessék. Gép lélegezteti.

Lyukat vágtak a nyakába. Tegnap pedig rajtakaptam Lucyt. A kertben cigarettázott.

– Mióta dohányzik? – kérdeztem döbbenten.

– Fogalmam sincs. Te többet látod, mint én.

– Most ott van?

– Tartsd.

Nagyot koppant a hallgató.

– Boldog karácsonyt, Kay néni! – hallatszott Lucy hangja nem hangzott boldognak.

– Nekem se volt valami boldog – mondtam. – Mi volt a nagyinál?

– Sírt. Mi meg nem értettük, hogy mit akar mondani. Aztán anyának rohannia kellett, mert teniszpartija volt.

– Tenisz? – kérdeztem. – Mióta?

– Megint kitört rajta az egészségmánia.

– Azt mondja, dohányzói.

– A, épp csak hogy… – Lucy úgy hessentette el a megjegyzésemet,

mintha semmit se mondtam volna.

– Lucy, erről beszélnünk kell. Nem kell, hogy még valamire rászokj.

– Nem fogok rászokni.

– Én is ezt hittem, mikor annyi idős voltam, mint te, és elkezdtem. Soha semmi nem esett még annyira nehezemre, mint leszokni. Maga volt a pokol.

– Nagyon jól tudom, milyen nehéz valamit abbahagyni. Nem áll szándékomban olyan helyzetbe hozni magam, hogy ne tudjak parancsolni magamnak.

– Helyes.

– Ma visszarepülök Washingtonba – váltott témát Lucy.

– Azt hittem, legalább egy hétig maradsz Miamiban.

– Vissza kell mennem Quanticóba. Valami van a CAIN-nel. Ma délután csipogtattak az MKK-ból.

A Mérnöki Kutatási Központ az az intézmény, ahol az FBI a különféle megfigyelőeszközöktől a robotokig mindenféle titkos fejlesztéseken és terveken dolgozik Lucy a Crime Artificial Intelligence Network szakértője volt.

A CAIN egy központi számítógéprendszer, amely lehetőséget teremt arra, hogy a rendőri és más nyomozó testületek igénybe vehessenek egy hatalmas adatbázist, amelyet az FBI Veszélyes Bűnözők Elfogási Programja, a VEBEP gondoz. A lényeg az, hogy a segítségével riasztani tudják a rendőrséget, hogy az illető, akit keresnek, valahol máshol gyilkolt már vagy nemi erőszakot követett el. Ezután felkérésre – segítségül lehet hívni Wesleyék csoportját, ahogy itt, New Yorkban is történt.

– Valami baj van? – kérdeztem nyugtalanul, mivel nem is olyan régen komoly problémák adódtak.

– A logfájl szerint nem. Nincs nyoma, hogy illetéktelen belépett volna a rendszerbe… Viszont a CAIN mindenféle üzeneteket küldözget, mire nincs utasítása. Egy ideje már adódnak furcsa dolgok, de még nem tudtam a végére járni. Olyan, mintha önállóan gondolkozna.

– Azt hittem, ez a mesterséges intelligencia lényege – mondtam.

– Nem egészen – felelte unokahúgom, akinek IQja zsenit sejtetett. – Ezek nem szokványos üzenetek.

– Tudnál egy példát mondani?

– Jó. Tegnap a brit közlekedési rendőrség betáplált egy esetet a

VEBEP termináljába. London közepén, az egyik metróvonalon történt egy nemi erőszak. A CAIN egybevetette az adatokat az információbázisával, és visszahívta a terminált, amelyiken az esetet betáplálták. A londoni nyomozó azt az üzenetet kapta tőle, hogy adjon részletesebb leírást a támadóról. A CAIN azt akarta tudni, milyen színű volt a támadó fanszőrzete, és hogy az áldozatnak volt-e orgazmusa.

– Most viccelsz – mondtam.

– A CAIN programjában semmi sincs, ami akár csak halványan is emlékeztetne egy ilyen kérdésre.

Ilyesmi nyilvánvalóan nincs a VEBEP kérdőívén. A londoni nyomozó felháborodottan jelentette az esetet egy főfelügyelőnek, aki felhívta a quanticói igazgatót, az meg BentonWesleyt.

– És téged Benton hívott? – kérdeztem.

– Megkért valakit az MKK-ból, hogy csipogjon ide nekem. Holnap ő is visszamegy Quanticóba.

– Értem. – Higgadt hangom nem jelezte, mennyire bánt, hogyWesley el akar menni másnap, és erről nem nekem szólt először. – És biztos, hogy az a londoni nyomozó igazat mondott? Nem lehet, hogy esetleg ő csinált valamilyen ostoba viccet?

– Átfaxolták a printoutot, és az MKK szerint az üzenet valódinak látszik. Egy ilyen üzenetet csak egy olyan programozó hamisíthatott és juttathatott be a CAIN-be, aki nagyon ismeri. És akkor még ott van az, hogy a logfájlban nincs nyoma, hogy valaki belepiszkált volna.

Lucy elmagyarázta még, hogy a CAIN egy UNIX alapú helyi hálózaton fut, amely kapcsolódik egy nagyobb kiterjedésű hálózathoz. Kéthavonta automatikusan változó gatewayékről, portokról és jelszavakról beszélt. A rendszer agyába valójában csak három rendszergazda tud belenyúlni – ezek egyike ő. Távoli helyeken ülő felhasználók, mint például az a londoni nyomozó, azonkívül, hogy beviszi az adatokat a quanticói húsz gigabájtos szerverbe, mást nem tud kezdeni egy ostobácska terminállal vagy PC-vel.

– A CAIN a világ egyik legbiztosabb szervere mondta Lucy. – A legfontosabb feladatunk annak biztosítása, hogy senki se pancsolhasson bele.

De azért mégsem volt mindig bombabiztos. Az elmúlt őszön betörtek az MKK-ba, s okunk volt feltételezni, hogy Gaultnak köze van a dologhoz.

Lucyt erre nem kellett emlékeztetnem. Gyakorlóidejét töltötte ott, s most

az ő dolga volt a hiba helyrehozása.

– Nézd, Kay néni – mondta mintegy a gondolataimban olvasva Lucy – , kifordítottam a CAIN-t, és sorban leporolgattam minden részecskéjét. Végignéztem az összes programot, nagy programrészeket írtam át, hogy kizárjak mindenféle fenyegetést.

– Kinek a fenyegetését? – kérdeztem. – A CAIN-ét vagy Gaultét?

– A CAIN-be senki sem tud betörni – szögezte le Lucy. – Nem is fog.

Ekkor elmondtam neki, mi történt az American Express kártyámmal. Vérfagyasztó volt, ahogy hallgatott.

– Jaj, ne – mondta. – Még csak eszembe se jutott.

– Emlékszel? Múlt ősszel adtam oda neked, mikor elkezdted a gyakorlatot az MKK-ban. Mondtam neked, hogy vehetsz rajta vonat- vagy repülőjegyet.

– De hát nekem nem volt rá szükségem, mert aztán odaadtad a kocsidat. Aztán meg jött a baleset, és jó ideig nem mentem sehová.

– És hol tartottad? A tárcádban?

– Nem. Az MKK-ban, a fiókomban, egy tőled kapott levélben, illetve annak a borítékjában. – Megerősítette félelmeimet. – Gondoltam, hogy ott van olyan biztonságban, mint bárhol.

– És a betörés idején is ott volt?

– Igen. Ez eltűnt, Kay néni. Minél többet töröm rajta a fejem, annál biztosabb vagyok benne. Különben láttam volna azóta… – töprengett. – A kezembe akadt volna, mikor a fiókomban kurkászom.

Ha bemegyek, megnézem, de már tudom, hogy nincs ott.

– Én is ettől tartok – feleltem.

– Ne haragudj. Sok pénzt emelt le róla valaki?

– Nem hiszem. – Nem mondtam meg, hogy ki az a valaki.

– De ugye letiltattad már?

– Folyamatban van – válaszoltam. – Mondd meg anyádnak, hogy amint tudok, lemegyek a nagyihoz.

– Ha azt mondod, amint tudsz, az nálad sosincs egyhamar – mondta az unokahúgom.

– Tudom. Rettenetes lány és borzalmas nagynéni vagyok.

– Nem vagy mindig borzalmas.

– Kösz.

Frances Penn lakása Manhattan nyugati oldalán volt, ahonnan már

látszanak a Hudson túlpartján elterülő New Jersey fényei. A város egyik elhanyagolt részén lakott egy lepusztult bérház tizennegyedik emeletén. Ez a környezet abban a pillanatban eltűnt, amikor kinyitotta fehér ajtaját.

A lakás tele volt fénnyel, műtárgyakkal és finom ételek illatával. A fehér falakon tusrajzok, vízfestékkel és pasztellkrétával készült absztraktok függtek.

A polcokon és az asztalokon heverő könyvek elárulták, hogy szereti Ayn Randet és Annié Leibovitzot, s hogy sok életrajzot és történelmi munkát olvas, köztük Shelby Foote remek műveit, amelyeket arról a rettenetes, tragikus háborúról írt.

– Szabad a kabátját? – kérdezte.

Odaadtam a kabátomat, a kesztyűmet és a fekete kasmírsálamat is, amit szerettem, mert Lucytól kaptam.

– Elfelejtettem megkérdezni, hogy van-e olyasmi, amit nem ehet – szólt vissza az előszobából, a bejárat melletti faliszekrénytől. – Szereti a kagylót?

Mert ha nem, van csirke is.

– Remek lesz a kagyló.

– Akkor jó. – Bevezetett a nappaliba, ahonnan ragyogó kilátás nyílt a George Washington hídra, amely úgy ívelte át a folyót, mint egy űrben lebegő, ragyogó drágakövekkel kirakott ékszer. – Úgy tudom, szereti a whiskyt.

– Valami gyengébb jobb volna. – Leültem a puha, mézszínű kanapéra.

– Bor?

Az jó lesz, válaszoltam, mire eltűnt a konyhában, de csak annyi időre, amennyi két pohár kristálytiszta chardonnay kitöltéséhez kellett. Szürke, feltűrt ujjú pulóver és fekete farmer volt rajta. Csak most vettem észre, hogy mindkét alkarját rettenetes hegek borítják.

– Fiatalabb, nyughatatlanabb napjaimból. – Észrevette a pillantásomat. – Egy motor hátsó ülésén utaztam, és az lett a vége, hogy a ruhám jó részét leradírozta az aszfalt. A barátom motorján. Én tizenhét éves voltam, ő húsz.

– És vele mi történt? – kérdeztem.

– Elkapta a szembe jövő forgalom, és meghalt felelte Frances Penn egy olyan ember tárgyilagos hangján, aki már sokszor beszélt az őt ért veszteségről. – Akkor kezdtem érdeklődni a rendőri munka iránt. – Ivott

egy korty bort. – Csak azt ne kérdezze, hol itt az összefüggés, mert nem tudom.

– Előfordul, hogy mikor valakit tragédia ér, tanulmányozni kezdi a tragédiát.

– Maga szerint tehát ez a magyarázat? – Fürkészőn nézett éreztem, hogy figyelmét nemigen kerüli el semmi, ugyanakkor azonban önmagáról semmit sem árul el.

– Tizenkét éves voltam, mikor meghalt az apám mondtam egyszerűen.

– Hol történt?

– Miamiban. Volt egy kis fűszerüzlete, de végül anyám vezette, mert ő a halála előtt évekig betegeskedett.

– Ha az édesanyja a boltban volt, az édesapja pedig betegeskedett, akkor ki vezette a háztartást?

– Én.

– Gondoltam. Azt hiszem, akkor is meg tudtam volna mondani, ha nem szól róla egy szót sem. És a véleményem szerint maga a legidősebb gyerek, mindig gyötörte a teljesítménykényszer, s nem tudta megemészteni a kudarcokat.

Hallgattam.

– Következésképp problémái vannak a személyes kapcsolataiban, mert a teljesítménykényszer kizárja a jó kapcsolatokat. Nem lesz boldog viszonya, se boldog házassága. És ha egy olyan embernek, akivel törődik, valamilyen problémája támad, mindig arra gondol, hogy ezt magának meg kellett volna előznie, de ha már az nem sikerült, akkor azt elsimítani egészen biztosan a maga feladata.

– Miért szed ízekre? – kérdeztem nyíltan, de nem védekezőleg. Egészen lenyűgözött.

– Mert a maga története az én történetem. Sok ilyen nő van, mint mi. És nem tudom, feltűnt-e már magának, de sose jövünk össze.

– Nagyon is feltűnt – feleltem.

– Nos – Frances Penn letette a poharát – , valójában nem azért hívtam ide, hogy kifaggassam. De nem lennék őszinte, ha azt mondanám, hogy nem szerettem volna magával közelebbről megismerkedni.

– Köszönöm, Frances – mondtam.– Örülök, hogy így érez.

– Bocsásson meg egy percre.

Felállt és kiment a konyhába. Hűtőszekrény csukódott, víz zubogott,

edények koccantak halkan, aztán már jött is vissza egy jegesvödörbe fészkelt chardonnays palackkal. Letette a dohányzóasztal üveglapjára.

– A kenyér a sütőben, a spárga a gőzölőben, már csak a rákot kell kisütni – jelentette, s leült.

Mondja, Frances – kérdeztem – , a maga osztálya mióta van rákapcsolva a CAIN-re?

– Csak néhány hónapja – válaszolta. – Az elsők között voltunk az országban.

– És a New York-i testület?

– Hamarosan ők is. A metrórendőrség számítógépes rendszere bonyolultabb, és, van itt egy remek programozó- és elemzőcsapat. Úgyhogy mi mindjárt a kezdetekkor rákapcsolódtunk.

– Köszönöm.

Elmosolyodott.

– Azt tudom, hogy a richmondi rendőrség rajta van – folytattam. – Chicago, Dallas, Charlotte szintén, és a virginiaiak meg a brit közlekedési rendőrség is. És még jó néhány bel- és külföldi intézményben folynak az előkészületek.

– Hová akar kilyukadni? – kérdezte.

– Az érdekelne, mi történt, mikor szenteste megtalálták azt a nőt, akit feltételezésünk szerint Gault ölt meg. Hogyan jött ebbe a CAIN?

– A holttestet kora reggel találták a Central Parkban. Természetesen azonnal tudomást szereztem róla. Ahogy már említettem, az elkövetés módja ismerősnek rémlett, ezért betápláltam az adatokat a CAIN-be, hogy lássam, mi jön vissza. Ez már estefelé történhetett.

– És mi jött vissza?

– A CAIN nagyon gyorsan felhívta a VEBEP-egységünket, és további adatokat kért.

– Fel tudná pontosan idézni, hogy miféle adatokat? – kérdeztem. – Nem kért valami olyasmit, ami furcsának vagy nem odaillőnek tűnt?

– Tudomásom szerint nem. – A parancsnok asszony kérdőleg nézett rám.

– Előfordult már, hogy a CAIN valamilyen furcsa vagy érthetetlen üzenetet küldött a metrórendőrségnek?

Belegondolt. – November óta, mióta rajta vagyunk, körülbelül húsz esetet tápláltunk bele. Nemi erőszakokat, súlyos testi sértéseket és

gyilkosságokat, amelyeket az eset szokatlansága miatt vagy az áldozatok azonosítatlansága miatt a VEBEP szempontjából fontosnak ítéltem. Tudomásom szerint a CAIN eddig csak rutinszerű, további információkat kérő üzeneteket küldött. A Central Parkesetig nem volt ok a nagy sietségre. Most viszont a CAIN azt villogtatta a képernyőn, hogy FONTOS ÜZENET ÉRKEZETT. Merthogy talált valamit.

– Ha netalán valamilyen szokatlan üzenetet kapnak, Frances, kérem, értesítse azonnal Benton Wesleyt.

– Elárulná nekem, hogy hová akar kilyukadni?

– Októberben egy nap hajnali háromkor betört valaki az MKK-ba, és a körülmények arra utaltak, hogy Gault állhatott a dolog mögött.

– Gault? – nézett rám döbbenten Frances Penn.

– Hogy fordulhatott ez elő?

– Kiderült, hogy az MKK egyik rendszerelemzője kapcsolatban áll egy virginiai kémbolttal, ahol Gault gyakran megfordult. Ez az elemző – egyébként egy nő – benne volt a betörésben, és tartunk tőle, hogy Gault bujtotta föl.

– Miért?

– Valószínűleg nagy vágya teljesülne, ha bejuthatna a CAIN-be, és hozzáférhetne ahhoz az adatbázishoz, amely a világ legförtelmesebb bűntetteinek adatait tartalmazza.

– És nincs annak valami módja, hogy ebben megakadályozzák? – kérdezte Frances Penn. – Például annyira megszigorítani a biztonsági intézkedéseket, hogy se ő, se más ne csusszanhasson keresztül rajtuk?

– Mi úgy gondoljuk, hogy már akkor is ilyen volt – feleltem.– Sőt az unokahúgom, aki a vezető programozójuk, egészen biztos benne, hogy a rendszerbe nem lehet betörni.

– Ja igen, már hallottam róla. Tulajdonképpen ő a CAIN anyja.

– Mindig nagyon jó érzéke volt a számítógépekhez.

– Én nem mondtam, hogy őt hibáztatom. Hogy is hívják?

– Lucynak.

– Hány éves?

– Huszonegy.

Frances Penn felállt a kanapéról. – - Lehet, hogy valamilyen gikszer okozza ezeket a bizarr üzeneteket. Valamilyen apró programozási hiba. Lucy majd kideríti.

– Remény, az mindig van.

– Hozza a poharát, és kísérjen ki a konyhába.

Nem jutottunk el addig, mert közben megszólalt a telefon. Frances Penn fölvette. Arcáról lassanként eltűnt az este kellemes hangulata.

– Hol? – kérdezte halkan. Nagyon jól ismertem ezt a tónust. És ezt a merev tekintetet.

Már az előszobában álltam s nyitottam a gardróbszekrény ajtaját, mikor hallottam, hogy azt mondja: – Azonnal ott leszek.

Pernyeként szállingózott a hó, mikor megérkeztünk Alsó-Manhattan legnyomasztóbb környékére, a Boweryre, a Second Avenue-i metróállomáshoz.

Szél süvöltött, kék-vörös fények lüktettek, mintha maga az éj kapott volna sebet. A lépcsőket, amelyek a pokolnak e bugyrába vezettek, kordonnal zárták le. A szájtátókat kitessékelték, az ingázókat más vonalra terelték, falkákban érkeztek az újságírók, mert a metrórendőrség hajléktalanokkal foglalkozó osztályának egyik rendőrét meggyilkolták.

Jimmy Davilának hívták. Huszonhét éves volt.

Egy éve rendőr.

– Jó volna, ha fölvenné ezeket. – Egy sápadt és feldúlt arcú rendőr egy fényvisszaverő mellényt, egy orvosi maszkot és egy pár gumikesztyűt nyomott a kezembe.

A rendőrök zseblámpákat és mellényeket vettek elő egy furgon hátuljából szúrós szemű, puskás rendőrök robogtak le mellettem a lépcsőn. Tapintható volt a feszültség. Úgy pulzált a levegőben, mint egy nagy, sötét, kalapáló szív, s az emberek légióinak hangja, akik lelőtt társuk segítésére érkeztek, összevegyült a meg-megcsosszanó cipőtalpak és a furcsa rádiós beszéd hangjaival. Valahol a távolban sziréna nyüszített.

Penn egy erős fényű zseblámpát nyomott a kezembe, s négy rendőr lekísért minket vaskosnak hatottak kevlar- és fényvisszaverő mellényükben.

Szerelvény zúgott el mellettünk folyékony fényként. Egy keskeny szolgálati járdán lépdeltünk óvatosan a törött ampullák, tűk, szemét és mocsok sötét katakombái felé. Fénnyalábok siklottak végig a sínektől néha csak arasznyira lévő hobótanyák szalmazsákjain. A levegő emberi ürülék bűzétől volt terhes.

Manhattan utcái alatt a nyolcvanas években kétszázezer

négyzetméternyi alagút húzódott, amelyekben nem kevesebb mint ötezer hajléktalan élt.

Számuk ekkorra már lényegesen csökkent, de a mocskos takarókra feltornyozott cipők, ruhák és egyéb holmik még mindig jelezték jelenlétüket.

Mint megannyi fétis, mocskos játék állatok és szőrös műanyag rovarok függtek a falakról. A csövesek, akik közül a rendőrök név szerint is sokat ismertek, árnyékként suhantak el föld alatti világukból. Csak a kábultan alvó Freddie-t találtuk ott.

Felrázták. Felült egy katonai pokróccal takarózott.

Kábán nézett körül.

– Kelj föl, Freddie! – Lámpafény villant a szemébe.

A férfi szeme elé emelte bekötött kezét, hunyorgott az alagútja sötétjébe betűző apró napoktól.

– Na gyerünk, kelj már föl! A kezeddel mit csináltál?

– Fagyás – motyogta a férfi, és feltápászkodott.

– Vigyáznod kellene magadra. Tudod, hogy itt nem maradhatsz. Kénytelenek vagyunk innen kivezetni. Elvigyünk valamelyik ingyenszállóba?

– Nem kell.

– Freddie! – folytatta emeltebb hangon a rendőr.

– Tudod, hogy mi történt idelent? Hallottál egy Davila nevű rendőrről?

– Nemtok semmit. – A férfi megtántorodott, aztán hunyorogva stabilizálta magát.

– De én tudom, hogy ismered Davilát. Jimbónak szoktad szólítani.

– Ja Jimbót. Jó srác.

– Sajnos már nem jó, Freddie. Lelőtték itt az éjjel. Valaki lelőtte Jimbót. Meghalt.

Freddie sárgás szeme elkerekedett. – Na ne…!

Úgy pásztázott körül a tekintete, mintha úgy érezné, hogy a gyilkos les minket valahonnét – nem mintha hibáztatni lehetett volna ezért.

– Láttál olyan embert itt lent az este, Freddie, akit nem ismersz? Láttál valakit idelent, aki szerinted csinálhatott ilyesmit?

– Én nem láttam semmit se. – A férfi csaknem elesett, de még idejében megkapaszkodott egy betonoszlopban. – Nem láttam semmit se, esküszök.

Újabb szerelvény robbant elő a sötétségből s dübörgött el mellettünk. Freddie-t elvezették, mi pedig mentünk tovább, kerülgettük a síneket és a szeméthalmok tövében buzgólkodó rágcsálókat. Magamban hálát adtam Istennek, hogy csizma van a lábamon. Még legalább tíz percig mentünk. Arcom megizzadt a maszk alatt, és egyre kevésbé tudtam, merre járunk. Azt sem tudtam megállapítani, hogy messze, a sínek mentén rendőrségi lámpák fénylenek, vagy közeledő szerelvényeké.

– A harmadik sínt át kell lépni, az vezeti az áramot – mondta Frances Penn, aki mindvégig mellettem maradt.

– Meddig megyünk még? – kérdeztem.

– Csak odáig, azokig a fényekig. Most átlépünk.

Oldalazva, lassan, először az egyik lábbal, aztán a másikkal, vigyázva, hogy hozzá ne érjünk.

– Már hogyha nem akarja kirázatni magából a lelket – szólalt meg az egyik rendőr.

– Hatszáz volt az már nem játék – fűzte hozzá egy másik ugyanazon a kemény hangon.

Mentünk tovább a sínek mentén az alagútban. A mennyezet egyre lejjebb ereszkedett. Egy bolthajtáshoz érve le is kellett hajolnunk. A másik oldalon helyszínelők tisztogatták a környéket, egy maszkos, kesztyűs nő, nyilvánvalóan az orvos szakértő, pedig a holttestet vizsgálta. Reflektorok voltak felállítva, fényükben szúrósan csillantak a tűk, a fiolák és a vérfoltok.

Davila rendőr hanyatt hevert, téliesített dzsekijének cipzára nyitva volt tengerészkék kommandóspulóvere alatt jól kirajzolódott golyóálló mellényének merev formája. A szeme közé lőttek egy 38-as revolverrel, amely most a melle felső részén hevert.

– Pontosan így találták? – kérdeztem, s közelebb léptem.

– Pontosan így – felelte egy férfi, aki a jelvénye tanúsága szerint a New York-i testület nyomozója volt.

– Nyitott dzsekivel, és a pisztoly meg így?

– Pontosan. – A nyomozó nem nézett a szemembe egészen kivörösödött és megizzadt az arca.

Az orvos felnézett. A műanyag maszk mögött nem tudtam kivenni az arcát. – Nem zárhatjuk ki az öngyilkosságot – mondta.

Közelebb hajoltam, és rávilágítottam a halott arcára. A szeme nyitva volt, a feje kissé jobbra fordult. Az alatta összegyűlt élénkvörös vér már

kezdett összeállni. Davila rendőr alacsony ember volt, vastag nyaka és keskeny arca olyan, mint az igazán sokat edző embereké. Lámpám fénye a kezére siklott: nem viselt kesztyűt. Leguggoltam, hogy jobban megnézzem.

– Én nem látok itt beékelődött lőporszemcséket mondtam.

– Nem mindig látni – mondta a rendőrorvos.

– Ez a seb itt a homlokán nem kontakt – mondtam. – És mintha enyhe szöget mutatna.

– Ha ő maga lőtt a szeme közé, akkor ez várható – felelte a rendőrorvos.

– Föntről lefelé halad szögben, az pedig nem várható – mondtam. – Na és ez a pisztoly ilyen pedánsan a mellén?

– Lehet, hogy valamelyik csöves tette oda.

Kezdtem bosszús lenni. – Miért tette volna?

– Talán fölvette, de aztán meggondolta magát.

Úgyhogy letette.

– Be kellene zacskóznunk a kezét.

– Sorjában haladunk.

– Nem volt rajta kesztyű? – Hunyorogva néztem a kerek, megvilágított foltot. – Nagyon hideg van idelent.

– Még nem néztük át a zsebeit, hölgyem. – A rendőrorvos fiatal nő volt, az a karómerev fajta, amelyikről nekem mindig a félnapos, anal-retentív boncolások jutnak eszembe.

– Hogy hívják? – kérdeztem.

– Jonas doktornő vagyok. És szeretném megkérni, hogy lépjen hátrább. Egy bűntény helyszínét szeretnénk itt rögzíteni. Legyen szíves, ne nyúljon semmihez és ne bolygasson meg semmit.

– Jonas doktornő! – Frances Penn szólalt meg.

Ez a hölgy dr. Kay Scarpetta, Virginia állam vezető orvos szakértője, és az FBI igazságügyi orvostani szaktanácsadója. Elég jól tudja, mi a teendő egy bűntény helyszínén.

Jonas doktornő felnézett, a maszk mögött meglepetés villant az arcán. A hosszú másodpercekből, amibe a kémiai hőmérő leolvasása került neki, zavarodottságot éreztem ki.

Közelebb hajoltam a halotthoz, s ezúttal koponyája bal oldalát vettem szemügyre.

– Le van horzsolódva a bal füle – mondtam.

– Akkor történhetett, amikor elesett – mondta Jonas doktornő.

Körülnéztem. Sima betonfelületen álltunk. Sínek sem voltak a közelben, amelyekre ráeshetett volna.

Vérnyomokat keresve végigsiklattam lámpám fényét a betonoszlopokon és a falakon, kerestem valamit, amivel Davila esetleg felsérthette a fülét.

Guggoltomban közelebbről is megvizsgáltam a sérült fület és az alatta látható vörös foltot. A bőrön láthatóan kirajzolódott valamilyen hullámos minta, amelyben apró lyukak voltak. A fül alatt egy cipősarok élének íve hagyott nyomot. Mindenki engem nézett – én pedig egy fényfoltot, amely felém közeledett a sötét alagútban.

– Fejbe rúgták – mondtam.

– Nem tudhatja, hogy nem csak beverte-e a fejét – mondta védekezőleg Jonas doktornő.

Ránéztem. – De tudom.

– Honnan lehet azt tudni, hogy nem egyszerűen rátiportak? – kérdezte az egyik rendőr.

– Abból, hogy a sérülés nem arra utal – válaszoltam. – Az emberek általában többször tipornak rá valamire, és a test más részeire. És abban az esetben az arc másik oldalán is kell sérülésnek lennie, ahol a betonnak préselődött.

Sikoltva, meleg levegőt fújva, megint elrobogott mellettünk egy szerelvény. A távoli sötétségben fények lebegtek, a hozzájuk ízesülő sziluettek mint alig hallható hangú árnyak.

– Egy rúgással harcképtelenné tették, aztán lelőtték a saját pisztolyával – mondtam.

– Be kell vinnünk a bonctaniba – mondta az orvosnő.

A parancsnok asszony szeme kitágult, arcán zaklatottság és harag tükröződött.

– Ő volt az, ugye? – kérdezte, mikor elindultunk.

– Máskor is rúgott már meg embereket – feleltem.

– De miért? Van fegyvere. Egy Glock. Miért nem azt használta?

– Egy rendőrrel rosszabb dolog nem történhet, mint hogy a saját fegyverével lövik le – mondtam.

– Szóval Gault szándékosan intézte így, mert tudta, mit fog érezni a

rendőrség… Hogy mit fogunk érezni.

– Feltehetőleg humorosnak találta – mondtam.

Ballagtunk visszafelé a síneken és patkányoktól eleven szemétkupacokon keresztül. Éreztem, hogy Frances Penn sír. Percek múltak. Végül megszólalt.

– Davila jó rendőr volt. Segítőkész, sose panaszkodott. És a mosolya. Földerítette a szobát. – A düh elszorította a torkát. – Egyszerűen egy rendes kölyök volt.

A rendőrei is jöttek velünk, de nem túl közel, és ahogy hátranéztem az alagútban, a hosszú kilométereken át kanyargó föld alatti útvonalakra gondoltam. A hajléktalanoknak nincs zseblámpájuk, nem is értettem, hogyan látnak. Újabb bűzös tanya mellett lépdeltünk el, ahol egy halványan ismerős fehér férfi ült, s úgy szívta egy autóantenna-darabból a füvet, mintha a világon nem is létezne olyasmi, hogy törvény és rend. A baseballsapkájára nézve első pillantásra nem is fogtam föl, mit látok. Aztán elkerekedett a szemem.

– Benny, Benny… – mondta az egyik rendőr.

Nem szégyelled magad? Na…Tudod, hogy ezt nem lehet, apám. Hányadszor csináljuk ezt már végig?

Benny kergetett be előző délelőtt az orvos szakértői intézetbe. Megismertem kék farmerdzsekijét, mocskos katonanadrágját és cowboycsizmáját.

– Hát akkor csak rajta, tartóztass le megint mondta Benny, és újra rágyújtott.

– Be is leszel varrva, attól ne félj, hogy nem. Nagyon unlak már.

Halkan odaszóltam Frances Penn-nek: – A sapkája.

Égy sötétkék vagy fekete Atlanta Braves-sapka volt.

– Várjanak – szólt rá Frances Penn a rendőrökre, és Bennyre nézett. – Hol szerezte ezt a sapkát?

– Én nem tudok semmit – felelte Benny, mocskos, szürke hajának egyik tincsét húzogatva. Az orra olyan látványt nyújtott, mintha valami megcsócsálta volna.

– Dehogynem tud – mondta a parancsnok asszony.

Két rendőr fölemelte és megbilincselte a férfit. A takaró alól, amelyen ült, puha fedelű könyvek, képes újságok, öngyújtók és kis patentcipzáras műanyag tasakok kerültek elő. Volt jó néhány tábla csokoládéja, egy

csomag cukormentes rágógumija, egy fémfurulyája és egy doboz szaxofonnádja. Összenéztünk Frances Penn-nel.

– Szedjenek össze mindent – mondta a rendőröknek.

– Nem foglalhatjátok el a helyemet! – Benny próbálta kitépni magát. – Nem foglalhatjátok el a helyemet, rohadt zsernyákok! – Toppantott. – Te rohadt kurva…!

– Csak megnehezíted a helyzeted, Benny. – Szorosabbra állították a bilincsét. Mindkét oldalán állt egy-egy rendőr.

– Kesztyű nélkül semmihez se nyúljanak – mondta Frances Penn.

Szemeteszsákokba gyömöszölték Benny e világi holmiját, s a zsákokat a tulajdonos után vitték.

Zseblámpámmal világítva követtem őket a tágas, sötét és néma űrnek mintha szemei lettek volna.

Sűrűn nézegettem hátra, de nem láttam semmit, csak egy fénypontot, amit egy motorvonat lámpájának hittem, míg el nem. mozdult oldalirányban. Egy zseblámpa fénykévéje volt az, amely egy beton boltívet világított meg, amelyen Temple Gault éppen áthaladt. Határozott körvonalakkal rajzolódott ki fekete kabátja sziluettje – arca egy fehér villanás. Megragadtam Frances Penn karját, és felsikoltottam.

Több mint harminc rendőr kutatta egész éjjel a Boweryt és az alatta húzódó metróalagutakat. Senki sem tudta, hogyan jutott le Gault a metróba hacsak úgy nem, hogy Jim Davila meggyilkolását követően fel se jött. Hogy miként jutott ki, miután észrevettük, nem tudtuk. De kijutott.

Másnap reggel Wesley kiment a La Guardiára, mi meg Marinóval az orvos szakértői intézetbe. Az előző este megismert Jonas doktornő nem volt, se Horowitz, azt viszont megtudtam a portán, hogy Penn parancsnok asszony egy nyomozó kíséretében már megérkezett, és a röntgenben találjuk.

Egy moziból elkéső pár nesztelenségével lopakodtunk be a helyiségbe, aztán elvesztettük egymást a sötétben. Arra tippeltem, hogy Marino talált egy falat, mivel ilyen helyzetekben általában egyensúlyi problémái voltak: szinte hipnotizálódott és imbolyogni kezdett. Közelebb léptem az acélasztalhoz, ahol fekete sziluettek állták körül Davila holttestét egy fénysugár tapogatta kilyukasztott koponyáját.

– Szeretnék egy kiöntést kapni, hogy összevethessem – mondta valaki.

– Vannak fényképeink a cipőtalp lenyomatáról.

Hoztam egypárat. – Megismertem Frances Penn hangját.

– Az is jó lesz.

– A laborban megvannak a kiöntések.

– A magukéban?

– Nem a mienkben – válaszolta Penn. – A New York-iban.

– Ez a horzsolódás és ez a zúzódás itt egy cipősaroktól származik. – A fénysugár a bal fül alatt állapodott meg. – Ezek a hullámos vonalak teljesen egyértelműek. És itt van ez a mintázat is. Nem tudom kivenni. Ez a zúzódás itt olyan, mint… km…mint egy paca, aminek van egy kis farkincája. Nem tudom, hogy ez mi lehet.

– Megpróbálkozhatunk a képerősítéssel.

– Igen. Persze.

– Na és magán a fülön van valamilyen mintázat?

– Nehéz megállapítani, de ez valamilyen hasadás vagy vágás. Ezek a szaggatott sebszélek nincsenek lehorzsolva, és ép szövetrészek kötik össze őket.

Ami pedig ezt az ívelt zúzódást illeti – mutatta egy gumikesztyűs ujj – , szerintem ez egy cipősarok nyoma.

– Ezért hasadt föl.

– Egyetlen nagy erejű ütés.

– Meg is ölhette?

– Lehetséges. Majd kiderül. Szerintem a bal halántéka be lesz törve, és alatta egy nagy epidurális vérzést találunk.

– Én is erre fogadnék.

Kesztyűs kezek manipuláltak a csipeszekkel és a lámpákkal. Davila kommandóspulóverének véres nyakán egy fekete és körülbelül tizenöt centiméter hosszú hajszál tapadt meg. A hajszál egy műanyag tasakba került. Az ajtót keresve elindultam a sűrű sötétségben. A színezett üvegű szemüvegemet egy műszerasztalra tettem, és kicsusszantam. Marino utánam jött.

– Ha ez Gault haja – mondta már a folyosón akkor megint átfestette.

– Nem lepne meg – mondtam, és egy pillanatra felvillant előttem az előző este látott sziluett. Gault arca mészfehér volt, de a hajára nem emlékeztem.

– Akkor már nem vörös.

– Mostanra akár már hupikék is lehet.

– Ha így váltogatja a hajszínét, a végén még kihull neki.

– Nem valószínű – mondtam. – De lehet, hogy ez nem is Gault haja. Jonas doktornőnek fekete és körülbelül ilyen hosszú haja van, és az este egy jó ideig a holttest fölött hajlongott.

Köpeny, kesztyű és maszk volt rajtunk, úgy néztünk ki, mint két sebész, aki valamilyen komolyabb műtétre, például szívátültetésre készül. Férfiak érkeztek az ingyenparcellába szánt silány fenyőládákkal. Az üveg mögött megkezdődtek az aznapi első boncolások. Eddig mindössze öt eset jött össze, köztük egy gyerek, akit látnivalóan meggyilkoltak.

Marino elfordította a fejét.

– A rohadt életbe! – morogta elvörösödve. – Ez a nap is jól kezdődik.

Hallgattam.

– Davila még csak két hónapja nősült.

Erre se tudtam mit mondani.

– Beszéltem két taggal, akik ismerték.

A Bennynek nevezett férfi holmiját egyszerűen odarámolták a négyes asztalra. Én meg úgy gondoltam, hogy nem hagyom ott a halott gyerek mellett.

– Világéletében rendőr akart lenni. Állandóan ezt hajtogatják.

A szemeteszsákok nehezek voltak, és hiába kötötték be szájukat, a bűz így is érezhető volt. Áthordtam őket a nyolcas asztalra.

– Azt mondja meg nekem, miért akar valaki erre a pályára lépni? – Marino egyre dühösebb lett. Felkapott egy zsákot, úgy jött utánam.

– Mert változtatni akarunk – mondtam. – Szeretnénk valahogy javítani a dolgokon.

– Na persze – mondta gúnyosan Marino. – Mert Davila aztán változtatott. Istentelenül nagyot javított a dolgokon.

– Ne fossza meg ettől – mondtam. – Nem maradt más neki, csak a jó, amit tett és amiket tehetett volna.

Bekapcsoltak egy Stryker-fűrészt, vízzubogás hallatszott csontokat, lövedékeket meztelenítettek le a röntgensugarak ebben a sajátos színházban, ahol a nézők hallgatagok, a szereplők pedig halottak voltak. Frances Penn lépett be arcán maszkkal, fáradtnak ható szemmel. Egy fekete fiatalember kísérte, akit Maier nyomozóként mutatott be. A fiatalember elővette a Central Park havában hagyott cipőtalp-lenyomatokról készül fényképfelvételeket.

– Elég nehéz egybevetni őket – magyarázta.

Elismerem, hogy a kiöntésekkel többre mennénk, ha meg tudnánk szerezni őket.

A kiöntések azonban a New York-i testületnél voltak, és hajlandó lettem volna lefogadni, hogy a metrórendőrség sose fogja látni azokat. Frances Penn szinte nem is emlékeztetett arra az asszonyra, akit előző este meglátogattam. Még most sem értettem egészen, miért hívott meg. Miféle titkot bízott volna rám, ha nem kell a Bowerybe rohannunk?

Kibontogattuk a zsákokat, s az asztalra rakosgattuk a holmikat. Csak a Benny otthonát képező mocskos gyapjútakarókkal tettünk kivételt: azokat összehajtogattuk és a padlóra tettük. Furcsa leltár tárult elénk, amit csak kétféle módon lehetett magyarázni: vagy együtt lakik valakivel Benny, akinek van egy pár negyvenes férfibakancsa, vagy összeszedte valahol valakinek a holmiját, s azok között volt egy pár bakancs. Benny cipőmérete, mint megtudtuk, negyvenhármas volt.

– Mit mondott ma reggel Benny? – kérdezte Marino.

Maier felelt. – Azt mondja, hogy ez a kupac egyszerűen ott termett a vackán. Az utcán portyázott, és mikor visszajött, ott volt egy hátizsákban.

Egy sok vihart látott, mocskos, zöld hátizsákra mutatott.

– És ez mikor történt? – kérdeztem.

– Még nem tisztult föl annyira, hogy erre pontos választ tudjon adni. Azt mondja, valamikor az utóbbi napokban.

– Azt látta, hogy ki hagyta ott a hátizsákot? – kérdezte Marino.

– Azt mondja, nem.

Odatartottam egy fényképet az egyik bakancs talpához, hogy összehasonlítsam a lefényképezett lábnyommal. A méret és a mintázat azonosnak látszott. Benny valamilyen módon hozzájutott annak a nőnek a holmijához, akit véleményünk szerint Gault gyilkolt meg a Central Parkban. Egy ideig szótlanul kotorásztunk. Enyhe kábulat és kimerültség telepedett rám, ahogy próbáltunk egy furulyából és néhány rongyból rekonstruálni egy életet.

– Nem nevezhetnénk el valahogy? – szólalt meg Marino. – Idegesít, hogy nincs neve.

– Én mire keresztelné? – kérdezte Frances Penn.

– Jane-re.

Maier Marinóra pillantott. – Roppant eredeti. Na és a családneve?

Smith?

– Elképzelhető, hogy ezek itt Benny szaxofonnádjai? – kérdeztem.

– Aligha – felelte Maier. – Azt mondja, hogy ez a cucc itt mind a hátizsákban volt. És én nem tudok róla, hogy zenei hajlamai volnának.

– Időnként egy képzelt gitáron játszik – mondtam.

– Ha maga füvet szívna, maga is játszana. Benny meg mást nem is csinál, csak koldul és füvezik.

– De hát azelőtt csak volt valamilyen foglalkozása – mondtam.

– Villanyszerelő volt, amíg el nem hagyta a felesége.

– Ettől még nem kell a csatornába vonulni mondta Marino, akit szintén elhagyott a felesége.

Valami más okának is kellett lennie.

– A kábítószer. Az utca túloldalán, a Bellevueben kötött ki, aztán kiengedték. A régi lemez.

– Nem lehet, hogy ezekhez a nádakhoz tartozott egy szaxofon is, csak Benny esetleg zaciba csapta?

– Fogalmam sincs – válaszolta Maier. – Benny szerint ez volt az egész.

Az immár Jane-nek nevezett nő szája jutott eszembe, elülső fogai élének az a homorulata, amit a fogász pipázásnak tulajdonított.

– Ha a nő régóta klarinétozik vagy szaxofonozik mondtam – , akkor lehet, hogy attól olyanok a fogai, amilyenek.

– Na és a furulya? – kérdezte Frances Penn.

Közelebb hajolt az aranyszínű, piros fúvókájú hangszerhez. Brit gyártmány volt, Generation márkájú, és nem látszott újnak.

– Ha sokat játszott rajta, akkor ez is hozzájárulhatott a fogai kopásához – mondtam. – Az is érdekes, hogy ez egy altfurulya, a nádak pedig altszaxofonhoz valók. Eszerint lehetséges, hogy egy időben szaxofonozott.

– Talán a fejsérülése előtt – mondta Marino.

– Lehet – mondtam.

Tovább kotorásztunk Jane holmijai között, próbáltunk olvasni belőlük. Kedvelte a cukor nélküli rágógumit és a Sensodyne fogkrémet, ami a fogai állapotát tekintve ésszerűnek is látszott. Volt egy fekete férfifarmere, derékban nyolcvanegy centiméter, hossza nyolcvanhat. Felhajtott szára arra utalt, hogy kapta valakitől, vagy egy turkálóban szerezte.

Annyi bizonyos, hogy a halála idején nagy volt neki.

– Biztos, hogy ez nem Bennyé? – kérdeztem.

– Szerinte biztos – felelte Maier. – Az ő cucca abban a zsákban van – mutatott a padlón álló degesz műanyag zsákra.

Kesztyűs kezemmel a farmernadrág zsebébe nyúlva egy fehér-piros papírkorongot találtam benne, ugyanolyat, mint amilyet mi is kaptunk Marinóval a Természettudományi Múzeumban. Kerek volt, akkora, mint egy ezüstdollár, és egy fonalkarikán függött. Az egyik oldalára azt nyomtatták: Támogató, a másikra a múzeum emblémáját.

– Ezt meg kell nézni ujjlenyomatra – mondtam, és egy bizonyítékos tasakba tettem. – Biztos megfogta. De Gaultnak is lehetett a kezében, ha ő fizette a belépőket.

– És minek őrizte meg? – kérdezte Marino. – Az ember ezt kifelé menet általában leakasztja a gombjáról, és a szemétbe dobja.

– Lehet, hogy zsebre tette, és elfeledkezett róla mondta Frances Penn.

– Esetleg emléknek szánta – vetette föl Maier.

– Nem olyannak nézem, mint aki emléktárgyakat gyűjt – mondtam. – Sőt. Úgy veszem észre, nagyon is megválogatta, hogy mit tart meg és mit nem.

– Arra gondol, hogy azért tette el, hogy valaki majd megtalálja?

– Nem tudom.

Marino lehúzta a maszkját, és cigarettára gyújtott.

– Erről nekem az ugrik be, hogy talán tudhatta, kicsoda Gault – kockáztatta meg Maier.

– Ha ismerte – mondtam – , és ha tudta, hogy veszélyben van, akkor miért ment ki vele éjnek évadján a parkba?

– Na ez az, ami nekem sem áll össze. – Marino hosszan kifújta a füstöt.

– Nem is állhat össze, ha Gault vadidegen volt neki – mondtam.

– Akkor talán ismerte – mondta Maier.

– Lehet.

Megint kotorászni kezdtem a fekete farmer zsebeiben. Találtam nyolcvankét centet, egy összerágott szaxofonnádat, és néhány összehajtogatott papír zsebkendőt.

Az méretű melegítőfelsőre írt szavak már annyira kifakultak, hogy nem lehetett őket elolvasni.

Volt két szürke melegítőalsója is, meg három pár tarka csíkos tornazoknija. A hátizsák egyik rekeszéből előkerült bekeretezett fényképen egy dalmata ült a fák foltos árnyékában. A kutya mintha mosolygott volna a

kép készítőjére, a távoli háttérben pedig állt valaki.

– Ezt is meg kell nézni ujjlenyomatra – mondtam.

– Ha ferdén esik rá a fény, még szabad szemmel is látni rajta.

– A kutya a nőé, akármibe – mondta Maier.

– Meg tudja mondani valaki, hogy a világnak melyik táján készülhetett a felvétel? – kérdezte Frances Penn.

Alaposan megnéztem a képet. – Sík vidéknek látszik. Süt a nap. Trópusi növényzetet nem látni. És nem sivatag.

– Szóval szinte bárhol – állapította meg Marino.

– Szinte – mondtam. – A háttérben álló figurából semmit sem tudok kivenni.

A parancsnok asszony szemügyre vette a képet…

– Ez egy férfi, nem?

– Lehet nő is – válaszoltam.

– Szerintem nő – szólalt meg ismét Maier. – Es nagyon vékony.

– Akkor lehet, hogy maga Jane – mondta Marino.

– Baseballsapkában járt, és ennek is az van.

Ránéztem Frances Pennre. – Hálás volnék, ha kaphatnék másolatokat a fényképekről… Beleértve ezt is.

– Amint lehet, szerzek magának.

Tovább vájkáltunk ennek a nőnek az életében, aki mintha ott lett volna velünk a szobában. Kiéreztem személyiségét nyomorúságos holmijából.

Úgy éreztem, hagyott számunkra jelzéseket. Melltartó helyett férfiatlétát hordott. Három harisnyanadrágot és több kendőt találtunk.

Minden ruhadarabja nyűtt és piszkos volt, de a takarosan megvarrt szakadásokból kiérződött valamiféle rendszeretet. A tűt, a cérnát és a pótgombokat egy műanyag dobozban tartotta. Csak a fekete farmer és a fakó melegítőfelső volt kifordulva és gombóccá gyűrve – gyanítottuk, hogy amiatt, mert ezeket viselte, mikor Gault arra kényszerítette, hogy vetkőzzön le a sötét parkban.

Késő délelőttre minden holmiját átnéztük. Semmi sem utalt rá, hogy ki lehetett ez a nő, akit már mindnyájan kezdtünk Jane-ként emlegetni. Csak feltételeztük, hogy Gault vehetett el tőle minden hivatalos papírt, ami esetleg volt nála, vagy talán Benny vágta zsebre azt a kis pénzt, amit magánál tartott, és amiben hordta, azt elhajította. Nem volt világos, hogy mikor hagyta ott a hátizsákot Gault Benny pokrócán – ha egyáltalán így

történt.

– Mit nézzünk meg ebből a kupacból ujjlenyomatra? – kérdezte Maier.

– A már félretetteken kívül – feleltem – , ennek a fémfurulyának is jó felülete van. A hátizsákon esetleg meg lehetne próbálni egy alternatív fényforrást.

Főleg a tetejének a belsejét, mert az bőr.

– A probléma akkor is az – mondta Marino hogy ez a cókmók nem fogja elárulni nekünk, hogy ki ez a nő.

– Nekem pedig van egy másik hírem – szólalt meg Maier. – Szerintem attól még, hogy ha megállapítjuk, ki volt ez a Tané, még nem fogjuk tudni elkapni a gyilkosa grabancát.

Ránéztem és láttam, hogy már nem is igen érdekli az ügy. Szeméből eltűnt a csillogás. Tapasztaltam már ilyesmit olyan esetek kapcsán, mikor az áldozatról senki sem tudta, hogy kicsoda. Jane már részesült annyi törődésben, amennyit egy ilyenre fordítani lehet. És ha nem egy hírhedt gyilkos ölte volna meg, még ennyiben sem részesült volna.

– Maga szerint Gault lelőtte a parkban, aztán lement abba az alagútba, ahol a hátizsákot találtuk?

– kérdeztem.

– így is történhetett – mondta Maier. – Nem volt más teendője, mint lelépni a Cherry Hűiről és felszállni valahol a metróra. Mondjuk, a Nyolcvanhatodik és a Hetvenhetedik sarkán. Az egyenesen elviszi a Bowerybe.

– Éppenséggel mehetett taxival is – szólt közbe Frances Penn –, csak gyalog nem. Ahhoz azért messze van.

– Na és ha a hátizsákot ott hagyta helyszínen, a szökőkútnál, és Benny ott bukkant rá? – kérdezte Marino. – Talán Benny találta meg.

– Mit keresett volna éjnek évadján a Cherry Hillen? Emlékezzen csak, milyen idő volt – mondta a parancsnok asszony.

Ajtó nyílt, boncsegédek Davila holttestét gurították be egy hordágyon.

– Én azt nem tudom, hogy mit keresett ott mondta Maier. – A múzeumban vele volt a hátizsák? – kérdezte Frances Pennre nézve.

– Mintha azt mondták volna, hogy lógott valami a vállán.

– Az lehetett a hátizsák is.

– Lehetett.

– Benny árul drogot? – kérdeztem.

– Ha az ember venni akar, egy idő után árulnia kell – mondta Maier.

– Lehet, hogy van valami összefüggés Davila és a meggyilkolt nő között – mondtam.

Frances Penn érdeklődve nézett rám.

– Nem vethetjük el ezt a lehetőséget – folytattam.

– Első pillantásra valószínűtlennek látszik, de Gault és Davila is ugyanabban az időben járt az alagútban.

– Vakvéletlen – mondta Maier a semmibe révedve.

Marino hallgatott. Az ő figyelme már az ötös számú boncasztal felé fordult, ahol két patológus ekkor kezdte különböző szögekből fényképezni a meggyilkolt rendőrt. Az egyik boncsegéd egy nedves törülközővel ledörzsölte Davila arcáról a vért…

Marino nem vette észre, hogy figyelik, s egy pillanatra feltárult, mennyire érzékeny. Láttam rajta, mennyire megviselték a viharos évek, és hogy mekkora súly nyomasztja a vállát.

– És Benny is abban az alagútban volt – mondtam. – Vagy a gyilkosság színhelyéről hozta el a hátizsákot, vagy szerezte valakitől, de az is lehet, hogy valaki ledobta a pokrócára, ahogy állítja.

– Őszintén megvallva, én nem hiszem, hogy csak úgy ott termett a vackán – mondta Maier.

– És miért nem? – kérdezte Frances Penn.

t- Miért cipelte volna odáig Gault a Cherry Hűiről? Miért nem hagyta ott és kész?

– Talán volt benne valami – kockáztattam meg.

– Például? – kérdezte Marino.

– Valami olyasmi, ami alapján azonosíthattuk volna Jane-t – feleltem. – Lehet, hogy Gaultnak ez nem lett volna ínyére, és előbb át akarta kutatni a holmiját.

– Annyi biztos, hogy mi semmit sem találtunk mondta Frances Penn.

– De ha Gaultot eddig nem érdekelte, hogy tudjuk-e azonosítani az áldozatát, akkor miért érdekelte volna most? – kérdeztem. Miért érdekelné egy betört homlokú, hajléktalan nő?

Úgy rémlett, a parancsnok asszony nem hallotta a kérdésemet. A többiek sem válaszoltak. A patológusok már vetkőztették Davilát, aki mintha nem kért volna ebből. Két karját mereven összefonta a mellén, mint egy ütközésre készülő rögbis. Nagyon megküszködtek vele, mire sikerült

róla lehámozni a kommandóspulóvert. Épp sikerült, mikor megszólalt egy csipogó. Gépiesen a derekunkhoz nyúltunk, aztán Davila felé fordítottuk a fejünket, mert a bipegés folytatódott.

– Nem az enyém – mondta az egyik orvos.

– A fene…! – mondta a másik. – Az övé!

Végigfutott hátamon a hideg. Az orvos levette Davila derékszíjáról a csipogót. Mindenki szótlanul figyelt. Nem tudtuk levenni a szemünket az ötös asztalról és Frances Pennről, aki most odament, mivel a meggyilkolt rendőr az ő beosztottja volt, és valaki most kereste. Az orvos odaadta neki a csipogót, a parancsnok asszony pedig fölemelte, hogy leolvassa a kijelzőt. Elvörösödött. Nagyot nyelt.

– Ez egy kód – mondta.

Se neki, se az orvosnak nem jutott eszébe, hogy ne nyúljanak a csipogóhoz. Nem gondolták, hogy fontos lehet.

– Miféle kód? – kérdezte értetlenül Maier.

– Rendőrségi. – Frances Penn torka egészen elszorult a dühtől. – Tízes negyvenkettes.

A tízes negyvenkettes azt jelenti: A szolgálatnak vége.

– A rohadt – mondta Maier.

Marino önkéntelenül előrelépett, mint aki nyomban a tettes után rohan. De nem volt ott senki, aki után rohanhatott volna.

– Gault… – mondta hitetlenkedve. – Az a görény kinyírta, aztán megnézte a csipogója számát. Tudják, hogy ez mit jelent? – villant ránk a szeme. – Ez figyel minket! Tudja, hogy most itt vagyunk!

Maier körülnézett.

– Nem tudjuk, ki küldte az üzenetet – mondta az egyik orvos teljesen meg volt kavarodva.

Én viszont tudtam. Nem voltak kételyeim.

– Ha Gault volt is, nem kellett látnia, mi folyik itt ma reggel – mondta Maier. – Azt tudhatta, hogy a halott itt lesz, és hogy mi is itt leszünk.

Tudta, hogy itt leszek, gondoltam. Abban viszont nem lehetett biztos, hogy a többiek is.

– Valahol itt lehet a közelben egy telefonnál.

Marino vadul körülpillantott. Képtelen volt nyugodtan állni.

– Adják ki rádión- nézett Penn Maierre. – Nyomják ki minden egységnek. Telexen is.

Maier lehúzta a kesztyűjét, s kifelé futtában dühödten belevágta a szemetesedénybe.

– Tasakolják be a csipogót, meg kell nézni, van-e rajta ujjlenyomat – mondtam. – Tudom, hogy hozzányúltunk, de azért próbáljuk meg. Ezért volt nyitva a dzsekijén a cipzár.

– Mi? – nézett rám meglepetten Marino.

– Davila dzsekije minden látható ok nélkül nyitva volt.

– Dehogynem volt rá ok. Gault elvette a fegyverét.

– Ahhoz nem kellett lehúznia a dzsekijén a cipzárt – mondtam. – Az oldalán, ahol a pisztolyt hordja, van egy hasíték. Szerintem Gault a csipogó miatt húzta le a cipzárt, hogy megnézze a számát.

Az orvosok ismét a halott felé fordították figyelmüket. Lehúzták a bakancsát, a zokniját, kicsatolták a bokatokot, amelyben Davila a szabályzat tilalma ellenére egy 38-as Walthert hordott, amit nem volt lehetősége használni. Levették róla a golyóálló mellényt, egy kék rendőrségi pólótrikót s egy hosszú láncon függő ezüstfeszületet. Jobb vállára egy keresztre fonódó rózsa volt tetoválva. A tárcájában egy dollárt találtak.

Délután felszálltam az USAir egyik járatára, és háromkor megérkeztem a Washington Nationalre.

Lucy nem tudott kijönni elém, mert a balesete óta nem vezetett, arra pedig nem volt megfelelő ok, hogy Wesley várjon a kijáratnál.

A reptér előtt, a bőröndömmel és a táskámmal küszködve, hirtelen rám tört az önsajnálat. Fáradt voltam, és piszkosnak éreztem a ruhámat. Nagyon meg voltam rendülve, bár szégyelltem beismerni magam előtt. Úgy éreztem, már egy taxit sem tudok szerezni.

Végül egy ütött-kopott, bilikék, rózsaszín ablakos taxiban érkeztem Quanticóba. Hátul, ahol ültem, nem lehetett lehúzni az ablakot, a vietnami sofőr pedig képtelen volt megértetni a FBI Akadémia kapujában álló őrrel, hogy ki vagyok.

– Hölgy doktor! – ismételte. Láttam rajta, hogy megrémisztette az őrség, a gumipukkasztó és az épületek tetején ágaskodó antennaerdő. – Ö oké.

– Nem – szóltam előre. – A nevem Kay. Kay Scarpetta.

Próbáltam kiszállni, de az ajtók zárva voltak, a gombokat eltávolították. Az őr a rádiójáért nyúlt.

– Engedjen ki! – mondtam a sofőrnek, akinek merev tekintete mintha fennakadt volna az őr kilencmilliméteres pisztolyán. – Legyen szíves, engedjen ki.

Ijedten fordult hátra. – El?

– Nem – válaszoltam. Az őr közben kijött az őrházból.

A sofőr szeme elkerekedett.

– Ki kell szállnom – magyaráztam. – Beszélek az őrrel. – Mutogattam és nagyon lassan beszéltem.

Ő nem tudja, ki vagyok, mert nem tudom kinyitni az ablakot, ő pedig nem lát be.

A sofőr bólogatott.

– Kiszállok – mondtam határozottan. – Nyissa ki az ajtót.

Csettentek a zárak.

Hunyorogva léptem ki az éles fényre. Megmutattam az igazolványomat a fiatal, katonás őrnek.

– Nem láttam ettől a színezett üvegtől – mondta.

– Legközelebb csak tekerje le az ablakot.

A sofőr nekiállt kirámolni a holmimat a csomagtartóból. A lőterek felől hallatszó ágyú- és puskadörgésre rémülten pillantgatott körül.

– Nem, nem, nem! – integettem neki, hogy tegye vissza a holmimat a csomagtartóba. – Legyen szíves, vigyen oda! – mutattam a parkoló túlsó végén álló magas Jefferson-épületre.

Látni való volt, hogy sehová sem akar vinni, de azért beültem a kocsiba. A csomagtartó teteje lecsapódott, az őr intett, hogy mehetünk. A levegő hideg volt, az ég ragyogó kék.

A Jefferson előcsarnokában a recepciós pult mögötti falra szerelt tévémonitor üdvözölt Quanticóban, s kellemes és zavartalan pihenést kívánt. Egy fiatal, szeplős nő beírt a nagykönyvbe, majd adott egy mágneses kulcskártyát, amivel nyithattam bizonyos ajtókat az Akadémián.

– Bőkezű volt a Mikulás? – kérdezte derűsen, a szobakulcsok között turkálva.

– Azt hiszem, idén rossz kislány voltam – feleltem. – Szinte csak virgácsot kaptam.

– – Az nem létezik. Maga mindig olyan aranyos mondta a recepciós. – A szobája a biztonsági szinten van, mint rendesen.

– Köszönöm. – Nem emlékeztem a nevére, s volt egy olyan érzésem,

hogy sejti.

– Hány éjszakát tölt nálunk?

– Csak egyet. – Úgy rémlett, Sarah-nak hívják, és valami miatt hirtelen nagyon fontosnak éreztem, hogy emlékezzek a nevére.

Két kulcsot kaptam tőle: egy műanyagot és egy fémet.

Kockáztattam. – Maga ugye Sarah?

– Nem, Sally vagyok. – Sértettnek látszott.

– Azt akartam mondani – korrigáltam zavartan.

Hát persze. Bocsásson meg. Maga mindig olyan kedves hozzám. Köszönöm.

Bizonytalan pillantást vetett rám. – Most jut eszembe, hogy úgy fél órája láttam az unokahúgát.

– Merre ment?

Az épület belsejére nyíló üvegajtóra mutatott, s mielőtt még becsúsztathattam volna a kártyámat, már berregtette is a zárat. Lucy sokfelé mehetett: a büfébe, a postára, az étterembe, az MKK-ba, vagy akár a szobájába is, amely ugyanebben az épületben volt, de egy másik szárnyban.

Megpróbáltam elképzelni, hol lehet ilyenkor, de végül ott találtam meg, ahol a legkevésbé számítottam rá: a szobámban.

– Lucy! – kiáltottam fel, mikor kinyitottam az ajtót, és ő állt a másik oldalán. – Te meg hogy jutottál be?

– Ahogy te – válaszolta nem túl barátságosan.

Van kulcsom.

Bevittem a csomagjaimat a nappaliba. – És miért vagy itt?

– Az én szobám ezen az oldalon van, a tiéd meg azon.

A biztonsági szintet az igazságügy védett tanúk, hírszerzők s más olyan emberek részére tartja fönn, akiknek különleges védelemre van szükségük. Az itteni szobáknak kettős ajtajuk van. A külső egy számkódra nyílik, amit minden lakó után megváltoztatnak. A másodikhoz egy mágneses kulcskártya kell, amit szintén gyakran módosítanak. Mindig is gyanítottam, hogy a telefonokat lehallgatják.

Több mint egy éve bejáratos voltam erre a szintre, mert nem csak Gault volt az egyetlen fenyegető tényező az életemben. Meglepett, hogy most Lucyt is itt helyezték el.

– Azt hittem, te a Washington-épületben vagy mondtam.

Bement a nappaliba, és leült. – Ott is voltam mondta. – Ma délután óta vagyok itt.

Leültem vele szemben a kanapéra. A kisasztalon selyemvirágok virítottak, a függöny félre volt húzva, az ablakban csillagok fénylettek. Unokahúgomon fekete, csuklyás FBI-os melegítőfelső volt, melegítőnadrág és edzőcipő. Vörösbarna haja rövidre volt vágva, éles metszésű arca a homlokán fénylő sebhelytől eltekintve hibátlan. Utolsó évét járta a Virginia Egyetemen. Szép volt és ragyogóan okos nagyon furcsa kapcsolatban álltunk egymással.

– Azért tettek ide, mert itt vagyok? – Még mindig nem értettem a dolgot.

– Nem.

– Meg se öleltél, mikor jöttem – jutott eszembe, ahogy felálltam. Arcon csókoltam, de megmerevedett, kibontakozott az ölelésemből. – Dohányoztál – mondtam visszaültömben.

– Ki mondta?

– Nem kell azt mondani. Érzem a hajadon.

– Azért öleltél meg, mert meg akartad szagolni.

– Te meg azért nem öleltél meg, mert tudod, hogy megérzem a dohányfüstöt.

– Ne nyaggass – mondta.

– Én ugyan nem – feleltem.

– De igen. Rosszabb vagy, mint a nagyi.

– Aki most a dohányzás miatt fekszik kórházban.

– Álltam Lucy zöld szemének átható tekintetét.

– Ha már úgyis fölfedted a titkomat, akár rá is gyújthatnék.

– Ez egy nemdohányzó szoba. Sőt ebben a szobában semmi sincs megengedve – mondtam.

– Semmi? – Meg se rebbent a szeme.

– Az égadta világon semmi.

– De te kávézol itt. Tudom. Mikor telefonon beszéltünk, hallottam, hogy beteszed a mikroba.

– Kávézni lehet.

– Te azt mondtad, hogy semmit. Sokan élnek ezen a bolygón, akik szerint a kávéivás bűn. Lefogadom, hogy szeszes italt is szoktál itt inni.

– Kérlek, Lucy, ne gyújts rá.

Egy csomag mentolos Virginia Síimet húzott elő a zsebéből. –

Kimegyek.

Kinyitottam az ablakot, hogy füstölhessen. Még mindig nem akartam elhinni, hogy fölvett egy olyan szokást, amelynek abbahagyása nekem annyi kínt okozott. Sportos, tökéletesen egészséges lány volt. Mondtam is, hogy nem értem, miért csinálja.

– Kacérkodom vele. Csak keveset szívok.

– Akkor most térjünk vissza arra, hogy ki költöztetett be hozzám? – kérdeztem, miközben rágyújtott.

– Ők.

– Kik azok az ők?

– Úgy vettem észre, fentről jött az ukáz.

– Burgesstől? – kérdeztem, az Akadémia igazgatóhelyettesére célozva.

Bólintott. – Tőle.

– Na és miért? – ráncoltam a homlokom.

A tenyerébe pöccintette a hamut. – Nekem senki sem indokolta. Csak sejtem, hogy az MKK-val és a CAIN-nel összefüggésben. – Néhány pillanatra elhallgatott. – Tudod: a bizarr üzenetek meg a hasonlók…

– Mi folyik itt, Lucy? – kérdeztem.

– Nem tudjuk – felelte kurtán. – De valami van.

– Gault?

– Nincs rá bizonyíték, hogy valaki belepancsolt volna a rendszerbe. Illetéktelen biztos nem.

– De szerinted belepancsolt valaki.

Mélyen leszívta a füstöt, mint a megrögzött dohányosok. – A CAIN nem azt csinálja, amit mondunk neki. Valahonnan máshonnan kapja az utasításait.

– Ezt azért csak fel lehet gombolyítani valahogy mondtam.

Megvillant a szeme. – Hidd el, igyekszem is.

– Se a szándékaidat, se a képességeidet nem vonom kétségbe.

– Nincs nyom – folytatta. – Ha valaki benne van is, nem hagy nyomot. Ilyen nincs. Nem lehet úgy belemászni egy rendszerbe és mindenféle üzenetek küldésére meg tudom is én, mire utasítani, hogy azt az audit log ne tükrözze. Ezenkívül van egy printerünk, amelyik napjában háromszor kinyomtat minden egyes billentyűérintést, amivel valaki valamiért belépett a rendszerbe.

– Miért vagy ilyen dühös? – kérdezem.

– Mert unom már, hogy minden itteni problémával engem találnak meg. A betörés miatt is engem hibáztattak. Fogalmam sem volt, hogy valaki, aki ott dolgozik közvetlenül mellettem… – Megint szívott egyet a cigarettáján. – Szóval csak azért álltam rá, hogy megcsinálom, mert megkértek rá.

Mert a szenátor megkért rá. Vagyis inkább te.

– Lucy, én nem tudok olyasmiről, hogy bárki is téged hibáztatna a CAIN problémái miatt – mondtam csillapítólag.

Megint felparázslott szemében a harag. – Ha nem engem hibáztatnának, akkor nem egy itteni szobában helyeztek volna el. Ez felér egy házi őrizettel.

– Ugyan. Én valahányszor Quanticóba jövök, itt lakom, és egészen biztosan nem házi őrizetben.

– Téged azért raknak ide, hogy biztonságban légy, és hogy nyugalmad legyen – mondta Lucy.

De én nem ezért vagyok itt. Engem figyelnek. Érzem abból, ahogy egyesek kezelnek itt. – Az MKK felé intett fejével.

– Mi történt ma? – kérdeztem.

Kiment a konyhába, vizet csurgatott a csikkre, és a szemétbe dobta. Aztán visszaült, és csak hallgatott. Ahogy néztem, egyre nyugtalanabb lettem.

Nem tudtam, miért ilyen dühös, s amikor nem találtam magyarázatot a viselkedésére, mindig megrémültem.

Az autóbalesete végzetes is lehetett volna. Fejsérülése tönkretehette volna legértékesebb adottságát vérömlenyek és tojáshéjként összetört koponyák rémképei törtek rám. Eszembe jutott a nő, akit Jane-nek neveztünk el, a borotvált feje és a forradásai, és elképzeltem Lucyt olyan helyeken, ahol senki sem tudja a nevét.

– Egyébként jól érzed magad? – kérdeztem.

Vállat vont.

– Mi van a fejfájásaiddal?

– Még megvannak. – Gyanú árnyékolta a szemét.

– A Midrin időnként segít, máskor meg hányingerem lesz tőle. Igazából csak a Fiorinal használ. De abból nincs egy szem se.

– Nincs is rá szükséged.

– Nem neked szokott így fájni a fejed.

– Nagyon is gyakran fáj a fejem, de neked attól még nem kell rákapnod

a barbiturátokra – feleltem.

– Étvágyad van? Jól alszol? Folytatod az edzéseket?

– Mi ez itt most? Kivizsgálás?

– Nevezhetnénk annak is, mivel történetesen orvos vagyok. Csak most nem hivatalosan, hanem privát alapon.

Lucy szája szögletében mosoly jelent meg. – Jól vagyok – mondta, de már nem olyan védekezőleg.

– Valami történt ma – mondtam megint.

– Gondolom, még nem beszéltél Frances Pennnel.

– Délelőtt óta nem. Nem is tudtam, hogy ismered.

– Az osztálya ránk van kapcsolva, vagyis hogy a CAIN-re. Tizenkettőkor a CAIN odaszólt a metrórendőrség VEBEP termináljára. Gondolom, akkor te már úton voltál a reptérre.

Bólintottam, s elszorult a gyomrom, mert eszembe jutott, hogyan szólalt meg délelőtt Davila csipogója a boncteremben. – És mit üzent?

– Megvan, ha meg akarod nézni.

– Mutasd.

Lucy bement a szobájába, és egy aktatáskával jött vissza. Kinyitotta a cipzárt, kivett egy köteg papírt, és átnyújtatott egy kinyomtatott lapot.

———ÜZENET PQ21 96701 001145 KEZD ——— KÜLDI: CAIN CÍMZETT: MINDEN EGYSÉG ÉS PARANCSNOKSÁG TÁRGY: HALOTT RENDŐRÖK MINDEN ÉRINTETT PARANCSNOKSÁGNAK: BIZTONSÁGI OKOKBÓL MINDEN ALAGÚTBAN SZOLGÁLATOT TELJESÍTŐ VAGY JÁRŐRÖZŐ RENDŐR VISELJEN SISAKOT.

———ÜZENET PQ21 96701 001145 VÉGE ———

Ijedten és felháborodottan néztem egy ideig, aztán megkérdeztem: – Tudjuk, milyen felhasználói néven jelentkezett be az írója?

– Nem.

– És semmiképp nem lehet kinyomozni?

– Hagyományos módszerekkel nem.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy mikor betörtek az MKK-ba, az illető beültetett a CAIN-be egy programot.

– Valami vírusszerűséget? – kérdeztem.

– Ez nem szerűség, hanem az. Egy olyan fájlba épült be, amire eddig nem gondoltunk. Lehetővé teszi, hogy valaki úgy mozogjon a rendszerünkben, hogy ne hagyjon nyomot.

Az előző este jutott eszembe: az alagút, Gault sziluettje, a sötétségbe és szorongásba vesző, végtelen sínek. Gault könnyedén mozog olyan helyeken is, ahol a legtöbb ember semmit sem lát. Ügyesen átlépkedi az olajos vasakat, a tűket és az emberi- és patkányürülék-halmokat. Ö maga is egy vírus. És valahogy beférkőzött a szervezetünkbe, az épületeinkbe és a gépeinkbe.

– Röviden tehát a CAIN-t megfertőzte egy vírus mondtam.

– Egy szokatlan vírus. Ez nem azt csinálja, hogy tönkreteszi a merevlemezt, vagy hogy megsemmisíti az adatokat. Ez nem egy általános vírus. Ez kifejezetten a Crime Artificial Intelligence Network számára készült, mert az a célja, hogy valaki hozzáférhessen a CAIN és a VEBEP adatbázisához. Ez a vírus olyan, mint egy generálkulcs. A ház minden szobáját nyitja.

– És egy létező programba épült bele.

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy van egy hostja mondta Lucy. – Egyes programok rendszeresen hozzá fordulnak. Egy vírus csak akkor okoz kárt, ha a számítógép egy olyan rutinhoz vagy szubrutinhoz nyúl, amely beolvas valamilyen hőst programot.

Ilyen például a DOS-ban az autoexec. bat.

– Értem. És ez a vírus nem olyan fájlban van, amit, teszem azt, a komputer az indításkor beolvas.

Lucy a fejét ingatta.

– Hány programfájl van a CAIN-ben? – kérdeztem.

– Édes istenem… – sóhajtott. – Több ezer. És némelyik olyan hosszú, hogy körülérné az épületet.

Ez a vírus bárhová beépülhetett. És a helyzetet még az is bonyolítja, hogy nem én írtam az összes programot. A mások által írtakat nem ismerem.

A mások Carrie Grethent jelentette, aki nem olyan rég még Lucy programozó társa és legjobb barátnője volt. Carrie is ismerte Gaultot, és ő volt az, aki azon a bizonyos októberi éjszakán betört az MKK-ba. Lucy azóta nem volt hajlandó beszélni róla, még a nevét sem ejtette ki.

– Elképzelhető, hogy ez a vírus csak olyan programokba épült be, amiket Carrie írt? – kérdeztem.

Lucy arcán egyetlen vonás sem rezdült. – Valószínűleg egy olyan programba épült be, amelyet nem én írtam. De beépülhetett az enyéimbe is.

Nem tudom. Keresem. Hosszú ideig is eltarthat.

Megszólalt a telefon.

– Ez Jan lesz. – Lucy felállt s kiment a konyhába.

Az órámra néztem: fél óra múlva az egységben kellett lennem. Lucy befogta a beszélőt. – Nem baj, ha Jan beugrik? Futni megyünk.

– Nyugodtan – válaszoltam.

– Azt kérdezi, jössz-e.

Elmosolyodtam, és megráztam a fejem. Hiába szívott Lucy naponta két dobozzal, akkor sem bírtam lépést tartani vele. Janet pedig hivatásos atlétaként sem vallott volna szégyent. Kettejük láttán mindig meglegyintett az öregség szele.

Iszol valamit? – kérdezte Lucy. Már letette a telefont, és a hűtőben kotorászott.

– Mi a választék? – Néztem karcsú, lehajló figuráját egyik kezével az ajtót tartotta, a másikkal a polcokon matatott.

– Diétás Pepsi, Zima, Gatorade és Perrier.

– Mi az a Zima?

– Még nem ittál?

– Nem iszom sört.

– Ez nem olyan. Ízleni fog.

– Nem is tudtam, hogy itt van szobaszolgálat is mondtam elmosolyodva.

– Vettem egy-két dolgot a büfében.

– Perrier-t kérek.

Odahozta az innivalókat.

– És az antivírusprogramokkal mi a helyzet?

kérdeztem.

– Azok csak az olyanokra jók, mint a Péntek 13, a Maltese Amoeba, a Stoned vagy a Michelangelo.

Itt egy olyan vírus garázdálkodik, amelyet kifejezetten a CAIN-re írtak. Erre legföljebb akkor lesz antivírusprogram, ha írok egyet.

– Ehhez viszont előbb meg kell találnod.

Ivott egy nagy korty Gatorade-et.

– Lucy! Le kell zárni a CAIN-t?

Felállt. – Kinézek, megjött-e már Jan. A külső ajtón nem tud bejutni, és nem hiszem, hogy meghallanánk, ha kopogtat.

Én is felálltam, és bevittem a csomagjaimat egyszerűen berendezett szobámba. A többi szobákkal ellentétben, a biztonsági szinten lévőkhöz fürdőszoba is tartozott. Az ablakból szűz hóval fedett, hullámzó mezőkre láttam, végeérhetetlen erdők alá simultak. Tavaszt idézően sütött a nap. Örültem volna, ha lett volna időm megfürödni. Le akartam sikálni magamról New Yorkot.

– Kay néni! Itt vagyunk! – kiabált be Lucy, mikor a fogamat mostam.

Gyorsan kiöblítettem a számat, és átmentem a nappaliba. Lucy már az ajtóban melegített, barátnője, egy székre téve a lábát, a cipőfűzőjét húzta szorosabbra.

– Jó napot, doktornő! – egyenesedett föl gyorsan Janet. – Remélem, nem haragszik, hogy beugrottam. Nem akartam zavarni.

Hiába próbáltam rávezetni, hogy viselkedjen oldottabban, mindig olyan volt, mint egy káplár, aki azon veszi észre magát, hogy maga Patton tábornok nyitotta rá az ajtót. Új volt még itt, akkor láttam először, mikor egy hónapja vendégelőadóként jártam náluk. Miközben a gyilkosságok áldozatait és a nyomok rögzítésének módszereit ábrázoló diafelvételeket váltogattam, a terem hátsó részében ülve mindvégig rám függesztette a tekintetét. Még a sötétben is éreztem. Kíváncsivá tett, hogy a szünetekben miért nem beszélget senkivel. Olyankor egyszerűen eltűnt.

Később megtudtam, hogy jó barátnők Lucyval, s talán ez és a félénksége magyarázta a jelenlétemben tanúsított viselkedését. A tornatermekben töltött hosszú órák eredményeként meglehetősen izmos volt, haja szőke és vállig érő, a szeme már-már ibolyába hajlóan kék. Két hónapja volt még az Akadémia elvégzéséig.

– Ha bármikor kedve támadna velünk futni, doktornő, mindig nagyon fogunk örülni – ismételte meg udvarias meghívását.

– Nagyon kedves. – Elmosolyodtam. – És nagyon hízelgő, hogy azt hiszi, képes volnék rá.

– Persze hogy képes.

– Á, nem. – Lucy felhajtotta a Gatorade-et, s az üres palackot a pultra tette. – Utál futni. Egész idő alatt negatív gondolatai vannak.

Mikor elmentek, megint kimentem a fürdőszobába, megmostam az arcomat, és belebámultam a tükörbe. Szőke hajam szürkébbnek rémlett, mint reggel, és valahogy a frizurám is rosszabbul állt. Nem voltam kifestve, olyannak láttam magam, mintha az imént szedtek volna ki a szárítóból, és most ki kell vasalni. Lucy és Janet hibátlan volt, feszes bőrű, okos lányok, mintha a természet csak a fiatalok megformálásában és csiszolgatásában lelné örömét. Megint sikálni kezdtem a fogam, és erről eszembe jutott Jane.

Benton Wesley csoportja az idők során többször is megváltoztatta a nevét, és jelenleg a túszmentőkhöz tartozott, helyileg azonban maradt ugyanott: hat emelettel az Akadémia alatt, egy ablaktalan szinten, amely egykor Hoover bombabiztos óvóhelyeként szolgált. Wesley épp telefonált az irodájában. Egy vastag papírkötegben lapozgatott, közben épp csak rám pillantott.

Helyszínfotók feküdtek előtte kiteregetve, egy még folyó konzultáció anyaga, aminek semmi köze nem volt Gaulthoz. Az áldozaton, egy férfin százhuszonkét szúrt és vágott sebet ejtettek. Egy kötéldarabbal fojtották meg, hason fekvő tetemét egy floridai szállodai ágyon találták meg.

– Ez egy szignált gyilkosság. Kirívóan felesleges erőszak és a szokatlan megkötözési mód – mondta a telefonba Wesley. – Igen. Egy-egy hurok a két csuklón, olyan bilincsszerűen.

Leültem. Wesley orrán ott ült az olvasószemüvege, s a haján látszott, hogy beletúrt néhányszor.

Fáradtnak látszott. Tekintetem végigsiklott a falon függő finom olajfestményeken és az üveglappal óvott, dedikált könyveken. Wesley gyakran került kapcsolatba regény- és forgatókönyvírókkal, de sose dicsekedett híres ismerőseivel. Azt hiszem, idegesítőnek és ízléstelennek találta őket. Szerintem nem is állt volna szóba egyikükkel sem, ha ez egyedül rajta áll.

– Igen, enyhén szólva is roppant véres megoldás.

A többi is. Itt dominációról van szó, valami dühödt rituáléról.

Feltűnt, hogy az asztalán több világoskék kötésű FBI kézikönyv fekszik, az MKK kötetei. Az egyik a CAIN kezelési útmutatója volt, amit Lucy segített összeállítani. Az oldalak több helyen rájuk csíptetett gemkapoccsal voltak megjelölve. Kíváncsi lettem volna, hogy ki tette oda őket, Lucy vagy Wesley. Az intuícióm megsúgta a választ belesajdult a szívem. Mindig

belesajdult, ha Lucy bajba került.

– A dominációérzetét fenyegette. – Wesley a szemembe nézett. – Igen, ilyenkor dühvel reagálnak.

Az ilyen ember mindig.

Szürke, halvány aranycsíkos nyakkendőt kötött aznap, s szokás szerint fehér, keményített ing volt rajta. Kézelőjén az igazságügy mandzsettagombját viselte, ujján jegygyűrűt, csuklóján pedig fekete bőrszíjon egy diszkrét aranyórát, amit Connie-tól kapott a huszonötödik házassági évfordulójukra.

Mindketten tehetős családból származtak, csendes jólétben éltek.

Letette a telefont, és levette a szemüvegét.

– Mi a gond? – kérdeztem. Haragudtam magamra, hogy Wesley láttán mindig gyorsabban kezd verni a szívem.

Összeszedte és egy nagy barna borítékba tette a fényképeket. – Újabb áldozat Floridában.

– Megint Orlando környékén?

– Igen. Amint megkapom a jelentéseket, neked is adok.

Bólintottam és témát váltottam. – Gondolom, tudod, mi történt New Yorkban.

– A csipogó.

Megint bólintottam.

– Sajnos tudom. – Arcán megrándult egy izom.

Szórakozik velünk, mutatja, hogy mennyire lenéz minket. De egyre rosszabb játékokkal szórakozik.

– Lesz ez még sokkal rosszabb is – mondtam de nem szabad egyedül őrá összpontosítanunk.

Tekintete a szemembe mélyedt, úgy figyelt, keze összekulcsolva pihent a meggyilkolt ember dossziéján, akiről az imént beszélt telefonon.

– Nagyon könnyű volna annyira rászállni Gaultra, hogy tulajdonképpen már ne is dolgozzunk az ügyeken. Nagyon fontos például, hogy kiderítsük, ki volt ez a nő, akit meggyilkolt a Central Parkban.

– Szerintem ezt mindenki fontosnak tartja, Kay.

– Ezt mindenki csak mondja – válaszoltam lassanként gyülemlett bennem a harag. – Az igazság azonban az, hogy az Iroda meg a rendőrök Gaultot akarják elkapni. Hogy ki is tulajdonképpen az a hajléktalan nő, az nem nagyon izgatja őket. Ez is csak egy szerencsétlen, névtelen senki, akit

majd rabok temetnek az ingyenparcellába.

– Látom, téged viszont izgat.

– Nagyon is.

– Miért?

– Mert szerintem még elárulhat valamit.

– Gaultról?

– Igen.

– És ezt mire alapozod?

– Az ösztönömre – feleltem. – És azért is fontos számomra, mert erkölcsi és szakmai kötelességünk, hogy mindent megtegyünk érte. Joga van hozzá, hogy a saját nevén temessék el.

– Ez természetes. A New York-iak, a metrórendőrség, az Iroda mind azt szeretné, ha kiderülne a neve.

Nem hittem neki. – Minket valójában nem érdekel – mondtam fahangon. – Se a rendőröket, se a patológusokat, se ezt a csoportot. Már tudjuk, ki ölte meg, a többi nem érdekes. Ha egy olyan városról van szó, mint New York, ahol ennyi a vérontás, akkor bizony így működik az igazságszolgáltatás.

Wesley a semmibe révedt, elkeskenyedő ujjai közt egy Mont Blanc tollat forgatott. – Sajnos van igazság abban, amit mondasz. – Megint a szemembe nézett. – Nem érdekel minket, mert nem tudunk foglalkozni vele. Nem azért, mintha nem akarnánk.

Én Gaultot akarom elfogni, mielőtt újra gyilkol.

Részemről ez a lényeg.

– Ez így is van rendjén – mondtam. – Viszont nem tudhatjuk, hogy nem tud-e ebben segíteni nekünk ez a halott nő. Lehet, hogy tud.

– Úgy veszem észre, mindössze annyi köze van Gaulthoz, hogy találkozott vele a múzeumban mondta Wesley. Láttam, hogy rosszkedvű, kiéreztem hangjából a fáradtságát. – Átnéztük a holmiját, nincs közötte semmi, ami kapaszkodót adna. Úgyhogy én megkérdezem: mit tudhatunk meg még ettől a nőtől, ami segít elfogni Gaultot?

– Nem tudom – feleltem. – Viszont amikor Virginiában ismeretlen halottakkal van dolgom, nem nyugszom addig, míg minden tőlem telhetőt meg nem teszek a nevük kiderítése érdekében. Ez a mostani ugyan New York-i eset, de mivel a te csoportodban dolgozom, és a csoportot felkérték, hogy vegyen részt a nyomozásban, nekem is közöm van hozzá.

Úgy beszéltem, mintha Jane brutális meggyilkolásának bírósági tárgyalásán tanúskodnék. – Ha nem dolgozhatom a saját elveimnek megfelelően folytattam – , abban az esetben mostantól nem vagyok az Iroda tanácsadója.

Wesley mindezt türelmesen, de némiképp zavarodottan hallgatta végig. Tudtam, hogy benne is gyülemlik az a tehetetlenségérzet, ami bennem, de azért kettőnk között volt némi különbség: ő nem szegényként nőtt fel, és ezt olyankor, mikor nagyon összekaptunk, ellene fordítottam.

– Ha valami befolyásos személyiség volna, mindenkit érdekelne.

Hallgatott.

– A szegénynek így egyszerűen nincs igazsága mondtam. – Csak akkor, ha a helyzet kikényszeríti.

Csak nézett.

– Benton… Én kikényszerítem.

– Magyarázd meg, mit akarsz – mondta.

– Én azt akarom, hogy kerül, amibe kerül, de derítsük ki, hogy ki ez a nő. És szeretném, ha ebben támogatnál.

Egy percig szótlanul méregetett – elemzett. – Miért pont ez az áldozat érdekel? – kérdezte végül.

– Azt hiszem, ezt épp most fejtettem ki.

– Vigyázz – mondta. – Biztos, hogy az indítékod nem valami szubjektív dolog?

– Mire célzói?

– Lucyra.

Ingerültség fogott el.

– Lucy is szenvedhetett volna olyan súlyos fejsérülést, mint ez a nő – mondta Wesley. – Lucy mindig afféle árva volt, és nem olyan rég el is tűnt egyszer. New Englandben kóborolt, neked kellett előkerítened.

– Most azt akarod mondani, hogy ebben a sémában gondolkozom.

– Én nem mondok semmit, csak fölvetettem, hogy ez a lehetőség is fennáll.

– Én egyszerűen csak tenni akarom a dolgom mondtam. – Nem analizáltatni akarom magam.

– Értem. – Néhány másodpercig gondolkodott.

Tedd, amit tenned kell. Én mindenben támogatlak.

És biztos, hogy Pete is.

Ezután áttértünk a kényesebb témára: Lucyra és a CAIN-re. Wesley nem akart beszélni róla. Felállt kávéért. E pillanatban a külső szobában megint megszólalt a telefon. A titkárnő fölvette, és beszólt Wesleynek. Érkezésem óta szünet nélkül csöngött a telefon – mint mindig. Ahogy az enyém is az intézetben. Tele a világ elkeseredett emberekkel, akik ismerik a számunkat, és nincs más, akit felhívhatnának.

– Csak azt mondd meg, hogy szerinted mit követett el Lucy – mondtam, mikor visszajött.

Letette elém a kávét.– Úgy beszélsz, mint a nagynénje – mondta.

– Nem – válaszoltam. – Úgy beszélek, mintha az anyja volnék.

– Szeretném, ha inkább úgy vitatnánk meg ezt a dolgot, mint két nyomozó – mondta Wesley.

– Én benne vagyok. Mondd.

– A kémkedés, ami tavaly októberben kezdődött, mikor betörtek az MKK-ba, még mindig tart. Valaki benne van a CAIN-ben.

– Ennyit én is tudok.

– Nem tudjuk, hogyan csinálja.

– Gondolom, feltételezitek, hogy Gault az- mondtam.

Wesley a kávéjáért nyúlt, aztán a szemembe nézett. – Nézd, én nem sokat értek a számítógépekhez. Valamit viszont látnod kell.

Kinyitott egy vékony dossziét, kivett belőle egy lapot és odanyújtotta. Egy printout volt.

– Ez egy oldal a CAIN audit logjából, és azt az időszakot tartalmazza, amikor ez a bizonyos üzenet kiment a metrórendőrség VEBEP termináljára mondta Wesley. – Látsz valami szokatlant?

Eszembe jutott az a lap, amelyen Lucy megmutatta azt az ördögi üzenetet, amelyik a halott rendőrök-re vonatkozott. Egy jó percig nézegettem a be- és kijelentkezéseket, az azonosítókat, a dátumokat és az időpontokat, mire felfogtam a problémát. Félelem járt át.

Lucy felhasználói azonosítója a szokásostól eltérően nem a keresztneve első betűjéből és a családneve első hét betűjéből állt, hanem a LUCYTALK szóval jelölte magát, és az audit fájl szerint rendszergazdaként fent volt a CAIN-en, mikor az az inkriminált üzenetet küldte New Yorkba.

– És Lucyt megkérdezted erről? – kérdeztem Wesleyt.

– Megkérdeztük, de nem vette magára, mivel ahogy a papíron is láthatod, egész nap hol fent van a gépen, hol nem, és néha még munkaidő

után is dolgozik.

– De magára vette. Engem nem érdekel, hogy neked mit mondott, Benton. Úgy érzi, azért költöztették a biztonsági szintre, hogy figyelhessék.

– Figyelik is.

– Pusztán az, hogy ő is fent volt a gépen, mikor azt az üzenetet New Yorkba küldték, még nem jelenti, hogy ő adta fel – erősködtem.

– Tudom. Nincs is semmi más az audit logban, ami arra utalna, hogy ő küldte. Az égvilágon semmi sem utal a feladóra.

– És ki hívta föl erre a figyelmedet? – kérdeztem, mivel tudtam, hogy Wesley általában nem nézegeti az audit lógókat.

– Burgess.

– Ezek szerint valaki szólt neki az MKK-ból.

– Nyilván.

– Vannak emberek odaát, akik a múlt őszi eset óta még mindig nem bíznak Lucyban.

Wesley egyenesen a szemembe nézett. – Semmit sem tehetek ebben az ügyben, Kay. Lucynak magának kell bizonyítania, ezt mi nem intézhetjük el helyette. És te sem.

– Én semmit sem akarok elintézni neki! – csattantam fel. – En csak azt akarom, hogy méltányosan bánjanak vele. Nem tehet róla, hogy a CAIN-be vírus került. Nem ő tette bele. Próbál ellene tenni, de megmondom őszintén: ha neki nem sikerül, szerintem másnak sem fog. Az egész rendszer össze fog omlani.

Wesley kezébe vette a kávéscsészéjét, de aztán meggondolta magát, és letette.

– És azt sem hiszem – folytattam – , hogy azért lakik most a biztonsági szinten, mert egyesek szerint ő műveli ezt a CAIN-nel. Ha neked tényleg ez volna a meggyőződésed, csomagolni küldenéd. Eszed ágában se volna itt tartani.

– Nem feltétlenül – mondta Wesley, de nem tudott megtéveszteni.

– Mondd meg az igazat.

Wesley töprengett, nem nézett rám.

– Te helyeztetted Lucyt a biztonsági szintre! Igaz?

– folytattam. – Nem Burgess. És nem ezért az audit log história miatt. Ez nagyon átlátszó.

– Vannak, akik szerint nem – felelte. – Valaki odaát riadót fújt, és

megkért, hogy szabaduljak meg tőle. Én erre azt mondtam, hogy egyelőre nem.

Előbb megfigyelés alá helyezzük.

– Csak nem azt akarod mondani nekem, hogy Lucy a vírus? – Képtelen voltam elhinni.

– Nem. – Wesley előrehajolt ültében. – Szerintem Gault az. És szeretném, ha Lucy segítene nekünk megtalálni.

Úgy néztem rá, mintha a levegőbe lőtt volna.

Ne… – mondtam halkan.

– Hallgass meg, Kay…

– Olyan nem létezik. Lucyt hagyd ki ebből. – Nem holmi nyamvadt kis FBI-ügynök.

– Túlliheged ezt a…

Nem hagytam szóhoz jutni. – Az ég szerelmére!

Lucy még csak egyetemista! Semmi köze a… – Elcsuklott a hangom… – Én ismerem Lucyt. Meg fog próbálni kommunikálni vele. Hát nem érted?

Vadul néztem rá. – Te nem ismered ezt a lányt, Benton!

– Azt hiszem, ismerem.

– Nem hagyom őt így kihasználni.

– Hadd magyarázzam meg.

– Kapcsoltasd ki a CAIN-t – mondtam.

– Azt nem tehetem. Könnyen lehet, hogy ez az egyetlen nyom, ami elvezet Gaulthoz. – Elhallgatott, én pedig tovább villogtattam rá a szemem.

Itt emberéletekről van szó. Gault még nem hagyta abba.

Kirobbant belőlem: – Pontosan ezért nem akarom, hogy Lucy akár csak gondoljon is rá!

Wesley hallgatott. A csukott ajtóra, majd rám nézett. – Gault már amúgy is tudja, hogy kicsoda Lucy – mondta.

– Nemigen tud róla.

– Nem tudjuk, mennyit tud róla. Annyi legalábbis biztos, hogy külsőre ismeri.

Képtelen voltam gondolkodni. – Hogyhogy?

– Mikor ellopták az American Express kártyádat – felelte Wesley. – Lucy nem mondta még?

– Mit?

– Hogy miket tartott a fiókjában. – Látva, hogy nem tudom, miről beszél,

hirtelen elhallgatott. Éreztem, hogy titkolózik.

– Miket? – kérdeztem.

– Nos, volt az MKK-beli íróasztalának a fiókjában egy levél… Tőled kapta. Amelyikben a hitelkártya volt.

– Ezt tudtam.

– Abban a levélben volt egy fénykép is, amely rólad és Lucyról készült Miamiban. Valamilyen kertben ültök.

Egy pillanatra lehunytam a szemem, és vettem egy mély lélegzetet. Wesley komor hangon mondta tovább.

– Gault azt is tudja, hogy a te legsebezhetőbb pontod Lucy. Nem akarom, hogy ráhangolódjon.

Viszont egész idő alatt azt próbálom megértetni veled, hogy ez minden valószínűség szerint már megtörtént. Gault betört egy olyan világba, ahol Lucy az isten. Gault elfoglalta a CAIN-t.

– Szóval ezért költöztetted oda – mondtam.

Wesley rám nézett, láttam, hogy szeretne valahogy segíteni. Ereztem a hűvössége mögött rejlő poklot és rettenetes fájdalmát. Neki is voltak gyerekei.

– Azért szállásoltattad el mellettem a biztonsági szinten – mondtam – , mert félsz, hogy Gault esetleg vadászni kezd rá.

Még mindig nem szólalt meg.

– Én azt szeretném, ha visszamenne Charlottesville-be, az egyetemre. Mégpedig holnap – mondtam olyan elszántsággal, amit nem éreztem. Valójában azt akartam, hogy Lucy sose ismerje meg az én világomat, és hogy erre soha ne is legyen módja.

– Nem mehet vissza – mondta egyszerűen Wesley.

– És nálad sem maradhat Richmondban. Az igazat megvallva, egyelőre sehol máshol nem ajánlatos neki tartózkodnia, mint itt. Itt van a legnagyobb biztonságban.

– Nem élheti le itt az egész életét – mondtam.

– Míg Gault kézre nem kerül…

– Gault sose kerül kézre, Benton!

Fáradt tekintetet vetett rám.– Akkor lehet, hogy mindkettőtöknek nevet kell változtatnotok, és el kell költöznötök.

– Én nem adom fel a személyiségemet. Ez az életem. Miben különbözik az a haláltól?

– Sokban – mondta halkan Wesley. Tudtam, mit lát lelki szemeivel: összerugdosott, levágott fejű, szitává lőtt halottakat.

Felálltam. – Az ellopott hitelkártya ügyében mit csináljak? – kérdeztem fásultan.

– Tiltasd le – mondta. – Eddig reménykedtem, hogy kapunk keretet a lefoglalt pénzekből, a narkós razziákból. De nem kapunk. – Hallgatott. Hitetlenkedve ingattam a fejem. – Tudod, hogy nem rajtam múlik. Ismered a pénzügyi problémáinkat. Nálatok is vannak, – Uram az egekben – mondtam. – Azt hittem, el akarod kapni.

– A hitelkártyád nem mutatja meg nekünk, hol van, hanem csak azt, hogy hol volt.

– Nem hiszem el.

– Köszönd meg a politikusoknak.

– Nem érdekel semmiféle pénzügyi probléma meg politikus! – kiáltottam.

– Kay. Az Irodának mostanában a lőtereken elpufogtatott lőszerekre is alig futja. Azt is tudod, hogy állunk létszám dolgában. Miközben itt beszélünk, én azalatt is százharmínckilenc ügyön dolgozom. A múlt hónapban a két legjobb emberem nyugdíjba ment. Kilencen maradtunk. Kilencen. Veled együtt összesen tízen kezeljük az egész Egyesült Államokat, plusz a ránk bízott külföldi ügyeket. Te is csak azért lehetsz nálunk, mert téged nem mi fizetünk.

– Én ezt nem pénzért csinálom.

– Tiltasd le az Amex kártyádat – mondta fáradtan. – A helyedben azonnal megtenném.

Sokáig szótlanul néztem, aztán kimentem.

Mire visszamentem a szobámba, Lucy már megjött a futásból és lezuhanyozott. A vacsorát a kávézóban szolgálták fel, de ő az MKK-ban dolgozott.

– Ma este hazamegyek Richmondba – mondtam neki a telefonba.

– Azt hittem, itt maradsz éjszakára. – Csalódottságot éreztem ki a szavaiból.

– Marino értem jön – mondtam.

– Mikor?

– Már elindult. Mielőtt elmegyek, még vacsorázhatnánk együtt.

– Jó. Szeretném, ha Jan is jöhetne.

– Jöjjön csak – mondtam. – De Marinót is be kell vennünk. Már úton van.

Lucy hallgatott.

– Mi volna, ha előtte beszélgetnénk egy kicsit kettesben? – vetettem föl.

– Itt?

– Igen. Van belépőm, és ha átvezetsz azokon a leolvasókon, bezárt ajtókon, röntgenkészülékeken és hőérzékélő rakétákon, be is tudok menni.

– Hát nem is tudom… Ezt meg kell beszélnem az államügyésszel. Nagyon utálja, ha otthon hívom.

– Elindultam.

A Mérnöki Kutatási Központ három, fákkal körülvett beton-üveg építmény, amelynek parkolóját, bár alig harmincméternyire van az Akadémia bejáratától, külön őrség vigyázza. Az MKK az FBI legszigorúbban titkos részlege, az alkalmazottaknak is le kell olvastatniuk hüvelykujjuk rajzolatát a biometrikus zárakkal, csak akkor nyílnak meg előttük a golyóálló üvegajtók. Lucy a bejárat előtt várt.

Már este nyolcra járt.

– Szia – mondta.

– Legalább tíz-tizenkét kocsi áll a parkolóban mondtam. – Errefelé általában ilyen sokáig dolgoznak?

– Állandóan jönnek-mennek. Legtöbbjüket nem is látom.

Sárgásbarna szőnyegen jártunk a tágas terekben, laboratóriumok csukott ajtaja előtt sétáltunk el, amelyek mögött tudósok és mérnökök dolgoztak olyan terveken, amelyekről nem beszélhettek. Csak halvány sejtelmeim voltak, hogy Lucy CAIN-jén kívül mi mindennel foglalkozhatnak még itt. Annyit tudtam, hogy a feladatuk az, hogy minden technikailag lehetséges módon javítsák a különleges ügynökök felszerelését, legyen szó akár megfigyelésről, lövöldözésről, helikopterről történő leereszkedésről vagy rajtaütéseken bevethető robotokról. Az, hogy Gault bejutott ide, egyenértékű volt azzal, mintha a NASA vagy egy atomerőmű területén flangált volna. Elképzelhetetlennek látszott.

– Benton beszélt arról a fényképről, amelyik a fiókodban volt – mondtam egy liftbe lépve.

Lucy megnyomta az első emelet gombját. – Gault már ismeri az arcodat, ha emiatt izgulsz – mondta.

– Már látott téged azelőtt is. Legalább kétszer.

– Én amiatt izgulok, hogy téged látott – feleltem élesen.

– Szóval szerinted nála van a fénykép.

Beléptünk egy üvegfalakkal nyúlketrecszerűen apró kalitkákra osztott szürke terembe, ahol minden munkaállomásokkal, nyomtatókkal s papírhalmokkal volt tele. CAIN maga egy üvegfalakkal határolt, légkondicionált helyiségben székelt, monitorokkal, modemekkel körülvéve, s az emelt padló alatt vezetékek kilométereivel.

– Meg kell néznem valamit – mondta Lucy, s bedugta hüvelyujját a CAIN ajtajának leolvasójába.

Bementem vele. A hűvös térben a hihetetlen sebességgel zajló kommunikáció elektromos feszültsége érződött. Zölden, pirosan villogtak a modemek lampácskái, egy negyvenöt centis monitoron pedig vastag, élénk színű betűkkel keringett-forgott a CAIN szó.

– A fénykép az American Express kártyával együtt abban a borítékban volt, amelyik most valószínűleg nála van – mondtam. – A logika azt mondja, hogy mindkettőt megtarthatta.

– Másnál is lehet. – Lucy feszülten figyelte a modemeket, majd a képernyőn látható órára pillantott, és felírt valamit. – Az attól függ, hogy ki kotorászott a fiókomban.

Mi eddig mindig abból indultunk ki, hogy Carrie egyedül követte el a betörést, és egyedül vitte véghez azt, amit csinált. Most már nem voltam ebben olyan biztos.

– Lehet, hogy Carrie nem egyedül csinálta mondtam.

Lucy nem válaszolt.

– Sőt. Szerintem Gault nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy bejöhet ide. Szerintem ő is itt volt Carrie-vel.

– Ez rettentően veszélyes egy olyan embernek, akit gyilkosság miatt köröznek.

– Ez mindenkinek rettentően veszélyes.

Folytatta a jegyzetelést, a CAIN színei tovább kavarogtak, a kis lámpák hol kigyulladtak, hol elaludtak. Űrkorszaki polip volt a CAIN, csápjai összeköttetést teremtettek az igazságszolgáltatás bel- és külföldi testületei között. A koponyája egy nyomógombokkal és résekkel teli, álló, sárgásbarna láda volt. A kavargó, hűvös levegőben szinte kedvem lett volna megkérdezni, hogy vajon érti-e, miről beszélgetünk.

– Mi más tűnhetett még el a szobádból? – kérdeztem. – Hiányzik más

is?

Lucy egy modem villogó lámpácskáit figyelte bizonytalan tekintettel. Rám pillantott. – Ezek valamelyikén kell bejönnie. Valamelyik modemen.

– Tessék? – kérdeztem értetlenül.

Lucy leült egy billentyűzethez, lenyomta a szóköz billentyűt, mire eltűnt a CAIN képernyővédője.

Lucy bejelentkezett, és számomra teljesen érthetetlen UNIX parancsokat írt be. Aztán kinyitott egy rendszergazda menüt, és belépett az audit logba.

– Rendszeresen megnézem, figyelem a modemek forgalmát – mondta, egymás után ugratva fölfelé az oldalakat. – Ha ez az illető nem tartózkodik ebben az épületben, és nincs hozzádrótozva a rendszerhez, akkor modemen keresztül kell piszkálnia.

– Más módja nincs.

– Elméletileg – nagyot sóhajtott – éppenséggel használhat egy jelfogót is, amelyik a Van Eck-sugárzás révén értelmezni tudja a beérkező billentyűzetjeleket. Nem olyan rég néhány szovjet ügynök ezt a módszert alkalmazta.

– De azzal ténylegesen nem tudsz bejutni a rendszerbe – mondtam.

– Megszerezhet vele jelszavakat és más információkat, amelyek révén bejuthat, ha tudja a hívószámot.

– A betörés után megváltoztattátok ezeket?

– Természetesen. Mindent megváltoztattam, ami csak eszembe jutott. A hívószámokat is. És visszahívó modemjeink vannak. A CAIN visszahívja a hívót, hogy megnézze, van-e engedélye.

Kedvetlennek és dühösnek látszott.

– Ha beültetsz egy vírust egy programba – kérdeztem – , az nem változtatja meg a program méretét? Nem lehet így megállapítani, hogy hol van a vírus?

– De igen, megváltoztatja a fájl méretét – felelte Lucy. – A probléma azonban az, hogy mikor a UNIX végigpásztázza a fájlokat, olyankor egy checksum nevezetű adatot keres, amely tartalmazza a fájl méretét, és nincs titkosítva. Egészen biztos, hogy aki belepiszkált a CAIN-be, beépített egy olyan részt is, amelyik korrigálja ezt az adatot, és ezáltal eltünteti magát a vírust.

– Tehát a vírus láthatatlan.

Lucy szórakozottan bólintott tudtam, hogy Carrie jár a fejében. Most a who kérdést gépelte be, hogy lássa, melyik testület van épp rákapcsolódva a CAIN-re, már ha van olyan egyáltalán. New York.

Charlotte és Richmond is kommunikált a géppel, meg is mutatta a modemjeiket. Fények táncoltak az előlapjukon, az adatokat telefonvonalakon adták-vették.

– Mennünk kéne vacsorázni – mondtam óvatosan.

Újabb parancsokat kopogott be. – Most nem vagyok éhes.

– Lucy… Nem hagyhatod, hogy ez teljesen rátelepedjen az életedre.

– Bagoly mondja verébnek.

Igaza volt.

– Ez hadüzenet – tette hozzá. – Ez már háború.

– Ez nem Carrie – mondtam arra a nőre utalva, aki sejtésem szerint Lucy számára több volt, mint barátnő.

– Mindegy, hogy kicsoda. – Tovább kopogtatott.

De nem volt mindegy. Carrie Grethen nem gyilkolt meg embereket, és nem csonkította meg a holttestüket. Temple Gault igen.

– Eltűnt más is a betöréskor? – próbálkoztam újra.

Lucy abbahagyta a kopogtatást, és fényes szemmel fölnézett. – Ha már mindenáron tudni akarod, hát igen. Volt egy nagy barna boríték, amit a szobatársaim s a jövő-menő emberek miatt nem hagytam ott az egyetemen a szobámban. Személyes dolgok voltak benne. Úgy gondoltam, hogy itt, a fiókomban jobb helyen lesznek.

– Mi volt abban a borítékban?

– Levelek, jegyzetek… mindenféle. Volt, amit tőled kaptam, többek között az a levél is, amelyikkel a fényképet meg a hitelkártyát küldted. A legtöbb meg tőle. – Elvörösödött. – Meg néhány levél a nagyitól.

– Carrie leveleket írt neked? – Nem értettem.

Miért kellett neki írnia? Mindketten itt voltatok Quanticóban, tavaly ősz előtt pedig nem ismertétek egymást.

– De igen… nagyjából – mondta Lucy, és még jobban elvörösödött.

– Hogyhogy? – kérdeztem elképedten.

– Egy internetes csoporton, a Prodigyn keresztül… Még a nyáron. Az összes üzenetét kinyomtattam és eltettem.

– Te intézted úgy, hogy együtt lehessetek az MKK-ban? – kérdeztem egyre erősödő hitetlenkedéssel.

– Akkor már úgy volt, hogy fölveszi az Iroda – felelte Lucy. – Ö javasolta, hogy próbáljak ide kerülni gyakorlatra.

Komoran hallgattam.

– Honnan tudhattam volna? – kérdezte Lucy.

– Nem hiszem, hogy tudhattad volna – feleltem – , de az a nő kihasznált téged. Ö akarta, hogy ide gyere. Ezt már jóval azelőtt kitervelte, hogy a Prodigyn keresztül megismerkedett veled. Valószínűleg ismerte már Gaultot abból a virginiai kémboltból, és együtt határozták el, hogy Carrie megismerkedik veled.

Lucy dühösen a semmibe meredt.

– Istenem – mondtam hangos sóhajtással. – Szépen belecsalogattak. – Én is a semmibe révedtem.

Rosszullét környékezett. – És nem csak azért, mert olyan jól érted a mesterségedet. Miattam is.

– Ne akard magadra vállalni, ezt utálom.

– Az unokahúgom vagy, és Gault ezt már elég hosszú ideje tudhatja.

– A komputeres világban is elég jól ismernek vágott felém Lucy dacos tekintete. – Ebben a világban mások is hallottak rólam. Nem biztos, hogy a világon minden körülötted forog.

– Benton tudja, hogyan ismerkedtél meg Carrievel?

– Már rég elmondtam neki.

– És nekem miért nem?

– Nem akartam. Kínos. És ez csak rám tartozik.

– Nem nézett rám. – Elég, ha csak Benton tudja.

És ami még lényegesebb: nem tettem semmi rosszat.

– – Azt akarod mondani, hogy az a nagy boríték is eltűnt a betörés után?

– Igen.

– Kinek kellene egy ilyen boríték?

– Neki – válaszolta keserűen Lucy. – Voltak benne dolgok, amiket hozzám írt.

– Megpróbált azóta kapcsolatba lépni veled?

– Nem – mondta olyan hangon, mintha gyűlölné Carrie Grethent.

– Gyere – mondtam egy anya határozottságával.

Keressük meg Marinót.

Az étteremben találtuk meg. En megpróbálkoztam egy Zimával, ő meg

rendelt még egy sört. Lucy elment Janetért, így volt néhány percünk, hogy négyszemközt beszélgessünk.

– El nem tudom képzelni, hogyan bírja ezt a löttyöt – mondta Marino, utálkozó arccal nézve a poharamat.

– És sem tudom, hogyan bírom, tekintve, hogy most iszom először. – Ittam egy kortyot. Egész jó volt. Meg is mondtam Marinónak.

– Talán nem ártana, hogy ha leszól valamit, előtte megkóstolná – fűztem hozzá.

– Én nem iszom ilyen sörutánzatokat. És kipróbálás nélkül is tudom sok mindenről, hogy nem nekem való.

– Azt hiszem, kettőnk között az az egyik legnagyobb különbség, Marino, hogy én nem rágom magam állandóan, hogy az emberek melegnek néznek-e vagy sem.

– Némelyek szerint az – mondta.

Elmosolyodtam. – Hát akkor megnyugodhat, mert magáról senki sem hiszi – mondtam. – A legtöbben egyszerűen csak munkabuzinak tartják.

Marino ásított nem tette a szája elé a kezét. Cigarettázott, és üvegből itta a Budweisert. Szeme körül sötét karikák ültek, és jóllehet addig még sosem fedett fel intim részleteket a Mollyval fenntartott kapcsolatáról, láttam rajta, hogy gyötri a vágy.

Voltak időszakai, amikor úgy nézett ki, mint aki hetek óta aszkéta életmódot folytat.

– Hogy érzi magát? – puhatolóztam.

Letette a sörösüveget, és körülpillantott. Az étterem tele volt sörözgető, pattogatott kukoricát szemelgető új ügynökökkel harsogott a tévé.

– Hulla vagyok – mondta Marino valahol egészen máshol járt az esze.

– Hálás vagyok, hogy eljött értem.

– Csak könyököljön oldalba, ha elbóbiskolnék a volánnál – mondta. – Vagy vezethet maga is. Amiket maga iszik, azokban biztos nincs semmi igazi pia.

– Van bennük elég. Én nem vezetek, és ha maga fáradt, akkor talán itt is éjszakázhatnánk.

Marino felállt, s újabb sörért indult. Követtem a tekintetemmel. Nem lesz vele könnyű ma este, gondoltam. Előbb éreztem a viharfrontjait, mint bármely meteorológus.

– Jött egy laborjelentés New Yorkból, azt hiszem, érdekelni fogja –

mondta, mikor visszaült. – Gault haja ügyében.

– Arról a hajszálról van szó, amelyik a szökőkútnál került elő? – kérdeztem.

– Arról. Azt a tudományos sódert, ami magát érdekli, azt nem tudom eldarálni, ezért majd magának kell telefonálnia. A lényeg az, hogy kábítószernyomokat mutattak ki benne. Azt mondják, ahhoz, hogy ez a micsoda benne legyen a haja szálában, piálnia és kokóznia kellett.

– Akkor coca-etilént találtak – mondtam.

– Nekem is így rémlik. Tele van vele a haja a gyökerétől a végéig, ami azt jelenti, hogy régóta piál és szippantgat.

– Ezt nem lehet pontosan megállapítani – mondtam.

– A pali, akivel beszéltem, azt mondja, úgy öt hónapról lehet szó – felelte Marino.

– A hajból végzett narkotikumelemzések nem egyértelműek – magyaráztam. – Nem biztos, hogy a hajból kimutatott kokain nem külső eredetű. Az olyan helyiségekben, ahol sok cracket szívnak, a füst ugyanúgy beleivódik a hajba, mint a cigarettafüst. Néha nem könnyű megállapítani, hogy kívülről vagy belülről épült-e be.

– Szóval lehet, hogy kívülről… – Marino eltöprengett.

Igen, lehetséges. De azért ez nem jelenti, hogy ő maga nem iszik és nem narkózik. Sőt biztos. A coca-etilént a máj termeli.

Marino elgondolkozva újabb cigarettára gyújtott.

– És ha állandóan festi a haját?

– Az is befolyásolhatja az elemzések eredményét – feleltem. – Bizonyos oxidáló elemek pusztíthatják a drog nyomait.

– Miféle oxidáló elemek?

– Például a peroxidokban találhatóak.

– Akkor az is lehet, hogy ezt a coca-etilént is csökkentette – mondta Marino. – Szóval hogy a drogszintje magasabb volt, mint amekkora kimutatható.

– Lehet.

– Valahonnan szereznie kell a drogot. – Marino a semmibe révedt.

– New Yorkban ez nem nehéz – mondtam.

– Máshol sem, hogy a fene essen belé. – Marino arcát még jobban megmerevítette a feszültség.

– Mire gondol? – kérdeztem.

– Megmondom, mire gondolok – válaszolta Marino még mindig valamilyen távoli pontra szögezve tekintetét. – Ez a drogos vonal Jimmy Davila esetében nem ilyen bizonytalan.

– Hogyhogy? Megvannak a toxikológiai eredményei?

– Az negatív. – Marino néhány másodpercre elhallgatott. – Benny köhögni kezdett. Az mondta, Davila árult.

– Azt hiszem, nem ártana belegondolni, hogy ez az értesülés milyen forrásból származik. Ez a Benny nem keltette bennem megbízható tanú benyomását.

– Bennem se – bólintott Marino. – Egyesek viszont próbálják elhinteni a rizsát, hogy Davila rossz zsaru volt. Susogják, hogy Jane meggyilkolását is rá akarják verni.

– Ez őrültség! – mondtam meglepetten. – Ennek a világon semmi értelme.

– Emlékszik még arra a foltra, amit Jane kezén láttunk a Luma-Lite fényében?

– Igen.

– Kokain – mondta Marino.

– És a laborja?

– Negatív. Épp ez a bizarr. – Marino bosszúsnak látszott. – Na és a másik, amit Benny mond. Azt állítja, hogy a hátizsákot Davilától kapta.

– Na ne mondja! – kaptam fel a fejem ingerülten.

– De mondom.

– Nem Davila hajszálát találták meg a szökőkútnál.

– Nem tudjuk, mióta volt ott. És az sem biztos, hogy Gaulté – mondta Marino.

– Ezt majd a DNS igazolja – mondtam meggyőződéssel. – És Davila 38-assal járt, Jane-t pedig egy Glockkal ölték meg.

– Nézze. – Marino előrehajolt, alkarját az asztalra fektette. – Én nem azért vagyok itt, hogy vitatkozzak magával, doktornő. Én csak azt mondom, hogy nem állnak jól a dolgok. A New York-i fejesek szeretnék, ha tisztázódna ez az ügy, és ennek az egyik legegyszerűbb módja egy halott nyakába varrni. Szépen bedugják Davilát egy hullazsákba, a kutya se sír utána. Senkit sem érdekel.

– Na és az, hogy Davilával mi történt?

– Az a zápagyú spinkó, aki helyszínelte, még mindig szívózik, hogy

öngyilkosság is lehetett.

Úgy néztem Marinóra, mint aki tébolyultat lát.

Saját magát rúgta fejbe? – kérdeztem. – Aztán a tulajdon két szeme közé lőtt?

– Álló helyzetben lőtte meg magát, aztán estében megütötte a fejét a betonban vagy valamiben.

– A sérülésekre mutatott reakciói azt jelzik, hogy a lövés előtt kapta az ütést – mondtam. Kezdtem dühbe gurulni. – És legyen szíves, azt is magyarázza meg, hogyan került az a pisztoly olyan szépen a mellére.

– Ez nem a maga ügye, doktornő. – Marino a szemembe nézett. – Ez a lényeg. Maga is vendégszereplő, én is. Mindkettőnket meghívtak.

– Davila nem követett el öngyilkosságot – mondtam. – És Horowitz doktor nem fogja tűrni, hogy ilyesmi kerüljön ki az intézetéből.

– Lehet, hogy nem fogja. Lehet, hogy csak azt mondják majd, hogy Davila egy szar alak volt, és egy másik narkópasszer nyomta hókon. Janet meg berakják egy fenyőfa ládába, és elkaparják egy grátiszparcellában. És kész. A Central Parkban meg a metrón megint nyugodtan lehet közlekedni.

Frances Penn jutott eszembe nyugtalanság fogott el. Megkérdeztem Marinót, mi van vele.

– Én nem tudom, hogy neki ebben mennyire van benne a keze – mondta Marino – , de beszéltem néhány hapsival. A lényeg, hogy a parancsnok asszonyság áll, mint Buridán szamara. Egyfelől nem szeretné, ha sarat hajigálnának egy volt emberére, másfelől viszont nem örülne, ha a jó nép azt hinné, hogy egy őrült sorozatgyilkos rohangál a metróban.

– Értem. – Belegondoltam, milyen óriási nyomás nehezedhet Frances Pennre, lévén az ő egysége felelős a metróvonalak biztonságáért. New York városa évente több tízmillió dollárt utal ki a metrórendőrségnek erre a célra.

– Na és mindehhez ott van még az a lökött riporter, aki megtalálta Janet a Central Parkban – folytatta Marino. – Az nem néz se istent, se embert.

Nobel-díjat akar nyerni.

– Nem hinném, hogy sikerülne neki – mondtam ingerülten.

– Sose lehet tudni – mondta Marino, aki gyakran jósolgatta, ki fog Nobel-díjat kapni. Álláspontja szerint én már jó néhányat elnyertem.

– Jó volna tudni, hogy Gault New Yorkban van-e még – mondtam.

Marino felhajtotta a második üveg sört is, és az órájára nézett. – Lucy hol marad?

– Azt mondta, megkeresi Janetet.

– És milyen?

Tudtam, mire gondol.– Kedves, fiatal nő – mondtam. – Okos, de nagyon csöndes.

Hallgatott.

– Marino… Lucyt a biztonsági szinten helyezték el.

A pult felé fordult, mint aki egy harmadik sörön töri a fejét. – Ki tette oda? Benton?

– Igen.

– A komputer dilizése miatt?

– Igen.

– Iszik még egy Zimát?

– Nem, köszönöm. Magának sem kellene többet innia, hiszen vezet. Sőt: gondolom, rendőrkocsival jött, és már az elsőt sem lett volna szabad.

– A saját csotrogányommal jöttem.

Ennek nem örültem, és Marino látta is rajtam.

– Jó, rendben van, nincs neki légzsákja – mondta. – Szíves bocsánatáért esedezem. De ha taxit hív, annak sincs.

– Marino…

– Veszek egy akkora légzsákot, mint egy ház, direkt magának. Azt aztán hurcolhatja magával mindenhová, mint a saját privát léghajóját.

– Mikor tavaly ősszel betörtek az MKK-ba, Lucy íróasztalából elloptak egy anyagot – mondtam.

– Miféle anyagot? – kérdezte.

– Egy nagy barna borítékot, amiben a privát leveleit tartotta. – Beszámoltam neki a Prodigyről, és elmondtam, hogyan ismerkedett össze Carrie és ,ucy.

– Szóval már Quantico előtt is ismerték egymást?

– Igen. És Lucy szerint Carrie rámolta ki a fiókját.

Marino körülpillantott, és közben nyugtalan kis körökben táncoltatta sörösüvegét az asztalon.

– Úgy veszem észre, Carrie teljesen az agyára ment, és nem lát semmi mást – folytattam. – Féltem ezt a lányt.

– És hol csámborog mostanában Carrie? – kérdezte Marino.

– Halvány fogalmam sincs – feleltem.

Mivel nem sikerült bebizonyítani, hogy ő tört be az MKK-ba, Carrie Grethent az FBI eltávolította, de nem állították bíróság elé. Egyetlen napra sem volt bezárva.

Marino elgondolkodott. – Szerintem nem a miatt a cafka miatt kell aggódnia Lucynak, hanem a miatt a görény miatt.

– Gault természetesen engem is jobban idegesít.

– Maga szerint nála van a Lucy-féle boríték?

– Tartok tőle. – Egy kezet éreztem a vállamon felnéztem.

– Itt üljünk le, vagy elmegyünk valahova? – kérdezte Lucy. Időközben átöltözött. Barna nadrágjához vászonblúzt vett, amelyet az FBI emblémája díszített. Lábára túrabakancsot húzott, derekára széles bőrövet kötött. És csak a sapka hiányzott a fejéről, meg a puska a kezéből.

Marinót inkább Janet érdekelte, aki valóban látványos módon töltötte ki pólótrikóját. – Hát akkor beszéljünk erről a borítékról – mondta, de képtelen volt levenni a szemét Janet melléről.

– Jó, de ne itt – mondtam.

Marino kocsija egy nagy, kék Ford terepjáró volt, amelyet sokkal tisztábban tartott, mint a szolgálati kocsiját. Volt benne CD-rádió és nagyöbű sörétes puska, és a hamutartóba gyömöszölt csikkeken kívül más szemetet nem láttam. Az elülső ülésre ültem, ahol a belső visszapillantó tükrön függő légfrissítők erős fenyőillattal telítették a sötétséget.

– Mondd el nekem pontosan, mi volt abban a borítékban – fordult Marino Lucyhoz, aki barátnőjével a kocsi hátsó ülésén ült.

– Azt én neked nem mondom meg pontosan mondta Lucy előrehajolva, kezét az üléstámlám tetején nyugtatva.

Marino lassan elgurult az őrbódé előtt, aztán nagyobb sebességre kapcsolt.

– Gondolkodj! – mondta emeltebb hangon.

Janet halkan súgott valamit Lucynak, s egy percig sustorogtak. A keskeny úton sötét volt, a lőterek szokatlanul nyugodtak. Még sose ültem Marinónak ebben a kocsijában. Valahogy úgy éreztem, mintha férfibüszkesége szimbólumát látná benne.

Lucy megszólalt.

– Volt benne néhány levél a nagyitól, Kay nénitől, meg elektronikus posta a Prodigytől.

– Úgy érted, Carrie-től – mondta Marino.
– Igen – felelte Lucy némi tétovaság után.
– És még?
– Születésnapi levlapok.
– Kitől? – kérdezte Marino.
– Ugyanazoktól.
– Anyádtól?
– Semmi.
– És apádtól?
– Tőle se.
– Lucy még nagyon kicsi volt, mikor meghalt az apja – emlékeztettem Marinót.
– A Lucynak küldött levelére írt feladót? – nézett rám Marino.
– A levélpapíromon rajta van a címem.
Postafiók?
Nem. A személyes postámat házhoz hozzák.
– Mit akarsz megtudni? – kérdezte Lucy némi távolságtartással Marinót.
– Na jó – fújt egyet Marino. Sötét tájon haladtunk. – Akkor megmondom neked, hogy mit tud eddig ez a te tolvajod. Tudja, hová jársz egyetemre, tudja, hol lakik Richmondban Kay nénéd, tudja, hol lakik Floridában a nagyanyád. Tudja, hogy nézel ki, és hogy mikor születtél. Ezenkívül a miatt az elektronikus posta miatt tud Carrie-ről és a barátságotokról. – A visszapillantóra rebbent a szeme.
És ez csak a minimum, amit ez a görény tud rólad.
Én nem olvastam azokat a leveleket meg cetliket, hogy tudjam, mi mindent még.
– Carrie amúgy is tudta a legnagyobb részét mondta dühösen Lucy.
– Carrie? – kérdezte jelentőségteljesen Marino.
Lucy nem válaszolt.
Janet szólalt meg halkan. – Lucy, ezen túl kell esni. Próbáld meg.
– Mi van még? – kérdezte Marino az unokahúgomat. – Próbálj meg a legkisebb dologra is visszaemlékezni. Mi volt még abban a borítékban?
– Néhány autogram meg néhány régi pénz. Még kislánykoromból. Olyasmik, amik rajtam kívül mindenki másnak értéktelenek. Például egy kagyló, amit a tengerparton szedtem egyszer kicsi koromban, mikor ott voltunk Kay nénivel.

Elgondolkodott.

– Az útlevelem. És néhány dolgozat, amiket a középiskolában írtam.

Szívembe markolt hangja fájdalma, s szerettem volna magamhoz ölelni. Mikor azonban Lucy szomorú, mindenkit eltaszít.

– És miért tartottad ezeket abban a borítékban?

kérdezte Marino.

– Valahol csak kellett tartanom! – csattant fel Lucy. – Az én vackaim, nem? És ha Miamiban hagyom, anyám valószínűleg kiszórja a szemétbe.

– Miről szóltak azok a középiskolai dolgozatok, Lucy?

Csend támadt, csak a kocsi neszei hallatszottak, a sebességváltással erősödő-halkuló motorzúgás, ahogy Marino a Triangle nevű apró városkába érve lassított vagy gyorsított. Az út menti vacsorázóhelyek nyitva voltak, s gyanítottam, hogy az előttük parkoló kocsik nagy része tengerészeké.

– Ma már szinte humoros – válaszolt Lucy. – Az egyik egy gyakorlati útmutató volt a UNIX biztonsági módszereihez. Főleg a jelszavakra helyeztem a hangsúlyt. Tudjátok, hogy a felhasználók gyakran nagyon gyatra jelszavakat választanak. Úgyhogy leírtam a könyvtárak titkosító szubrutinját, amelyik…

– És a másik mivel foglalkozott? – szólt közbe Marino. – Agysebészettel?

– Honnan tudtad? – kérdezett vissza ugyanolyan pimaszul Lucy.

– Miről szól? – kérdeztem.

– Wordsworthról.

A Globe and Laurelben vacsoráztunk, és ahogy körülnéztem a skót kockás pokrócokon, a pult fölött függő rendőrségi karjelvényeken és söröskorsókon, az életemre gondoltam. Gyakran jártunk ide Markkal, míg Londonban fel nem robbant egy bomba, és Mark meghalt. Valamikor Wesleyvel is gyakran jártunk ide, de aztán lassanként túlságosan is megismertük egymást, és onnantól kezdve nemigen mutatkoztunk együtt nyilvános helyeken.

Mindenki francia hagymalevest és vesepecsenyét rendelt. Janet a rá jellemző módon tartózkodóan viselkedett. Marino képtelen volt levenni róla a szemét, és minduntalan provokatív megjegyzéseket int rá. Lucy egyre dühösebb lett. Engem is meglepett Marino magatartása, nem is értettem.

– Kay néni – mondta Lucy – , szeretném nálad tölteni a hétvégét.

– Richmondban? – kérdeztem.

– Még ott laksz, nem? – Nem mosolyodott el.

Némi gondolkodás után válaszoltam. – Azt hiszem, jobb volna, ha egyelőre maradnál ott, ahol vagy.

– Nem vagyok börtönben. Azt csinálok, amit akarok.

– Persze hogy nem vagy börtönben – mondtam csöndesen. – Hadd beszéljek Bentonnal. Jó?

Nem válaszolt.

– Na jó, akkor mondja meg nekem, mi a véleménye a SIG-9-ről – mondta Marino Janet mellét bámulva.

Janet merészen a szemébe nézett. – Én inkább a hosszú csövű Colt Pythonra szavazok. Maga nem?

Elromlott a hangulat. Hazafelé, az Akadémiáig feszült csöndben telt az út, csak Marino próbált makacsul párbeszédbe elegyedni Janettel. Miután kitettük a lányokat, felé fordultam.

– Az ég szerelmére! – fakadtam ki. – Mi ütött magába?

– Nem tudom, miről beszél.

– Visszataszító módon viselkedett, roppant visszataszító módon. És pontosan tudja, hogy miről beszélek.

A sötét J. Edgár Hoover Roadon húztunk az államközi felé. Marino cigaretta után tapogatózott.

– Janet valószínűleg látni sem akarja többé – folytattam. – És Lucyt sem hibáztatom, ha kerüli. Szégyellheti magát. Pedig már összebarátkoztak.

– Az, hogy egyszer-kétszer tanítottam lőni, még nem jelenti, hogy barátok vagyunk – mondta Marino. – Szerintem Lucy megmaradt ugyanolyan elkényeztetett, okostojás kis csirkének, mint amilyen volt. Arról nem is beszélve, hogy nem bírom ezt a típust. Az pedig végképp nem fér a fejembe, hogy maga meg miért hagyja, hogy csinálja ezeket a dolgokat.

– Miféle dolgokat?

– Randizott már ez a lány palival? – vetett rám egy oldalpillantást Marino. – Már úgy értem, akár egyszer is az életben?

– Lucy magánéletéhez magának semmi köze – feleltem. – És ez nem magyarázat arra, ahogyan ma este viselkedett.

– Púder. Ha Carrie nem lett volna Lucy barátnője, valószínűleg soha senki sem tör be az MKK-ba, és Gault nem rohangászna most fel-alá abban a komputerben.

– Ennek a nevetséges állításnak semmiféle alapja nincs – mondtam. – Szerintem Carrie mindenképpen véghezvitte volna a tervét, akár belekalkulálta Lucyt, akár nem.

– Én mondom magának – mondta Marino a résnyire nyitott ablak felé fújva a füstöt – , hogy ezt a világot a homokosok kormányozzák.

– Az Úr legyen hozzánk irgalmas – mondtam utálkozva. – Úgy beszél, mint a húgom.

– Szerintem el kellene küldenie valahova Lucyt.

Szerezzen neki valami segítséget.

– Marino, nyomatékosan megkérem, hogy ezt egyszer és mindenkorra hagyja abba. Maga azért beszél így, mert nem tud semmit. Tele van gyűlölettel. Árulja el nekem, mi van abban magára nézve olyan fenyegető, ha az unokahúgom inkább a nőket kedveli, mint a férfiakat?

– Engem ugyan egy csöppet se fenyeget. Csak természetellenes. – Kipöccintette az ablakon a csikket, a parányi rakéta kihunyt az éjszakában. – Nem arról van szó, hogy ne érteném. Közismert tény, hogy sok nő azért hajlik a másik felé, mert ez a legjobb, amit tehet.

– Értem – mondtam. – Közismert tény. – Hallgattam. – Maga szerint mi a helyzet Janettel és Lucyval?

– Ezért ajánlottam, hogy szerezzen nekik segítséget, mert még van remény. Könnyen felcsíphetnek palikat. Főleg Janet, ezzel a formájával. Ha nem volnék ilyen szorosan lekötve, ész nélkül megkérném.

Kezdett fárasztani. – Marino… Hagyja őket békén, így csak megutáltatja magát. Pléhre csúszik.

Bohócot csinál magából. A Janet-típusú lányok sose fognak randizni magával.

– Az ő baja. A megfelelő tapasztalat az helyrebillentené. Szerintem amit a nők csinálnak egymással, az nem az igazi. Fogalmuk sincs, mit hagynak ki.

A gondolat, hogy Marino szakértőnek tekinti magát azon a téren, hogy a nőknek mire van szükségük az ágyban, annyira abszurd volt, hogy még felháborodni is elfelejtettem. Elnevettem magam.

– Atyáskodóan kezelem Lucyt, igaz? – folytatta Marino. – Úgy beszélek vele, mintha a nagybátyja vagy mije volnék. Ennek a lánynak az a problémája, hogy sose voltak férfiak a közelében. Az apja meghalt. Maga elvált. Nincsenek fiútestvérei, az anyja meg egyik macskajancsi ágyából a

másikba ugrik.

– Ez a része igaz – mondtam. – Én is örülnék, ha Lucyt érte volna némi pozitív férfibefolyás.

– Garantálom, hogy nem lett volna belőle buzi.

– Ez nem valami kedves szó – mondtam.

Egyébként pedig valójában senki sem tudja, hogy miért lesz az egyik ember ilyen, a másik meg olyan.

– Majd maga megmondja – pillantott rám Marino. – Majd maga elmagyarázza nekem, hol siklott ki.

– Először is én nem állítom, hogy bármi is kisiklott volna. Lehet, hogy az ember szexuális hajlamai valamilyen genetikus úton öröklődnek. De az is lehet, hogy nem. A lényeg azonban az, hogy ez nem érdekes.

– Szóval magát nem érdekli.

Ezen elgondolkodtam. – De érdekel, mert így nehezebb lesz neki.

– Igen? – kérdezte szkeptikusan Marino. – Szóval könnyebb lenne neki, ha egy férfi volna mellette?

Megint elgondolkoztam. – Azt hiszem, a történet mai állása szerint egyszerűen csak azt szeretném, ha rendes emberek vennék körül.

Marino hallgatott, az útra figyelt. Aztán megszólalt. – Ne haragudjon a mai este miatt. Tudom, hogy hülye voltam.

– Köszönöm, hogy bocsánatot kért – mondtam.

– Az az igazság, hogy nem vagyok valami jó passzban. Egy hete még egész jól megvoltunk Mollyval, de aztán felhívott Doris.

Nem lepett meg túlságosan. A régi házasok és a régi szeretők hajlamosak fölmelegíteni a kapcsolataikat. – Úgy vettem észre, tud Mollyról. Rocky fecseghetett valamit. És most hirtelen haza akar jönni. Vissza akar jönni hozzám.

Marinót annak idején romba döntötte a felesége távozása, én azonban akkoriban – némiképp cinikusan – még úgy gondoltam, hogy a széttört kapcsolatokat nem lehet úgy összerakni és visszaforrasztani, mint az eltört csontot.

Marino megint rágyújtott. Egy teherautó zúgott el mellettünk, és utolért minket egy személyautó, szemünkbe tűzött a reflektora.

– Molly nem volt valami lelkes – folytatta lassan Marino. – Az az igazság, hogy azóta is fasírtban vagyunk, még a karácsonyt sem töltöttük együtt.

Azt hiszem, ő is le akar lépni. Azzal az őrmesterrel, maga nem ismeri. Én mutattam be őket egymásnak a rendőrbálon.

– Őszintén sajnálom. – Ránéztem az arcára, olyan volt, mint aki menten sírva fakad. – Még mindig szereti Dorist? – kérdeztem halkan.

– Az van, hogy nem tudom. Nem tudok semmit.

Olyanok a nők, mintha valamilyen más bolygóról jöttek volna. Érti? Ahogy ma este is. Bármit csinálok, balul üt ki.

– Ez nem igaz. Mi ketten évek óta barátok vagyunk. Egészen biztos, hogy van, amit jól csinál.

– Maga az egyetlen női barátom – mondta. – Maga viszont inkább férfi.

– Hát… Köszönöm.

– Magával úgy tudok beszélni, mint egy hapsival.

És maga érti a dolgát. Nem azért került a posztjára, mert nő – mondta Marino. – A jó édes anyádat! – morogta, és állított a visszapillantón, hogy ne vakítsa annyira. – Sőt maga annak ellenére került oda, hogy nő.

Megint a tükörbe pillantott. Hátranéztem. Egy kocsi jött közvetlenül mögöttünk, szinte a lökhárítónkba érve, vakító reflektorral. Száztíz körüli sebességgel mentünk.

– Nem értem – mondtam. – Bőven van helye előzni.

Az I-95-ön gyér volt a forgalom, nem volt rá ok, hogy valaki ennyire közelről kövessen minket. Az őszi baleset jutott eszembe, amelynek szenvedő alanya Lucy és az én Mercedesem volt. Neki is így a nyakába lihegett valaki. Megborzongtam.

– Nem látja, milyen kocsi? – kérdeztem.

– Mintha egy lenne. Esetleg egy régi 280-as , vagy valami olyasmi.

Marino a zakója alá nyúlt, elővette revolverét, az ölébe fektette, és továbbra is figyelte a tükröt.

Ahogy megint hátrafordultam, a másik kocsiban egy fej sötét sziluettjét láttam. Férfinak látszott.

Egyenesen minket nézett.

– Na jó! – mordult fel Marino. – Kezd idegesíteni. – Határozottan a fékre lépett.

A kocsi hosszú, dühös dudálással kilőtt mögülünk. Egy Porsche volt, a vezetője fekete.

Megkérdeztem Marinótól: – Még mindig ott van a kocsija hátulján az a konföderációs matrica? Tudja, amelyik úgy foszforeszkál, ha rávilágítanak.

– Igen, ott van még. – Marino visszatette a revolvert a tokjába.

– Talán nem ártana elgondolkodni, hogy nem kellene-e lekaparni.

A Porsche apró helyzetjelző lámpái már messze előttünk jártak. Tucker parancsnok jutott eszembe, aki azzal fenyegette Marinót, hogy beülteti egy tanfolyamra, amelynek tárgya az egyes kultúrák közötti különbség. Volt egy olyan érzésem, hogy ha Marino élete végéig ott ül, akkor sem tanulja meg.

– Holnap csütörtök – mondta. – Be kell mennem a körzetbe. Megnézem, emlékszik-e rá még valaki, hogy ott dolgozom.

– Mikulás seriffel mi van? – kérdeztem.

– Jövő héten lesz az előzetes meghallgatása.

– Gondolom, addig is leültették.

– A. Lepengette az óvadékot. Magának mikor kezdődik az esküdtszéki szolgálata?

– Hétfőn.

– Talán el tudna szabadulni.

– Ilyet nem kérhetek – mondtam. – Valaki biztos felfújná, de ha nem, akkor is képmutatás lenne.

Nekem komolyan kell vennem az igazságszolgáltatást.

– Maga szerint találkoznom kellene Dorisszal? – kérdezte Marino.

Már Richmondban jártunk, látszottak a belváros magas épületei. Szemem végigsiklott Marino profiiján, gyérülő haján, nagy fülén és arcán. Lapátkezei közt szinte eltűnt a kormánykerék. Már nem emlékezett rá, milyen volt az élete a felesége előtt.

Kapcsolatukból réges-rég kikopott a tűz és a lobogás, s beálltak az állandóság biztos, de unalmas pályájára. Mindig is úgy gondoltam, hogy azért váltak szét, mert féltek az öregedéstől.

– Szerintem beszélnie kellene vele – mondtam.

– Zarándokoljak ki New Jerseybe?

– Ne – feleltem. – Doris az, aki elment, neki kell ide jönnie.

Windsor Farmsban már sötét volt, mikor bekanyarodtunk a Cary Streetről. Marino nem akarta, hogy egyedül menjek be a házba. Ráfordult az épület téglából rakott behajtójára, és merev tekintettel nézte a kocsi fényszórója által megvilágított garázsajtót.

– Van távnyitója? – kérdezte.

– Az én kocsimban.

– Sokat ér vele, mikor a kocsija a garázsban van, zárt ajtók mögött.

– Ha kitenne a ház előtt, ahogy kértem, akkor kinyithatnám a bejáratot – mondtam.

– Még mit nem. Maga többé nem flangál azon a hosszú járdán, doktornő. – Teljes határozottsággal beszélt, s tudtam, hogy ilyenkor nem érdemes vitatkozni vele.

Odaadtam a kulcscsomómat. – Akkor menjen be a házba, és nyissa ki belülről a garázsajtót. Én itt várok.

Marino kinyitotta a kocsiajtót. – Van egy puska a két ülés között.

Lenyúlt, és egy tizenkettes űrméretű, nyolclövetű sörétes puskát vett elő, egy fekete Benellit. Eszembe villant, hogy nemcsak a kitűnő olasz sörétes puskák gyártóját hívják így, hanem erre a névre van kiállítva Gault hamis jogosítványa is.

– Ezzel kell kibiztosítani – mutatta Marino. – Csak előre kell nyomni, aztán tölteni és lőni.

– Valami zavargás készül? – kérdeztem.

Kiszállt és bezárta az ajtókat.

Letekertem az ablakot. – Talán nem ártana, ha ismerné a riasztó kódját – mondtam.

– Ismerem. – Marino elindult a deres fűben. – A születésnapja.

– Honnan tudta? – kérdeztem.

– Maga mindig kiszámítható – hallottam még a szavait, mielőtt eltűnt a sövény mögött.

Egy-két perc múltán lassan fölemelkedett a garázsajtó. Bent meggyulladt egy lámpa, megvilágította a pedánsan felaggatott kerti szerszámokat, a kerékpáromat, amit alig használok, és a kocsimat.

Nem tudtam úgy nézni új Mercedesemre, hogy eszembe ne jutott volna az a másik, amit Lucy összetört.

Az előző kocsim egy elegáns és gyors 505E volt, motorját részben a Porsche tervezte. Most csak valami nagyot akartam. Egy fekete S500-nál kötöttem ki, amely valószínűleg egy mixerkocsival vagy egy trailerrel szemben is megállná a helyét. Marino megállt mellette, s olyan pillantást vetett rám, mint aki szeretné, ha igyekeznék. Megnyomtam a dudát, hogy felhívjam a figyelmét: bezárt a kocsijába.

– Miért zár be engem mindenki a kocsijába? – kérdeztem, mikor kiengedett. – Ma reggel egy taxis is.

– Mert maga veszélyes, ha szabadon járkál… – mondta Marino. –

Szeretnék körülnézni a házban, mielőtt elmegyek.

– Nem szükséges.

– Ez nem kérdés volt, hanem bejelentés.

– Jó. Tessék.

Bejött velem. Egyenesen a nappaliba mentem, és begyújtottam a gázkandallót. Aztán kinyitottam a bejárati ajtót, bevettem a postát és azt a néhány újságot, amit a szomszédaim elfelejtettek átvinni. Aki csak egy pillantást is vetett a házamra, láthatta, hogy valahol máshol töltöm a karácsonyt.

A nappaliba visszatérve körülnéztem, látok-e valami szokatlant. Vajon eszébe jutott-e valakinek betörni ide? Vajon miféle szemek pásztázták, miféle sötét gondolatok kerülgették a házat, ahol élek?

Richmond egyik legelegánsabb környékén lakom.

Természetesen itt is adódnak problémák, főleg a besurranókkal, bár ők általában nappal működnek, mikor az emberek otthon vannak. Engem nem ők aggasztottak, mert sosem hagytam bezáratlanul az ajtókat, és a riasztó is állandóan be volt kapcsolva.

Én egy egészen más típusú bűnözőtől féltem, akit nem elsősorban az érdekelt, hogy mim van, hanem hogy ki és mi vagyok. Több fegyvert is tartottam a házban különböző, könnyen hozzáférhető helyeken.

Leültem a kanapéra. A lángok által kirajzolt árnyékok ide-oda táncoltak a falon függő olajfestményeken. Modern európai bútorom volt, a házat napközben szinte elárasztotta a fény. A postát válogatva egy rózsaszín boríték akadt a kezembe. Találkoztam már egy-két ilyennel. Névjegykártya méretű volt, és nem különösebben jó minőségű tucatáru. A postabélyegző szerint december 23-án, Charlottesville-ben adták fel. Egy szikével hasítottam fel. A kis papírlapra kézzel, fekete tintával írt valaki.

Kedves Scarpetta doktornő!

Remélem, rendkívüli karácsonyi élményei lesznek!

CAIN Óvatosan letettem a kisasztalra.

– Marino! – kiáltottam ki.

A levélkét Gault írta, még mielőtt meggyilkolta Jane-t, a posta azonban lassan járt.

– Marino! – Felálltam.

Hallottam, hogy lerobog a lépcsőn. Pisztollyal a kezében rontott be a nappaliba.

– Mi van? – kérdezte lihegve, és körülnézett.

A levélkére mutattam. Ránézett a rózsaszín borítékra és az ugyanolyan színű lapra.

– Kitől?

– Olvassa el.

Leült mellém, de rögtön fel is pattant. – Előbb beállítom a riasztót.

– Jó.

Visszajött, és megint leült. – Kaphatnék két tollat? Kösz.

A két golyóstollal hajtotta ki a lapot, hogy ne veszélyeztesse azokat az ujjlenyomatokat, amelyeket még nem mázoltam el. Miután elolvasta, szemügyre vette a kézírást és a borítékon lévő postabélyegzőt.

– Most kapott először ilyet? – kérdezte.

– Nem.

Vádló szemekkel nézett rám. – És nem szólt?

– Nem az első ilyen levél, de ez az első, amit a CAIN írt alá.

– A többi hogyan volt aláírva?

– Ilyen rózsaszín csak kettő jött, és nem voltak aláírva.

– Megvannak még?

– Nincsenek. Nem tartottam fontosnak. Richmondi postabélyegzővel érkeztek. A szövegük bizarr volt, de nem riasztó. Gyakran kapok hasonlókat.

– Ide, a privát címére?

– Általában az intézetbe küldik. A címem nem nyilvános.

– A jó életbe! – Marino felállt és járkálni kezdett.

– És magát nem izgatja, hogy mégis kap itthon ilyen leveleket?

– A lakcímem nem nyilvános, de azért nem titkos. Maga is tudja, hányszor kértük már a médiát, hogy ne filmezze és ne fotózza a házamat, de azért csinálják.

– És a többi levélben mi volt?

– Azok is ilyen rövidek voltak. Az egyikben azt kérdezték, hogy vagyok, és hogy még mindig úgy töröm-e magam a munkában. Ha jól emlékszem, a másik valami olyasmiről szólt, hogy hiányzom.

– Mármint hogy hiányolják?

Próbáltam felidézni. – Valami olyasmi volt, hogy Már oly hosszú ideje.

Tényleg találkoznunk kellene..

– És biztos, hogy ugyanaz írta?

– Azt hiszem. Gault nyilván ismeri a címemet.

– Szerintem már szimatolt is a kéglije körül. – Marino abbahagyta a járkálást, és rám nézett. – Gondolt már erre?

Nem válaszoltam.

– Szerintem ez a görény megnézte már magának, hogy hol lakik. – Marino a hajába túrt. – Mondja, érti, amit mondok?

– Holnap az lesz az első, hogy ezt beküldőm a laborba – mondtam.

Az járt a fejemben, hogy ha az első két rózsaszín levélkét is Gault küldte, akkor azokat Richmondban adta fel. Járt itt.

– Nem maradhat itt, doktornő.

– A postabélyeget lehet elemezni. Ha megnyalta, rajta van a nyála, és abból meg tudjuk állapítani a DNS-ét.

– Itt nem maradhat, doktornő – ismételte Marino.

– Hogyne maradhatnék.

– De én azt mondom, hogy nem.

– Muszáj, Marino – makacskodtam. – Én itt lakom.

Csak ingatta a fejét. – Nem. Erről szó se lehet.

Különben ideköltözöm.

Nagyon szerettem Marinót, de nem tudtam volna elviselni a gondolatot, hogy állandóan ott legyen a házban. Pankrációt nézne a tévében, és dobozból inná a Budweisert.

– Most rögtön felhívom Bentont – folytatta. – Ö is ugyanezt fogja mondani. – Elindult a telefon felé.

– Marino – mondtam. – Bentont hagyja ki ebből.

Megfordult, odament a tűzhöz, leült a kandalló kőpadkájára, arcát a tenyerébe temette. Mikor fölnézett, láttam, milyen meggyötört az arca.

– Tudja, hogy fogom érezni magam, ha magával történik valami?

– Nem túl jól – feleltem könnyedén.

– Beledöglök. Esküszöm, hogy beledöglök.

– Kezd érzelgős lenni.

– Lehet. De az a görény csak az én testemen keresztül férkőzhet magához. – Jelentőségteljesen a szemembe nézett.

Elfordítottam a tekintetemet. Érzetem, hogy vörösödik az arcom.

– Magát is taccsra tehetik, mint bárki mást – folytatta Marino. – Ahogy

Eddie-t, ahogy Susant, ahogy Jane-t, ahogy Jimmy Davilát. Gault rászállt magára, az istenit! És ez a görény ennek az évszázadnak az egyik legveszedelmesebb gyilkosa. – Elhallgatott, az arcomat fürkészte. – Figyel maga egyáltalán?

Ráemeltem a tekintetemet. – Igen. Figyelek. Minden egyes szavára.

– És Lucy kedvéért is el kell mennie. Itt nem látogathatja meg. Ha magával történik valami, mégis mit gondol, vele mi lesz?

Lehunytam a szememet. Szerettem az otthonomat. Nagyon megdolgoztam érte. Törtem magam a munkában, és igyekeztem okosan gazdálkodni. Bekövetkezett, amit Wesley megjósolt: védekezéssel kellett fizetnem azért, aki lettem, és amit szereztem.

– Szóval költözzek el valahová, és éljek a félretett pénzemből? – kérdeztem. – Adjam föl ezt az egészet? – mutattam körül. – Hagyjam, hogy ez a szörnyeteg így eluralkodjon rajtam?

– És nem is járhat a saját kocsijával – folytatta hangosan gondolkodva Marino. – Nem járhat olyan kocsival, amit ez ismer. Ha gondolja, járhat az enyémmel.

– Ugyan.

Marino sértődöttnek látszott. – Részemről ez nagy dolog, hogy átengedem valakinek. Sose adtam oda senkinek.

– Nem erről van szó, hanem arról, hogy a saját életemet szeretném élni. Szeretném Lucyt biztonságban tudni. A saját házamban akarok lakni, és a saját kocsimmal akarok járni.

Marino felállt, és odanyújtotta a zsebkendőjét.

– Nem sírok – mondtam.

– De mindjárt fog.

– Nem fogok.

– Iszik valamit? – kérdezte.

– Egy whiskyt.

– Azt hiszem, én egy kis bourbont.

– Nem lehet. Vezet.

– Nem vezetek – válaszolta. – Letáborozok a kanapéján.

Éjféltájban kihoztam neki egy párnát meg egy takarót, segítettem neki elhelyezkedni. Alhatott volna a vendégszobában is, de nem akart. Inkább ott, a pislákoló kandalló előtt.

Fölmentem, lefeküdtem, és olvastam, míg csak össze nem folytak

előttem a betűk. Örültem, hogy ott van Marino. Nem is tudtam, féltem-e már valamikor ennyire. Gaultnak eddig minden sikerült.

Egyszer sem hibázott önmaga elé állított pokoli feladataiban. Úgy éreztem, hogy ha az életemre tör, nemigen tudom elkerülni. És ha Lucyéra, ő sem.

Ez utóbbitól féltem a legjobban. Láttam, miket művelt Gault. Ismertem a keze munkáját. Emlékeztem minden csontszilánkra, minden kimetszett bőrfelületre. Ránéztem az éjjeliszekrényen fekvő fekete, kilencmilliméteres pisztolyra, s eszembe jutottak a szokásos kérdések. Lesz-e időm felkapni?

Meg tudom-e menteni az életemet vagy valaki másét? Végigpásztáztam tekintetemmel a hálószobát és a vele szomszédos dolgozót. Tudtam, hogy Marinónak igaza van: nem maradhatok itt egyedül.

Ezen töprengve szenderedtem el. Nyugtalanító álmom volt. Egy hosszú, fekete lebernyeges figura mosolygott rám kifejezéstelenül egy antik tükörből.

Az arca olyan volt, mint egy fehér léggömb. Valahányszor elmentem a tükör előtt, jéghideg mosolya elkísért. Egyszerre volt halott és eleven, és mintha nem lett volna se férfi, se nő. Hajnali egykor felriadtam, figyeltem a sötétség neszeit… Lementem.

Marino horkolt.

Halkan nevén szólítottam.

Horkolása ritmusa nem változott.

– Marino! – suttogtam közelebb lépve.

Felült, ide-oda tapogatózott a revolveréért.

– Az ég szerelmére, le ne lőjön!

– Mi? – Körülnézett arca sápadtnak hatott a pislákoló tűz fényében. Felfogta, hol van, és az asztalra tette a revolvert. – Ne settenkedjen így ide.

– Nem settenkedtem.

Leültem mellé a kanapéra. Csak ekkor jutott eszembe, hogy hálóingben vagyok, és Marino még sose látott így, de nem érdekelt.

– Valami baj van? – kérdezte.

Rosszkedvűen elnevettem magam. – Alig van olyasmi, amivel ne volna.

Tekintete vándorolni kezdett, éreztem a lelkében dúló csatát. Mindig is tudtam, hogy Marino érdeklődik irántam, de nem tudtam honorálni. Itt és most még rosszabb volt a helyzet, mert nem tudtam a köpeny, a

sebészöltözék, a kosztüm és a titulusok fala mögé rejtőzni. Mélyen kivágott, homokszínű flanel hálóing volt rajtam. Már éjfél is elmúlt, és Marino a házamban aludt.

– Nem bírok aludni – folytattam.

– Én remekül aludtam. – Marino visszafeküdt, s tarkója mögött összekulcsolt kezekkel nézett.

– Jövő héten esküdtszéki tag vagyok – mondtam.

Nem szólt semmit.

– Egy csomó tárgyalásom lesz, és az intézet dolgaival is törődnöm kell. Nem tehetem meg, hogy egyszerűen összepakolok és elutazom.

– Az esküdtszéki tagság nem gond – mondta.

Onnan kikérjük.

– Nem akarom.

– Úgyis kigolyózzák – mondta Marino. – Épeszű védőügyvéd úgysem fogadja el magát esküdtnek.

Nem vitatkoztam.

– Nyugodtan leléphet – folytatta Marino. – A tárgyalásokat maga nélkül is lezavarják. És tudja mit?

Még akár síelni is elmehetne egy-két hétre. Valahova nyugatra.

Minél többet beszélt, annál dühösebb lettem.

– Valamilyen más néven utazzon – mondta. – És kell valaki maga mellé, aki vigyáz magára. Nem húzhat el csak úgy egyedül valamilyen síparadicsomba.

– Márpedig – csattantam fel – , nekem nem fognak a nyakamba varrni semmiféle FBI-os vagy titkosszolgálatos ügynököt, ha erre gondol! Más se kap őrzőt, míg meg nem gyilkolták vagy meg nem erőszakolták.

– Fogadjon föl valakit, s akkor az vezethet is, maga meg még sincs egyedül.

– Nem fogadok föl senkit, és magam vezetem az autómat.

Marino egy kis ideig elgondolkodva nézte a mennyezetet. – Mióta van meg ez a kocsija?

– Még két hónapja sincs.

– McGeorge-tól vette, ugye? – A város Mercedes kereskedőjére célzott.

– Igen.

– Beszélek velük, hogy adjanak magának kölcsön valami másik kocsit,

amelyik nem olyan feltűnő, mint ez a benga, fekete nácimobil.

Dühösen felpattantam a kanapéról, és közelebb léptem a tűzhöz.

– És még miről mondjak le? – kérdeztem keserűen, a mesterséges fahasábokat körülnyaldosó lángokba révedve.

Nem válaszolt.

– Nem fogom hagyni, hogy Gault Jane-t csináljon belőlem. – Kezdtem belelovallni magam. – Úgy veszem észre, engem is próbál puhítgatni, hogy velem is megcsinálhassa, amit vele. Mindenemtől meg akar fosztani. Még a nevemtől is. Hogy vegyek föl álnevet. Hogy semmilyen módon ne keltsek feltűnést. Hogy ne legyek nő. Hogy ne lakjam sehol, ne járjak kocsival, hogy ne mondjam meg senkinek, hol talál meg. A szálloda és a magántestőr nagyon drága mulatság, szép lassan felélem a tartalékaimat. Virginia vezető orvos szakértője vagyok, de szinte nem is látnak az intézetben. A kormányzó bármikor kirúghat. Lassanként kicsúszik a kezemből minden, és elvesztem az egyéniségemet. Miatta.

Marino még mindig nem válaszolt: elaludt. Arcomon egy könnycsepp siklott végig. Betakargattam Marinót, és fölmentem.

Negyed nyolckor álltam be az épület mögé. Egy ideig csak ültem a kocsiban és néztem a repedezett aszfaltot, a málladozó vakolatot és a parkolót körülölelő, megereszkedett drótkerítést.

Hátam mögött vasúti kereszteződéseket jelző táblák után az 1-95 felüljárója következett, majd a bűn által megszállt és megnyomorított belváros pereme.

Se fák, se növények, fű is csak mutatóba. Beosztásom javadalmazásába a panorámát semmiképp se lehetett belekalkulálni, de ez egyelőre nem is érdekelt. Nekem csak az intézet hiányzott, a munkatársaim, s ezért nyugtatóan hatott rám ez a kép.

Bent az intézetben benéztem az irodába, hogy lássam az aznapi eseteket. Volt egy öngyilkosunk és egy nyolcvanéves asszonyunk, aki otthon halt meg mellrákban, amit senki sem kezelt. Előző nap délután egy egész család halt meg: egy vonattal ütközött a kocsijuk. Nehéz szívvel olvastam a nevüket.

Elhatároztam, hogy addig is, míg a helyettesemre várok, megnézem, rendben van-e minden. Kinyitottam a hűtőhelyiséget és a boncterem ajtajait.

Mindhárom asztal fényesre volt törölve, a kőpadló patikatisztaságú volt.

Végignéztem a formanyomtatványokkal feltöltött rekeszeken, az eszközökkel és kémcsövekkel teli műszerasztalkákon, a fényképezőgépek és filmek polcain. Az öltözőben megnéztem a lepleket és a keményített köpenyeket, fölvettem egy műanyag köténytt és egy sebészöltözéket, majd kimentem a folyosóra egy gurítható kisasztalhoz, amelyen az orvosi maszkokat, lábzsákokat és átlátszó arcvédőket tartottuk.

Kesztyűt húztam, és bementem a hűtőhelyiségbe az első esetért. Fekete műanyag zsákokban, kerekes hordágyakon feküdtek a halottak az előírásos módon plusz egy fokra hűtött és megfelelő módon szagtalanított helyiségben telt házunk volt. Megnéztem a lábcédulákat, kikerestem a megfelelőt, s átgurítottam a hordágyat.

Tudtam, hogy még egy óráig senki sem jön. Örültem a csöndnek. Még csak a boncterem ajtaját sem csuktam be, mivel korán volt ahhoz, hogy a folyosó végi liftet ingajáratban közlekedtessék a kutatók. Az öngyilkos mellett nem találtam semmiféle kísérőokmányt, ezért megint benéztem az irodába. A hirtelen halál tényét rögzítő jelentést rossz rekeszbe tették. A ráfirkált dátumot két nappal eltévesztették, és a rovatok nagy részét nem töltötték ki.

Ezenkívül mindössze az elhunyt nevét lehetett megtudni róla, és hogy hajnali háromkor a Saulféle temetkezési vállalat hozta be. Nem értettem.

Az intézet három temetkezési vállalat szolgáltatásait vette igénybe a halottak be- és elszállításához.

Mindhárom éjjel-nappal ügyeletet tartott, és Virginia középső részén minden olyan holttest szállítása az ő dolguk volt, amely valamilyen formában igazságügyi orvos szakértelmét igényelte. Nem értettem, miért hoz ide egy öngyilkost egy olyan temetkezési vállalat, amellyel nincs szerződésünk, s hogy miért nem írta alá a sofőr a nevét. Ingerültség ébredt bennem: alig néhány napra mentem el, s máris kezd szétesni a rendszer. Fogtam a telefont, és felhívtam az éjszakás őrt, akinek szolgálatából még volt hátra fél óra.

– Scarpetta doktornő vagyok – mondtam, mikor fölvette.

– Parancsoljon, doktornő.

– Szabad tudnom, kivel beszélek?

– Evans vagyok.

– Ma hajnalban hoztak egy állítólagos öngyilkost.

– Igen, doktornő. Én engedtem be.

– Ki hozta?

Csend. – Khm… Azt hiszem, a Saul.

– Mi ővelük nem állunk kapcsolatban.

Hallgatott.

– Azt hiszem, jó volna, ha idejönne – mondtam.

Tétovázott. – A boncterembe?

– Onnan beszélek.

Megint habozott, éreztem erős vonakodását. Sok olyan ember dolgozott az épületben, aki nagy ívben elkerülte a bonctermet. Mégis szükségem volt egy őrre, aki legalább annyit megtesz, hogy időnként bekukkant a hűtőbe. A legtöbb őr és takarító nem sok sót evett meg nálunk.

A rettenthetetlen őrre várva lehúztam az újnak látszó fekete műanyag zsák cipzárát. Az áldozat fejére egy fekete, műanyag szemeteszsák volt húzva, amelyet egy cipőfűzővel kötöttek meg a nyak körül.

A férfin véráztatta pizsama volt, csuklóján arany karkötő és egy Rolex. Pizsamája mellzsebéből egy rózsaszín boríték látszott ki. Hátrahőköltem, elgyengült a térdem.

Az ajtóhoz rohantam, bevágtam, bereteszeltem, és már bele is túrtam a retikülömbe a revolveremért. Rúzs és hajkefe koppant a padlón. Mialatt remegő kézzel tárcsáztam, fejben az öltözőt kutattam végig, hogy hová rejtőzhetett. Ha elég melegen öltözött, a hűtőben is lehet, gondoltam lázas idegességemben, és lelki szemeim előtt megjelentek a hordágyak és a rajtuk heverő fekete zsákok. Odaugrottam a nagy acélajtóhoz, rácsattintottam a lakatot, aztán vártam, hogy Marino visszahívjon.

Öt perc múlva szólalt meg a telefon, épp akkor, mikor Evans tétován bekopogott a boncterem bezárt ajtaján.

– Várjon! – kiáltottam ki. – El ne menjen! – Felkaptam a kagylót.

– Vagyok – szólt bele a vonal másik végén Marino.

– Azonnal jöjjön ide! – Nehéz volt annyira uralkodni a hangomon, hogy ne remegjen. Szorosan markoltam a revolvert.

– Mi van? – Marino is megriadt.

– Siessen! – mondtam.

Egy pillanatra lenyomtam a megszakító billentyűt, a rendőrséget tárcsáztam, és kiszóltam Evansnek.

– Már jön a rendőrség!

– A rendőrség? – szólt vissza kérdő hangsúllyal Evans.

– Van itt egy rettenetes probléma. – Nem akart csillapodni a szívverésem. – Menjen föl, és várjon a tanácsteremben. Világos?

– Igen, doktornő. Már megyek is.

Az egyik falnál, annak felét elfoglalva, egy dekorit borítású pult állt. Erre ültem fel, a telefon mellé, és úgy, hogy minden ajtót lássak. Kezemben tartottam a 38-as Smith Wessont, és nagyon szerettem volna, ha nálam van a Browningom vagy Marino Benelli puskája. Úgy figyeltem a hordágyon fekvő fekete zsákot, mintha bármely pillanatban megmozdulhatna.

Összerezzentem a telefoncsengésre. Felkaptam a kagylót.

– Boncterem. – Remegett a hangom.

Csend.

– Halló! – mondtam erőteljesebben.

Semmi válasz.

Lecsaptam. Lecsusszantam a pultról. Harag érlelődött bennem, s gyorsan dühvé fokozódott. Ugy foszlatta szét a félelmet, mint a nap a párát. Kinyitottam a folyosóra nyíló lengőajtót, és megint átmentem az irodába. A telefon fölött, a falon négy celluxdarab árválkodott egy-egy papírfecnivel. Ennyi maradt, miután valaki letépte a házi telefonlistát. Rajta volt a boncterem száma és az irodám közvetlen vonaláé is.

– Hogy a franc egye meg! – kiáltottam fel félhangosan. – A franc egye meg! A franc egye meg!

Azon törtem a fejem, mit vihetett még el, mikor megszólalt a kinti berregő. A fenti irodám jutott eszembe. Kimentem s megnyomtam a fali gombot.

Csikorogva tárult a nagy kapu. Marino állt egyenruhában a másik oldalán, két rendőrrel és egy nyomozóval. Nyitva volt a revolvertokuk, ahogy betrappoltak mellettem a boncterem irányába. Bementem utánuk, és a revolveremet letettem a pultra, mert úgy gondoltam, hogy most már nem lesz szükségem rá.

– Mi a rosseb folyik itt? – kérdezte Marino üres tekintettel meredve a kicipzározott holttestre.

A többiek körülnéztek, de nem találtak semmi szokatlant. Végül rám, majd az imént letett revolveremre néztek.

– Mi a gond, doktornő? – kérdezte a nyomozó, akinek nem tudtam a nevét.

Elmagyaráztam, hogy van ez nálunk a temetkezési vállalatokkal. Kifejezéstelen arccal hallgattak.

– És akkor behozzák nekem ezt az embert egy borítékkal a zsebében. Milyen rendőrorvos az ilyen, aki ezt nála hagyja? És ha már itt tartunk, melyik testületé ez az ügy? Erről nem is beszélve. – Megmutattam nekik a fejet, a szemeteszsákot és a cipőfűzőt.

– És mi van a levélben? – kérdezte a nyomozó.

Fekete, öves nagykabátban és cowboycsizmában volt, a csuklóján pedig egy Rolex villogott – esküdni mertem volna rá, hogy hamisítvány.

– Még nem nyúltam hozzá – válaszoltam. – Jobbnak tartottam várni vele, míg maguk meg nem érkeznek.

– Talán meg kéne nézni.

Kesztyűs kézzel, épp csak ujjaim közé csippentve kihúztam a borítékot. Meglepetten láttam, hogy az elülső oldalán fekete tintával és takaros kézírással az én nevem és otthoni címem áll. Bélyeg is volt rajta. Odavittem a pulthoz, óvatosan felhasítottam egy szikével, s kivettem az immár hátborzongatóan ismerős levélpapírt. Ez volt ráírva: HA! HA! HA!

CAIN – Ki az a CAIN? – kérdezte az egyik egyenruhás, miközben kibontottam a cipőfűzőt és lehúztam a halott fejéről a szemeteszsákot.

– A kurva anyját! – hőkölt hátra a nyomozó.

– Te jó ég! – bukott ki Marinóból.

Mikulás seriffet a szeme között lőtték meg, és a bal fülébe egy kilenc milliméteres töltényhüvelyt dugtak. Az ütőszeg nyoma egyértelműen Glockra utalt. Leültem egy székre és körülpillantottam. Úgy tűnt fel, senki sem igen tudja, mi volna a teendő.

Ilyen még nem volt. Hogy valaki megöljön valakit, aztán beszállítsa a hullaházba.

– Az éjszakás őr odafent van – mondtam.

– Ő volt itt, mikor ezt hozták? – Marino ide-oda rebbentő szemmel cigarettára gyújtott.

– Állítólag.

– Beszélek vele – mondta Marino. Ö volt a főnök, mert az ő körzetében voltunk. A két egyenruhásra nézett. – Nézzenek körül, uraim. Hogy van-e valami. Nyomjanak ki valamit rádión, de úgy, hogy a média szagot ne fogjon. Gault itt járt, és lehet, hogy még itt csámborog a környéken. – Az órájára pillantott, aztán rám. – Hogy hívják azt a fazont ott fönt?

– Evansnek.
– Ismeri?
– Látásból.
– Jöjjön.
– Marad itt valaki, aki biztosítja ezt a helyiséget?
– néztem a nyomozóra és a két egyenruhás rendőrre.
– Én maradok – mondta az egyik. – De talán a revolverét nem kéne itt hagyni.

Visszatettem a revolvert a retikülömbe, és a retikült magammal vittem. Marino egy hamutartóban elnyomta a cigarettáját, aztán beszálltunk a folyosó végi liftbe. Abban a pillanatban, amint az ajtó becsukódott, Marino elvörösödött. Lefoszlott róla a kapitányi méltóság.

– Hát ezt nem hiszem el! – Dühösen villogó szemmel nézett rám. – Ilyen nincs! Ilyen egyszerűen nincs!

Kinyílt az ajtó. Marino dühös, lendületes léptekkel indult el a folyosón, ahol oly sok időt töltöttem már.

– A tárgyalóban lesz – mondtam.

Az irodánk előtt elmenve épp csak bekukkantottam, nem volt időm meggyőződni róla, hogy járt-e ott Gault. Ehhez nem kellett mást tennie, mint beszállni a liftbe vagy a lépcsőn feljönnie. Simán besétálhatott. Ugyan ki nézne be oda hajnali háromkor?

Evans a tárgyalóasztal közepe táján ült merev tartásban egy széken. A falakról elődeim fényképei nézték, ahogy leülök az őrrel szemben, aki hagyta, hogy a munkahelyemet egy bűntény helyszínévé változtassa valaki. Idősebb, fekete bőrű férfi volt ez az Evans, kellett neki az állás. Sárgásbarna egyenruhát viselt, és csak a zsebei hajtókája volt barna.

Pisztolya is volt, de hogy használni is tudja-e, abban nem voltam biztos.

– Tudja, miről van szó? – Marino kihúzott egy széket, és ő is leült.

– Nem. Fogalmam sincs – felelte ijedt szemekkel Evans.

– Valaki ideszállított valakit, akit nem lett volna szabad. – Marino megint rágyújtott. – A maga szolgálata alatt.

Evans a homlokát ráncolta. Tanácstalansága őszintének látszott. – Úgy érti, egy halottat?

– Nézze – szóltam közbe. – Én ismerem a szolgálati szabályzatot. Mindannyian ismerjük. Maga tud erről az öngyilkosról, akit behoztak. Az előbb beszéltünk róla telefonon…

Evans közbevágott. – Mondtam már, hogy én engedtem be.

– Hánykor? – kérdezte Marino.

Evans a mennyezetre nézett. – Hát úgy hajnali három körül. A szomszéd szobában ültem az asztalomnál, ahol szoktam. És akkor megjelent az a hullaszállító.

– Hol jelent meg? – kérdezte Marino.

– Az épület mögött.

– Ha az épület mögött jelent meg, akkor maga hogyan látta? Maga az épület elülső frontján üldögél.

– A kocsit nem láttam – mondta az őr –, de az illető előrejött, és akkor vettem észre. Kimentem megkérdezni, hogy mit akar, és azt mondta, hogy hozott valakit.

– Na és a papírok? – kérdeztem. – Nem mutatott magának valamit?

– Azzal jött, hogy a rendőrök még nem végeztek a jelentéssel, de neki azt mondták, hogy hozza. Azt mondta, a papírokkal majd jön.

– Értem.

– Azt mondta, hogy hátul áll a kocsija – folytatta Evans – , és hogy az ő hordágyának beszorult a kereke, és használhatná-e a miénket.

– Maga ismeri ezt az embert? – kérdeztem, uralkodva dühömön.

Evans a fejét rázta.

– Le tudná írni?

Gondolkodott egy kicsit. – Az igazat megvallva, nem nagyon néztem meg. De úgy rémlik, világos bőre volt, a haja meg fehér.

– Fehér volt a haja?

– Igen, doktornő. Ez teljesen biztos.

– Hogyan volt öltözve?

– Úgy emlékszem, sötét öltöny meg nyakkendő.

Tetszik tudni, ahogy ezek a temetkezésiek szoktak.

– Kövér, sovány, magas, alacsony?

– Vékony. Középmagas.

– És aztán mi történt? – kérdezte Marino.

– Mondtam neki, hogy álljon oda a kapualjhoz, és beeresztettem. Végigmentem az épületen, ahogy szoktam, és kinyitottam a kaput. Bejött, a folyosón meg ott állt egy hordágy. Azt kitolta, és már jött is vissza vele, rajta a halott. Beírta meg minden.

Evans valahova a semmibe nézett. – Aztán betette a halottat a hűtőbe,

és lelépett. – Még mindig nem nézett ránk.

Mélyen, halkan felsóhajtottam. Marino hosszan kifújta a füstöt.

– Szeretném, ha az igazat mondaná, Evans mondtam.

Rám nézett.

– Mondja el nekünk, mi történt, miután beengedte azt az embert – mondtam. – Csak ennyi a kérésünk. Az igazat.

Evans rám nézett, felfényesedett a szeme. – Doktornő, én nem tudom, mi történt, de érzem, hogy valami baj. Nagyon kérem, ne haragudjon rám.

Nem szeretek éjszaka odalent mászkálni. Hazudnák, ha azt mondanám, hogy szeretek. De igyekszek rendes munkát végezni.

– Csak az igazat szeretnénk hallani – mondtam tagoltan.

– Én tartom el az anyámat. – Evanst sírás környékezte. – Őrajta kívül nekem nincsen senkim, ő meg rettentően szívbajos. Mindennap megyek hozzá, és mióta a feleségem meghalt, én vásárolok be neki.

Meg a lányom is én tartom, a három gyerekével.

– Nem fogja elveszíteni az állását, Evans – mondtam, bár megérdemelte volna.

Egy pillanatra a szemembe nézett. – Köszönöm, doktornő. Magának én hiszek. Csak a többiektől félek. – Letörölt egy könnycseppet. – Én nem tudom, mi rosszat tettem, de bocsánatot kérek. Ha bajt csináltam valakinek, akkor most nem tudom, mit csináljak.

– Maga nem csinált bajt – mondta Marino. – Az a rohadt fehér hajú, az csinált.

– Beszéljen nekünk erről az emberről – mondtam. – Mit csinált ez az ember, miután beengedte?

– Hát begurította a halottat, ahogy mondtam, és otthagyta a folyosón a hűtő előtt. Nekem kelletett kinyitni, aztán mondtam neki, hogy beguríthatja.

Be is gurította. Akkor átmentem vele az irodába, és megmutattam neki, hogy mit kell kitölteni. És hogy írja be, hány kilométer van az órájában, mert aszerint fizetik. De erre nem figyelt.

– Kikísérte? – kérdeztem.

Evans felsóhajtott.–Nem, doktornő. Magának én nem hazudok.

– Hanem mit csinált? – kérdezte Marino.

– Otthagytam lent, hogy töltse ki a papírokat.

Visszazártam a hűtőt, de aztán nem csuktam be utána a kaput. Nem is állt be, mert a maguk egyik furgonja ott áll.

Gondolkodtam egy percet. – Miféle furgon?

– A kék.

– A kapualjban nincs semmiféle furgon – mondta Marino.

Evans arca elernyedt. – Hajnali háromkor volt, az biztos. Ott állt, mikor kinyitottam az ajtót annak az embernek, hogy beguríthassa a halottat.

– Várjunk egy percre – mondtam. – Az a fehér hajú ember milyen kocsival érkezett?

– Egy halottszállítóval.

Láttam rajta, hogy ebben nem biztos. – Látta?

Elkeseredetten sóhajtott. – Nem. Nem láttam. Ö mondta, hogy azzal jött, én meg csak feltételeztem, hogy a hátsó kapu előtti parkolóban áll.

– Szóval mikor maga megnyomta a külső kapu nyitógombját, nem várta meg, míg behajt, és nem látta, mivel hajt be.

Evans az asztal lapját nézegette.

– Állt ott akkor egy furgon a kapualjban, mikor maga átment megnyomni a gombot? – kérdeztem.

– Mielőtt a halottat begurították?

Evans belegondolt arcára mindinkább kiült az elkeseredettség. – Nem emlékszem, hogy a fene egye meg. – Lesütötte a szemét. – Én csak kinyitottam a folyosóajtót, megnyomtam a gombot, aztán bementem. Nem néztem. – Szünetet tartott. – Lehet, hogy akkor még nem állt bent.

– Ezek szerint lehetséges, hogy a kapualj akkor még üres volt.

– Igen, doktornő. Azt hiszem.

– És mikor maga néhány perccel később kinyitotta az ajtót, hogy be lehessen gurítani a halottat, nem látott egy furgont a kapualjban?

– Akkor vettem észre – mondta Evans. – Azt hittem, a maguké. Olyan volt, mint a maguk egyik furgonja. Tudják, az a sötétkék, amelyiknek csak elöl van ablaka.

– Térjünk vissza oda – mondta Marino –, hogy az illető begurítja a halottat a hűtőbe, és maga bezár.

Aztán?

– Gondoltam, hogy mikor kitölti a papírokat, elmegy – mondta Evans. – Úgyhogy visszamentem az épület másik oldalára.

– Mielőtt még az ember elment volna.

Evans megint lehajtotta a fejét.

– Van valami elképzelése arról, hogy végül is mikor távozott? –

kérdezte Marino.

– Nincs – mondta halkan az őr. – Most már arra se mernék megesküdni, hogy egyáltalán elment.

Mindenki hallgatott, mintha Gault bármelyik percben beléphetett volna. Marino hátralökte a székét és az ajtóra nézett.

Végül megint Evans szólalt meg. – Ha az a furgon az övé volt, akkor ő csukhatta be a nagykaput. Ötkor zárva volt, azt tudom, mert körüljártam az épületet.

– Hát ahhoz azért nem kell atomtudósnak lenni jegyezte meg epésen Marino. – Az ürge kiáll a kocsival, aztán visszaballag és rátenyerel arra a dzsuvás gombra. Aztán kisétál a kisajtón.

– Annyi biztos, hogy az a furgon most nincs ott mondtam. – Valaki kivitte.

– Mindkét furgon odakint van? – kérdezte Marino.

– Mikor bejöttem, még ott voltak – válaszoltam.

Marino Evansre nézett. – Ki tudná választani azt az ember néhány másik közül?

Evans ijedten fölkapta a fejét. – Mit csinált?

– Ki tudná választani? – ismételte Marino.

– Azt hiszem, ki. Igen.

Felálltam és gyorsan végigmentem a folyosón. Az irodámhoz érve beléptem az ajtón, és ugyanúgy néztem körül, mint előző este a házamba lépve.

Próbáltam érzékelni, van-e valamilyen változás, akármilyen csekély is: egy arrébb csúszott szőnyeg, egy tárgy, amely nem pontosan a helyén áll.

Az íróasztalomon takaros kupacokban állt a rám váró papírmunka, a számítógép monitora jelezte, hogy elektronikus postáin érkezett. A bejövő iratok kosara tele volt, a mikroszkópomat műanyag borító takarta, mert mikor utoljára néztem rajta metszeteket, még úgy volt, hogy elmegyek egy hétre Miamiba.

Hihetetlenül távolinak rémlett. Megdöbbentett, mekkorát fordult a világ, mióta Mikulás seriffet szenteste letartóztatták. Gault megölt egy nőt.

Megölt egy fiatal rendőrt. Megölte Mikulás seriffet, és betört az intézetbe. Mindezt négy nap alatt.

Közelebb léptem az asztalhoz, végignéztem rajta…

A számítógép mellett állva szinte úgy érzékeltem valamiféle jelenlétet,

valamiféle szagot, mint egy elektromos erőteret.

Nem kellett hozzányúlnom a billentyűzethez, hogy tudjam: ő hozzányúlt. Néztem a némán villogó, zöld betűs szavakat: LEVÉL ÉRKEZETT. Leütöttem néhány billentyűt, behívtam az üzeneteket tároló programot. De nem az jelentkezett, hanem egy képernyővédő. Fekete háttéren csöpögni – szinte vérezni – látszó vörös betűk: CAIN. Kimentem a folyosóra.

– Marino – szóltam be a tárgyalóba. – Jöjjön, legyen szíves.

Otthagyta Evanst, és átjött velem az irodámba. A monitorra mutattam. Megkövülten nézte. Egyenruhája fehér zubbonyának hónalján nedves foltok látszottak, éreztem izzadsága szagát. Merev bőr nyikorgása kísérte minden lépését. Minduntalan igazgatta telt hasán a minden elképzelhető eszközzel teleaggatott derékszíjat.

– Mennyire nehéz ezt megcsinálni? – kérdezte a monitort nézve, és egy átnedvesedett zsebkendővel törölgette izzadó arcát.

– Nem nehéz, ha valakinek van egy ilyen programja.

– És honnan a nyavalyából szerzett ez egy ilyen programot?

– Engem nem ez aggaszt – feleltem arra a kérdésre gondolva, amit egyikünk sem mondott ki.

Visszamentünk a tárgyalóba. Evans időközben felállt, üres tekintettel nézegette a falon függő fényképeket.

– Mondja, Evans – szólítottam meg – , mondott magának valamit az a fehér hajú ember?

Meglepetten megfordult. – Nem, doktornő. Nem sokat.

– Nem sokat? – Nem nagyon értettem.

– Hát nem.

– Akkor hogyan közölte, hogy mit akar?

– Csak annyit mondott, amennyit kellett. – Evans gondolkodott néhány másodpercig. – Olyan csöndes fajta volt. Nagyon halkan beszélt. Megdörzsölte az arcát. – Minél jobban belegondolok, annál furcsább. Olyan sötétített szemüvege volt. És hát az igazat megvallva… – Elhallgatott. – Szóval olyan benyomásom támadt.

– Miféle benyomása? – kérdeztem.

Evans csak némi szünet után válaszolt. – Hát olyan homokosnak néztem.

– Marino – mondtam. – Sétáljunk egyet.

Kikísértük Evanst az épületből, és megvártuk, míg befordul a sarkon,

mert nem akartuk, hogy lássa, mit csinálunk. Mindkét furgon ott állt a szokásos helyén, nem messze az én Mercedesemtől.

Vigyázva, hogy ne érjek az ajtóhoz vagy az üveghez, benéztem a kapualjhoz közelebb álló furgon vezetőülés felőli ablakán. A kormányoszlophoz futó vezetékek szabadon, védőburkolat nélkül lógtak.

– Összedrótozták – mondtam.

Marino lekapta derékszíjáról az adóvevőjét, és a szájához emelte.

– Nyolcszázas egység.

– Nyolcszázas – jelentkezett a diszpécser.

– Tízes-ötös hetes-tizenegyes.

A hívás az épületben tartózkodó nyomozónak szólt, ő volt a 711-es. Marino folytatta. – Tíz-huszonöt engem hátul.

– Tízes-négyes.

Marino ezután egy autószállítót hívott, be akarta vitetni a furgont, hogy nézzék meg kilincseit, van-e rajtuk ujjlenyomat, aztán kívül-belül alaposan vizsgálják át. Eltelt negyed óra. A 711-es egységnek már ki kellett volna jönnie a hátsó ajtón.

– Hülye, mint hat pár rendőrcsizma – panaszolta Marino rádióval a kezében megkerülve a furgont.

Lusta disznó. – Ingerült pillantást vetett az órájára.

– Mit tetvészkedik ez? Eltévedt a budiban?

Ahogy álltam ott az aszfalton, egyre elviselhetetlenebbül fáztam, mert még nem vetettem le a sebészöltözéket, és nem vettem kabátot. Többször is megkerültem a furgont, nagyon szerettem volna látni, mi van benne. Újabb öt perc elteltével Marino megint beszólt a diszpécsernek, hogy szóljon az épületben tartózkodó két egyenruhásnak. Azonnal jelentkeztek.

– Jakes hol van? – mordult rájuk Marino abban a pillanatban, ahogy kiléptek az ajtón.

– Azt mondta, körülnéz – felelte az egyik rendőr.

– Már húsz perce szóltam neki, hogy tíz-huszonöt engem idekint. Gondoltam, hogy valamelyikükkel van.

– Nem volt, kapitány úr. Fél órája nem is láttuk.

Marino megint megpróbálta elérni a 71 I-est rádión, de nem kapott választ. Félelem csillant a szemében.

– Lehet, hogy valami olyan helyen van odabent, ahol le van árnyékolva – töprengett hangosan az egyik egyenruhás az ablakokat nézegetve. Társa

keze a pisztolya közelébe siklott, és ő is csavargatni kezdte a nyakát.

Marino erősítést hívott. Egymás után érkeztek az intézetiek, egymás után léptek be az épületbe. Sok nagykabátos-aktatáskás kutató fejét leszegve harcolt a hideg, szeles idővel, nem is figyelt ránk. A rendőrkocsik és a rendőrök errefelé megszokott látványnak számítanak. Marino megint megpróbálta hívni Jakes nyomozót, de továbbra is eredménytelenül.

– Hol látták utoljára? – kérdezte Marino a két egyenruhástól.

– Beszállt a liftbe.

– Hol?

– Az elsőn.

Marino felém fordult. – Ugye följebb nem mehetett?

– Nem – válaszoltam. – A fölötte lévő szintekhez biztonsági kulcs kell.

– Lehet, hogy megint lement a boncterembe?

Marino egyre idegesebb lett.

– Én néhány perce jártam ott, és nem láttam mondta az egyik rendőr.

– Akkor talán a krematóriumban kellene megnézni – mondtam. – Lehet, hogy lement.

– Jó. Maguk menjenek a boncterembe – mondta Marino a két rendőrnek. – Maradjanak együtt. A doktornő meg én körülnézünk a krematóriumban.

A kapualjtól balra van egy régi lift, a pinceszinthez szolgál. Valamikor ott tartósították és tárolták a tudomány rendelkezésére bocsátott holttesteket, és ott is hamvasztották el őket, miután a medikusoktól visszakerültek. Elképzelhetőnek látszott, hogy Jakes esetleg lement oda. Megnyomtam a LE gombot. Nyikorogva-nyüszítve jött fölfelé a lift. Mikor megállt, meghúztam egy kart, betaszítottam a súlyos, lepattogzott festésű ajtót. Beléptünk a liftbe.

– A szentségit… Ez nekem már most nem tetszik – mondta Marino. Hüvelykujjával lepattintotta revolvere biztonsági szíját, és előhúzta a fegyvert.

A lift tompa dübbenéssel megállt, és kinyílt az ajtaja. Az épületnek ezt a részét szerettem a legkevésbé. Nem kedveltem ezt a homályosan világított, ablaktalan teret, bár elismertem fontosságát. Mióta az anatómiai osztályt átköltöztettem a Virginia Kórházba, a kemencét csak a veszélyes biológiai hulladék megsemmisítésére használtuk. Én is elővettem a revolveremet.

– Maradjon mögöttem – mondta feszülten ide-oda nézve Marino.

A nagy teremben csönd honolt, csak a kemence duruzsolása hallatszott a csukott ajtó mögül. Szótlanul álltunk a kerekes hordágyak, üres hullazsákok és az üres, kék vashordók között: valamikor ezekből töltötték fel formalinnal a padlóba süllyesztett kádakat, amelyekben a holttesteket tárolták. Marino tekintete végigsiklott a mennyezeti síneken, a futómacska vastag láncain és kampóin, amelyekkel egy régebbi korban a kádak nehéz fedelét és az alattuk fekvő holtakat emelgették.

Marino lihegett, arcán veríték gyöngyözött. Odament az egyik balzsamozóhelyiséghez, és bedugta a fejét. A közelében álltam, mialatt végigjárta a már nem használt irodákat. Rám nézett, zubbonya ujjával megtörölte az arcát.

– Lehet vagy harminc fok – mondta, és leakasztotta derékszíjáról a rádióját.

Meghökkenten néztem rá.

– Mi az? – kérdezte.

– Nem volna szabad működnie a kemencének mondtam a krematórium csukott ajtajára nézve.

Elindultam arra.

– Tudomásom szerint nincs elégetni való hulladékunk, és a szabályzat szerint szigorúan tilos a kemencét felügyelet nélkül működtetni.

Az ajtó előtt jól hallatszott a benti pokol zúgása.

Megfogtam a kilincsgombot. Nagyon meleg volt.

Marino félretolt, elfordította a gombot, és lábával belökte az ajtót. Pisztolyát lövésre készen, kétkezes tartásban fogta, mint aki attól tart, hogy a kemence rálő.

– Jézusom – mondta.

A régi, hatalmas vasajtó körül lángnyelvek csaptak ki, a padló elszenesedett csontszilánkokkal és csontdarabokkal volt tele. A közelben egy kerekes hordágy állt. Fogtam egy hosszú, kampós vasrudat, és beleakasztottam a kemenceajtó karikájába.

– Ne jöjjön közelebb – mondtam.

Rettentő forróság csapott az arcunkba, haragos szélrohamként bődült fel a kemence. Szögletes szájából a pokol lehelt ránk. A belsejében lévő tálcán fekvő halott nem régóta lehetett ott. A ruhája már elszenesedett, de bőr cowboycsizmája még nem: csak füstölögött. Jakes nyomozó testéről

lángnyelvek nyaldosták a bőrt és a húst, magukba szippantották a haját. Bevágtam az ajtót.

Kirohantam, kerestem néhány törülközőt a balzsamozóban. Marino az egymásra tornyozott vashordók mögött hányt. Kezemre tekertem a törülközőket, vettem egy mély lélegzetet, beszaladtam, elfutottam a kemence előtt, és elzártam a gázadagolót. Abban a pillanatban kihunytak a lángok, én meg kirohantam a helyiségből, és letéptem Marino derékszíjáról a rádiót.

– Segítség! – üvöltöttem a diszpécsernek. – Segítség!

A rohamosztagosok módszeresen átkutatták az épületet, én pedig egész délelőtt a két soron kívüli eseten dolgoztam. A kék furgonra körözést adtak ki – eltűnt, mialatt mindenki Jakest kereste.

A röntgen kimutatta, hogy halála előtt hatalmas ütés érte Jakes mellkasát. Eltört a mellcsontja, két bordája, elszakadt az aortája, és a szén-monoxidja jelezte, hogy már nem élt, mikor a kemencébe helyezték.

A jelek szerint Gault vele is egy karaterúgással végzett, de hogy hol támadta meg, azt nem tudtuk.

Arra sem igen találtunk hihető magyarázatot, hogyan tudta egyetlen ember a kerekes hordágyra tenni a halottat. Jakes száznyolcvan magas, nyolcvanöt kilós ember volt, Temple Brooks Gault pedig inkább kis termetű.

– Nem értem, hogyan csinálta – mondta Marino.

– Én sem – mondtam.

– Talán pisztollyal kényszerít ette, hogy feküdjön föl a hordágyra.

– Ha fekszik, Gault nem tudja így megrúgni.

– Lehet, hogy rálökte.

– Ez nagyon erős ütés volt.

Marino elgondolkodott. – Valószínűbbnek látszik, hogy nem volt egyedül.

– Én is ettől tartok – mondtam.

Már délre járt, mikor kocsiba ültünk és elindultunk a Mikulás seriff néven is ismert Lamont Brown házához, egy Hampton Hills nevű csendes kornyékre. A Cary Streeten állt, szemben a Country Club of Virginiával, amely nem kívánta fölvenni tagjai sorába.

– Van egy olyan érzésem, hogy a seriffek fizetése jóval több annál, mint amennyit én markolok föl jegyezte meg savanyú képpel Marino, és

leállította a rendőrautót.

– Most látja először a házát? – kérdeztem.

– Annak idején, járőr koromban láttam egynéhányszor, de sose jártam benne.

Hampton Hillsre fákkal körülvett villák és szerényebb családi házak a jellemzők. Brown seriffnek egy sátortetős, kétszintes háza volt, garázzsal, úszómedencével. Cadillacje és Porsche 91 I-e – számos rendőrautó között – még ott állt a behajtón. A Porschét közelebbről is megnéztem: régebbi, de kifogástalanul karbantartott kocsi volt, a dukkózása sötétzöld.

– Maga szerint lehetséges, hogy…? – kérdeztem, de Marino a szavamba vágott.

– Hát ez bizarr.

– Emlékszik a rendszámra?

– Nem, hogy a franc egye meg.

– Akár ő is lehetett – folytattam az előző esti autósra gondolva, aki szinte a lökhárítónkba ért a kocsijával.

– Hát nem tudom. – Marino kiszállt.

– Megismerte volna a kocsiját?

– Ha kedve támadt, megtudhatta, mivel járok.

– Mert ha megismerte, akkor lehet, hogy direkt csinálta – mondtam Marino nyomában lépkedve a keskeny téglaúton. – Lehet, hogy azért volt az egész.

– Fogalmam sincs.

– Vagy talán a miatt a rasszista matricája miatt.

Csak úgy. Mit tud még erről az emberről?

– Elvált, és felnőtt gyerekei vannak.

Egy sötétkék egyenruhás, jóvágású richmondi rendőr nyitott ajtót. Faborítású előtérbe léptünk.

– Neils Vander itt van? – kérdeztem.

– Még nincs, de az azonosok már fönt vannak felelte a rendőr a bizonyítékok rögzítéséért és begyűjtéséért felelős azonosítási egységre célozva.

– Szükségem volna az alternatív lámpára – mondtam.

– Meglesz, doktornő.

– Több ember kell ide – mondta Marino. Morgott, mert nagyon hosszú ideje dolgozott már gyilkossági nyomozóként, és nem bírta, ha valamit

nem úgy csináltak, ahogyan ő szokta. – Ha a sajtó szagot fog, itt minden a feje tetejére áll. Hívjanak ide még kocsikat, és kerítsenek el nagyobb kört.

Egészen a behajtó becsatlakozásáig vigyék ki a szalagot. A behajtón nekem ne közlekedjen senki, se kocsival, se gyalog. És hátul is szalagozzák körül a kertet. Az egész házat meg a kertet tekintsék bűntény színhelyének.

– Meglesz, kapitány úr. – A rendőr a rádiójához kapott.

A rendőrség már órák óta dolgozott a helyszínen.

Nem tartott sokáig, míg megállapították, hogy Lamont Brownt az emeleten, a nagy hálószobában lőtték le, az ágyban. Felmentünk Marinóval a kínai futószőnyeggel leterített, keskeny lépcsőn. A hangok a folyosó vége felé kalauzoltak. Két nyomozó állt a sötétre pácolt, görcsös fenyőfával lambériázott hálószobában, amelynek függönyei és ágyneműi bordélyház hangulatát idézték. A seriff látnivalóan kedvelte a barnát és az aranyszínt, a bojtokat, a bársonyt és a mennyezetre szerelt tükröket.

Marino nem nyilvánított véleményt, csak nézelődött. Már elmondta, mi a véleménye erről az emberről. Közelebb lépett a nagy franciaágyhoz.

– Arrébb raktak itt valamit? – kérdeztem az egyik nyomozót, és kesztyűt húztam. Marino szintén.

– Nemigen. Mindent lefényképeztünk, és benéztünk a takaró alá. De amit most látnak, az nagyon olyan, mint amit mi láttunk, mikor bejöttünk.

– Mit találtak?

– Egy fehér selyem zsebkendőt némi vérrel – válaszolta egy tweedöltönyös, rágógumizó nyomozó.

– Itt hevert a padlón, kábé egy méterre az ágytól.

És úgy néz ki, hogy az a cipőfűző, amelyikkel megkötötték Brown nyaka körül azt a szemeteszsákot, az egyik edzőcipőből való. Ott van a szekrényben.

Szünetet tartott. – Hallottuk, mi van Jakesszel.

– Csúnya történet. – Marino másra figyelt.

– Ugye nem élt már, amikor…

– Nem. Be volt törve a mellkasa.

A nyomozó abbahagyta a rágást.

– A fegyvert megtalálták? – kérdeztem az ágyat nézegetve.

– Nem. De ez nem öngyilkosság, az tuti.

– Eléggé tuti – szólalt meg a másik nyomozó.

Nem is annyira az öngyilkosság a nehéz, hanem hogy utána befuvarozza magát a hullaházba.

A párnát átitatta a szélein már alvadásnak indult vörösesbarna vér. Véres volt a matrac is, de a padlón egyetlen csöppet sem láttam. Felidéztem magamban a Brown homlokán látott sebet: egy centiméteres, perzselt, horzsolt, csipkézett szélű bemeneti nyílás. A sebben füst- és koromnyomokat találtam, az alatta lévő szövetekben, csontban és agykéregben megperzselődött és perzseletlen lőporszemcséket. A lövés leadásakor a fegyver csöve érintkezett az áldozat homlokával. A holttesten nem volt semmiféle védekezésre vagy küzdelemre utaló sérülés.

– Az ágyban fekve kapta a lövést – mondtam Marinónak. – Könnyen lehet, hogy álmában.

Marino közelebb lépett az ágyhoz. – Egy ébren lévő embernek elég nehéz úgy a szeme közé nyomni egy pisztolyt, hogy ne reagáljon.

– Nem találtam semmiféle nyomát, hogy egyáltalán reagált volna. A seb tökéletesen kör alakú. A pisztoly csövét nekinyomták a homlokának, de meg se moccant.

– Talán el volt ájulva – mondta Marino. – Nullatizenhatos volt a véralkoholja. Az egész szobát végig kell néznünk Luma-Lite-tal, lehet, hogy máshol is találunk vérnyomokat.

– Nagyon úgy néz ki, hogy az ágyról egyenesen a hullazsákba tették – mutattam Marinónak a matrac oldalán látható vérnyomokat. – Ha cipelték volna, az egész ház tele volna vérrel.

– Tényleg.

Járkáltunk a szobában, vizsgálódtunk. Marino nekiállt kihúzogatni a már átkutatott fiókokat.

Brown seriff kedvelte a pornográfiát, s főleg a megalázó helyzetben lévő, megkötözött és bántalmazott nőket. A folyosó másik végén lévő dolgozószobában két állványon sörétes és golyós puskák mellett több géppisztoly is feküdt.

Az alattuk lévő kisszekrényt kifeszítették. Nemigen lehetett megállapítani, hány kézifegyver és mennyi lőszer hiányzik belőle, mivel nem tudtuk, hogy mennyi volt ott eredetileg. Maradtak kilenc és tíz milliméteres pisztolyok, több negyvennégyes és 357-es Magnum, különböző fegyvertokok, tárak, bilincsek, és egy golyóálló mellény.

– Nagyban űzte a rongyszedést – mondta Marino. – Ehhez komoly

kapcsolatokat kellett fönntartania Washingtonnal és New Yorkkal. Esetleg Miamival is.

– Lehet, hogy kábítószer is volt itt – mondtam.

Gaultot talán nem is a fegyverek érdekelték.

– Én többes számban gondolkodok – mondta Marino. A lépcső felől léptek hallatszottak. – Persze elképzelhető, hogy Gault egyedül is elbírta a hullazsákot. Hány kiló volt Brown?

– Nyolcvanöt – feleltem. Neils Vander lépett be, kezében a Luma-Lite-tal. Egy munkatársa követte fényképezőgépekkel és más eszközökkel.

Vander egy több számmal nagyobb munkaköpenyben érkezett, kezén fehér pamutkesztyűvel elég szerencsétlenül mutatott a szövetnadrágja és a hótaposója mellett. Szokása szerint most is úgy nézett rám, mintha még sose látott volna. Afféle őrült tudós volt, kopasz, mint egy villanykörte mindig rohant, és mindig igaza volt. Rettentően szerettem.

– Hol állítsuk fel a szerkentyűt? – kérdezte csak úgy, bele a levegőbe.

– A hálóban – feleltem. – Aztán a dolgozóban.

Visszamentünk Vanderrel a seriff hálószobájába, hogy tanúi legyünk a varázspálca intésének. A lámpák eloltása és a szemüvegek felvétele után a vér tompán felderengett, de jó néhány percig semmi más olyasmi nem mutatkozott, ami fontos lehetett volna. A Luma-Lite a lehető legszélesebbre állított fénypászmájával olyan volt, mint a mély vízen átszüremlő lámpafény. Lassan araszolt körül a szobán.

Magasan fent, a komód fölött a falon, apró, szabálytalan holdként világolt fel egy folt. Vander közelebb ment, megnézte.

– Valaki gyújtsa fel a villanyt, legyen szíves mondta.

Kigyúltak a lámpák, levettük színezett szemüvegünket. Vander lábujjhegyen állva egy görcslyukat nézegetett.

– Mi a fene az? – kérdezte Marino.

– Ez nagyon érdekes… – mondta Vander, akit ritkán hoztak izgalomba a dolgok. – Valami van a másik oldalán.

– Minek a másik oldalán? – Marino odalépett mellé, és homlokát ráncolva ő is nézegetni kezdte a lyukat. – Én nem látok semmit.

– Pedig van ott valami – mondta Vander. – Valaki megérintette itt a faborítást. Valami lehetett a kezén.

– Kábítószer? – kérdeztem.

– Nagyon könnyen elképzelhető.

Mindannyian meredten néztük a faborítást, amely villanyfényben teljesen normálisnak látszott.

Mikor azonban közelebb húztam egy széket és ráállltam, láttam, miről beszél Vander. A görcsben lévő kis lyuk tökéletesen kerek volt. Fúróval készült.

A fal túloldalán a néhány perce átkutatott dolgozószoba volt.

– Hát ez bizarr – mondta Marino átmentünkben, a folyosón.

Vander már meg is feledkezett a dologról, folytatta, ahol abbahagyta. A dolgozószobában egyenesen ahhoz a falhoz mentünk, amelyben a lyuknak lennie kellett. Egy zeneszekrény állt előtte. Marino megint kinyitotta az ajtajait, kiemelte a televíziót, a polcokról lerámolta a könyveket. Nem láttunk semmit.

– Hm – nézegette Marino. – Érdekes. Vagy tizenöt centire van a háta a faltól.

– Húzzuk el – mondtam.

Még jobban elhúztuk a zeneszekrényt a faltól. A kis lyukkal pontosan egy vonalban egy nagy látószögű videokamerát találtunk. Egyszerűen egy polcra volt téve. Az aljából vezeték futott a zeneszekrénybe. Távirányítóval lehetett működtetni, ott volt az is a zeneszekrényen, mintha a tévéhez tartozott volna. Némi kísérletezés után kitapasztaltuk, hogy a kamerát a hálószobából csak úgy lehetett észrevenni, ha az ember a lyukra tapasztotta a szemét, és égett a kis piros lámpa.

Lehet, hogy szippantott egy kis kokót, mert meg akart mászni valakit – mondta Marino – , és előtte még odament a lyukhoz megnézni, hogy megy-e a videó.

– Lehet – mondtam. – Mennyi időbe telik megnézni a kazettát?

– Én inkább nem itt nézegetném.

– Meg tudom érteni. Olyan kicsi, hogy úgyse nagyon látnánk a képet.

– Amint itt végzünk, beviszem az információs osztályra.

Ezek után már nem sok teendőnk maradt a helyszínen. Vander időközben kábítószerre utaló nyomokat talált a fegyverszekrényben, vért azonban sehol máshol. Brown szomszédai egyik oldalról sem láttak a házra a fáktól, nem hallottak, nem láttak semmi szokatlan tevékenységet sem este, sem hajnalban.

– Megtenné, hogy elvisz a kocsimig? – kérdeztem Marinótól már a Fordjában.

Gyanakodva pillantott rám. – Hová megy?

– Petersburgba.

– Mi a fenének?

– Beszélnem kell egy barátommal. Bakancsügyben.

A 95-ös államközin, azon a szakaszon, amelyik mindig olyan sivárnak tűnik föl előttem, sok volt a teherautó, mellette még több az építkezés. Még a Philip Morris gyár is idegesített a maga ház nagyságú cigarettásdobozával: zavart a friss dohány illata. Nagyon hiányzott a cigaretta, főleg mikor ilyen napokon egyedül ültem a kocsiban. Az agyam zakatolt, szemem a sötétkék furgont keresve minduntalan a visszapillantóra tévedt.

Szél járt a fák között és a laposok fölött, hópelyheket sodort. Ft. Lee közelébe érve már feltűntek a laktanyák és a raktárházak. Azon a helyen állnak, ahol a nemzet történetének legkegyetlenebb óráján a holttestek fölött emelt mellvédek. A virginiai erdőkre, láposokra és eltűnt áldozataira gondolva, közelinek rémlett a valamikori háború. Nem múlt el év úgy, hogy ne vizsgáltam volna a laboratóriumainkba küldött régi gombokat, csontokat és Minié-lövedékeket. Érintette kezem az egykori vérontások anyagait és arcait – egészen másnak érződtek, mint az, ami általában elém kerül. Úgy éreztem, a gonoszság egyre szélsőségesebb formákat ölt.

Az Amerikai Hadsereg Hadbiztossági Múzeuma Ft. Lee-ben, közvetlenül a Kenner Katonai Kórház mellett áll. Lassan hajtottam az irodáknak és osztályoknak otthont adó fehér konténerházak sorai előtt itt is, ott is álcázó- és sportöltözékes fiatalok csoportjait láttam. Az épület, amit kerestem, egy kék tetős, kék oszlopos téglaépület volt, a bejárata mellett elhelyezett címerpajzs egy sast s egy keresztbe tett kardot és kulcsot ábrázolt. Leállítottam a kocsit, és bementem, hogy megkeressem John Grubert.

A múzeum afféle padlása a hadbiztosi testületnek, amely a függetlenségi háború óta gondoskodik a hadseregről. A katonákat ugyanaz a hadbiztosság látja el öltözékkel, élelemmel, ugyanaz a hadbiztosság nyújt nekik födelet, amelyik annak idején a buffalói hadfiakat látta el sarkantyúval és nyereggel, s Patton tábornokot a dzsipjére szerelt hangszóróval. A múzeum már csak azért is ismerős volt nekem, mivel a hadbiztosság feladata az elesett katonák azonosítása és eltemetése is. Ft. Lee-ben található az ország egyetlen katonai sírnyilvántartó hivatala,

amelynek tisztjei rendszeresen megfordulnak nálunk az intézetben.

Elsétáltam a tábori öltözékek és étkészletek tárlói előtt, és elálldogáltam egy homokzsákokkal és kézigránátokkal teljes, második világháborús lövészárok-jelenet diorámájánál. Elnéztem a polgárháborús egyenruhákat, amelyekről tudtam, hogy korabeliek, s eltűnődtem, hogy a szakadásokat vajon a kor vagy repesz okozta-e. És eltűnődtem az emberekről, akik ezeket az öltözékeket viselték.

– Scarpetta doktornő!

Megfordultam.

– Gruber doktor! – mondtam örömmel. – Épp magát keresem. Tud nekem mondani valamit erről a furulyáról? – mutattam egy zeneszerszámokkal teli tárlóra.

– Olcsó tömegtermék a polgárháború idejéből felelte. – A zene nagyon fontos volt. A nap minden órájában használták.

Gruber a múzeum kurátora volt, idősödő férfi, dús, ősz hajjal és gránitba faragott arcvonásokkal.

Kedvelte a bő szárú nadrágot és a csokornyakkendőt. Olyankor szokott hívni, mikor egy-egy elesett katona ügyében fordultak hozzájuk, én pedig olyankor, mikor egy-egy halottal együtt valamilyen szokatlan katonai felszerelés is előkerült. Gyakorlatilag bármilyen csatot, gombot vagy szuronyt első pillantásra felismert.

– Úgy sejtem, hozott nekem valami megnéznivalót – intett fejével az aktatáskám felé.

– Azokat a fényképeket, amelyekről a telefonban beszéltem.

– Menjünk be az irodába. Persze csak akkor, ha nincs kedve előbb körülnézni egy kicsit. – Úgy mosolyodott el, mint egy büszke nagyapa, aki az unokáiról mesél. – Egész rendes kis kiállítást hoztunk össze a Sivatagi viharról. És megvan Eisenhower tábornok tábori egyenruhája is. Azt hiszem, mikor legutóbb nálunk járt, még nem volt kiállítva.

– Ha lehetne, inkább máskor, Gruber doktor.

Nem udvariaskodtam. Az arcomon láthatta, milyen idegállapotban vagyok.

Megveregette a karomat, s egy hátsó ajtóhoz vezetett, amely egy rakodóudvarra nyílt. Az udvaron egy kincstári zöldre festett öreg lakókocsi árválkodott.

– Eisenhoweré volt – mondta menet közben Gruber. – Időnként ebben

lakott, nem is volt nagyon kényelmetlen, míg egyszer meg nem látogatta benne Churchill. Aztán a szivarok. El tudja képzelni.

Átmentünk egy keskeny utcán. Egyre sűrűbben hullt a hó, megkönnyeztetett. Eszembe jutott a tárlóban látott furulya, s arról a nő, akit Jane-nek neveztünk el. Eltűnődtem: vajon járt-e itt valamikor Gault? Úgy tűnt fel, szereti a múzeumokat, főleg az olyanokat, ahol különféle gyilkolóeszközök láthatók. Egy kis sárgásbarna épülethez mentünk, ahol már azelőtt is jártam. A második világháború alatt a hadsereg egyik üzemanyagtöltő állomása működött itt. Most a hadbiztosi múzeum raktáraként hasznosították.

Gruber kulcsot vett elő, és kinyitotta az ajtót. Egy asztalokkal és régimódi egyenruhákat viselő próbababákkal zsúfolt helyiségbe léptünk. Az asztalokat az új szerzemények katalogizálásához szükséges formanyomtatványok borították. Hátul egy nagy tárolótérségben hűtötték a levegőt, s ott nagy fémszekrényekben ruhadarabokat, ejtőernyőket, felszerelési tárgyakat és védőszemüvegeket tároltak.

Minket azonban most egy terjedelmes, fából készült szekrény tartalma érdekelt.

– Láthatnám, mit hozott? – kérdezte Gruber doktor, újabb lámpákat kattintva fel. – Elnézést a hűvösségért, de ezt a helyiséget muszáj alacsony hőmérsékleten tartanunk.

Kinyitottam az aktatáskámat, elővettem egy nagy borítékot, abból pedig néhány tizenkétszer huszonötös fekete-fehér fényképet, amelyek a Central Parkban talált lábnyomokról készültek. Engem elsősorban azok érdekeltek, amelyeket véleményünk szerint Gault hagyott ott. Odaadtam Gruber doktornak, aki sorra közelebb tartotta őket a lámpához.

– Gondolom, elég nehéz kivenni, mivel hóban hagyott nyomokról van szó – mondtam. – Jó lett volna egy kicsivel több árnyék a kontraszt kedvéért.

– Nem, ez így tökéletesen elegendő. Támadt egy nagy ötletem. Ez határozottan katonai lábbeli. Remek ez a lógó.

A cipő sarkára mutatott, egy kör alakú részre, amelynek egyik oldaláról valamilyen nyúlvány ágazott ki.

– És itt vannak ezek a kiugró rombuszok meg ez a két lyuk. Látja? – Megmutatta. – Ezek valószínűleg a cipőre erősíthető póznamászó kampókhoz valók. – Visszaadta a fényképeket.– Nagyon ismerős.

Odament az egyik szekrényhez, kinyitotta kétszárnyú ajtaját. A polcokon katonai bakancsok álltak egymás mellett. Egyenként fölemelte őket, és megnézte a talpukat. Aztán átment egy másik szekrényhez, azt is kinyitotta, és kezdte elölről. Elérkezett egy párhoz, amelynek felsőrésze zöld vitorlavászonból készült, bőrerősítésekkel, s fent a bokánál két csatos bőrszíjjal. Megfordította.

– Megnézhetném még egyszer a fényképeket?

Odatartottam őket a bakancs mellé. A talp vegyes mintázatú, fekete gumiból készült. Az elején, egy nagy ovális részen olyan rombusz alakú kapaszkodók voltak, mint amilyenek jól láthatóan kirajzolódtak a fényképeken. Ott volt a két lyuk is. A sarkon egy szalaggal díszített koszorú volt, amely egyezni látszott a hóban hagyott, alig kivehető nyommal, s azzal a nyommal is, amit Davila halántékán találtunk azon a helyen, ahol feltételezésünk szerint Gault megrúgta.

– Mit tud nekem mondani erről a bakancsról? – kérdeztem.

Gruber ide-oda forgatta a lábbelit. – A második világháború idejéből való, és éppen itt, Ft. Lee-ben próbálták ki. Nagyon sokféle talpmintázatot terveztek és próbáltak ki itt.

– A második világháború már régen volt – mondtam. – Honnan szerez valaki manapság egy ilyen bakancsot? Lehet, hogy még manapság is hordanak ilyeneket?

– Hogyne. Ezek örök darabok. Könnyen lehet, hogy a katonai boltokban akad még belőlük valahol. Vagy akár egy családi ruhásszekrényben is elállhatott.

Visszatette a bakancsot a szekrénybe a többi közé. Az épületből kilépve bezárta az ajtót, én addig a hótól puha járdán vártam. Felnéztem a szürke égboltra, figyeltem az utca lelassult forgalmát. Nappal volt még, de az emberek felkapcsolták a kocsik reflektorait. Tudtam már, milyen bakancsa van Gaultnak, csak azt nem tudtam, hogy számít-e ez.

– Meghívhatom egy kávéra, aranyom? – kérdezte Gruber doktor, és megcsúszott. Elkaptam a karját.

– Jaj, megint durvul az idő. Tizcentis havat jósolnak.

– Vissza kell mennem az intézetbe – mondtam, a hóna alá fűzve a karomat. – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg.

Megpaskolta a kezemet.

– Leírnék magának egy embert, hátha látta valamikor mostanában.

Figyelmesen hallgatott, míg leírtam neki Gaultot és haja többféle színét. Leírtam éles vonásait, s elmondtam, hogy a szeme olyan kék, mint egy malamuté. Leírtam furcsa öltözékét, és hogy egyre nyilvánvalóbb, hogy kedveli a katonai vagy a katonai jellegű ruhadarabokat, például a bakancsot és a hosszú, fekete bőrkabátot, amiben New Yorkban látták.

– Az az igazság, hogy járkálnak errefelé ilyen típusok – mondta Gruber. Időközben visszaértünk a múzeum hátsó bejáratához. – Sajnos erre így konkrétan nem emlékszem.

Eisenhower mobil otthonának tetején megült a hó. Hajam lassanként átnedvesedett, fázott a lábam. – Nagy problémát jelentene, ha megkérném, hogy futtasson le nekem egy nevet? – kérdeztem.

Az érdekelne, hogy szolgált-e valamikor egy bizonyos Peyton Gault a hadbiztosságon.

Gruber nem válaszolt azonnal. – Feltételezi, hogy szolgált a seregben?

– Semmit sem tételezek fel, de gyanítom, hogy a kora folytán szolgálhatott a második világháborúban. Ezenkívül csak annyit tudok róla, hogy egy időben Georgiában, Albanyben lakott, egy hikoriültetvényen.

– A feljegyzésekbe csak akkor tekinthet be, ha rokonáról tudakozódik, vagy van ügyvédi meghatalmazása. Magának a St. Louis-i nyilvántartás adataira volna szüksége, de sajnos, a nyolcvanas évek elején a kartotékok A-tól J-ig megsemmisültek egy tűzvészben.

– Óriási – mondtam csalódottan.

Gruber megint gondolkodott egy kicsit. – Viszont itt a múzeum számítógépén megvan a névsor.

Újraéledt a remény.

– Az a katona, aki meg kívánja tekinteni az adatait, huszonöt dolláros adomány fejében megteheti – mondta Gruber.

– És ha az ember valaki másnak az adatait szeretné megnézni?

– Azt nem lehet.

– Gruber doktor… – Hátrasimítottam nedves hajamat. – Nagyon kérem. Egy olyan emberről van szó, aki eddig már kilenc embert mészárolt le kegyetlenül. Ha nem fogjuk el, folytatni fogja.

Tűnődve nézte a szállingózó hópelyheket. – Nem tudja, mi a manóért társalgunk itt a szabad ég alatt, aranyom? A végén még tüdőgyulladást kapunk. Ha jól sejtem, ez a Peyton Gault ennek a borzalmas embernek az apja.

Arcon csókoltam. – Ugye tudja a csipogóm számát? – mondtam, és elindultam a kocsimhoz.

Hajtottam hazafelé a hóesésben. A rádió egyfolytában a bonctani intézetben történt gyilkosságokról papolt. Mire beértem, tévés közvetítőkocsik és újságírók fogták körbe az épületet. Törtem a fejem, hogy mit csináljak.

– A fene egye meg…! – dünnyögtem a parkolóba kanyarodva.

Abban a pillanatban, amint kitettem a lábamat fekete Mercedesemből, megrohant a riporterhad.

Villogtak a vakuk. Határozott léptekkel, egyenesen előrenézve indultam el. Mindenfelől mikrofonok tolakodtak elém. A nevemet kiabálták. Sietős mozdulatokkal kinyitottam a kulcsra zárt hátsó ajtót, majd bevágtam magam mögött. Egyedül álltam a kongó, néptelen kapualjban. Sejtettem, hogy az időjárás miatt valószínűleg mindenki hazament már.

Jól sejtettem. A boncterem zárva volt, és mikor beszálltam a liftbe és fölmentem az emeletre, a helyetteseim szobáiban sem találtam senkit. Elmentek már a titkárnők és az adminisztrátorok is. Teljesen egyedül voltam az első emeleten. Félelem környékezett. Mikor a szobámba lépve megláttam a képernyőn a CAIN vértől csöpögő betűit, csak erősödött ez az érzés.

– Nyugalom – szóltam magamra. – Nincs itt senki. Nincs miért félni.

Leültem az íróasztalhoz, és kezem ügyébe helyeztem a harmincnyolcasomat.

– Ami történt, az már a múlt – folytattam.

Szedd össze magad. Kezdesz leépülni. – Vettem egy mély lélegzetet.

El sem akartam hinni, hogy magamban beszélek.

Nem volt jellemző rám. Nyugtalanul fogtam a délelőtti esetek jegyzőkönyvének lediktálásához.

Mindkét halott rendőr szíve, mája és tüdeje normális volt. Az artériáik szintén. Csontjaik és agyuk nemkülönben.

– A normális határértékeken belül – mondtam a diktafonba. – A normális határértékeken belül ismételtem újra meg újra.

Csak az nem volt normális, ami történt velük, mivel Gault sem volt normális. Nem voltak határértékei.

Negyed ötkor felhívtam az American Express központját. Szerencsém volt, mert Brent még nem ment haza.

– Minél előbb el kellene indulnia – mondtam.

Egyre nagyobb lesz a hó.

– Rangé Roverem van.

– A richmondiak nemigen tudnak hóban vezetni – mondtam.

– Miben lehetek segítségére, doktornő? – kérdezte Brent. Fiatal szakember volt, nagyon értette a dolgát, és már korábban is többször segített.

– Figyelni kellene az American Express-számlámat – válaszoltam. – Meg tudná tenni?

Hallgatott.

– Minden tételről szeretnék értesítést kapni folytattam. – Mármint azonnal, a beérkezésekor, nem a havi értesítőn.

– Valami gond van?

– Igen, de erről nem beszélhetek. Mindössze annyit kérek magától, amennyit az imént mondtam.

– Tartsa.

Billenyűzetkattogást hallottam.

– Rendben. Megvan a számlaszáma. Ugye tudja, hogy a kártyája februárban lejár?

– Remélem, akkorra már nem lesz szükség erre.

– Október óta egyébként nagyon kevés tétele van – mondta Brent. – Gyakorlatilag szinte semmi.

– Engem a legutóbbiak érdekelnek.

– Tizenkettedikétől huszonegyedikéig öt tétel.

New Yorkból, egy Scaletta nevű intézménytől.

Mondjam az összegeket?

– Csak az átlagot.

– Hm… Az átlag… Hát úgy alkalmanként nyolcvan dollár körül. Mi ez? Valami étterem?

– Folytassa.

– A legutóbbiak… – Szünet. – A legutóbbi richmondi.

– Mikori? – Felszökött a pulzusom.

– Pénteki. Huszonkettedikéi. Két tétel.

Két nappal azelőtt, hogy Marinóval takarókat osztogattunk a szegényeknek, és Mikulás seriff lelőtte Anthony Jonest. Megdöbbentett a gondolat, hogy Gault is a városban lehetett.

– Mik voltak ezek? – kérdeztem.

– Kétszáznegyvenhárom dollár egy Shocksoe Slip-i galériától.

– Galériától? – nem értettem. – Valamilyen műtárgyüzlettől?

A Shocksoe Slip egysaroknyira van az intézettől.

Gault arcátlanságában odáig ment volna, hogy ott használta a hitelkártyámat? Az utca legtöbb boltosa jól ismer.

– Igen, egy műkereskedés. – Brent megadta a nevét és a címét.

– Meg tudná mondani, miről szól a számla?

Szünet. – Egészen biztos, doktornő, hogy nincs itt valami olyan probléma, aminek a megoldásában a segítségére lehetnék?

– Most is segít. Méghozzá nagyon sokat.

– Egy pillanat… Nem, sajnos itt nem szerepel, hogy mit vásároltak. – Csalódottabbnak hangzott a hangja, mint amilyen csalódott én voltam.

– És a másik tétel?

– Az USAirtől. Repülőjegy ötszáztizennégy dollárért. Egy retúr a La Guardia és Richmond között.

– A dátumok megvannak?

– Csak a jegyvételé. A járatszámot és az időpontot az USAirtől kell megkérdeznie. Mondom a jegy számát.

Megkértem, hogy azonnal hívjon fel, mihelyt további költségek jelentkeznek a bank számítógépén.

Az órára pillantva belelapoztam a telefonkönyvbe.

Sokáig csöngött a telefon a galériában, mire feladtam.

Felhívtam az USAirt, bemondtam nekik a Brenttől kapott számot. Gault az American Express kártyámat használva december 22-én, pénteken reggel hétkor szállt fel a La Guardiáról, és az aznap esti hat-ötvenes járattal utazott vissza. Nem akartam hinni a fülemnek. Egy egész napot töltött Richmondban. Mit csinált itt azonkívül, hogy elment egy galériába?

– Megáll az ész – dünnyögtem a New York-i esetre gondolva.

Az jutott eszembe, hátha fegyvert vásárolni jött ide. Megint felhívtam a légitársaságot. – Bocsásson meg – mondtam, miután ismét bemutatkoztam.

Maga Rita?

– Igen.

– Az imént beszéltünk. Dr. Kay Scarpetta vagyok.

– Emlékszem, hölgyem. Parancsoljon.

– Az előbb egy jegyről beszéltünk. Meg tudná mondani, hogy volt-e csomagja az utasnak?

– Egy pillanat türelmet. – Billentyűk kattogtak szaporán. – Igen. A La Guardiára menet volt egy.

– De a La Guardiáról induló járaton nem.

– Azon nem. A La Guardia-Richmond járatra nem adott fel csomagot az illető.

Gault annak idején egy richmondi börtönben ült.

Nem lehetett tudni, kit ismert a városban, abban azonban biztos voltam, hogy ha egy kilenc milliméteres Glockot akart venni Richmondban, tudta, kihez fordulhat. A New York-i bűnözők gyakran járnak ide fegyverekért. Gault betehette a fegyvert a feladott csomagba, és azután másnap este lelőtte Jane-t.

Mindez persze csak feltételezésen alapult, s feltételezésekre nem lehet egyenletet építeni. Mindannyian abból indultunk ki, hogy Gault véletlenül akadt össze az áldozatával, és ötletszerűen végzett vele – ahogy a többiekkel is.

Főztem magamnak egy teát, és próbáltam lehiggadni. Seattle-ben még csak kora délután volt. Levettem a polcról az Igazságügyi Orvos Szakértők Országos Kamarája telefonkönyvét, és kikerestem a seattle-i főnök nevét és telefonszámát.

– Menendez doktor? Scarpetta doktornő vagyok Richmondból – mondtam, mikor sikerült végre elérni.

– Ó! – mondta meglepetten. – Hogy van? Kellemes ünnepeket!

– Köszönöm. Bocsásson meg a zavarásért, de szeretném a segítségét kérni.

– Valami baj van? – kérdezte. – Csak úgy vibrál a hangja.

– Nagyon nehéz helyzetbe kerültem. Egy sorozatgyilkosról van szó. – Vettem egy mély lélegzetet.

Az egyik áldozata egy ismeretlen fiatal nő, akinek több kalapált aranytömés is van a fogában.

– Nagyon érdekes… – mondta elgondolkodva Menendez. – Az a helyzet, hogy errefelé még csinálja néhány fogorvos.

– Ezért hívtam magát. Szeretnék beszélni valakivel. Esetleg a fogorvosi kamara vezetőjével.

– Szóljak néhány embernek?

– Arra szeretném megkérni, hogy nézze meg, nincs-e fent a szervezetük valamelyik számítógéphálózaton. Lehet, hogy elektronikus postával vagy valamelyik internetes csoporton keresztül tartják egymással a kapcsolatot. Esetleg valami olyasfélén, mint a Prodigy. Sose lehet tudni. A lényeg, hogy nekem most rögtön kell tőlük az információ.

– Azonnal ráállítom néhány beosztottamat mondta Menendez. – Hol tudom magát a leggyorsabban elérni?

Megadtam neki a számaimat, és letettem. Gaultra és az eltűnt sötétkék furgonra gondoltam. És hogy hol szerezhette a hullazsákot, amelyikbe Brown seriffet tette. Aztán eszembe jutott: minden kocsinkban tartunk egy vadonatújat, tartaléknak.

Eszerint először ide jött, ellopta a kocsit, és innen ment Brownhoz. Megint fellapoztam a telefonkönyvet, hogy szerepel-e benne a seriff száma.

Nem.

Fölvettem a kagylót, felhívtam a tudakozót, és megkérdeztem Lamont Brown számát. Megadták.

Tárcsáztam, és vártam, mi történik.

Jelenleg nem tudok a telefonhoz jönni, mert ajándékokat hordok ki a szánomon, de… Erősen, egészségesen harsogott a halott seriff hangja az üzenetrögzítőről. Hohoho! Boldog karácsonyt!

Elszállt belőlem az erő. Felálltam, és revolverrel a kezemben kimentem a női mosdóba. Fegyveresen járkáltam a saját munkahelyemen, ahol eddig mindig biztonságban éreztem magam. Gault ezt is tönkretette. Megálltam a folyosón, mindkét irányban végignéztem rajta. A szürke padlón viaszréteg fénylett tompán, kétoldalt tojáshéj színű falak. Füleltem, hallok-e valamit. Gault járt már itt egyszer – bejuthat máskor is.

Markába szorította szívemet a félelem. Mikor a mosdónál megmostam a kezemet, láttam, hogy remeg. Izzadtam, a lélegzetem felgyorsult. Gyorsan végigmentem a folyosón, és kinéztem az egyik ablakon. A kocsimat hó takarta, és csak egyetlen furgon állt mellette. A másik továbbra sem került elő.

Visszamentem a szobámba, és folytattam a diktálást.

Valahol megcsörrent egy telefonj összerezzentem.

Megnyikordult a székem – attól is. Mikor a nyitott ajtón át meghallottam, hogy elindul lefelé a lift, megdermedtem. A lift megállt, majd elindult fölfelé.

Nyílt az ajtaja. Kezembe vettem a revolveremet, és mozdulatlanul ülve néztem az ajtónyílást.

Gyors, határozott léptek koppantak egyre hangosabban, ahogy közeledtek. Kétkezes tartásba emeltem a fegyvert.

Lucy lépett be.

– Jézusom! – kiáltottam ujjammal a ravaszon.

Istenem, Lucy! – Letettem a revolvert. – Mit keresel itt? Miért nem szóltál ide előbb? Hogy jutottál be?

Furcsa pillantást vetett rám, majd a revolverre.

– Jan hozott idáig, és van kulcsom. Tőled kaptam, réges-rég. Telefonáltam, de nem voltál itt.

– Mikor telefonáltál? – Egészen megszédültem.

– Úgy két órája. Majdnem lelőttél.

– Ugyan. – Próbáltam teleszívni levegővel a tüdőmet. – Dehogy.

– Az ujjad nem a sátorvason volt, ahogy illett volna, hanem magán a ravaszon. Még szerencse, hogy nem a Browning van nálad, vagy valamilyen más automata pisztoly.

– Hagyd ezt abba, kérlek – mondtam nagyon halkan. Szúrást éreztem a mellemben.

– Már több mint ötcentis a hó, Kay néni – felelte Lucy.

Az ajtóban állt, mint aki bizonytalan valamiben.

A rá jellemző stílusban volt öltözve: sídzseki, katonanadrág, bakancs.

Mintha egy vaskéz markolt volna a szívembe, alig kaptam levegőt. Mozdulatlanul ültem, s egyre hidegebb arccal néztem az unokahúgomat.

– Jan lent vár a parkolóban – mondta.

– Itt a sajtó a hátsó bejáratnál.

– Én senkit se láttam. Különben is a szemközti parkolóban állunk.

– Abban a parkolóban elég gyakori a rablás. Úgy négy hónapja lövöldöztek is.

Lucy feszülten figyelte az arcomat, majd – mikor a revolvert a retikülömbe tettem – a kezemre siklott a tekintete.

– Te reszketsz – mondta riadtan. – Kay néni! Fehér vagy, mint a fal! – Közelebb lépett. – Hazaviszlek.

Fájdalom hasított a mellembe. Önkéntelenül rátapasztottam a kezemet.

– Nem mehetek. – Alig tudtam megszólalni.

Olyan éles volt a fájdalom, hogy nem kaptam levegőt.

Lucy megpróbált fölsegíteni, de ahhoz is gyönge voltam. A kezem zsibbadt, az ujjaim görcsöltek.

Összegörnyedtem ültömben, behunytam a szememet kivert a hideg veríték. Gyorsan, kurtán lélegeztem.

Lucy rettenetesen megijedt.

Tompán eljutott a tudatomig, hogy a telefonba kiabál. Meg akartam mondani neki, hogy semmi bajom, csak egy zacskó kellene, de nem bírtam beszélni. Tudtam, mi van velem, de nem tudtam megmondani. Később Lucy egy hűvös és nedves ronggyal törölgette az arcomat. A vállamat masszírozta, nyugtatgatott, én meg ezalatt zsibbadtan néztem az ölemben heverő kezemet: karomként görbültek össze ujjaim. Tudtam, mire számíthatok, de nem volt erőm küzdeni ellene.

– Hívd Zenner doktornőt – sikerült kinyögnöm, miközben a fájdalom megint a mellembe hasított.

Mondd meg neki, hogy jöjjön ide.

– Hol van? – Lucy rémülten törülgette az arcomat.

– A Virginia Klinikán.

– Nem lesz semmi baj – mondta Lucy.

Hallgattam.

– Nyugodj meg.

Nem tudtam kiegyenesíteni a kezemet, és annyira fáztam, hogy reszkettem.

– Szeretlek, Kay néni! – zokogta Lucy.

Egy évvel korábban a Virginia Klinika mentette meg az unokahúgom életét. Egyetlen más gyógyintézmény sem volt alkalmasabb rá, hogy egy súlyosan sérült embert a baleset utáni első, döntő fontosságú órán átsegítsen. Miután Lucy felbucskázott a kocsimmal, mentőhelikopterrel szállították oda, s meggyőződésem, hogy ha a baleseti sebészetük nem érti annyira a dolgát, az agykárosodása maradandó lett volna. Sokszor jártam már az intenzív osztályukon, de eddig még sosem pácienskénT.

Fél tízkor már a kórház harmadik emeletének egyik kis különszobájában feküdtem. Marino és Janet kint állt az ajtó előtt, Lucy az ágyam mellett, és fogta a kezemet.

– Megint történt valami a CAIN-nel? – kérdeztem.

– Ne foglalkozz most ezzel – utasított Lucy.

Most pihenésre és nyugalomra van szükséged.

– Már adtak valamit, hogy nyugodt legyek. Nagyon nyugodt vagyok.
– Tiszta idegroncs vagy – mondta Lucy.
– Nem vagyok idegroncs.
– Majdnem infarktust kaptál.
– Izomgörcseim voltak, hyperventiláltam- mondtam. – Pontosan tudom, mi volt velem. Megnéztem az EKG-mat. Nem volt semmi olyan bajom, amit egy fejemre húzott papírzacskóval és egy forró fürdővel ki ne lehetett volna kúrálni.
– Mindegy. Innen addig nem engednek ki, míg nem biztosak benne teljesen, hogy nem lesz több izomgörcsöd. A mellkasi fájdalmakkal nem lehet viccelni.
– A szívemnek semmi baja. Amikor szólok, hazaengednek.
– Nagyon rossz beteg vagy.
– A legtöbb orvos az.
Lucy fókuszálatlan tekintettel nézte a falat. Mióta bejött, nem volt valami kedves. Nem tudtam, miért dühös.
– Mire gondolsz? – kérdeztem.
– Valamilyen irányítóközpontot alakítanak ki – válaszolta. – A folyosón hallottam.
– Irányítóközpontot?
– A rendőrkapitányságon – mondta Lucy. – Marino percenként rohangál a telefonhoz. Bentonnal beszél.
– Ö hol van?
– Benton vagy Marino?
– Benton.
– Úton ide.
– Tudja, hogy itt vagyok – mondtam.
Lucy rám nézett. Nem lehetett bolonddá tenni.
Útban van idefelé.
Egy magas, rövid hajú, őszes, átható tekintetű nő lépett be: Anna Zenner doktornő.
– Jaj istenem, Kay… – Az ágy fölé hajolt, megölelt. – Szóval járhatok ki megint házhoz.
– Ez itt nem kifejezetten magánlakás – mondtam.
– Ez egy kórház. Emlékszel még Lucyra?
– Persze – mosolygott Anna az unokahúgomra.

– Itt leszek az ajtó előtt – mondta Lucy.

– Elfelejted, hogy nem jövök a belvárosba, ha nem muszáj – folytatta Anna. – Főleg mikor havazik.

– Köszönöm, Anna. Tudom, hogy nem jársz ki hívásra se házhoz, se kórházba, se sehová. Úgy örülök, hogy itt vagy.

Leült az ágyam mellé egy székre. Éreztem a belőle áradó energiát abban a pillanatban, amint belépett, uralta a szobát. Hetven-egynéhány éves korához képest meglepően fitt volt. Nemigen ismertem nála különb embert.

– Mit műveltél magaddal? – kérdezte németes kiejtéssel, amit a hosszú évek sem tudtak tompítani.

– Félek, hogy előbb-utóbb belerokkanok ezekbe az ügyekbe – mondtam.

Bólintott. – Hallom. Valahányszor bekapcsolom a tévét, hallom. Az újság is tele van velük.

– Ma este majdnem lelőttem Lucyt – mondtam Anna szemébe nézve.

– Hogyan történt?

Elmondtam.

– És el is sütötted?

– Majdnem.

– De nem lőttél?

– Nem.

– Akkor az nem is olyan majdnem.

– Belehaltam volna. – Feltolultak a könnyeim, lehunytam a szememet.

– Abba is belehaltál volna, ha valaki más lép be a folyosóról. Ha egy olyan valaki jön, akitől van okod félni. Érted, hogy mire gondolok. A lehető legjobban reagáltál.

Mélyen, reszketősen felsóhajtottam.

– Az eredmény pedig nem is olyan rossz. Lucynak kutya baja, látom. Majd kicsattan és gyönyörű.

Úgy zokogtam, ahogyan már régóta nem, kezembe temetve arcom. Anna a hátamat simogatta, papír zsebkendőket nyomott a kezembe, de nem próbált vigasztalni. Hallgatott, hagyott sírni.

– Annyira szégyellem magam. – Végre sikerült megszólalnom a sírási rohamok között.

– Nincs ezen mit szégyellni – mondta Anna Zenner. – Időnként ki kell

engedni. Te csak nagyon ritkán csinálod, és tudom, miket látsz.

– Anyám nagyon beteg, és én még nem voltam lent Miamiban, hogy meglátogassam. Egyszer sem.

– Nem bírtam megvigasztalódni. – Idegen vagyok a saját irodámban. Őrizet nélkül már nem is tartózkodhatom otthon… illetve sehol sem.

– Láttam, hogy sok rendőr áll a szobád előtt.

Kinyitottam a szemem, és ránéztem. – Kezd a fejébe szállni a dicsőség.

Tekintete az enyémbe kapcsolódott.

– És ez jó. Egyre vakmerőbb, egyre nagyobb kockázatokat vállal. Bundy is ezt csinálta a végén.

Anna Zenner a legtöbbet adta, amit adhatott: figyelt.

Folytattam. – Minél beképzeltebb, annál nagyobb a valószínűsége, hogy hibát követ el, és elfogjuk.

– És feltételezésem szerint ez a legveszélyesebb periódusa is – mondta Anna. – Nem ismer határt.

Még a Mikulást is meggyilkolta.

– Egy seriffet gyilkolt meg, aki évente egyszer Mikulás-jelmezbe bújt. Egy olyan seriffet, akinek nagyon sötét narkóügyei voltak. Lehet, hogy épp ez a kapcsolat kettejük között.

– Magadról mesélj.

Elfordítottam a tekintetemet, és megint mélyen felsóhajtottam. Valamelyest megnyugodtam. Anna egyike volt azon keveseknek, akiknek jelenlétében úgy éreztem, hogy nem nekem kell irányítanom a dolgokat. Pszichiáter volt. Akkor ismerkedtem meg vele, mikor Richmondba költöztem, ő segített keresztül a Markkal történt szakításon, majd Mark halálán. Muzsikusszíve és muzsikuskeze volt.

– Hozzá hasonlóan én is kezdem azt hinni, hogy mindent meg tudok oldani egyedül – vallottam meg restelkedve.

– Ennél többet kell tudnom.

– Emiatt vagyok itt. – Ránéztem. – Ezért van rajtam ez a hálóing, ezért fekszem ebben az ágyban.

Ezért állnak az ajtó előtt miattam aggódó emberek.

Figyelik a házamat, féltenek. Mindenütt emberek aggódnak miattam.

– Időnként szükség van felmentő seregre.

– Nekem nem kell felmentő sereg! – válaszoltam türelmetlenül. – És azt szeretném, ha egyedül hagynának.

– Hm. Én meg azt hiszem, hogy egy egész hadseregre van szükséged. Ez ellen az ember ellen senki sem harcolhat egyedül.

– Te pszichiáter vagy – mondtam. – Mi volna, ha megpróbálnád ízekre szedni?

– Én nem foglalkozom jellemtorzulásokkal – felelte. – Ez az ember nyilvánvalóan szociopata.

Odasétált az ablakhoz és kinézett. – Még mindig havazik. Most mondd. Lehet, hogy itt kell maradnom melletted éjszakára. Az évek során voltak pácienseim, akik szinte nem is erről a világról valók.

Igyekszem minél előbb kitörölni őket az emlékezetemből. Ez a baj ezekkel a bűnözőkkel, akik később legendák hőseivé válnak. Ok is járnak fogorvoshoz, pszichiáterhez, fodrászhoz. Akár tetszik, akár nem, ugyanúgy találkozunk velük, mint bárki mással.

Németországban egyszer egy évig kezeltem egy férfit, míg rá nem jöttem, hogy három nőt fojtott bele a fürdőkádba. Elmondom, hogyan csinálta. Borral itatta, aztán lefürösztötte őket. Mikor a lábukhoz ért, hirtelen elkapta és felrántotta a bokájukat.

Ezekből a nagy fürdőkádakból nem lehet kimászni, ha valaki magasra emelve tartja az ember lábát.

Hallgatott egy sort. – Én nem igazságügyi pszichiáter vagyok.

– Tudom.

– Lehettem volna – folytatta Anna Zenner.

Többször is foglalkoztatott a gondolat. Te tudtál erről?

– Nem tudtam.

– Akkor most elmondom, hogy miért nem lettem az. Képtelen vagyok hosszabb időt tölteni emberi szörnyetegek társaságában. Nektek sem könnyű, akik az áldozataikkal foglalkoztok. De az az érzésem, hogy aki egy levegőt szív az ilyen Gault-félékkel, annak megmérgeződik a lelke. – Szünetet tartott. – Bevallók neked egy rettenetes dolgot.

Megfordult és rám emelte a tekintetét.

– Fütyülök rá, hogy miért csinálják – mondta felvillanó szemekkel. – Szerintem mindet föl kéne akasztani.

– Nem mondok ellent neked – feleltem.

– Mindez azonban nem jelenti, hogy nem érzek valamit e körül az ember körül. Nevezhetnénk akár női ösztönnek is.

– Gault körül?

– Igen. Ismered a macskámat, Chestert- mondta.

– Hogyne. A világ legkövérebb macskája – feleltem.

Nem mosolyodott el. – Szokott egeret fogni. Játszadozik vele, míg el nem pusztul. Igazi szadista módon. Végül aztán megöli. És tudod, mit csinál?

Behozza a házba. Fölugrik vele az ágyamra, és leteszi a párnámra. Ajándékba hozza.

– Mire célzói, Anna? – Megint végigfutott hátamon a hideg.

– Szerintem ez az ember valamilyen komoly és bizarr módon, de kötődik hozzád. Mintha az anyja lennél, ő meg elhozza neked a zsákmányt.

– Én ezt nem tudom felfogni – mondtam.

– Szeretné magára irányítani a figyelmedet. Imponálni akar neked. Mikor megöl valakit, neked szánja ajándékul. Tudja, hogy nagyon gondosan tanulmányozod majd minden egyes vonását, ahogy egy anya a kisfia rajzát, amit hazahoz az iskolából.

Ez az ő ördögi műalkotása.

A galéria jutott eszembe: vajon miféle műtárgyat vehetett náluk Gault?

– Tudja, hogy egész idő alatt őt elemzed és rajta töröd a fejed, Kay.

– Azt akarod mondani, Anna, hogy ezeket a gyilkosságokat én motiválom?

– Ugyan már. Ha ez a gondolat foglalkoztat, akkor tényleg kezelésre van szükséged.

– Mennyire vagyok veszélyben?

– Ez kényes kérdés. – Anna Zenner elgondolkodott. – Tudom, hogy mások mit válaszolnának erre.

Ezért van itt ennyi rendőr.

– És te mit válaszolsz?

– Én nem érzem, hogy komoly veszély fenyegetne részéről. Legalábbis egyelőre nem. A környezetedben lévőket annál inkább. Arról van szó, hogy megpróbálja rád kényszeríteni a maga világát.

– Ezt magyarázd meg, kérlek.

– Ennek az embernek nincs senkije, és szeretné elérni, hogy neked se legyen.

– Azért nincs senkije, mert ilyesmiket művel! – csattantam fel dühösen.

– Én csak azt tudom mondani, hogy minél több embert öl meg, annál inkább elszigetelődik. És mostanában te is. Ez az összefüggés. Érted?

Odalépett mellém, és a homlokomra tette a kezét.

– Nem biztos, hogy értem – feleltem.

– Lázad nincs – mondta.

– Brown seriff gyűlölt.

– Látod? Ez is egy ajándék. Gault úgy gondolta, hogy örülni fogsz. Megölte neked az egeret, és becipelte a hullaházba.

Rosszullét fogott el a gondolatra.

Anna Zenner egy sztetoszkópot vett elő a zsebéből, a nyakába akasztotta, aztán meghallgatta a szívemet és a tüdőmet.

– Légy szíves, sóhajts nekem egy mélyet. – A hátamra tapasztotta a hallgatót. – Még egyet.

Megmérte a vérnyomásomat, megtapintotta a nyakamat. Ritka fajta, régi vágású orvos volt: az egész embert kezelte, nem csak a lelket.

– Alacsony a vérnyomásod – mondta.

– És még?

– Mit adnak itt neked?

– Ativant.

Reccsenésszerű hang hallatszott, ahogy levette karomról a vérnyomásmérőt. – Az jó. Nincs észrevehető hatása se a légzőszervekre, se a cardiovascularis rendszerre. Használni fog. Írjak neked egy receptet?

– Ne.

– Pedig szerintem nem árt most neked egy kis feszültségoldó.

– Anna… – mondtam. – Nekem most nem drogokra van szükségem.

Megveregette a kezemet. – Te nem változol.

Felállt, és fölvette a kabátját.

– Anna – mondtam újra. – Szeretnék kérni tőled valamit. Megvan még a Hilton Head-i házad?

Elmosolyodott. – Még mindig nem ismerek jobb feszültségoldót. Hányszor hívtalak már?

– Lehet, hogy ezúttal elfogadom – mondtam.

Lehet, hogy oda kell utaznom a közelbe, és nem szeretnék semmiféle feltűnést kelteni.

Anna Zenner egy kulccsomót vett elő a retiküljéből, levette a karikáról az egyik kulcsot, aztán firkantott valamit egy üres receptlapra, és mindkettőt az ágyam melletti asztalkára tette.

– Nincs semmi teendő – mondta egyszerűen de itt hagyom neked a

kulcsot meg a tudnivalókat.

Ha akár éjnek évadján támad is kedved odamenni, még csak szólnod sem kell.

– Nagyon kedves tőled – mondtam. – Nem hinném, hogy hosszabb ideig lesz rá szükségem.

– Szerintem pedig igen. Palmetto Dunesban van, a tengerparton, egy szerény kis ház a Hyatt mellett.

Egy jó ideig biztos nem megyek oda. Senki sem fog ott zavarni. Sőt lehetsz egyszerűen Zenner doktornő. – Halkan felkacagott. – Ott úgyse ismer engem senki.

– Zenner doktornő – tűnődtem hangosan. – Szóval legyek német.

– Úgyis az vagy. – Kinyitotta az ajtót. – Nem érdekel, mit mondtak neked.

Kiment.

Kihúztam magam ültömben, energikusabbnak, éberebbnek éreztem magam. Fölkeltem, és már a mosdóban voltam, mikor hallottam, hogy nyílik az ajtó. Lucyra számítva mentem vissza, de nem jött, hanem Paul Tucker. Annyira meglepett, hogy még csak zavarba se jöttem, hogy ott állok mezítláb, egy szál hálóingben, ami alig takar valamit.

Elfordította a tekintetét, míg lefeküdtem és magamra húztam a takarót.

– Elnézést kérek, de Marino kapitány azt mondta, nyugodtan bejöhetek – mondta Richmond rendőrfőnöke, aki szavai ellenére éppenséggel nem tűnt bűnbánónak.

– Szólhatott volna előbb – mondtam a szemébe nézve.

– Hát… Mindannyian ismerjük Marino kapitány modorát. Megengedi? – intett a fejével a szék felé.

– Parancsoljon. Figyelmesen hallgatom.

– Ennek örülök, már csak azért is, mivel egyelőre a fél rendőrség magával foglalkozik – mondta merev arccal Tucker.

Figyeltem.

– Pontosan tudom, mi történt magával ma délelőtt az intézetben. – Harag villant a szemében.

Maga komoly veszélyben forog, Scarpetta doktornő. Azért jöttem, hogy megkérjem: vegye komolyan ezt a dolgot.

– Miből gondolja, hogy nem veszem komolyan? – kérdeztem ingerülten.

– Azonnal rátérek. Magának ma délután nem lett volna szabad

visszamennie az intézetbe, ahol alig néhány órája két rendőrt is megöltek, az egyiket ráadásul akkor, amikor maga is az épületben tartózkodott.

– Be kellett mennem, ezredes úr. Mégis mit gondol, ki végezte annak a két embernek a boncolását?

Hallgatott, aztán megkérdezte: – Maga szerint Gault elhagyta a várost?

– Nem.

– Miért nem?

– Nem tudom, de úgy érzem, itt van még.

– Hogy van?

Ereztem, hogy kerülget valamit, de elképzelni sem tudtam, mit.

– Jól vagyok – válaszoltam. – Annyira jól, hogy amint maga elmegy, felöltözöm és távozom.

Levegőt vett, mint aki mondani akar valamit, de aztán mégsem szólalt meg.

Egy pillanatig csak néztem. Az FBI Akadémia sötétkék melegítőjében jött, a lábán bőrből készült, magas szárú futócipő volt. Úgy sejtettem, az edzőteremben lehetett, mikor valaki szólt neki, hogy mi történt velem. Hirtelen eszembe villant, hogy szomszédok vagyunk: ők is Windsor Farmsban laknak, alig néhány saroknyira tőlem.

– Marino azt mondja, költözzem el valahová mondtam szinte vádló hangon. – Erről tud?

– Tudok.

– Magának mekkora szerepe van ebben a javaslatban?

– Miből gondolja, hogy nekem bármi közöm is van ahhoz, amit Marino javasol magának? – kérdezte higgadtan Tucker.

– Abból, hogy szomszédok vagyunk. Maga gyakorlatilag mindennap elhajt a házam előtt.

– Ebben téved, de azt tudom, hogy hol lakik, Kay.

– Legyen szíves, ne szólítson Kaynek.

– Ha fehér volnék, akkor szólíthatnám?

– Nem. Akkor sem.

Nem látszott sértődöttnek. Tudta, hogy nem bízom benne. Tudta, hogy némiképp tartok tőle, ahogy most a legtöbb embertől. Egyre közelebb kerültem az üldözési mániához.

Felállt. – Hetek óta figyeltetem a házát, Scarpetta doktornő.

– Miért?

– Brown seriff miatt.

– Miről beszél? – Egészen kiszáradt a szám.

– Komoly szerepe volt egy kábítószer-elosztó hálózatban, amelyiknek a működési területe New Yorktól Miamiig terjed. A maga néhány páciense is benne volt. Eddigi tudomásunk szerint legalább nyolc.

– Kábítószerrel összefüggő lövöldözések.

Tucker bólintott, és az ablak felé nézett. – Brown gyűlölte magát.

– Ez nyilvánvaló volt. Az ok, az nem.

– Fogalmazzunk úgy, hogy maga túlságosan jól végezte a munkáját. Maga miatt jó néhány kollégáját ültették le nagyon hosszú időre. – Tucker szünetet tartott. – Volt okunk attól tartani, hogy forral maga ellen valamit.

Elképedten meredtem rá. – Miért? De miért?

– Füleseket kaptunk.

– Többet is?

Tucker bólintott. – Brown már pénzt is ajánlott valakinek, akit kénytelenek voltunk nagyon komolyan venni.

A vizespoharamért nyúltam.

– Ez még a hónap elején történt, úgy három hete.

– És kit bérelt föl? – kérdeztem.

– Anthony Jonest. – Tucker figyelte az arcomat.

Megdöbbentem, de még jobban megdöbbentett az, amit ezután mondott.

– Karácsonyeste nem Anthony Jonest kellett volna lelőni, hanem magát.

Képtelen voltam megszólalni.

– Azt az egész színjátékot, mikor Whitcomb Courtban eltévesztették a házszámot, a maga hidegre tétele érdekében rendezték. Amikor viszont a seriff a konyhán át kiment a kertbe, veszekedésbe bonyolódott Jonesszal. Tudja, mi lett a vége.

Tucker felállt. – Most pedig már a seriff is meghalt. Őszintén szólva, magának szerencséje van.

– Tucker ezredes… – mondtam.

Odalépett az ágyamhoz.

– Maga ezt előre tudta?

– Látnoknak néz? – kérdezte rosszkedvűen Tucker.

– Szerintem érti, hogy mit kérdezek.

– Szemmel tartottuk magát. De nem: csak utólag szereztünk tudomást

róla, hogy magát szenteste kellett volna megölnie valakinek. Nyilvánvaló, hogy ha előre tudjuk, nem hagyjuk magát a városban kocsikázni és takarókat osztogatni.

Egy ideig elgondolkodva nézegette a padlót, csak azután folytatta.

– Tényleg el akar menni innen?

– Tényleg.

– És hová?

– Haza.

A fejét ingatta. – Szó se lehet róla. Es szállodát sem ajánlok itt a városban.

– Marino azt mondta, odajön hozzám.

– Vagy úgy. Akkor már semmi sem fenyegeti mondta szárazon Tucker az ajtó felé mentében.

Öltözzön fel, doktornő. El kell mennünk egy megbeszélésre.

Néhány perccel később kiléptem kórházi szobámból. Tekintetekkel és néhány szóval fogadtak. Lucy és Janet Marino mellett állt, Paul Tucker külön, gortexmellényben.

– Scarpetta doktornő, maga jöjjön az én kocsimmal. – Tucker Marino felé intett a fejével. – Maga jöjjön utánunk a hölgyekkel.

Végigmentünk a ragyogó fehér folyosón, beszálltunk a liftbe, és lementünk. Egyenruhás rendőrök álldogáltak mindenütt, s mikor kétfelé siklott előttünk a mentőbejárat üvegajtaja, elkísértek minket a kocsikhoz. Marino és a rendőrfőnök a fenntartott helyeken parkolt, s mikor megláttam Tucker saját kocsiját, megint a mellembe szúrt valami. Egy fekete, 91 l-es Porschéval járt. Nem volt új, de ragyogott.

Marino is látta. Nem szólt, csak kinyitotta a maga Crown Victoriáját.

– Járt tegnap este a 95-ösön? – kérdeztem Tuckert, miután beszálltunk.

Becsatolta a biztonsági övét, és indított. – Miért kérdezi? – Nem védekezett, inkább kíváncsi volt.

– Quanticóból jöttem hazafelé, és ránk ragadt egy ilyen kocsi, mint a magáé.

– Ki az a ránk?

– Marinóval voltam.

– Értem. – A parkolóból kijövet jobbra fordult, a kapitányság irányába. – Szóval maguk ültek a Grand Dragonban.

– Hát maga volt? – kérdeztem az ablaktörlők jobbra-balra seperték a

havat.

Síkos volt az úttest, s mikor Tucker egy forgalmi lámpához érve lassított, éreztem, hogy megcsúszik a kocsi.

– Láttam, hogy egy konföderációs zászló van a hátulján – mondta Tucker – , és így fejeztem ki a helytelenítésemet.

– Az a matrica Marino terepjáróján volt.

– Nem érdekel, kién.

Ránéztem.

– Mindig ilyen agresszíven viselkedik? – kérdeztem. – Mert ha igen, könnyen fegyvert ránthat magára valaki.

– Csak rántson egész nyugodtan.

– Nem ajánlatos fafejű déli rasszisták kocsijára akaszkodni és hergelni őket.

– Végre elismeri, hogy Marino is az.

– Általánosságban beszéltem – mondtam.

– Maga egy intelligens, jó érzésű asszony, Scarpetta doktornő. Fel nem foghatom, mit lát ebben az emberben.

– Sok mindent látni benne, ha veszi magának a fáradságot az ember.

– Ez egy rasszista. Gyűlöli a homoszexuálisokat, és soviniszta. Nem sok nála tudatlanabb emberrel találkoztam. Örülnék, ha valaki másnak fájna a feje miatta.

– Marino nem bízik senkiben és semmiben mondtam. – Cinikus is, de egészen biztosan nem ok nélkül.

Tucker hallgatott.

– Maga nem ismeri – fűztem hozzá.

– Nem is akarom. Azt szeretném, ha eltűnne.

– Minden ilyen irányú lépése hiba volna – mondtam meggyőződéssel. – Nagy hibát követne el.

– Ez az ember politikai szempontból egy rémálom – mondta Tucker. – Nem lett volna szabad kinevezni az első körzet élére.

– Akkor helyezze át a nyomozati osztályra, az A osztaghoz. Az az igazi helye.

Tucker szótlanul vezetett. Nem óhajtott tovább Marinóról társalogni.

– Miért nem szólt nekem senki, hogy valaki meg akar ölni? – kérdeztem. Bizarrnak hallottam saját szavaimat, valójában nem akartam elfogadni jelentésüket. – És szeretném tudni, miért nem közölte velem,

hogy figyelnek.

– Azt tettem, amit a legjobbnak ítéltem.

– Szólnia kellett volna.

Tucker a richmondi rendőrség központja elé kanyarodva a tükörbe pillantott, hogy lássa, követ-e minket Marino.

– Az volt a véleményem, hogy ha továbbadom magának mindazt, amit az informátorainktól megtudtunk, azzal csak még nagyobb veszélybe sodorjuk magát. Attól tartottam, hogy maga esetleg…

Hogy agresszív lesz, idegessé válik. Nem akartam, hogy észrevehetően megváltozzon a magatartása.

Nem akartam, hogy esetleg zokon vegye a figyelést, és ezzel esetleg rontson a helyzeten.

– Nem hiszem, hogy ezt joga volt eltitkolni előlem – mondtam határozottan.

– Nézze, Scarpetta doktornő. – Tucker egyenesen előrenézett. – Őszintén megvallva, engem nem érdekelt a maga véleménye, és még most sem érdekel. Engem csak az érdekel, hogy az életét megóvjam.

A parkoló rendőrségi bejáratánál két puskás őr állt, egyenruhájuk feketének hatott a havas felületek mellett. Tucker megállt, és leengedte az ablakot.

– Mi újság? – kérdezte.

– Minden csendes, parancsnok úr – felelte az egyik őr, egy zord arcú őrmester puskája föl, a csillagokra mutatott.

– Azért csak vigyázzanak.

– Vigyázunk.

Tucker becsukta az ablakot, és begurultunk a parkolóba. Az általa vezetett rendőrség nagy betonkomplexuma előtt állította le a kocsit, az előcsarnok kétszárnyú üvegajtaja előtt. A parkolóban feltűnően kevés járőrkocsi és jelöletlen autó állt.

Úgy gondoltam, azért, mert egy ilyen este, mikor ennyire csúszós az út, sok balesethez kell kivonulniuk, a többiek meg Gaultot keresik. Az igazságügyi szervezetek köreiben Gault új rangra emelkedett: most már rendőrgyilkos volt.

– Magának meg Brownnak hasonló kocsijuk van.

– Kikapcsoltam a biztonsági övemet.

– A hasonlóság itt véget is ér. – Tucker kiszállt.

Az irodája egy sivár folyosóról nyílt, jó néhány ajtónyira az A osztagtól, a gyilkossági nyomozóktól.

Meglepően egyszerűen volt berendezve, masszív, de jól használható bútorok álltak benne. Nem voltak se szép lámpái, se elegáns szőnyegei, a falakon se függtek politikusokkal és más hírességekkel készült fényképek. Nem láttam se tanúsítványokat, se diplomákat, amelyekből esetleg megtudhattam volna, milyen tanintézményekben végzett, és milyen dicséreteket érdemelt ki.

Az órájára nézett, és áttessékelt minket a szobájából nyíló kis tárgyalóhelyiségbe. Ablaktalan, sötétkéken felszőnyegezett helyiség volt, bútorzata egy kerek asztalból, nyolc székből, egy tévéből és egy videomagnóból állt.

– Lucyval és Janettel mi lesz? – kérdeztem. Arra számítottam, hogy Tucker kirekeszti őket a megbeszélésről.

– Semmi. – Tucker kényelmesen elhelyezkedett egy forgószékben, mint aki meccsnézésre készül.

Elvégre FBI-ügynökök.

– Én nem vagyok az – igazította ki udvariasan Lucy.

Tucker ránézett. – Maga írta a CAIN-t.

– Nem teljesen.

– Mindegy. Ebbe az ügybe a CAIN is beletartozik, úgyhogy nyugodtan maradhat.

– A maga testülete is rá van kapcsolva. – Lucy állta Tucker tekintetét. – Sőt a maguké volt az első.

Nyílt az ajtó, Benton Wesley jött be mindannyian odafordítottuk a fejünket. Kordöltönyben és szvetterben volt. Az arcára olyan vonások rajzolódtak, mint azokéra, akik annyira fáradtak, hogy már elaludni sem tudnak.

– Azt hiszem, mindenkit ismer, Benton – mondta Tucker, mintha jól ismerné Wesleyt.

– Igen. – Wesley maga volt a hivatalosság, ahogy leült. – A maga jó munkája miatt késtem.

Tuckeren látszott, hogy nem érti.

– Két ellenőrzési ponton is megállítottak.

– Vagy úgy. – Tucker örülni látszott. – Mindenki kint van az utcán. Még szerencse, hogy ilyen idő van.

Nem viccelt.

Marino megmagyarázta Lucynak és Janetnek.

A hó miatt legtöbben otthon maradnak. Minél kevesebb ember jár odakint, annál könnyebb a dolgunk.

– Már ha nem maradt otthon Gault is – jegyezte meg Lucy.

– Valahol lennie kell a görénynek – mondta Marino. – Tudtommal nincs itt víkendháza.

– Nem tudjuk, mije van és mije nincs – mondta Wesley. – Lehet, hogy van errefelé valamilyen ismerőse.

– Mi a véleménye – kérdezte Tucker Wesleyt merre vehette az irányt, miután reggel eljött az intézetből?

– Szerintem nem utazott el.

– Miért nem? – kérdezte Tucker.

Wesley rám nézett. – Szerintem ott akar lenni, ahol mi vagyunk.

– A családjával mi a helyzet? – kérdezte Tucker.

– Dél-Carolinában élnek, Beaufort közelében, ott vettek nemrégiben egy szigeten egy nagy hikoriültetvényt. Nem hiszem, hogy Gault odamenne.

– Én meg nem hiszem, hogy bármit is feltételezhetünk – mondta Tucker.

– A családja kitagadta.

– Nem egészen. Valahonnan kap pénzt.

– Igen – mondta Wesley. – Lehet, hogy adnak neki pénzt, csak ne menjen a közelükbe. Komoly dilemmában vannak. Ha nem támogatják, esetleg hazamegy. Ha támogatják, tovább gyilkol.

– Tehát rendes, törvénytisztelő polgárok – állapította meg gúnyosan Tucker.

– Nekünk nem hajlandók segíteni – mondta Wesley. – Próbálkoztunk náluk. Milyen intézkedéseket foganatosítottak még itt, Richmondban?

– Mindent, amit lehet – felelte Tucker. – Ez a patkány rendőröket gyilkol.

– Nem hiszem, hogy a rendőrök volnának az első számú célpontjai – állapította meg tárgyilagosan Wesley. – Azt sem hiszem, hogy érdekelnék a rendőrök.

– Mindegy – mondta dacosan Tucker. – Ő lőtt először, mi pedig most visszalövünk.

Wesley csak nézte.

– Kint vannak a kétszemélyes járőrkocsik – folytatta Tucker. – Örök

állnak a parkolókban, elsősorban műszakváltások idején. Minden kocsiban ott van Gault fényképe, és százával osztogatjuk a helyi üzletekben és boltokban… már amelyik még ilyen időben is nyitva tart.

– És a megfigyelés?

– Igen, megy az is. Szemmel tartunk minden olyan helyet, ahol megfordulhat. – Tucker rám pillantott. – Beleértve a maga házát és az enyémet is.

Meg az intézetet. – Megint Wesley felé fordult.

Ha más helyeken is feltűnhet, szeretném, ha közölné.

– Nem sok ilyen hely lehet – válaszolta Wesley.

Megvan az a gusztustalan kis szokása, hogy a barátait gyilkolja. – A semmibe révedt. – Mi van az állami rendőrség helikoptereivel és merev szárnyúival?

– Mihelyt eláll a hó – felelte Tucker. – Teljes mellszélességgel.

– Én nem tudom, hogyan tud ilyen zavartalanul ólálkodni itt – szólalt meg Janet. – Nem úgy néz ki, mint egy normális ember. Hogyhogy nem figyelnek föl rá?

Munkája arra predesztinálta, hogy míg világ a világ, mindig ilyen kérdésekkel hozakodjon elő.

– Rendkívül ravasz – válaszoltam.

Tucker Marinóhoz fordult. – Magánál van a kazetta – Igen, de nem tudom, hogy… – Marino elhallgatott.

– Mit nem tud, kapitány? – kérdezte fejét kissé fölszegve Tucker.

– Nem tudom, hogy nekik látniuk kellene-e – nézett Marino Lucyra és Janetre.

– Szíveskedjen folyatni – mondta kurtán Tucker.

Marino betette a kazettát a videóba, és eloltotta a lámpát.

– Körülbelül fél óra – hangzott a hangja a tévé képernyőjén számok és vonalak villantak fel. – Zavarna valakit, ha rágyújtanék?

– Engem nagyon – mondta Tucker. – Ez az a kazetta, ami a Brown seriff házában talált videokamerából került elő. Én még nem láttam.

A szalag elindult.

– Ez itt Lamont Brown emeleti hálószobája.

Marino volt a narrátor.

Az ágy, amelyet már láttam aznap, takarosan be volt vetve, és valamilyen motoszkálás hallatszott.

– Azt hiszem, most győződik meg róla, hogy működik-e a kamera – mondta Marino. – Talán ekkor került a kokain a falra. Nézzék.

Megnyomta a pillanatkapcsolót, a képernyőn a hálószoba elmosódott képe látszott.

– Biztos, hogy kokós volt? – hallatszott Tucker hangja a sötétben.

– Egyelőre még nem tudjuk, hogy kokain volt-e, vagy esetleg valamilyen metabolit vagy benzoyleconine – feleltem. – Folyik az elemzés. Jelenleg csak a véralkoholja biztos.

Marino folytatta. – Úgy néz ki, hogy bekapcsolta a kamerát, aztán ki, aztán meg újra elindította.

Látszik, mert az időpont más. Az első felvétel tegnap este tíz óra hat perckor készült, most meg hirtelen tíz óra húsz van.

– Nyilván várt valakit – vélekedett Tucker.

– Vagy már ott volt. Lehet, hogy csak szippantott egy kis kokót. Megyünk tovább. – Marino újra elindította a felvételt. – Most kezdődik az igazi műsor.

A tárgyalóhelyiségben teljes csend honolt, csak az ágy nyikorgása és nyögdécselés hallatszott, mely utóbbi inkább fájdalmat, mint élvezetet sejtetett.

Brown seriff meztelenül, hanyatt feküdt az ágyon.

Temple Gaultot hátulról láttuk. Csak gumikesztyű volt rajta, semmi más. Mellettük az ágyon sötét ruhadarabok hevertek. Marino elhallgatott. Profilból láttam Lucyt és Janetet: kifejezéstelen volt az arcuk. Tucker teljesen nyugodtnak tűnt. Wesley mellettem ült, higgadtan figyelte a jelenetet.

Gault betegesen sápadt volt, minden csigolyája és bordája világosan kirajzolódott. Láthatólag sokat fogyott, az izmai is felpuhultak. A hajában talált kokain jutott eszembe – a haja ezúttal fehér volt s ahogy testhelyzetet változtatott, megláttam telt melleit. Nem Gault volt az.

Szemem az asztal másik oldalára villant: Lucy megmerevedett. Éreztem, hogy Marino engem néz.

Carrie Grethen mindent megtett, hogy kliensét eksztázisba lovallja. Valószínűleg valamilyen narkotikum is közrejátszhatott benne, hogy bármit csinált, Brown seriff nem bírt olyan állapotba kerülni, hogy részesülhessen abban a gyönyörben, amelyért többet soha életében nem fizethetett. Lucy derekasan tartotta magát. Döbbenten nézte, hogyan hajtja végre Carrie,

volt szerelme egyik kéjes aktust a másik után ezen a hordóhasú, kábult emberen.

A befejezés megjósolható volt: Carrie pisztolyt vesz elő, és lelövi Brownt. De nem. Tizennyolc perc múltán léptek hallatszottak a felvételen, és Temple Gault lépett be a képbe. Fekete öltönyben és kesztyűben volt. A felvétel tanúsága szerint sejtelme sem volt róla, hogy minden mozdulata szalagra kerül. Megállt az ágy lábánál, és figyelt. Brown szeme csukva volt, nem lehetett megállapítani, hogy magánál van-e.

Lejárt az idő – mondta türelmetlenül Gault.

Áthatóan kék szeme szinte átfúrta a képernyőt.

Egyenesen a tárgyalóba nézett. Nem festette a haját. Még mindig répavörös és hosszú volt, hátrasimítva és a füle mögé fésülve viselte. Kigombolta a zakóját, elővett egy kilenc milliméteres Glockot, és ráérős léptekkel odament az ágy fejéhez.

Gault a seriff két szemöldöke közé illesztette a fegyver csövét. Carrie nézte, tenyerét a fülére tapasztotta. Görcsbe rándult a gyomrom, a kezem ökölbe szorult. Gault meghúzta a ravaszt. A pisztoly hátraugrott, mintha megriadt volna saját tettétől. Döbbenten néztük a seriff végső rángásait.

Carrie lekászálódott róla.

A szentségit! – mondta Gault, végignézve magán. Lefröcskölt.

Carrie kikapta Gault mellényzsebéből a zsebkendőt, s felitatta a nyakát és a zakója kihajtóját.

Nem fog meglátszani. Jó, hogy feketében vagy.

Vegyél föl valamit – mondta Gault, mintha utálkozna a nő meztelenségétől. Kamaszos, egyenetlen volt a hangja, és halkan beszélt.

Odament az ágy lábához, és fölvette a fekete ruhadarabot.

Mi legyen az órájával? Carrie Grethen lenézett az ágyra. Ez egy Rolex. Valódi és arany. A karkötője is valódi.

Gault rácsattant. Öltözz már!

Nem akarom összekenni magam – mondta Carrie Grethen.

A padlóra dobta a véres zsebkendőt, oda, ahol később a nyomozók megtalálták.

Akkor hozd a zsákot – rendelkezett Gault.

Valamit csinált a ruhával, aztán a fésülködőasztalra tette, de a kamera látószöge miatt nem láttuk rendesen. A nő egy hullazsákkal és egy műanyag zacskóval jött vissza.

Gondosan és előre megtervezettnek látszóan munkálkodtak. Először pizsamát adtak Brownra egyikünk sem értette, miért. Mikor Gault a fejére húzta a szemeteszsákot és bekötötte a szekrényben talált edzőcipőből származó cipőfűzővel, vér ömlött a pizsamafelsőre.

Az ágyról a padlóra terített fekete zsákba fektették a halottat, Gault fogta a hóna alatt, Carrie Grethen a bokáját. Eligazgatták a zsákot, és behúzták a cipzárt. Láttuk, hogy kicipelik, és hallottuk, hogy lemennek a lépcsőn. Néhány perccel később egy pillanatra visszajött a nő, fölvette a ruhát, és kiment.

Tucker szólalt meg feszült hangon. – Annyi biztos, hogy ennél jobb bizonyíték nem kell. A kesztyűk az intézetből származnak?

– Minden valószínűség szerint az ellopott furgonból – feleltem. – Mindegyikben tartunk egy dobozzal.

– Még nincs egészen vége – szólalt meg Marino.

Elkezdte előrepörgetni a felvételt. Csak az üres hálószobát lehetett látni, majd váratlanul feltűnt valaki. Marino visszatekert: az illető villámgyorsan kihátrált.

– Nézzük, mi történt pontosan egy órával és tizenegy perccel később – mondta Marino, és megint normál sebességre váltott.

Carrie Grethen jött be, ugyanolyan öltözékben, mint Gault. Ha nem fehér a haja, talán össze is tévesztem vele.

– Mi ez? – kérdezte elképedten Tucker. – Fölvette az öltönyét?

– Ez nem Gault öltönye – mondtam – , csak hasonlít hozzá. Gault nem ezt viselte.

– Ezt meg honnan tudja? – kérdezte Tucker.

– Ott a zsebkendő a mellényzsebében. Az előbb kivette Gault zsebkendőjét, azzal itatta fel a vért.

És ha visszapörgetjük, látjuk, hogy Gault zsebein nincs hajtóka, a nőén viszont van.

– Tényleg – mondta Marino. – Stimmel.

Carrie Grethen körülnézett a szobában, a padlón, az ágyon, mint aki keres valamit. Idegesnek és dühösnek látszott, biztosra vettem, hogy a kokainrepülés leszálló ágába került. Nézelődött még egy percig, aztán kiment.

– Jó volna tudni, hogy ez mi volt – mondta Tucker.

– Van még – mondta Marino, és megint előretekert.

Újra a nő jött. Homlokát ráncolva megint keresgélni kezdett. Visszahajtotta az ágytakarót, benézett a véres párna alá, majd négykézlábra ereszkedett, és az ágy alá is bekukkantott. Szitkozódott, ide-oda villant a szeme.

Igyekezz! – hallatszott valahonnan kintről Gault hangja.

Carrie Grethen megnézte magát a fésülködőasztal tükrében, és lesimította a haját. Egy pillanatig egyenesen a kamerába nézett meglepett, mennyire kiéltté fonnyadt az arca. Egy időben szépnek találtam tiszta bőrét, tökéletes vonásait és hosszú, barna haját. Begombolta a zakóját, és kiment.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Tucker Marinóra nézve.

– Nem tudom. Vagy tízszer megnéztem, de még mindig nem tudom.

– Elvesztett valamit – szólalt meg Wesley – , ez nyilvánvaló.

– Az is lehet, hogy csak még egyszer körülnézett, hogy nem kerülte-e el valami a figyelmüket – vélekedett Marino.

– Például egy videokamera – jegyezte meg szárazon Tucker.

– Ez a nő nem ezért jött vissza – mondta Wesley.

– Gault zsebkendőjét otthagyta a padlón.

– Viszont mindkettejükön kesztyű volt – állapította meg Marino. – És nagyon körültekintőnek látszottak.

– Tűnt el pénz a házból? – kérdezte Wesley.

– Nem tudjuk, mennyi – felelte Marino – , de a tárcáját üresre takarították. Valószínűleg hiányzik fegyver, narkó, pénz.

– Álljon meg a menet – szóltam közbe. – A boríték.

– Miféle boríték? – kérdezte Tucker.

– Nem tették a zsebébe. Azt láttuk, hogy felöltöztetik és becipzárazzák a zsákba, de a borítékot, azt nem. Tekerjünk vissza arra a részre, hogy jól láttam-e.

Marino visszatekercselt, s ismét lejátszottuk azt a jelenetsort, amikor Carrie Grethen és Temple Brooks Gault kicipeli a szobából a halottat. Mikor a zsák cipzárját behúzták, a boríték egészen biztosan nem volt ott Brown pizsamája mellzsebében, ahol később megtaláltam. Visszagondoltam a többi levélre és mindazokra a problémákra, amelyeket a CAIN Lucynak okozott. A boríték címzése nekem szólt, és bélyeg is volt rajta, mintha írója eredetileg fel akarta volna adni.

– Lehet, hogy ez az, amit Carrie nem talál mondtam. – Lehet, hogy ő

küldözgeti nekem ezeket a leveleket. Valószínűleg ezt a mostanit is fel akarta adni, ezért van megcímezve és felbélyegezve. De aztán Gault anélkül, hogy szólt volna neki, beletette Brown pizsamazsebébe.

Wesley megkérdezte: – És ezt miért csinálta?

– Talán mert tudta, hogyan fog hatni rám – feleltem. – Hogy ha kibontom a boncteremben, rögtön tudni fogom, hogy köze van Brown meggyilkolásához.

– Ezek szerint azt állítja, hogy nem Gault a CAIN, hanem Carrie Grethen – mondta Marino.

Ez már Lucy pályája volt. – Egyikük sem az. Ezek diverzánsok.

Hallgattunk egy sort.

– Az nyilvánvaló – mondtam – , hogy Carrie Grethen továbbra is segít Gaultnak a CAIN-nel kapcsolatos dolgokban. Egy követ fújnak. De véleményem szerint Gault elvette a levelet, és nem szólt a nőnek. Szerintem a nő ezt kereste.

– És miért Brown hálószobájában? – tudakolta Tucker. – Van arra valami magyarázat, hogyan hagyhatta volna ott?

– Persze – válaszoltam. – Abban a szobában vetkőzött le. Lehet, hogy annak a ruhának a zsebében volt. Játssza vissza azt a részt, Marino, mikor Gault felveszi az ágyról.

Újból végignéztük a jelenetsort, s jóllehet konkrétan nem láttuk, hogy Gault valamelyik zsebből kivett volna egy borítékot, de annyit igen, hogy határozottan babrált vele valamit. Minden bizonnyal akkor emelte ki, és később, már a furgon rakterében vagy az intézetben, csúsztatta Brown zsebébe.

– Szóval maga komolyan úgy gondolja, hogy ez a spiné küldözgeti magának ezeket a leveleket? – kérdezte kétkedően Marino.

– Szerintem valószínű.

– De miért? – értetlenkedett Tucker. – Miért művelne ilyesmit magával ez a nő, Scarpetta doktornő? Ismeri?

– Csak futólag – feleltem – , viszont az utolsó találkozásunk alkalmával nagyon szembekerültünk egymással. És úgy érzem, hogy a levelezgetés nem Gault műfaja. Sose is volt az.

– Az a nő szeretne halva látni – mondta higgadtan Wesley. – És Lucyt is.

– Miért? – kérdezte Janet.

– Mert pszichopata. Olyanok Gaulttal, mint az ikrek. Érdekes, hogy most már egyformán is öltözködnek. Nagyon hasonlítanak egymásra.

– Nem értem, miért csinálta ezt a levéllel Gault mondta Tucker. – Miért nem kérte el egyszerűen a nőtől, miért vette el szó nélkül?

– Maga most azt kérdezi, hogy miként működik Gault agya – mondta Wesley.

– Jól értelmezi.

– Nem tudom, miért vette el.

– De biztosan van valamilyen jelentősége.

– Van is – mondta Wesley.

– Mi? – kérdezte Tucker.

– Azt jelenti, hogy a nő úgy érzi, közel került Gaulthoz. Azt hiszi, bízhat benne, de téved. Azt jelenti, hogy Gault végül meggyilkolja, ha alkalma nyílik rá – mondta Wesley. Marino közben villanyt gyújtott.

Mindenki hunyorgott. Lucyra néztem, aki egy szót sem szólt, és csak egy apró jelből érzékeltem a szenvedését. Föltette a szemüvegét, pedig csak a számítógép előtt volt szüksége rá.

– Összeszokott párosnak látszanak – mondta Marino.

– És ki a főnök? – kérdezte Janet.

– Gault – felelte Marino. – Ezért van őnála a pisztoly, és ezért a nő az, aki furulyázik.

Tucker hátralökte a székét. – Valahonnan ismerték Brownt. Ezek nem csak úgy beállítottak hozzá.

– Lehet, hogy felismerte Gaultot? – kérdezte Lucy.

– Nem biztos – vélekedett Wesley.

– Arra gondolok, hogy valamiféle kapcsolatban állhattak vele… vagy legalábbis a nő. Hogy drogot szerezzenek tőle.

– Brown száma nem szerepel a telefonkönyvben, de nem titkos – mondtam.

– A rögzítőjén nem volt semmilyen lényeges üzenet – tette hozzá Marino.

– Engem akkor is érdekel ez a kapcsolat – mondta Tucker. – Hogyan ismerkedtek meg ezek?

– Szerintem a narkó révén – mondta Wesley. – Az is elképzelhető, hogy Gault Scarpetta doktornő miatt kezdett érdeklődni a seriff iránt. Brown szenteste lelőtt valakit, a sajtó éjjel-nappal ezzel foglalkozott. Nem volt titok,

hogy Scarpetta doktornő is jelen volt, és hogy tanúként ki fogják hallgatni.

Sőt ott ülhetett volna az esküdtszékben is, mivel sajátos módon éppen Brown szólította föl erre a szolgálatra.

Eszembe jutott, mit mondott Anna Zenner az ajándékokról, amiket Gault hord nekem.

– Gault pedig mindent tudhatott erről – mondta Tucker.

– Lehetséges – bólintott Wesley. – Ha egyszer megtaláljuk a lakását, talán az is kiderül, hogy járatja valamelyik richmondi újságot.

Tucker gondolkodott egy darabig, aztán rám nézett. – Akkor ki gyilkolta meg New Yorkban azt a rendőrt? Ez a fehér hajú nő?

– Nem – feleltem. – Ö nem tudta volna úgy megrúgni. Hacsak nem fekete öves karatés.

– Összedolgoztak volna aznap éjjel az alagútban?

– kérdezte Tucker.

– Én nem tudom, hogy a nő hol járt – mondtam.

– Maga mindenesetre ott volt.

– Igen. Én egyvalakit láttam.

– Fehér vagy vörös hajút?

Próbáltam felidézni magamban a boltív alatt felvillanó figurát. Egy hosszú, fekete kabátra és egy sápadt arcra emlékeztem. A hajára nem.

– Sejtésem szerint Gault járhatott odalent aznap éjjel – mondtam – , de nem tudom bizonyítani. Arra viszont semmi sem utal, hogy Jane meggyilkolásakor tettestársa lett volna.

– Ki az a Jane? – kérdezte Tucker.

Marino válaszolt. – így neveztük el azt a nőt, akit a Central Parkban ölt meg.

– Ez arra mutat, hogy csak azután vette be a gyilkosságokba Carrie Grethent, miután New Yorkot követőleg, visszajött Virginiába. – Tucker próbálta összerakosgatni a történetet.

– Ezt konkrétan nem tudjuk – mondta Wesley.

Ez a mi mesterségünk sose lesz egzakt tudomány, Paul. Főleg ha kábítószertől elpudvásodott agyú gyilkosokról van szó. Minél inkább leépülnek, annál kiszámíthatatlanabb a viselkedésük.

A rendőrfőnök előrehajolt, keményen Wesleyre nézett. – Legyen szíves, mondja el nekem, hogy maga mit hámoz ki ebből az egészből.

– Hogy korábban is kapcsolatban álltak egymással. Érzésem szerint

egy észak-virginiai kémbolton keresztül ismerkedtek meg – mondta Wesley. – így került az ügybe a CAIN. És most úgy veszem észre, hogy a kapcsolatuk új szintre emelkedett.

– Ja igen – mondta Marino. – Bonnié megtalálta Clyde-ot.

Hazaautóztunk az utcákon alig volt forgalom. Tökéletesen nyugodt volt az este, a hó gyapotként lepett be mindent, elnyelte a hangokat. A fehér háttér előtt feketén rajzolódtak ki a kopár fák, a ködfátyol mögött kivehetetlen arcként lebegett a hold.

Szerettem volna sétálni egyet, de Wesley nem engedett.

– Késő van, és nagyon nehéz napod volt – mondta. A BMW-jében ültünk. A házam előtt állította le a kocsit, Marinóé mögött. – Semmi szükség rá, hogy összevissza mászkálj itt.

– Hát akkor mászkálj velem. – Kimerültnek és kiszolgáltatottnak éreztem magam, és nem akartam, hogy elmenjen.

– Egyikünknek sem kell most errefelé mászkálnia – mondta Wesley, miközben Marino, Janet és Lucy eltűnt a házban. – Inkább menj be te is, és aludj egy kicsit.

– És te?

– Van egy szobám.

– Hol? – Úgy kérdeztem, mintha jogom lett volna tudni.

– A Linden Row-n. A belvárosban. Bújj ágyba, Kay. Nagyon kérlek. – Wesley elhallgatott, üres tekintettel nézett ki a szélvédőn. – Bárcsak többet tudnék tenni. De nem tudok.

– Tudom, hogy nem tudsz, és nem is kérem tőled. Nyilván te sem tudsz többet tenni az én vigasztalásomért, mint én tudnék fordított esetben. Mikor szükséged volna valakire. Ilyenkor gyűlöllek szeretni. Annyira gyűlöllek szeretni, mikor szükségem van rád. Mint most is. – Vívódtam. – A fene egye meg!

Átkarolt, letörölte a könnyeimet. Végigsimított a hajamon, s úgy tartotta a kezemet, mint aki teljes szívéből szeret. – Ha komolyan gondolod, magammal vihetlek ma éjszakára abba a belvárosi szobába.

Tudta, hogy ezt nem akarom, mert ez lehetetlen volt. – Ne – mondtam mély sóhajtással. – Ne, Benton.

Kiszálltam a kocsijából, lehajoltam egy marék hóért, ledörzsöltem vele az arcomat, csak aztán kerültem előre, a bejárat felé. Nem akartam, hogy észrevegye valaki, hogy ott zokogtam a sötétben Benton Wesley mellett.

Nem ment el, míg Marino, Lucy és Janet segítségével el nem barikádoztam magam a házban. Tucker elrendelte, hogy éjjel-nappal őrizzenek, és a megszervezését Marinóra osztotta ki. Marino nem bízta az őrizetünket egyenruhásokra, akik valahol a közelben egy járőrkocsiban vagy egy furgonban gubbasztanak, inkább egybeterelt minket, mint egy szakasz zöldsapkást vagy gerillacsapatot.

– Na hát akkor – mondta, mikor beléptünk a konyhába. – Azt tudom, hogy Lucy tud lőni. Magának is melegen ajánlom, Janet, ha valamikor a belátható jövőben el akarja végezni az Akadémiát.

– Már az Akadémia előtt is tudtam – felelte Janet a maga csöndes, kizökkenthetetlen módján.

– Doktornő?

Éppen szemlét tartottam a hűtőben.

– Csinálhatok tésztát egy kis olívaolajjal, parmezánnal és fokhagymával. Sajt is van, ha valaki szendvicset kér. Vagy ha kibírják, míg kiolvasztom, van ravioli col pesto de ricotta vagy tortellini verdi. Azt hiszem, s ha mindkettőt megmelegítem, elég négyünknek.

Senki sem érdeklődött.

Rettenetesen szerettem volna valamilyen normális dolgot csinálni.

– Ne haragudjanak – mondtam leverten. – Az utóbbi időben nem vásároltam.

– Most csak a maga biztonsága a fontos, doktornő – mondta Marino.

– Bagel is van még.

– Jó. Éhes valaki? – kérdezte Marino.

Senki. Becsuktam a hűtőt. A fegyverszekrény a garázsban volt.

– Jöjjön – mondtam Marinónak.

Kijött velem, én meg kinyitottam neki.

– Elárulná, hogy most mihez kezd? – kérdeztem.

– Fölfegyverzem a társaságot. – Marino egymás után vette elő a fegyvereket, aztán szemlét tartott a lőszerkészlet fölött. – Megáll az agy. Külön részleget nyithatna a Green Topban.

A Green Top egy környékbeli fegyverüzlet volt, amely nem a bűnözőkre épített, hanem a sportot és az otthonuk biztonságát kedvelő, becsületes állampolgárokra. Marino figyelmét fel is hívtam erre, de azt nem tagadhattam, hogy a szokásosnál jóval több fegyvert és lőszert tartok otthon.

– Nem is tudtam, hogy ennyire föl van szerelve mondta Marino félig behajolva a nagy, súlyos páncélszekrénybe. – Mikor szerezte be mindezt?

Velem ugyan nem.

– Hébe-hóba önállóan is vásárolok – mondtam élesen. – Hiszi vagy sem, de képes vagyok teljesen egyedül is zöldséget, ruhát vagy fegyvert venni. Nagyon fáradt vagyok, Marino. Fejezzük már be.

– A puskákat hol tartja?

– Milyet akar?

– Mije van?

– Remingtonok. Egy Marine Magnum meg egy 870-es Express Security.

– Megteszi.

– Keressek magának egy kis plasztikot is? – kérdeztem. – Esetleg egy gránátvetőt is elő tudok ásni.

Egy kilenc milliméteres Glockot vett a kezébe.

Szóval katonai felszerelésekkel is foglalkozik.

– Lőtereken használom, minősítő lövészeteknél mondtam. – Számos tanúsítványom van róla. Nekem ez az agyamra megy. Most majd a fésülködőasztalom fiókjában fog turkálni?

Marino hátra, a derekához, a nadrágja korcába dugta a Glockot. – Nézzük csak… Ezt a rozsdamentes Smith Wessont meg ezt a Coltot is elcsaklizom. Janet szereti a Coltokat.

Dühödten pörgetve a kódtárcsákat, bezártam a páncélszekrényt. Bent a házban rögtön fölmentem, mert nem akartam végignézni, hogyan osztogatja a fegyvereket és a lőszert. Nem tudtam megemészteni a gondolatot, hogy Lucy odalent puskával a kezében őrködik, és közben törtem a fejem, mivel lehetne elbizonytalanítani vagy megijeszteni Gaultot.

Töprengésemben eljutottam addig a pontig, hogy már zombiként tűnt föl előttem Gault, akit semmiféle általunk ismert fegyver nem tud feltartóztatni.

Eloltottam a villanyt a hálószobában, és odaálltam az ablakhoz. Ahogy révedeztem kifelé a hótól világos éjszakába, lélegzetem elhomályosította az üveget. Eszembe jutott, milyen volt, mikor hosszabb távollétek után hazaérkeztem valahonnét Richmondba, és egy ilyen fehér és csöndes világra ébredtem. Richmondban gyakran megbénul a közlekedés, és olyankor nem tudok munkába menni.

Filmszerűen jelent meg előttem a képsor: a környéken sétálgatok,

időnként magasra rúgom a havat, és hógolyókkal hajigálom a fákat. És elnézem az utcán szánkójukat húzkodó gyerekeket.

Letöröltem az üvegről a párát. Olyan szomorú voltam, hogy képtelen lettem volna beszélni az érzéseimről. Végig az utcán, minden ház minden ablakában ünnepi gyertyák ragyogtak – csak az enyémben nem. Fényes, de néptelen volt az úttest, a járda. Sehol egy autó. Tudtam, hogy Marino fél éjszaka fent lesz női rohamosztagosaival. Csalódni fognak: Gault nem jön ide. Már kezdett kialakulni bennem valamiféle vele kapcsolatos ösztön. Annának feltehetőleg igaza volt abban, amit mondott róla.

Olvastam az ágyban, míg el nem aludtam, aztán hajnali ötkor fölkeltem. Halkan lementem, s közben arra gondoltam, az én formám lenne, ha úgy halnék meg, hogy valaki a saját házamban, a saját puskámmal lő le. Az egyik vendégszoba ajtaja azonban csukva volt, Marino pedig a kanapén horkolt.

Kiosontam a garázsba, beültem a Mercedesbe, és kitolattam. Remekül gurult a puha, száraz havon.

Szinte madárnak éreztem magam, repültem.

Végighúztam a Cary Streeten, élveztem az autózást, mikor egyszer csak megfarolt a kocsi. Senki sem járt odakint. Visszakapcsoltam, és a szél által összehordott alacsony torlaszokon keresztülgázolva, behajtottam az International Safeway parkolójába. Ez az élelmiszerbolt éjjel-nappal nyitva tartott. Vettem friss narancslevet, krémsajtot, szalonnát és tojást. Kalapban voltam, rám se hederített senki.

Mire visszamentem a kocsimhoz, úgy éreztem, hetek óta nem voltam ilyen boldog. Útban hazafelé együtt énekeltem a rádióval, és ahol nyugodtan lehetett, meg-megszánkáztattam a kocsit. Beálltam a garázsba. Marino már ott állt, kezében fekete Benelli puskájával.

– Maga meg hogy a francba képzeli ezt?! – kiáltott rám.

– Bevásároltam. – Elszállt az eufóriám.

– Magasságos Jézus a mennyekben! El se hiszem, hogy ezt maga csinálta!

– Mégis mit gondol, mi ez itt? – Kijöttem a sodromból. – Ki vagyok én? Elrabolt milliomoslány?

Nem kellene esetleg bezárni a gardróbszekrénybe?

– Menjen be a házba – mondta Marino nagyon fel volt dúlva.

Hidegen néztem rá. – Ez az én házam. Nem a maga háza. Nem Tucker

háza. Nem Benton háza.

Ez, hogy a magas ég akárhová tegye, az én házam!

És akkor megyek be, amikor akarok.

– Helyes. És ugyanúgy meghalhat benne, mint akárhol máshol.

Bementem vele a konyhába, kirángattam a vásárolt holmikat a szatyorból, és a pultra csaptam őket. Tojásokat törtem egy tálba, a héjat a szemetesedénybe dobtam. Meggyújtottam a gázt, és úgy vertem föl a fokhagymával és sajttal dúsított tojásokat, mintha haragudnék rájuk. Kávét főztem, és káromkodtam, mert elfelejtettem diétás krémport venni. A papírtörülközőből tépkedtem le négyzetes darabokat, mert nem volt szalvétám sem.

– Megteríthet a nappaliban és begyújthat a kandallóba – mondtam Marinónak, miközben friss borsot daráltam a habosra vert tojásra.

– Este óta be van gyújtva.

– Lucyék felébredtek már? – Kezdtem valamivel jobban érezni magam.

– Dunsztom sincs.

Olívaolajat öntöttem egy serpenyőbe. – Akkor kopogjon be mindkettejük ajtaján.

– Egy szobában alszanak.

– Jaj, az ég szerelmére, Marino…! – Hátrafordultam és kimerülten néztem rá.

Fél nyolckor reggelihez ültünk, és elolvastuk az átnedvesedett újságot.

t- Mit csinálunk ma? – kérdezte rám nézve Lucy, mintha valami nyaraláson lennénk, esetleg az Alpok valamelyik kellemes üdülőhelyén.

Ugyanabban a gyakorlóöltözékben ült egy puffon a kandalló előtt. A nikkelezett Remington ott hevert a keze ügyében a padlón. Hét golyóra volt töltve.

– El kell ugranom néhány helyre, és telefonálnom is kell – mondtam.

Marino melegítőfelsőben és kék farmerben jelent meg. Gyanakodva méregetett, úgy hörpölgette a kávéját.

Összeakadt a tekintetünk. – Bemegyek a belvárosba.

Nem válaszolt. – Benton már kirepült.

Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Oda akartam szólni neki, de már kijelentkezett.

– Marino az órájára pillantott. – Ez úgy két órája lehetett, hat körül.

– Amikor azt mondtam, hogy a belvárosba, az intézetre gondoltam.

– Megmondjam én magának, doktornő, hogy hova kéne mennie? – kérdezte Marino. – Quanticóba, és ott szépen meghúzódni egy ideig a biztonsági szinten. Legalább a hétvégére.

– Egyetértek – mondtam. – De előbb el kell még intéznem itt néhány dolgot.

– Akkor vigye magával Lucyt és Janetet.

Lucy az üvegajtón nézegetett kifelé, Janet még mindig az újságot olvasta.

– Nem – mondtam. – Maradjanak csak itt, míg el nem indulunk Quanticóba.

– Ez rossz ötlet.

– Nézze, Marino. Ha nem vagyok letartóztatva valamiért, amiről nincs tudomásom, az esetben fél órán belül elhagyom a házat, és bemegyek az intézetbe. Méghozzá egyedül.

Janet leengedte az újságot, és odaszólt Marinónak. – Az ember elérkezik egy pontra, amikortól megint a maga életét akarja élni.

– Ez biztonsági ügy – torkolta le Marino.

Janet arckifejezése nem változott. – Nem az mondta. – Itt arról van szó, hogy maga úgy viselkedik, mint egy férfi.

Marino láthatólag nem értette.

– Kezd túlzottan atyáskodó lenni – folytatta higgadtan Janet. – Maga akar a főnök lenni, mindent a kezében akar tartani.

Marinón nem látszott harag Janet szókimondása miatt. – Van jobb ötlete?

– Scarpetta doktornő tud vigyázni magára mondta Janet. – Éjszakára viszont nem hagyhatjuk magára ebben a házban.

– Nem fog idejönni – mondtam.

Janet felállt, nyújtózkodott. – Gault valószínűleg nem, de Carrie igen.

Lucy visszafordult az üvegajtótól. Odakint vakítóan fehérlett a reggel, az ereszről csöpögött a víz.

– Miért ne mehetnék én be veled az intézetbe? – tudakolta unokahúgom.

– Nem tudnál ott mit csinálni – feleltem. – Unnád magad.

– A számítógépen dolgozhatnék.

Magammal vittem őt is, Janetet is, otthagytam őket az irodában Fieldinggel, a helyettesemmel.

Délelőtt tizenegyre értem a Slipre. Latyakosak voltak az utak, az üzletek későn nyitottak. Hosszú dzsekiben és vízálló csizmában vártam a járdán, hogy átmehessek a Franklin Street másik oldalára.

Útkarbantartók jöttek, sót szórtak. Péntek volt, gyér, szilveszter előtti forgalom. A James Galéria egy régi dohányraktárból átalakított áruház legfelső emeletén működött egy Laura Ashley és egy hanglemezbolt között. Az egyik oldalbejáraton léptem be az épületbe, végigmentem egy homályos folyosón, és beszálltam a liftbe, amely olyan szűk volt, hogy háromnál több magamforma ember nem fért bele. Megnyomtam a második emelet gombját. A liftből odafent egy hasonlóképp homályos folyosóra léptem ki. Ennek a végén nyílt a galéria üvegajtaja neve kalligrafikus, fekete betűkkel állt rajta.

James nem sokkal azután nyitotta meg ezt az üzletet, hogy New Yorkból Richmondba költözött.

Egyszer vásároltam itt egy rézkarcot meg egy madárszobrot, és az ebédlőm elegáns poharai is innen származtak. Körülbelül egy éve megszakítottam a kapcsolatot a bolttal, miután egy helyi alkotó egy nekem ajánlott, szitanyomatos, selyem munkaköpennyel jelentkezett. A minta vért és csontokat ábrázolt, karikatúrákat és bűntények színhelyeit, és mikor megkértem Jamest, hogy ne menedzselje ezeket, még többet rendelt belőlük.

Az egyik pult mögött pillantottam meg, egy tálcán rendezgetett valamilyen tárgyakat onnan, ahol álltam, karkötőknek látszottak. Felnézett, mikor megnyomtam a csengőt. Fejét rázva artikulálta némán: zárva. Levettem a kalapomat és a napszemüvegemet, és megkopogtattam az üveget. Kifejezéstelenül nézett rám, míg meg nem mutattam neki az igazolványomat és a jelvényemet.

Először meglepődött, aztán zavarba jött, hogy én vagyok az. Jamesnek szólíttatta magát, mert a keresztneve Elmer volt. Odajött az ajtóhoz. Még egyszer megnézett magának. Csengettyű csilingelt, mikor beengedett.

– Mi újság a nagyvilágban? – kérdezte.

– Beszélnem kell magával – mondtam, és lehúztam a kabátom cipzárát.

– Kifogytam a köpenyekből.

– Ezt örömmel hallom.

– Én is – mondta James a maga kicsinyes módján.

– Mindet eladtam karácsony előtt. Az egész boltban az a csacska

köpeny ment a legjobban. Arra gondoltunk, hogy kellene valamilyen szitanyomatos sebészöltözék is, olyan, amilyeneket maguk boncoláskor vesznek föl.

Maga nem velem szemben tiszteletlen – mondtam –, hanem a halottakkal szemben. Maga engem nem tud megsérteni, de egyszer maga is meghal.

Talán nem ártana, ha elgondolkodna ezen.

– Magának az a baja, hogy nincs humorérzéke.

– Nem azért jöttem, hogy erről társalogjak mondtam nyugodtan.

Magas, fontoskodó ember volt, rövidre nyírt őszes hajjal és bajusszal. Miniatűrökre, bútorokra, bronzszobrokra, szokatlan ékszerekre és kaleidoszkópokra specializálódott. Természetesen az ő nyakában is lógott egy szertelen, bizarr függő. Semmi sem volt nála olcsó. Vevőit úgy kezelte, mintha megtiszteltetés volna számukra, hogy a pénzüket ebben a galériában költhetik.

– Mit keres itt? – kérdezte. – Hallottam, mi történt itt a szomszédban, a maga birodalmában.

– E felől semmi kétségem – mondtam. – Elképzelni se tudom, hogy létezik még olyan ember, aki ne hallott volna róla.

– Igaz, hogy az egyik szimatot belökték a…

Fagyos pillantást vetettem rá.

Visszament a pult mögé, és most már láttam, mivel foglalatoskodott jövetelemkor: apró árcédulákat kötözgetett kígyókat, hajfonatot, sőt bilincset formázó arany és ezüst karkötőkre.

– Egyediek, ugye? – James mosolygott.

– Szokatlanok.

– Ez a kedvencem. – Elém tartotta az egyiket, egy aranyrózsákból és aranykezekből kovácsolt karperecet.

– Néhány napja valaki az én kártyámmal fizetett itt – mondtam.

– Igen. A fia. – Visszatette a karperecet a tálcára.

– A kicsodám?

Felnézett. – A fia. Hogy is… ja, igen: azt hiszem, Kirknek hívják.

– Nekem nincs fiam – mondtam. – Nincs gyerekem. Az American Express kártyámat viszont jó néhány hónapja ellopták.

James a fejét csóválta. – Ejnye, hát hogy a csudában nem tiltatta le?

– Csak mostanában vettem észre, hogy eltűnt. És nem azért jöttem,

hogy ezt megvitassam magával.

Inkább legyen szíves, mondja el pontosan, hogyan játszódott le a dolog.

James kihúzott egy széket és leült. Nem kínált hellyel. – A karácsony előtti pénteken jött be. Úgy emlékszem, négy óra tájban.

– Férfi volt?

James utálkozó pillantást vetett rám. – Tudom, mi a különbség. Igen, férfi volt.

– Írja le, legyen szíves.

– Százhetvenöt magas, vékony, éles arcvonások.

Kissé beesett arc. De egészében véve nagyon jól nézett ki.

– A haja milyen volt?

– Baseballsapka volt a fején, úgyhogy abból nem sokat láttam, de az a benyomásom támadt, hogy valami tényleg rémes vörös. Olyan jajvörös. El nem tudom képzelni, ki festhette neki ilyenre, de az ilyet be kellene perelni foglalkozás körében elkövetett gondatlan károkozásért.

– És a szeme?

– Sötétített szemüvege volt. Olyan Armani-féle.

Jamest szórakoztatta a dolog. – Nagyon meglepett, hogy magának egy ilyen fia van. Ügy tippeltem, hogy a maga fia barna öltönyben és nyakkendősen közlekedik, mérnöknek tanul a…

– Ebben a beszélgetésben nincs semmi szívderítő, James – figyelmeztettem éles hangon.

Ahogy lassanként kicsírázott benne a felismerés, úgy derült fel az arca s kerekedett ki a szeme.

Uram, egek… Az az ember, akiről írnak? Aki a…

Uram, egek. Ő járt nálam?

Nem kommentáltam.

James már a fellegek közt járt. – Tudja, mit jelent ez? Tudja, mi lesz itt, ha híre megy, hogy ez a pali itt vásárolt?

Hallgattam.

– Óriásit dob az üzleten. Mindenünnen tódulni fognak. A galériám belekerül a városnéző utak programjába.

– Igen – mondtam. – Reklámozza csak, és az ország minden kificamodott lelkületű embere itt fog sorban állni. Végigtapogatnak mindent, a drága festményeket, a bronzokat, összetiporják a szőnyegeket, és vég nélküli kérdésekkel árasztják el magát.

De vásárolni nem fognak.

Most ő hallgatott.

– Mit mondott ez az ember, mikor bejött? – kérdeztem.

– Körülnézett. Azt mondta, ajándékot keres valakinek, és már csak percei vannak rá.

– Milyen volt a hangja?

– Halk. És olyan vékony vagy milyen. Kérdeztem, hogy kinek szánja, erre azt válaszolta, hogy az anyjának. Azt mondta, orvos az anyja. Akkor mutattam meg neki azt brosst, amit végül is megvett.

Merkúr kígyós botját formázza. Két egymásba fonódó fehér kígyó egy sárga, aranyszárnyas boton. A kígyóknak rubinszemük van. Kézi munka, és rendkívül mutatós.

– Ezt vette kétszázötven dollárért? – kérdeztem.

– Igen. – James az állát begörbített mutatóujjára támasztva méregetett. – Tényleg magának való.

Mintha direkt magának készült volna. Rendeljek még egyet az ötvöstől?

– Mi történt, miután megvette a tűt?

– Megkérdeztem, hogy kéri-e díszcsomagolásban, de nem kérte. Elővette a hitelkártyát, mondtam is neki, hogy lám csak, kicsi a világ, az anyja itt dolgozik a sarkon. Nem szólt semmit, én meg megkérdeztem, hogy az ünnepekre jött-e haza. Erre csak mosolygott.

– De nem szólalt meg.

– Meg se nyekkent. Harapófogóval se lehetett többet kihúzni belőle. Nem mondhatnám, hogy barátságos lett volna. De udvariasan viselkedett.

– Az öltözékére emlékszik?

– Hosszú, fekete bőrkabát, övvel összefogva, úgyhogy nem tudom, mi volt alatta. De valahogy olyan vasaltnak látszott.

– A cipője?

– Valami bakancsféle rémlik.

– Nem vett észre rajta valami feltűnőt?

James egy ideig elgondolkodva nézett el mellettem. – Most, hogy így felhozta… Mintha meg lettek volna égve az ujjai. Egy kicsit ijesztőnek is találtam.

– Tiszta volt? Ápolt? – kérdeztem, mivel minél mélyebbre süpped valaki a kábítószerbe, annál kevésbé foglalkozik a ruházatával és a személyes higiéniájával.

– Nekem tisztának tűnt. Nem kerültünk testközelbe.

– És mást nem vásárolt?

– Sajnos nem.

Elmer James az üvegpultra könyökölt, állát a tenyerébe támasztotta. Felsóhajtott. – Csak azt tudnám, hogyan talált meg.

Kerülgettem az úttest latyaktócsáit és a tócsákon keresztülhajtó kocsikat, de egyszer azért lefröcsköltek. Visszamentem az intézetbe. Janet a könyvtárban ült, egy boncolás videofelvételét nézte, Lucy a számítógépteremben dolgozott. Békén hagytam őket, és lementem a földszintre, hogy megnézzem a beosztottaimat.

Fielding az első asztalnál egy fiatal nőn dolgozott, akit holtan találtak a hóban a hálószobája ablaka alatt. Feltűnt, milyen rózsaszín a teste, és éreztem, hogy alkohol is van a vérében. A jobb karján egy jópofaságokkal és aláírásokkal telefirkált gipszkötés fehérlett.

– Mi újság? – kérdeztem.

– Nulla-huszonhármas a véralkoholja – felelte Fielding egy aortadarabot nézegetve. – Úgyhogy nem ettől. Úgy nézem, kihűléses lesz.

– Milyenek voltak a körülmények? – Önkéntelenül is Jane jutott eszembe.

– Állítólag elment valahová iddogálni a barátaival, és mikor este tizenegy tájban hazavitték, már sűrűn hullt a hó. Kitették, de nem várták meg, hogy bemenjen. A rendőrök szerint a hóba ejtette a kulcsát, és olyan részeg volt, hogy nem találta meg.

– Egy formalinos üvegbe pottyantotta az aortadarabot. – Ezért aztán a hálószobája ablakán akart bemászni, be akarta törni a begipszelt karjával.

Leemelte az agyat a mérleg serpenyőjéről. – Nem sikerült. Az ablak túlságosan magasan van, és fél karral amúgy sem bírt volna fölmászni. Végül is elájult.

– Kedves, jó barátok – mondtam, és arrébb léptem.

Anderson doktornő, aki új volt nálunk, egy kilencvenegy éves, combnyaktöréses nőt fényképezett. Az egyik közeli asztalon ott hevertek az eset dokumentumai, gyorsan átfutottam őket.

– Boncolják? – kérdeztem.

– Igen – felelte Anderson.

– Miért?

Abbahagyta, amit csinált, s rám nézett plexiálarca mögül. Láttam a

szemén, hogy megijedt. – A törés két hete történt, és az albermarle-i igazságügyi orvos szerint lehetséges, hogy a halál az akkori baleset következményeinek tulajdonítható.

– Milyen körülmények között halt meg?

– Mellhártyagyulladás és légzési elégtelenség lépett fel nála.

– Nem tudom, hogyan függhetnek ezek össze egy combnyaktöréssel – mondtam.

Anderson doktornő az acélasztal peremére tette gumikesztyűs kezét.

– Természetes halál, ami bármikor, bármelyikünket elvihet – mondtam. – Abbahagyhatja. Ehhez nincs szükség boncolásra.

– Scarpetta doktornő! – harsogta túl Fielding hangja a Stryker-fűrész sivítását. – Tud róla, hogy a transzplantációs bizottság csütörtökön ülésezik?

– A bíróságra kell mennem. – Anderson doktornőhöz fordultam. – Van csütörtökön tárgyalása?

– Van, még mindig. Állandóan küldözgetik az idézéseket, bár tanúskodtam már.

– Szóljon Rose-nak, hogy intézkedjen. Ha csütörtökön szabad, és nincs telt házunk, elmehet Fieldinggel a bizottság ülésére.

Megnéztem a műszeres kocsikat és benéztem a szekrényekbe, nem tűnt-e el még egy doboz kesztyű, de a jelek szerint Gault csak azt vitte el, amit a furgonban talált. Eltöprengtem: vajon mire bukkanhatott még a szobámban. Sötét gondolat tolult fel bennem.

Nem szóltam senkinek. Egyenesen fölmentem a szobámba, és kinyitottam a mikroszkóp alatti kisszekrényt. A hátsó részében rejtettem el egy nagyon finom bonckéskészletet, amit Lucytól kaptam karácsonyra. Németországban készült rozsdamentes acélból, sima, könnyű nyéllel. Drágák és hihetetlenül élesek voltak. Félretologattam a diakeretekkel, mikroszkópba való izzókkal, elemekkel és nyomtatópapírokkal teli kartondobozokat. A kések eltűntek.

Rose, a titkárnőm éppen telefonált a szomszéd szobában. Bementem, és megálltam az asztalánál.

– De hát már meghallgatták a tanúvallomását mondta éppen. – Ha pedig meghallgatták a tanúvallomását, nyilvánvalóan semmi szükség rá, hogy még egyszer beidézzék tanúskodni.

Rám nézett, aztán a mennyezetre, és elhúzta a száját. Évei számát

meghazudtolóan állandóan éber és lendületes volt. Lehetett eső, lehetett sár, mindig bejött.

– Igen… Igen. Na, így már eljutunk valahová.

Lefirkantott valamit. – Egészen biztos, hogy Anderson doktornő nagyon hálás lesz. Természetesen.

Viszontlátásra. – Letette, és rám nézett. – Nagyon sokat van távol.

– Ne kezdje maga is – mondtam.

– Jó lesz, ha figyel, mert könnyen előfordulhat, hogy egyszer valaki mást talál itt.

Fáradt voltam a viccelődéshez. – Nem hibáztatnám – mondtam.

Úgy nézett rám, mint egy okos anya, aki tudja, hogy a lánya ivott vagy lopva cigarettázott. – Mi történt, doktornő?

– Nem tudja, hová tűntek a bonckéseim?

Nem tudta, miről beszélek.

– Amiket Lucytól kaptam. Három kés egy kemény műanyag dobozban. Három különböző méret.

Felismerés villant az arcán. – Ja, igen! Emlékszem már. Ha jól tudom, a kisszekrénybe tette.

– Nincs ott.

– Puff neki. Remélem, nem a takarítók. Mikor látta utoljára?

– Valószínűleg akkor, amikor Lucytól megkaptam. Még karácsony előtt, mert Lucy nem akarta levinni magával Miamiba. Meg is mutattam magának, emlékszik? Aztán betettem a kisszekrénybe, mert nem akartam lent tartani.

Rose elkomorodott. – Tudom, mire gondol.

Huhh. – Megborzongott. – Rágondolni is rémes.

Odahúztam egy széket és leültem. – A gondolat, hogy ez az ember esetleg az én késeimmel…

– Ez nem a maga problémája – vágott a szavamba Rose. – Maga nem tudja befolyásolni annak az embernek a cselekedeteit.

A semmibe rögzült a tekintetem.

– Féltem Jennifert – mondta Rose.

Jennifer az egyik tisztviselőnk volt, főként fényképek szortírozásával, telefonok felvételével és az esetek gépre vitelével foglalkozott.

– Egészen odavan.

– A történtektől? – kérdeztem.

Rose bólintott. – Egész nap a mellékesben ül és zokog. Rémes, ami történt, és persze mindenféléket beszélnek. De őt jobban izgatja, mint a többieket. Próbáltam beszélni a fejével. Félek, hogy kilép. – A WordPerfect ikonra klikkéit az egérkurzorral. – Kinyomtatom a boncolási jegyzőkönyveket, hogy átnézhesse – mondta.

– Már mindkettőt legépelte?

– Korán jöttem ma. Terepjáróval járok.

– Beszélek Jenniferrel – mondtam.

Elindultam a folyosón, és benéztem a számítógépterembe. Lucy megbabonázottan ült a monitor előtt, inkább nem zavartam. Elöl Tamara épp fölvette az egyik telefont, de a másik kettő is csöngött, s egy pislogó lámpa jelezte, hogy még valaki szeretne elérni minket. Cleta fénymásolatokat készített, Jo pedig egy munkaállomáson halotti bizonyítványokat állított ki.

Elsétáltam a folyosó végébe, s belöktem a női mosdó ajtaját. Jennifer az egyik mosdótálnál állt, hideg vízzel mosta az arcát.

– Jaj! – sikoltott fel, mikor meglátott a tükörben.

– Scarpetta doktornő! Jó napot kívánok – mondta idegesen és zavarodottan.

Bájos fiatal nő volt, az a típus, aki örökös harcban áll a kalóriákkal és a ruháival. Kissé dülledt szeme volt, kiugró fogai és szénaboglya haja. Mindig sok kozmetikumot kent magára, még ilyen alkalmakkor is, mikor igazán nem számított a megjelenése.

– Üljön le, legyen szíves – mondtam barátságosan egy vörös műanyag székre mutatva, amely az öltözőszekrények előtt állt.

– Ne haragudjon – mondta. – Tudom, hogy ostobán viselkedem.

– Felzaklatta magát – mondtam.

Beharapta alsó ajkát, hogy ne remegjen, s szemét elfutotta a könny.

– Hogyan segíthetnék magának? – kérdeztem.

Csak rázta a fejét, aztán felfakadt belőle a zokogás.

– Nem bírom abbahagyni – mondta. – Nem bírom abbahagyni a sírást. És elég, ha valaki arrébb tol egy széket, máris összerezzenek. – Egy papírtörülközővel megtörölte a szemét remegett a keze.

– Úgy érzem, megtébolyodom.

– Mikor kezdődött?

Kifújta az orrát. – Tegnap. Miután a seriffet meg azt a nyomozót

megtalálták. Hallottam a lentiről…állítólag még a cipője is lángolt.

– Emlékszik azokra a posztttraumatikus stresszhatásokról szóló brosúrákra, amiket körbeadtam, Jennifer?

– Igen, doktornő.

– Egy ilyen helyen ez bárkivel előfordulhat. Bármelyikünkkel. Akár velem is.

– Magával? – Leesett az álla.

– Persze. Sőt velem még inkább, mint mással.

– Én azt hittem, hogy maga már megszokta.

– Isten ments, hogy bármelyikünk is megszokja.

– Úgy értem, hogy… – Suttogóra fogta, mintha a nemi életről beszélgetnénk. – Szóval hogy maga is van így, ahogy most én?

– Persze hogy vagyok – feleltem. – Időnként nagyon kiborulok.

Megint elfutotta szemét a könny, és mélyen felsóhajtott. – Ettől máris sokkal jobban érzem magam. Tudja, kislánykoromban a papám állandóan csak szapult, hogy milyen ostoba és kövér vagyok.

El nem tudtam volna képzelni, hogy egy ilyen valaki is érezhet úgy, ahogy én.

– Márpedig ilyesmiket senkinek sem volna szabad mondania magának – mondtam. – Maga egy kedves teremtés, Jennifer, és nagy szerencsénk, hogy épp nálunk dolgozik.

– Köszönöm – mondta halkan, lesütött szemmel.

Felálltam. – Azt hiszem, az volna a legjobb, ha most szépen hazamenne, és csinálna magának egy szép, hosszú hétvégét. Mi a véleménye?

Jennifer továbbra is a padlót nézte. – Azt hiszem, láttam – mondta, s megint beharapta az alsó ajkát.

– Kit látott?

– Azt az embert. – Egy pillanatra a szemembe nézett. – Mikor megláttam a tévében a képeket, el se akartam hinni. Egyre csak az jár a fejemben, hogy bárcsak szóltam volna valakinek.

– És hol látta, ha tényleg látta?

– A Rumorsnál.

– Azon a táncos helyen? – kérdeztem.

Bólintott.

– Mikor? – kérdeztem.

– Kedden.

Figyeltem az arcát. – Most kedden? A karácsony utáni napon?

Gault aznap este New Yorkban volt. Láttam a metróalagútban – vagy legalábbis látni véltem.

– Igen, doktornő – válaszolta Jennifer. – Úgy tíz óra körül lehetett. Tommyval táncoltam.

Nem tudtam, ki az a Tommy.

– Láttam, hogy úgy elhúzódik az emberektől. Muszáj volt észrevenni a fehér haja miatt. Az ő korában ritkaság, hogy valaki teljesen ősz legyen. Egy olyan tényleg klassz fekete öltöny volt rajta, meg fekete pólótrikó. Erre emlékszem. Az volt az érzésem, hogy nem idevalósi, hanem hogy valamilyen nagyvárosból jött, például Los Angelesből.

– Táncolt valakivel?

– Igen, doktornő. Láttam egy-két lánnyal. Meghívta őket valamilyen innivalóra. Aztán egyszer csak eltűnt.

– Egyedül távozott?

– Rémlik, mintha az egyik lány vele ment volna.

– Tudja, hogy ki volt az? – kérdeztem rettegve.

Csak reménykedtem, hogy él még az a lány.

– Nem ismerem – felelte Jennifer. – Csak arra emlékszem, hogy táncolt vele. Háromszor is. És aztán kéz a kézben jöttek le a parkettről.

– írja le nekem azt a lányt.

– Fekete lány volt, volt rajta egy cuki kis piros ruha. Olyan mélyen kivágott és elég rövid. Élénkvörösre volt rúzsozva a szája, a haja meg vékony kis copfocskákba volt fonva, és mindenféle bigyók csillogtak benne. – Jennifer elhallgatott.

– Biztos, hogy együtt mentek el? – kérdeztem.

– Tudtommal igen. Utána már egyiküket se láttam aznap este, pedig kettőig maradtunk Tommyval.

– Szeretném, ha felhívná Marino kapitányt – néztem a szemébe – , és elmondaná neki mindazt, amit most nekem.

Jennifer felpattant, látszott rajta, hogy átérzi szerepe fontosságát. – Máris hívom – mondta.

Alighogy visszamentem a szobámba, bejött Rose.

– Telefonálnia kell Gruber doktornak – jelentette.

Beütöttem a Hadbiztossági Múzeum számát, de nem volt bent. Két óra

múlva visszahívott.

– Nagy a hó Petersburgban? – kérdeztem.

– A, inkább csak latyakos.

– Mi újság?

– Van valamim a maga számára – mondta Gruber – , de rossz érzéseim vannak miatta.

Vártam, és mivel nem folytatta, megkérdeztem: – És közelebbről milyen rossz érzései?

– Lefuttattam a számítógépen a nevet, amit mondott. Nem kellett volna. – Megint elhallgatott.

– Ez egy sorozatgyilkos, Gruber doktor.

– Sose szolgált a seregben.

– Mármint az apja nem – pontosítottam csalódottan.

– Egyikük sem – felelte Gruber. – Se Temple Gault, se Peyton Gault.

– Vagy úgy – mondtam. – Eszerint a bakancs valamilyen boltból származik.

– Lehetséges, de az is lehet, hogy van egy nagybátyja.

– Kinek?

– Ennek a Temple Gaultnak. Ez jár a fejemben.

Van ugyanis a gépben egy Gault, csak annak a keresztneve Luther. A második világháború idején szolgált a hadbiztosságnál. – Gruber szünetet tartott. – Sőt az idő legnagyobb részében éppen itt, Ft. Lee-ben.

Sose hallottam Luther Gaultról.

– Él még? – kérdeztem.

– Körülbelül öt éve halt meg Seattle-ben.

– És miből gyanítja, hogy ez a Luther keresztnevű ember Temple nagybátyja lehet? – kérdeztem.

Seattle az ország másik végén van, a Gaultok szülőhelye viszont Georgia.

– Igazából csak két tényre tudok támaszkodni: a vezetéknevére és Ft. Lee-re.

Ekkor megkérdeztem: – Maga szerint lehetséges, hogy az a bakancs valamikor Lutheré volt?

– Nézze, ez egy második világháborús típus, amit itt teszteltek Ft. Lee-ben, Luther Gault pedig itt töltötte szolgálati ideje legnagyobb részét. Szokásban volt, hogy mielőtt kiküldtek volna egy újfajta bakancsot vagy

más felszerelési tárgyat a frontra, sok közkatona, de még egyik-másik tiszt is megkapta őket kipróbálásra.

– És a leszerelés után mihez kezdett Luther Gault?

– A katonaság utáni életéről nincs információm.

Mindössze annyit tudok, hogy hetvennyolc éves korában halt meg. – Hallgatott egy kicsit. – De esetleg érdekelheti magát, hogy hivatásos katona volt. Kétcsillagos tábornokként szerelt le.

– És maga ezelőtt még sose hallott róla?

– Ezt nem mondtam. – Szünet. – Egészen biztos, hogy a hadseregnek komoly anyaga van róla. Csak meg kellene szerezni.

– Tudna nekem keríteni egy fényképet?

– Van itt egy a komputerben, de csak afféle szokványos igazolványkép.

– Át tudná faxolni?

Tétovázott egy kicsit. – Át.

Amikor letettem, Rose lépett be az ajtón az előző napi boncolási jegyzőkönyvekkel. Átnéztem és kijavítgattam őket, s vártam, hogy csöngessen a fax.

Néhány perc múlva materializálódott asztalomon Luther Gault fekete-fehér képe. Büszkén feszített díszegyenruhája selyemhajtókás, aranyzsinóros, aranygombos, sötét zubbonyában. Hasonlított Temple Gaultra: a szeme.

Felhívtam Benton Wesleyt.

– Lehet, hogy Temple Gaultnak volt egy nagybátyja Seattle-ben – mondtam. – Kétcsillagos tábornokként szerelt le a hadseregtől.

– Ezt hogy derítetted ki? – kérdezte.

Nem tetszett a hűvössége. – Nem érdekes. Az érdekes az, hogy szerintem mindent, amit csak tudunk, ki kell derítenünk erről.

Wesley továbbra is tartózkodó maradt. – És ennek mi köze a tárgyhoz?

Elfogyott a türelmem.–Mennyire tartozik a tárgyhoz bármi is, mikor egy ilyen alakot próbálunk kézre keríteni? Ha az embernek nincs semmije, mindenütt keresgél.

– Igen, persze – mondta. – Nem is gond, csak éppen most nem tudjuk beiktatni. – Letette.

Megkövülten ültem, a szívembe fájdalom markolt. Valaki lehetett nála. Átmentem Lucyhoz.

– Szia – mondta, mielőtt még megszólalhattam volna az ajtóban állva.

A monitor tükrözésében vehetett észre.

– Mennünk kell – mondtam.

– Miért? Megint havazik?

– Nem. Süt a nap.

– Már majdnem végeztem – mondta Lucy beszéd közben is kopogtatva.

– Visszaviszlek benneteket Quanticóba.

– Föl kellene hívnod a nagyit. Úgy érzi, el van hanyagolva.

– Ez igaz is, nekem pedig lelkifurdalásom van.

Lucy felém fordult és rám nézett. Ebben a pillanatban megszólalt a csipogóm.

– Janet hol van? – kérdeztem.

– Azt hiszem, lement.

Megnyomtam a kijelző gombját: Marino otthoni számát mutatta. – Jól van, akkor kerítsd elő Janetet.

Egy perc múlva lent találkozunk.

Visszamentem a szobámba, de most becsuktam az ajtót. Marino úgy szólt bele a telefonba, mintha bekapott volna pár amfetamintablettát.

– Elmentek – mondta.

– Kik?

– Kiderítettük, hogy hol szálltak meg. A US 1-en, a Hacienda Motelben. Egy tetűfészek, nem messze attól a helytől, ahonnan maga hazahordta azt a halom fegyvert meg lőszert. Az a ribanc odavitte a barátnőjét.

– Miféle barátnőjét? – Még mindig nem értettem, miről beszél. Aztán eszembe jutott Jennifer. – Vagy úgy. Carrie vitte oda azt a lányt, akit fölszedett a Rumorsban.

– Azt. – Marino teljesen fel volt pörögve. – Apollóniának hívják, és…

– Él? – vágtam közbe.

– Él. Carrie visszakísérte a motelbe, és ott elváltak.

– Ki vezetett?

– Apollónia.

– Ott volt a furgon a motel parkolójában?

– Néhány perce rajtaütöttünk azon a tetűtanyán, akkor nem volt ott. A szobákból meg minden eltűnt, mintha sose jártak volna ott.

– Ezek szerint Carrie múlt kedden nem volt New Yorkban – mondtam.

– Nem hát. Itt bulizott, mialatt Gault taccsra tette Jimmy Davilát. Gondolom ő szerzett szobát Gaultnak is.

– Kétlem, hogy Gault New Yorkból repült volna Richmondba – mondtam. – Túlságosan kockázatos lett volna.

– Nekem az a véleményem, hogy a görény szerdán Washingtonba repült.

– Marino – mondtam. – Én repültem szerdán Washingtonba.

– Tudom. Lehet, hogy ugyanazon a gépen ültek.

– Én nem láttam.

– Sose tudhatja, hogy nem látta. A lényeg az, hogy ha egy gépen utaztak, akkor tuti, hogy az a görény látta magát.

Eszembe jutott, hogy a reptér előtt beültem abba a viharvert, őskori taxiba, amelyiknek nem lehetett kinyitni az ajtaját. Lehet, hogy Gault figyelt.

– Carrie-nek van kocsija? – kérdeztem.

– Van a nevén egy nyitott, kétüléses Saab. Tuti, hogy ilyen időben nem közlekedik vele.

– Nem vagyok biztos benne, miért szedte föl Carrie azt az Apollónia nevű nőt – mondtam. – És maga hogyan találta meg?

– Könnyen. A Rumorsban dolgozik. Még nem tudom, mi mindent árul, de nem csak cigarettát.

– Hogy a fene…! – dünnyögtem.

– Szerintem valahol kokó van a dologban – mondta Marino. – Esetleg érdekelheti magát, hogy ez az Apollónia ismerte Brownt. Sőt, mondhatni, együtt jártak.

– Gondolja, hogy van valami köze a meggyilkolásához? – kérdeztem.

– Gondolom. Szerintem ő hozta össze vele Gaultot meg a nőstényét. Kezdem sejteni, hogy a seriff kinyírása rögtönzött akció volt. Carrie megkérdezhette Apollóniát, hol juthatna egy kis porhoz, és így merült föl Brown neve. Carrie szólt Gaultnak, az meg színpadra állította legújabb rémdrámáját.

– Könnyen lehet, hogy így történt – mondtam.

Apollónia tudta, hogy Carrie nő?

– Igen, de ez nem számított.

– A fene…! – mondtam újra. – Már annyira közel voltunk.

– Tudom. El se akarom hinni, hogy kicsúszhattak egy ilyen hálóból. Már mindenki őket hajkurássza, épp csak a Nemzeti Gárda nem. Kint vannak a helikopterek, utcán van mind a kilenc körzet. Az én szimatom viszont akkor is azt súgja, hogy ezek már megpattantak.

– Az előbb hívtam Bentont, és egyszerűen letette a kagylót – mondtam.

– Hogyhogy? Veszekedtek?

– Itt valami nagyon nagy baj van, Marino. Volt egy olyan érzésem, hogy van valaki nála, és nem akarja, hogy az az illető rájöjjön, hogy velem beszél.

– Talán a felesége.

– Most indulok Quanticóba Lucyval és Janettel.

– Ott marad éjszakára?

– Attól függ.

– Én azért jobb szeretném, ha most nem furikázna. És ha esetleg megpróbálnák leállítani, ne álljon meg. Se villogóra, se szirénára, se semmire. Legfeljebb egy járőrkocsinak – oktatott Marino a maga szokásos módján. – A puskáját meg tartsa elöl, a két ülés között.

– Gault nem fog leállni a gyilkosságokkal – mondtam.

Hallgatott.

– És mikor bent járt az intézetben – folytattam ellopta a szobámból a bonckéseimeit.

– Biztos, hogy nem valamelyik takarító? Azokkal a késekkel remekül lehet halat filézni.

– Tudom, hogy Gault vitte el – mondtam.

Nem sokkal három után értünk Quanticóba. Kerestem Wesleyt, de nem volt bent. Hagytam neki üzenetet, hogy az MKK-ban leszek – a következő néhány órát ott, Lucy társaságában szándékoztam eltölteni.

Lucyék emelete kihalt volt, mert a mérnökök és a kutatók mind hazamentek az ünnepekre. Háborítatlanul, csendben dolgozhattunk.

– Egy körlevelet kellene kinyomnunk, bele a cybertérbe – mondta az asztalához telepedve Lucy, s az órájára pillantott. – Egyszerűen csak bedobnánk valami csalit, aztán néznénk, hogy ki harap rá.

– Előbb még egyszer megpróbálnám a seattle-i főnököt.

Megvolt a száma egy sajtcédulán. Felhívtam. Közölték, hogy aznap már nem lesz bent.

– Nagyon fontos volna, hogy elérjem – magyaráztam az ügyeletesnek. – Nem lehet esetleg otthon elérni?

– Nem adhatom meg az otthoni számát, de ha ön megadja a magáét, és ő beszól, hogy jött-e üzenete…

– Ezt nem tehetem – mondtam egyre fokozódó bosszúsággal. – Ezen a

számon nem hívhat vissza.

– Megmondtam, ki vagyok, és hozzáfűztem még: Megadom magának a csipogóm számát. Legyen szíves, mondja meg neki, hogy hívjon, és én visszahívom.

Ez nem jött be: a csipogóm még egy óra múlva sem szólalt meg. Lucy ide-oda kóborolt a CAINben.

– Volt furcsa üzenet mostanában? – kérdeztem.

– Nem. Péntek délután van, és sokan szabadságra mentek. Szerintem ki kellene nyomnunk egy szöveget a Prodigyn keresztül, hátha visszajön valami.

Leültem mellé.

– Mi a neve annak a csoportnak?

– Arannyal Dolgozó Amerikai Fogorvosok Kamarája.

– És Washington államban vannak a legtöbben?

– Igen. De hozzáveheted az egész nyugati partot.

– Az már annyi, mintha az egész Államokat hozzávenném – mondta Lucy. Behívta a Prodigyt, beütötte az azonosítóját és a jelszavát. – Szerintem levélben volna a legegyszerűbb. – Kinyitott egy ablakot a képernyőn. – Mit írjak? – nézett rám.

– Mondom. Az Arannyal Dolgozó Amerikai Fogorvosok Kamarája minden tagjának. Igazságügyi orvos szakértőnek a lehető legsürgősebben szüksége volna a segítségére. És írd oda, hogy hol érhetnek el minket.

– Jó. Megadom nekik az itteni postaládát, és innen átlövetem a tiedbe, Richmondba. – Kopogtatta a billentyűket. – Eltarthat egy ideig, míg válaszolnak. Viszont könnyen lehet, hogy egy egész fogászcsapattal bonyolódsz levelezésbe.

Teátrális mozdulattal leütötte az utolsó billentyűt, és hátratolta a székét. – Nnna. Elment. E pillanatban a Prodigy minden előfizetője megkapta már az Új levél üzenetet. Reméljük, hogy valamelyik fogász épp a komputerét piszkálja, és tud segíteni.

Még nem fejezte be teljesen a mondatot, mikor a monitora elsötétült, s ragyogó, zöld betűk villantak föl rajta. Az egyik printer bekapcsolt.

– Ez hamar ment – mondtam, de Lucy már fel is pattant.

Átrohant a CAIN helyiségébe, bedugta hüvelykujját a leolvasóba, hogy hozzáférhessen a géphez.

Határozott csettenéssel tárultak az üvegajtók én is bementem. A

rendszer monitorán ugyanaz a szöveg villogott. Lucy felkapott az asztalról egy kis drapp távirányítót, megnyomott egy gombot, aztán az órájára nézett, és elindította a stoppert.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – mondta.

Leült a CAIN elé, feszülten figyelte a képernyőre íródó szöveget. Néhány sor volt az egész, de sokszor ismétlődött.

———ÜZENET PQ43 76301 001732 KEZDETE———KAPJA: MINDEN RENDŐR KÜLDI: CAIN HA KÁIN MEGÖLTE A TESTVÉRÉT, MIT GONDOLSZ, MIT FOG MŰVELNI VELED?

HA A HULLAHÁZBAN MEGSZÓLAL A CSIPOGÓD, JÉZUS KERES.

———ÜZENET PQ43 76301 001732 VÉGE———

A villogó modemek polcára néztem teljesen elfoglalták az egyik falat. Nem vagyok számítógépszakértő, nem láttam semmi összefüggést működésük és a képernyőn olvasható üzenet között. Nézelődtem, míg föl nem tűnt, hogy az asztal alatt egy telefoncsatlakozó van. A dugóból kivezető zsinór az emelt padlórész alá vezetett. Furcsának találtam.

Mit keres egy telefondugóba csatlakoztatott szerkezet a padló alatt? A telefonok kisasztalokon és íróasztalokon álltak. A modemek a polcokon. Lehajoltam és fölemeltem az emelt padlórész egyik paneljét.

– Mit csinálsz? – kiáltott rám Lucy egy pillanatra sem tudta elszakítani tekintetét a monitorról.

A panel alatti modem gyorsan villogó fényeivel olyan volt, mint egy miniatűr tűzijáték.

– Valami rosszat csináltam? – kérdeztem csalódottan.

– Te piszok? – Lucy akkorát csapott öklével az asztalra, hogy felugrott a billentyűzet. – Majdnem elkaptam a grabancodat! Legközelebb már szétrúgom a seggedet!

Felálltam. – Remélem, nem kapcsoltam ki semmit?

– Nem. A gáz vesse föl! Kiszállt, pedig már fogtam a grabancát. – Lucy még mindig a monitort nézte, amelyre megint gyors ütemben íródtak ki a zöld betűk.

– Gault?

– A CAIN buzerálója. – Lucy nagyot fújt, és lenézett a világ első

gyilkosáról elnevezett teremtménye feltárulkozó beleire. – Megtaláltad – mondta fahangon. – Óriási.

– Szóval így jut be – mondtam.

– Igen. Olyan kézenfekvő, hogy senki sem vette észre.

– De te igen.

– Először nem.

– Carrie rejtette ide tavaly ősszel, mielőtt még lelépett – mondtam.

Lucy bólintott. – Ahogy mindenki, én is valamilyen magasröptű technikai megoldásra gyanakodtam. De zseniálisan egyszerű. Elrejtette itt a saját modemjét, a hívószám pedig egy vizsgálóvonal száma, amit szinte sosem használunk.

– Mióta tudod?

– Azóta, hogy elkezdődtek ezek a bizarr üzenetek.

– Ezek szerint te játszadozol vele! – mondtam feldúltan. – Tudod te, hogy mennyire veszélyes játék ez?

Lucy gépelni kezdett. – Négyszer próbálkozott.

Hogy a…! Nagyon közel voltunk hozzá.

– Egy ideig azt hitted, hogy Carrie csinálja…mondtam.

– Ö készítette elő, de szerintem nem ő mászkál a CAIN-ben.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy éjjel-nappal figyelem, ki szórakozik. Ez egy pancser. Carrie észjárását ismerem.

Hónapok óta először ejtette ki volt barátnője nevét.

– Gault pedig narcisztikusabb annál, mint hogy mást engedjen a CAIN-hez nyúlni.

– Kaptam egy üzenetet, valószínűleg Carrie-től, ami CAIN-ként volt aláírva – mondtam.

– Én pedig lefogadom, hogy Gault nem tudott erről. És azt is lefogadom, hogy ha rájött, akkor megfosztotta ettől a kisded örömtől.

A rózsaszín levélre gondoltam, amelyet következtetésünk szerint Brown seriff házában Gault elemelt Carrie Grethentől. Az, hogy a levelet a véres pizsama zsebébe csúsztatta, minden bizonnyal dominanciája megerősítését szolgálta. Felhasználta Carrie Grethent. Carrie, mondhatni, mindig kint várt rá a kocsiban, kivéve, ha el kellett távolítani egy-egy holttestet, vagy valamilyen lealázó aktust kellett végrehajtani.

– Tulajdonképpen mi történt most?

Lucy nem nézett rám, úgy válaszolt. – Megtaláltam a vírust, és elhelyeztem a magamét. Valahányszor valaki üzenetet küld egy olyan terminálra, amelyik rá van kötve a CAIN-re, a vírusom megismétli az üzenetet az illető képernyőjén. Mintha visszavágódna a képébe, ahelyett hogy elmenne valahová.

És ehhez még kiíródik neki, hogy SZÍVESKEDJÉK ISMÉT MEGPRÓBÁLNI. Úgyhogy újra próbálkozik. Az első alkalommal a rendszer a második próbálkozásra közli, hogy elfogadta, úgyhogy azt hiszi, hogy elment az üzenet. Mikor azonban legközelebb próbálkozik, ugyanaz történik, de most már eggyel többször kell ismételnie. Az egésznek az a lényege, hogy vonalban tartsuk, míg le nem nyomozzuk.

– Nyomozzuk?

Lucy megint a kezébe vette a kis drapp távirányítót. – A vészjelzőm – magyarázta. – Közvetlenül a túszmentőknek ad le rádiójeleket.

– Feltételezem, hogy miután megtaláltad ezt az elrejtett modemet, Wesley tudomást szerzett róla.

– Igen.

– Magyarázz meg nekem valamit – mondtam.

Lucy várakozóan nézett rám.

– Gaultnak és Carrie-nek van ez a titkos modemé és ez a titkos száma – jó. Na és a te jelszavad? Hogyan tudnak rendszergazdaként bejelentkezni? És nem léteznek olyan parancsok, amelyekre a UNIX közli veled, hogy milyen eszközök és felhasználók vannak épp a rendszerre kapcsolva?

– Carrie úgy programozta a vírust, hogy rögzítse, valahányszor megváltoztatom a felhasználói nevemet vagy a jelszavamat. Visszafejti a kódolt formákat, és E-mailben elküldi Gaultnak. Ezek után beléphet az én nevemben, de a vírus csak olyankor hagyja, mikor én is a gépen vagyok.

– Szóval mögéd rejtőzik.

– Mint egy árnyék. Az én eszköznevemet használja. Ugyanazt a felhasználói nevet és jelszót, amit én. Úgy jöttem rá, hogy egyik nap beírtam a WHO parancsot, és a gép kétszer írta ki a felhasználói nevemet.

– Ha a CAIN visszahívással győződik meg a felhasználók jogosultságáról, akkor miért nem jelenik meg Gault telefonszáma az MKK havi számláján?

– Erről is a vírus gondoskodik. Arra utasítja a visszahívó rendszert, hogy

a hívás árát egy ATT kártyára terhelje. Ezért ezek a hívások nem az Iroda számláján jelennek meg, hanem Gault apjáén.

Leesett az állam. – Elképesztő.

– Gault a jelek szerint ismeri az apja telefonkártyája számát és a személyi azonosítóját.

– És az apja tud erről?

Csengett a telefon, Lucy fölvette.

– Igen – mondta. – Tudom. Közel jártunk hozzá.

Igen, persze, rögtön kinyomtatom és átviszem.

Letette. – Nem hinném, hogy szóltak neki – válaszolt iménti kérdésemre.

– Innen senki sem szólt Peyton Gaultnak.

– Nem is. Wesley szólt.

– Muszáj beszélnem vele – mondtam. – Rám bízod azokat a kinyomtatott anyagokat?

Lucy tekintete megint a monitorra tapadt. Bekapcsolódott a képernyővédő, fényesen csillogó háromszögek keringtek egymás körül s csúsztak egymásba – mintha a geometria szeretkezett volna önmagával.

– Elviheted neki – válaszolta, és begépelte: Prodigy. – De mielőtt még elindulsz… Na tessék: leveled jött!

– Hány? – Közelebb léptem.

– Hm. Csak egy. – Kinyitotta, így szólt: Ennyire fáj a fogad?

Lucy máris értékelte. – Van egy olyan érzésem, hogy sok ilyet fogsz kapni.

Bementem az Akadémia előcsarnokába, ahol megint Sally állt a recepció pultja mögött nem kérte, hogy írjam be magam, nem kérte a látogatókártyámat, simán beengedett. Határozott léptekkel mentem végig a hosszú, sárgásbarna folyosón. A postahivatalnál befordultam, és átmentem a fegyvertisztító helyiségen. Mindig szeretni fogom a Hoppes Number 9 illatát.

Egy magányos férfi sűrített levegővel fúvaüi ál egy puska csövét. Csupaszon és ragyogó tisztán sorakoztak a fekete pultok. Az itt tanuló osztályokra gondoltam, az itt látott férfiakra és nőkre, s azokra az alkalmakra, mikor én is ezeknél a pultoknál tisztogattam a fegyveremet. Láttam új ügynököket jönni és menni. Láttam őket futni, verekedni, lőni és verejtékezni. Tanítottam őket, és érdekelt a sorsuk.

Megnyomtam a lift hívógombját, beszálltam és lementem a legalsó szintre. A pszichológiai elemzőcsoport több tagja is ott ült a szobájában, odaodabiccentettek, ahogy elhaladtam előttük. Wesley titkárnője szabadságon volt. Elléptem az asztala mellett, és bekopogtam a csukott ajtón. Hallottam Wesley hangját. Szék mozdult, aztán az ajtóhoz jött és kinyitotta.

– Szevasz – mondta meglepetten.

– Ezek azok a kinyomtatott anyagok, amiket Lucytól kértél. – Odaadtam.

– Köszönöm. Fáradj be. – Orrára biggyesztette az olvasószemüvegét, és átfutotta Gault üzenetét.

A zakója le volt téve, fehér inge kissé meggyűrődött fonott bőr nadrágtartója alatt. Izzadt, és ráférte volna a borotválkozás.

– Megint fogytál? – kérdeztem.

– Sose mérem magam. – Szemüvege fölött rám pillantott, és visszaült az asztalához.

– Rosszul nézel ki.

– Egyre gyakrabban elszalad vele a ló – mondta.

– Ebből az üzenetből is kiderül. Egyre vakmerőbb, egyre pimaszabb. Arra számítok, hogy a hét végére kiderítjük a tartózkodási helyét.

– És akkor? – Nem voltam meggyőzve.

– Bedobjuk a túszmentőket.

– Vagy úgy – mondtam szárazon. – Helikopterről ereszkednek le, és felrobbantják az épületet.

Wesley megint rám pillantott, és letette kezéből a papírokat. – Te dühös vagy – mondta.

– Ez így nem pontos, Benton. Én rád vagyok dühös, nem csak úgy általában.

– Miért?

– Kértelek, hogy ne keverd bele Lucyt.

– Nem volt más megoldás.

– Mindig van más megoldás – jegyeztem meg.

Felőlem mondhat bárki bármit.

– Gault betájolásában jelenleg tényleg Lucy az egyetlen reményünk. – Wesley elhallgatott, és a szemembe nézett. – És Lucynak is megvan a maga elképzelése.

– Igen, az van. Épp ez az. Nem tudja, mikor kell abbahagyni valamit. Nem mindig veszi észre a határokat.

– Semmi olyat nem engedünk neki, amivel veszélybe sodorhatná magát – mondta Wesley.

– Már így is veszélyben van.

– Hagyd felnőni azt a lányt, Kay.

Csak néztem rá.

– Idén tavasszal végez az egyetemen – folytatta.

Felnőtt nő.

– Nem akarom, hogy visszajöjjön ide – mondtam.

Halványan elmosolyodott, de a szeme fáradt és szomorú maradt. – Én pedig remélem, hogy visszajön. Szükségünk van olyanokra, mint ő és Janet.

Mindenkire szükségünk van, aki hajlandó idejönni.

– Titkolózik előttem. Úgy veszem észre, hogy összeszövetkeztetek ellenem, hagyjátok, hogy sötétben bolyongjak. És az is nagyon rosszulesik, hogy…

– Visszafogtam magam.

Wesley megint a szemembe nézett. – Kay… Ennek semmi köze a kettőnk kapcsolatához.

– Mertem remélni.

– Mindenről tudni akarsz, amivel Lucy foglalkozik – mondta Wesley.

– Természetesen.

– Te mindig mindenről beszámolsz neki, mikor egy-egy ügyön dolgozol?

– Szó sincs róla.

– Na.

– Miért csaptad le a telefont? – kérdeztem.

– Rosszkor hívtál – felelte.

– Ez eddig még sose fordult elő, bármilyen rosszkor hívtalak is.

Levette és megfontolt mozdulatokkal összehajtotta a szemüvegét. Maga elé húzta a kávéscsészéjét, belenézett, látta, hogy üres. Két tenyere közé fogta.

– Volt itt nálam valaki, és nem akartam, hogy ez a valaki tudja, hogy te telefonálsz.

– Ki volt az? – kérdeztem.

– Valaki a Pentagonból. A nevét nem mondom meg.

– A Pentagonból? – kérdeztem zavarodottan.

Hallgatott.

– És miért zavar az téged, hogy egy pentagonos valakinek esetleg tudomására jut, hogy én hívtalak?

– Azt hiszem, galibát okoztál – válaszolta egyszerűen Wesley, és letette a csészét. – Jobb lett volna, ha nem szimatolsz Ft. Lee körül.

Néztem, mint borjú az új kapura.

– Lehet, hogy a barátodat, ezt a Gruber doktort ki is rúgják. Ha megfogadod a tanácsomat, többé nem is keresed.

– Luther Gault miatt? – kérdeztem.

– Igen. Luther Gault tábornok miatt.

– Semmit sem csinálhatnak Gruber doktorral! – tiltakoztam.

– Sajnos csinálhatnak – mondta Wesley. – Gruber doktor illetéktelenül kutatást folytatott egy katonai adatbázisban. Titkos anyagokat szolgáltatott ki neked.

– Titkos anyagokat? – kérdeztem vissza. – Ez abszurdum. Egyoldalnyi szabványanyag, amihez húsz dollárért bárki hozzájuthat a Hadbiztossági Múzeumban. Nem valami titkos Pentagon-dossziét kértem.

– Húsz dollárért csak akkor juthatsz hozzá ilyen anyaghoz, ha az a sajátod, vagy ha ügyvédi meghatalmazás jogosít fel rá.

– Benton! Egy sorozatgyilkosról van szó! Hát itt mindenkinek elment a józan esze? Kit érdekel holmi komputerfájl?

– A katonaságot.

– Mi ez? Valami nemzetbiztonsági dolog?

Wesley nem válaszolt.

Mikor még mindig hallgatott, én szólaltam meg.

– Jó. Csak titkolózzatok. Nagyon unom már a kisded titkokat. Rosszul vagyok tőlük. Én most azzal foglalkozom, hogy megelőzzek néhány újabb gyilkosságot. Hogy te mivel foglalkozol, abban most már nem vagyok biztos. – Felháborodottan és sértődötten néztem rá.

– Légy szíves! – csattant fel Wesley. – Tudod, néha bánom, hogy nem dohányzom, mint Marino. – Fáradtan fújt egyet. – Gault tábornok nem fontos ebben a nyomozásban. Nem kell belerángatni.

– Szerintem minden fontos lehet, amit Gault családjáról megtudunk. És nem hiszem el, hogy neked nem ez a véleményed. A háttérinformációnak

meghatározó jelentősége van egy gyilkos jellemének megrajzolásában és a következő lépése előrevetítésében.

– Mondom: Gault tábornok ebből a szempontból nem jön számításba.

– Miért nem?

– Kegyeletből.

– Az ég áldjon meg, Benton! – Előrehajoltam ültömben. – Könnyen lehet, hogy Gault két emberi is megölt a nagybátyjának azzal az elátkozott bakancsával. És ahhoz mit szólna a hadsereg, ha ez megjelenne a Times-ban vagy a Nezusweek-ben – Ne fenyegetőzz.

– Már hogyne fenyegetőznék! Ha egyesek nem megfelelő módon járnak el, igenis fenyegetőzni fogok. Ki ez a tábornok? Annyit már tudok, hogy az unokaöccse örökölte a szemét. És azt is tudom, hogy szeretett időnként páváskodni, mivel előszeretettel fényképeztette magát olyan egyenruhában, amilyenben Eisenhower is nyugodtan járhatott volna.

– Lehet, hogy kissé túlfejlett ego jellemezte, de összességében véve akkor is remek ember volt mondta Wesley.

– Tehát a nagybátyja volt Gaultnak? Elismered?

Wesley késlekedett egy kicsit a válasszal. – Luther Gault a nagybátyja volt Temple Gaultnak.

– Mondd el a többit is.

– Albanyben született, és 1942-ben végzett a Citadelben. Két évvel később, mikor már kapitány volt, a hadosztályát Franciaországba vezényelték, ahol hősként került ki a bulge-i csatából. Megkapta a Kongresszusi Érmet, és előléptették. A háború után Ft. Lee-be helyezték, ő lett a vezetője a hadbiztosság egyenruha-fejlesztő osztályának.

– Tehát az övé volt a bakancs – mondtam.

– Annyi biztos, hogy lehetett.

– Nagy termetű volt?

– Nekem azt mondták, hogy fiatal korában körülbelül olyanforma volt, mint most Gault.

Felidéztem magamban a díszegyenruhás tábornok fotográfiáját: vékony volt, és nem különösebben magas. Az arca elszánt, szeme az a rebbenéstelen fajta, mindazonáltal nem keltette barátságtalan ember benyomását.

– Koreában is szolgált – folytatta Wesley. – Egy ideig a Pentagonban dolgozott a vezérkari főnök helyetteseként, majd visszaküldték Ft. Lee-be,

és ott lett parancsnokhelyettes. Vietnamban fejezte be a pályafutását, a Katonai Segítségnyújtási Parancsnokságon.

– És a nyugdíjazása után Seattle-be költözött? – kérdeztem.

– A feleségével együtt.

– Gyerek?

– Két fiú.

– Milyen kapcsolata volt a tábornoknak a fivérével?

– Nem tudom. A tábornok meghalt, az öccse pedig nem áll szóba velünk.

– Tehát nem tudjuk, hogyan kerülhetett Gaulthoz a nagybátyja bakancsa.

– Valamit tudnod kell, Kay. A Kongresszusi Érem birtokosaira külön rendelkezések vonatkoznak.

Külön osztályt képviselnek. A hadsereg különleges státust és szigorú védelmet biztosít számukra.

– Ezért hát ez a nagy titokzatosság? – kérdeztem.

– A hadsereg nem siet szétkürtölni a világban, hogy az ország egyik legelvetemültebb, elmebeteg gyilkosának egy Kongresszusi Éremmel kitüntetett kétcsillagos tábornok a nagybátyja. A Pentagon nem siet közreadni, hogy ez az elmebeteg gyilkos embereket rugdosott halálra Gault tábornok bakancsával.

Felálltam. – Unom már a férfiakat és a becsületkódexüket. Unom a férfiszolidaritást és a titkolózást. Nem indiános-cowboyosdit játszó gyerekek vagyunk. Nem háborúsdit játszó kölykök. – Elszállt belőlem az erő. – Azt hittem, te ennél már sokkal magasabb szinten állsz.

Wesley felállt, nekem pedig megszólalt a csipogóm.

– Rosszul fogod föl ezt a dolgot – mondta Wesley.

Megnéztem a kijelzőt. A körzetszám Seattle-re utalt. Wesley telefonját használtam – nem kértem rá engedélyt.

– Halló! – mondta a vonalban egy ismeretlen hang.

– Most csipogott ide nekem ez a szám – mondtam némiképp zavarodottan.

– Én nem csipogtattam senkit. Honnan hív?

– Virginiából. – Már le akartam tenni.

– Az előbb hívtam Virginiát. Álljon csak meg a menet. Maga a Prodigyvel kapcsolatban…?

– Vagy úgy! Beszélt talán Lucyval?

– LUCYTALK?

– Igen.

– Ebben a percben küldtünk levelet egymásnak.

Én egy seattle-i fogorvos vagyok, és tagja az ADAFOK-nak. Maga az az igazságügyi orvos?

– Igen – feleltem. – Köszönöm, hogy jelentkezett.

Egy fiatal, halott nőt próbálok azonosítani, akinek sok kalapált aranytömése van.

– Leírná nekem?

Leírtam neki Jane fogtöméseit és elülső fogai deformitását. – Lehetséges, hogy zenész volt – tettem hozzá. – Esetleg szaxofonos.

– Lakott errefelé egy nő, akire ennek a nagy része illik.

– Seattle-ben?

– Itt. A kamarában mindenki ismerte, mert olyan hihetetlen szája volt. Az aranytöméseit és fogazati anomáliáit több konferenciánkon is diaképeken mutogatták.

– A nevére emlékszik?

– Sajnos… Nem én kezeltem. De mintha hallottam volna valami olyasmit harangozni, hogy hivatásos muzsikus volt, de aztán valami borzasztó baleset érte. Akkor kezdődtek a fogproblémái.

– Annak a nőnek, akiről beszélek, erősen le van kopva a fogzománca. Feltehetőleg a túlzott fogmosástól.

– Az egészen biztos. A mi hölgyünknek is.

– Ügy veszem ki a szavaiból, hogy nem holmi utcanő lehetett – mondtam.

– Nemigen lehetett. Valaki fizetett azokért a tömésekért.

– Ez az itteni nő csavargóként halt meg New Yorkban – mondtam.

– Hát ezt szomorúan hallom. Akárki volt is.

– Önt hogy hívják? – kérdeztem.

– Jay Bennett vagyok.

– Bennett doktor, emlékszik még valamire, amit ezeken a diaképes előadásokon hallott?

Hosszú csend következett. – Igen. Igen. De csak nagyon halványan. – Újabb csend. – Igen, tudom már. Ennek az itteni nőnek valamiféle köze volt egy befolyásos emberhez. Sőt az is lehet, hogy vele élt, mielőtt eltűnt.

Megadtam neki még két telefonszámot, ahol elérhet, aztán letettem a

telefont, és Wesleyre néztem.

– Szerintem Jane Gault nővére – mondtam.

– Hogy? – Wesley őszintén meglepődött.

– Szerintem Temple Gault meggyilkolta a nővérét – ismételtem. – Csak arra kérlek, ne mondd, hogy ezt már tudtad.

Felháborodott.

– Meg kell győződnöm a kilétéről – mondtam mostanra már elfogyott belőlem az érzelem.

– Nem elég ehhez a fogtérképe?

– Ha előkerül, elég. Ha maradt röntgenje. Ha a katonaság nem tesz keresztbe.

– A katonaság erről nem tud. – Wesley elhallgatott, s egy pillanatra mintha könny csillant volna a szemében. Elfordult. – Gault az előbb a CAIN-féle üzenetben közölte velünk, mit művelt.

– Igen – mondtam. – Azt írta, hogy Káin megölte a testvérét. – Gondolkodtam egy kicsit. – Vannak más rokonok is?

– Csak egy nővére. Annyit tudunk róla, hogy a nyugati parton él, de ennél közelebbit nem, mivel a jelek szerint nem vezet. A gépjármű-nyilvántartó szerint nincs jogosítványa. Az az igazság, hogy az sem biztos, hogy él még.

– Nem él – mondtam.

Megrebbent a szeme, és elnézett a semmibe.

– Nem lakott sehol… legalábbis az utóbbi években – mondtam Jane szánalmas holmijára és rosszul táplált testére gondolva. – Jó ideje az utcán élt.

Már amíg a fivére fel nem tűnt mellette.

– Hogy képes valaki ilyesmire? – kérdezte Wesley.

Egészen rekedt volt a hangja, és nagyon meggyötörtnek látszott.

Átöleltem. Nem érdekelt, hogy bejöhet valaki.

Megöleltem, mint egy jó barátomat.

– Benton – mondtam. – Menj haza.

Quanticóban töltöttem a hétvégét, ott is szilvesztereztem, s jóllehet tekintélyes mennyiségű postát kaptam a Prodigyn, Jane személyazonosságának megállapítása nem ígérkezett könnyűnek.

A fogorvosa egy éve visszavonult, Jane röntgenfelvételeit pedig az ezüst visszanyerése érdekében újra feldolgozták. Ez természetesen

hatalmas csalódást okozott, mivel az esetleges régi törések, melléküregi deformációk, csontozati rendellenességek lehetővé tették volna az egyértelmű azonosítást.

Mikor a fogtérképére tereltem a beszélgetést, egykori fogorvosa, aki az idő tájt Los Angelesben élt, megpróbált kitérni.

– De ugye megvan magának? – kérdeztem rá kerek-perec kedden délután.

– Millió dobozom van a garázsban.

– A millió biztosan túlzás.

– Nagyon sok.

– Nagyon kérem… Szeretnénk azonosítani ezt a nőt. Mindenkinek elemi joga, hogy a saját nevén temessék el.

– Megnézem. Rendben?

Néhány perccel később már Marinóval beszéltem telefonon. – Meg fogjuk nézni a DNS-ét, vagy meg kell próbálkozni a vizuális azonosításával.

– Aha – mondta fanyarul. – És mégis: hogyan fog hozzá? Mutat egy fényképet Gaultnak, és megkérdezi, hogy a nő, akit így elintézett, hasonlít-e a nővérére?

– Érzésem szerint a fogorvosa csalt egy kicsit.

Láttam már ilyet.

– Miről beszél?

– Olyan munkákat is rávezetnek a fogtérképekre, amiket nem végeztek el, de a társadalombiztosítástól vagy a biztosítótól fölveszik érte a térítést.

– De hát azon a nőn rengeteg munka volt.

– Lehet, hogy a kezelőorvosa még ennél is többet vezetett rá a fogtérképére. Nekem elhiheti. Például kétszer annyi aranytömést. Ez több ezer dollárt is jelenthet. Az orvos jelenti, hogy megcsinálta, de nem csinálta meg. A nő értelmi fogyatékos, az idős nagybátyjával él. Mit tudnak azok erről?

– Undorodok az ilyen szemetektől.

– Ha hozzájutok a fogtérképeihez, följelentem.

De nem fogja ideadni. Sőt valószínűleg már nem is léteznek.

– Magának reggel nyolcra a bíróságon kell lennie – mondta Marino. – Rose hívott föl, hogy szóljak magának.

– Nagyon korán indulok.

– Odamegyek a házához, és fölveszem.

– Egyenesen a bíróságra megyek.

– Dehogy megy. Ez nem az az időszak, amikor egymagában kocsikázhat a belvárosban.

– Gault nincs Richmondban – mondtam. – Lapul valahol a megszokott búvóhelyén, egy lakásban vagy egy szobában, ahol van egy számítógépe.

– Tucker még nem vonta vissza a maga őrizetét elrendelő utasítását.

– Tucker nekem nem rendelhet semmit. Még ebédet sem.

– Hogyne rendelhetne. Elég annyit tennie, hogy kiszignál magára néhány rendőrt. Maga pedig vagy elfogadja ezt a helyzetet, vagy megpróbál meglógni előlük.

Másnap reggel felhívtam a New York-i orvos szakértői hivatalt, és hagytam egy üzenetet Horowitz doktornak, amelyben javasoltam, hogy végezze el Jane vérének DNS-elemzését. Később Marino fölvett a házam előtt. Minden léptünket ablakukon kikandikáló vagy házuk tetszetős ajtaja elől az újságot begyűjtő szomszédok tekintete kísérte. Három járőrkocsi állt a ház előtt, Marino jelöletlen Fordja a téglabehajtón. Windsor Farms fölébredt, munkához látott, és végignézte, hogy rendőri kísérettel távozom. A kifogástalanul nyírt gyepfelületek dértől fehérlettek, s csaknem kék volt az ég.

A John Marshall Törvényszékre érkezve minden ugyanúgy zajlott le, ahogy mindig, mikor ideérkeztem. Különbség csak annyi volt, hogy a fémkeresőt kezelő rendőr nem értette, mit keresek ott.

– Jó reggelt, Scarpetta doktornő! – köszönt rám széles mosollyal. – Mit szól ehhez a hóhoz? Maga is úgy érzi, hogy olyan, mintha egy karácsonyi üdvözlőlapon élnénk? Jó napot, kapitány úr – fejezte be tirádáját Marinóra nézve.

Jelzett nálam a készülék. Egy rendőrnő tűnt fel, megmotozott a rendőr, aki annyira élvezte a havat, a táskámat kutatta át. Lementünk Marinóval egy narancsszín szőnyegpadlós helyiségbe, ahol narancsszín székek sorakoztak levegős sorokban egymás mögött. Hátul ültünk le, onnan nézegettük a szunyókáló, papírt zörgető, köhögő és orrukat fújó embereket. Egy bőrzakós, kilógó inges férfi a képes újságok között turkált, egy kasmíringes regényt olvasott. A szomszédban porszívó zümmögött, majd nekikoccant a tárgyalóterem ajtajának és elhallgatott.

A halálosan unalmas helyiségben, Marinót is beleszámolva, három rendőr vett közre. Az esküdtek elkésett összekötője tíz perccel kilenc előtt

futott be, és föllépett az emelvényre, hogy tájékoztasson minket.

– Két hírem van – mondta egyenesen rám nézve.

– A seriff, akit a videofelvételen látni fognak, már nem seriff.

Marino a fülembe súgta: – Azért nem, mert már nem él.

– Továbbá – folytatta az esküdtek összekötője – a felvételen elhangzik majd, hogy az esküdtszéki szolgálat napidíja harminc dollár, de még mindig csak húsz.

Marino megint a fülemhez hajolt. – Adjak kölcsön?

Megnéztük a videofelvételt, amelynek révén sok mindent megtudtam az általam betöltött poszt jelentőségéről és előjogairól. Brown seriff a felvételen ismételten köszönetet mondott nekünk, hogy ellátjuk ezt a fontos szolgálatot. Elmondotta, hogy ismételten felszólíttattunk, hogy döntsünk valakinek a sorsa felől, majd megmutatta a számítógépet, amelynek segítségével kiválasztott.

Igazságszolgáltatási rendszerünk a bizonyítékok gondos elemzésén alapul. A mi rendszerünk ránk alapozódik.

Adott egy telefonszámot, mondván, azon felhívhatjuk, majd mindannyiunkat emlékeztetett, hogy a kávé ára poharanként huszonöt cent, és mindenki vigyen magával aprót.

A videó után az esküdtszéki összekötő, egy csinos, fekete nő, odajött hozzám.

– Maga rendőr? – kérdezte súgva.

– Nem – válaszoltam, s míg ő Marinót és a két egyenruhást méregette, megmondtam, hogy ki vagyok.

– El kell magát engednünk – súgta a nő. – Magának nem kellene most itt lennie. Be kellett volna telefonálnia nekünk. Nem is tudom, egyáltalán miért van itt.

A többi kisorsolt esküdt szótlanul figyelt. Már érkezésemkor is alaposan megbámultak, de az ok csak most kristályosodott ki. Fogalmuk sem volt a bíróság működéséről, engem pedig rendőrök fogtak közre. És akkor most az összekötő is idejön. Én vagyok a vádlott. Valószínűleg nem tudták, hogy a vádlottak nem olvasgatnak képes újságot az esküdtek helyiségében.

Marino elvitt az intézethez, megvárta, míg bemegyek az épületbe. Fölmentem a szobámba, és felhívtam New Yorkot. Horowitz doktor már bent volt.

– Tegnap temették – mondta Jane-ről.

Szomorúság telepedett rám. – Azt hittem, valamivel tovább szoktak várni – mondtam.

– Tíz napig. De tudja, milyen gond nálunk a tárolás, Kay.

– A DNS-e alapján azonosíthatjuk – mondtam.

– Fogtérkép nincs?

Elmondtam, mi a helyzet.

– Szégyen-gyalázat. – Horowitz elhallgatott, s mikor megszólalt, vonakodás érződött a hangján.

Igazán sajnálom, de ez itt egy bolondokháza. – Megint szünetet tartott. – Őszintén szólva, bárcsak ne temettük volna el. De eltemettük.

– Mi történt?

– Senki sem akarja tudni. Ahogy máskor is, most is vettünk vérmintát DNS-elemzésre. Szűrőpapírra, ahogy szoktuk. És persze egy formalinos üvegben ott voltak minden fontosabb szerv metszetei, meg a többi. Most viszont úgy néz ki, hogy a vérmintát valahová elkeverték, az üveget pedig véletlenül kidobták.

– Ilyen nincs – mondtam.

Horowitz hallgatott.

– És a paraffinban őrzött szövetminták? – kérdeztem, mert ha minden kötél szakad, a konzervált testszövetek is alkalmasak DNS-vizsgálatra.

– Ha a halál oka egyértelmű, nem készítünk mikroszkópmetszeteket. – Ezt válaszolta.

Nem tudtam, mit mondjak. Vagy Horowitz intézetében öltött ijesztő méreteket a káosz, vagy pedig a véletlenek nem véletlenek. Horowitzot mindig kényesen pedáns embernek ismertem. De lehet, hogy tévedtem. Tudtam, hogy megy az ilyesmi New Yorkban. A politikusoknak a hullaházba is elér a kezük.

– Akkor ki kell hantolni – mondtam. – Nem látok megoldást. Bebalzsamozták?

– A Hart-szigeten temetendőket nemigen szoktuk. – Azt East-folyónak ezen a szigetén található az ingyentemető. – Meg kell keresni az azonosítási számát, ki kell hantolni és kompon visszaszállítani.

Megoldható, de ennél többet nem tehetünk. Igénybe vehet néhány napot.

– Mi folyik itt, Horowitz doktor? – kérdeztem óvatosan.

Nyugodt, de kiábrándult hangon válaszolt: – Halvány fogalmam sincs.

Ültem egy darabig az asztalomnál, és próbáltam eldönteni, mit tegyek. Minél tovább gondolkodtam, annál kevesebb értelmet találtam az egészben.

Miért zavarná az a hadsereget, ha Jane-t azonosítanák? Ha valóban Gault tábornok unokahúga volt, és tudomást szereztek róla, hogy meghalt, azt hinné az ember, hogy azt akarják, hogy azonosítsák és rendesen temessék el.

– Doktornő! – Rose állt a kettőnk szobája közötti ajtóban. – Brent keresi az Amextől.

Átkapcsolta a hívást.

– Újabb számla érkezett – mondta Brent.

– Hallgatom. – Feszülten figyeltem.

– Tegnap. Egy Fino nevezetű New York-i étteremtől. Utánanéztem, a Keleti Harminchatodik utcában van. A számla összege száznégy dollár és negyvenhárom cent.

A Fino kitűnő északolasz konyhát visz. Az eleim Olaszország északi részén éltek, Gault pedig egy északolasz név, a Benelli mögé rejtőzik. Odaszóltam Wesleynek, de nem volt bent. Lucyval is próbálkoztam, de nem volt se az MKK-ban, se a szobájában. Marino volt az egyetlen, akinek elmondhattam, hogy Gault újra New Yorkban mászkál.

– Megint szórakozik – mondta utálkozva Marino.

– Tudja, hogy figyeli a számlát. Minden lépéséről informálni akarja magát.

– Erre én is rájöttem.

– Az American Express révén nem fogjuk lekapcsolni. Le kellene tiltatnia azt a kártyát.

De nem tehettem. A hitelkártyám olyan volt, mint Lucynak az a modem a padló alatt: vékony szállal ugyan, de mindkettő Gaulthoz vezetett.

Gault játszadozott, én pedig reméltem, hogy előbb-utóbb elveti sulykot. Egyszer túlságosan felfűti a kokain, és túlfeszíti a húrt.

– Doktornő – folytatta Marino – , maga kezd ebbe becsavarodni. Nem ártana, ha egy kicsit visszafogná magát.

Lehet, hogy Gault azt akarja, hogy találjam meg, gondoltam. Valahányszor használja a kártyámat, üzenetet küld vele. Egyre többet árul el önmagáról.

Már tudtam, mi a kedvenc étele, és hogy nem iszik vörösbort. Tudtam,

milyen cigarettát szív, milyen ruhában jár. Eszembe jutott a bakancsa.

– Figyel rám? – zökkentett vissza Marino kérdése.

Mindig abból indultunk ki, hogy a bakancs Gaulté.

– Az a bakancs a nővéréé volt – mondtam ki hangosan a gondolatomat.

– Miről beszél? – kérdezte türelmetlenül Marino.

– Jane a nagybátyjától szerezhette évekkel ezelőtt, aztán Gault elvette tőle.

– Mikor? A Cherry Hillen, a hóban nem.

– Nem tudom, mikor. Talán nem sokkal Jane halála előtt. Vagy a múzeumban. Gyakorlatilag azonos a lábméretük. Lehet, hogy lábbelit cseréltek. Vagy akárhogy. Azt viszont nem hiszem, hogy Jane a maga jószántából odaadta volna. Először is az a bakancs nagyon jó viselet a hóban. Biztos, hogy jobb, mint az, amit Benny vackán találtunk.

Marino egy ideig hallgatott. – És miért vette volna el a bakancsát Gault?

– Ez egyszerű – feleltem. – Mert kellett neki.

Aznap délután egy teli aktatáskával és egy útitáskával kihajtottam a richmondi repülőtérre. Nem hívtam fel az utazási ügynökséget, mert nem akartam, hogy bárki is tudomást szerezzen róla, hogy hová megyek. Az USAir pultjánál vettem egy jegyet a délcarolinai Hilton Headbe.

– Úgy hallom, szép az idő odalent – mondta a barátságos ügyintéző. – Nagyban megy a golf meg a tenisz. – Felcímkézte egyetlen táskámat.

– Jelölje meg. – Halkabbra fogtam. – Fegyver van benne.

Bólintott, és egy narancsszín szalagot kötött a táska fülére, ami jelezte, hogy töltetlen lőfegyver van benne.

– Be tudja zárni a cipzárt? – kérdezte.

Bezártam a cipzárt, s néztem, hogy teszi rá a táskát a szállítószalagra. Odaadta a jegyemet. Elindultam a kapu felé, ahol már sokan tolongtak nem látszottak boldognak, hogy az ünnepek után utazhatnak haza, dolgozni.

Charlotte-ig a tényleges egy óránál hosszabbnak rémlett az út, mert nem használhattam a mobiltelefonomat, pedig a csipogóm kétszer is megszólalt.

Átlapoztam a Wall Street Journal-t és a Washigton Post-ol, de közben ide-oda szlalomoztak a gondolataim. Fogalmazgattam magamban, mit mondok majd a szülőknek Temple Gaultról és a meggyilkolt nőről, akinek a Jane nevet adtuk.

Még abban sem lehettem biztos, hogy egyáltalán fogad-e Peyton Gault, mivel nem telefonáltam oda előtte. A számuk és a címük egyaránt titkos volt.

Ennek ellenére úgy éreztem, nem lehet túlságosan nehéz megtalálni a Beaufort közelében vásárolt birtokot. Live Oaks Plantation Dél-Carolina egyik legrégibb ültetvénye, a helyiek tudni fognak erről a házaspárról, akiknek albanyi otthonát nemrég elmosta az árvíz.

Charlotte-ban volt annyi időm az átszállásig, hogy visszahívjam a csipogtatókat… Mindkétszer Rose keresett, időpontokat akart egyeztetni, mert számos idézés érkezett a nevemre.

– Lucy is kereste – mondta.

– Ő tudja a csipogóm számát. – Nem értettem a dolgot.

– Kérdeztem is tőle, hogy megvan-e neki mondta a titkárnőm – , de azt mondta, hogy majd még próbálkozik.

– Mondta, hogy honnan beszél?

– Nem, de azt hiszem, Quanticóból.

Nem maradt idő további kérdezősködésre, mert a beszállókapu messze volt, és a Hilton Head-i gép tizenöt perc múlva indult. Futólépésben igyekeztem, épp csak egy puha, só nélküli perecet vettem rohantomban. Felkaptam hozzá néhány tasak mustárt is, és azokat is magammal vittem a gépre ebből állt aznapi első étkezésem. Egy üzletember mellett ültem, aki olyan szemekkel nézte furcsa szendvicsemet, mint aki azt mondja: na, jóasszony, magának aztán fogalma sincs, hogyan kell egy repülőgépen utazni.

Mire a levegőbe emelkedtünk, már felbontottam a tasakokat, és rendeltem egy whiskyt jéggel.

– Nem tudna véletlenül felváltani egy húszast?

fordultam a mellettem ülő férfihoz, mert hallottam az utaskísérő panaszkodását, hogy nem tud visszaadni.

Elővette a tárcáját, adott egy tízest meg két ötdollárost. Hálából én fizettem a bourbonját. – Valamit valamiért – mondtam.

– Ez roppant kedves magától – mondta szirupos déli akcentussal. – Maga bizonyára New York-i.

– Az – hagytam rá.

– Véletlenül nem a carolinai vegyeskereskedők konferenciájára utazik Hilton Headbe? A Hyattben rendezik.

– Nem, én a temetkezési vállalkozók tanácskozására jöttem. Azt a Holiday Innben tartják.

– Vagy úgy. – Elhallgatott.

Hilton Head repülőtere egyszerű magángépekkel és Learjetekkel volt tele, ez utóbbiak a szigeten házzal rendelkező dúsgazdag embereké lehettek. A reptér épülete nem sokkal haladta meg egy kunyhó méreteit, a csomagokat az előtte álló pultra tornyozták föl. Hűvös volt, az ég percenként változó és sötét. A rájuk váró kocsikhoz és buszjáratokhoz siető utasok bosszús megjegyzéseket tettek.

– A fene…! – kiáltott fel a férfi, aki mellettem ült a gépen. Épp a golfütőit nyalábolta fel, mikor megdördült az ég, s a villám úgy világította meg az ég alját, mintha kitört volna a háború.

Béreltem egy ezüstszínű Lincolnt, azután egy ideig csak gubbasztottam benne a reptér parkolójában. Az eső hangosan dobolt a kocsi tetején, és nem láttam ki a szélvédőn. A Hertztől kapott térképet tanulmányoztam. Anna Zenner háza Palmetto Dunesban volt, nem messze a Hyatt-től, ahová útitársam tartott. Hiába nézelődtem, látom-e esetleg valamelyik kocsiban, golfütőivel együtt eltűnt.

Mikor alábbhagyott az eső, kihajtottam a William Hilton Parkwayre, és azon gurultam le egészen a Queens Folly Roadig. Ezután tekeregtem egy darabig, de végül megtaláltam a házat. Valami kisebbre számítottam, de Anna búvóhelye nem afféle bungaló volt, hanem egy gyönyörűséges, rusztikus udvarház, csupa idő patinázta fa meg üveg. A hátsó kertben, ahol leállítottam a kocsit, sűrűn magasodtak a pálmák és a mohával kárpitozott vízi tölgyek.

Mikor a tornác lépcsőjére tettem a lábam, az egyik fa törzsén egy mókus rohant le. Odajött egészen közel, hátsó lábaira emelkedett a pofácskája úgy járt, mintha mondani akarna valamit.

– Szóval Anna etetni szokott, igaz? – szóltam oda neki, és elővettem a kulcsot.

Csak állt fölemelt mancsokkal, mint aki tiltakozik.

– Nekem akkor sincs semmim – mondtam.

Őszintén sajnálom. – Elhallgattam, mert egy kicsit közelebb szökkent. – Ha pedig veszett vagy, kénytelen leszek lelőni.

Bementem kissé meglepett, hogy nem volt riasztó.

Bezártam az ajtót, és becsattintottam a reteszt.

Senki sem tudja, hogy itt vagyok, gondoltam. Jól elleszek itt. Anna évek óta jár ide, és nem látta szükségét egy riasztóberendezésnek. Gault New Yorkban van, el sem tudom képzelni, hogyan követhetett volna ide. Bementem a rusztikus bútorokkal berendezett nappaliba, amelynek ablakai a padlótól egészen a mennyezetig nyújtózkodtak. A padlót egy színes indián szőnyeg borította, a bútorok farésze fakó mahagóni volt, kárpitozásuk kellemesen élénk színű.

Szobáról szobára vándoroltam. Egyre éhesebb lettem. Az óceán olvasztott ólommá sűrűsödött, észak felől elszánt fekete fellegek serege menetelt a sziget felé. A házból hosszú, emelt deszkajárda vezetett ki a dűnékhez kivittem a kávémat egészen a végére. Az embereket nézegettem: sétáltak, kerékpároztak, időnként feltűnt egy-egy kocogó. Kemény és szürke volt a homok, barna pelikánok rajai repkedtek különféle alakzatokban, mintha légitámadást készülnének indítani a halak barátságtalan birodalma vagy esetleg az időjárás ellen.

Egy barna delfin emelkedett a felszínre, nézte a golflabdákat hajigáló embereket, aztán a szél egy kisfiú kezéből kikapta pehelykönnyű műanyagból préselt kis szörfdeszkáját, és végiggörgette a parton a gyerek mint az őrült, úgy rohant utána. Végignéztem a jó kétszáz méteren át tartó üldözést, mígnem a szörfdeszka egy bokron megpattanva át nem szökkent Anna telkének kerítésén. Leszaladtam a lépcsőn és elkaptam, nehogy megint felkapja a szél. A fiúcska léptei elbizonytalanodtak, nézte, hogyan nézem.

Nem lehetett több nyolc-kilenc évesnél, melegítőfelsőben és farmernadrágban volt. Valamivel távolabb futólépésben közeledett az anyja, próbálta utolérni.

– Ide tetszik adni a szörfömet? – kérdezte a gyerek a homokot nézve.

– Nem akarod inkább, hogy a mamádnak adjuk?

– kérdeztem barátságosan. – Ebben a szélben nehezen tudnád vinni.

– A, ne, köszönöm – motyogta félénken, kinyújtott kézzel.

Éreztem, hogy visszautasítja a közeledésemet, néztem, hogyan küszködik a széllel. Végül magához fogta a szörföt, mint egy vasalódeszkát, úgy gázolt a nedves homokban. Addig követtem tekintetemmel a gyereket és az anyját, míg végül már csak két pálcikának látszottak a horizonton, s végül elvesztettem őket szem elől. Találgattam magamban, hová mehetnek. Szállodába? Nyaralóba? Hol töltik az ilyes

esős-viharos estéket, mint ez a mai?

Gyerekkoromban sose nyaraltam, mert nem volt pénzünk, később pedig nem volt gyerekem, akit vittem volna. Wesley jutott eszembe, szerettem volna felhívni, de csak hallgattam a partot mosó hangos hullámverést. Csillagok tűntek át a fátyolfelhőn, beszédfoszlányokat sodort a szél, de egy szót se tudtam kihámozni belőlük. Mintha egy békakórust vagy madárdalt hallgattam volna. Az üres kávéscsészével a kezemben visszasétáltam a házba. És nem féltem.

Ekkor jutott eszembe, hogy feltehetőleg semmiféle ennivaló nincs a házban, és aznap mindössze egy perecet ettem.

– Kösz, Anna – mondtam, mikor mégiscsak találtam egy csomag diétás, fagyasztott vacsorát.

Megmelegítettem a pulykát és a vegyes zöldséget a gáztűzhelyen, aztán elaludtam egy fehér heverőn – Browningommal a kezem ügyében. Olyan kimerült voltam, hogy nem is álmodtam. Együtt keltem a nappal, s csak akkor kezdett tudatosodni bennem, hogy mire is készülök, mikor észrevettem az aktatáskámat, s eszembe jutott, hogy mivel van tele. Korán volt még elindulni. Fölvettem egy farmert meg egy pulóvert, és kimentem sétálni.

Sea Pines irányában kemény és sima volt a homokos part, a nap fehéraranya ragyogott a vízen. A zajos hullámverésbe itt is, ott is madárdal szövődött.

Iszapgázlók járkáltak fel-alá, apró rákokat és férgeket keresgélve, sirályok siklottak a szélben, fekete csuklyás haramiákként ólálkodtak a varjak.

A part mentén idősebb férfiak és nők andalogtak, kihasználva az időt, amíg erőtlen még a nap. Sétáltam s nem figyeltem másra, csak a testemet-lelkemet keresztüllengő tengeri szélre. Végre tudtam lélegezni. Melegséggel töltött el a mellettem kéz a kézben elsétáló idegenek mosolya visszaintettem, ha odaintettek. Szerelmesek üldögéltek kart karba öltve, magányosok itták merengve kávéjukat a deszkajárdán.

Anna házába visszaérve megpirítottam egy bagelt, amit a hűtőben találtam, aztán sokáig zuhanyoztam. Nadrágot és egy sima fekete blézert vettem föl. Összerámoltam, és lezártam a házat, hátha nem jövök vissza már. Míg a mókus föl nem bukkant, nem éreztem, hogy figyelnének.

– Jaj, istenem, már megint te…? – mondtam a kocsi ajtaját nyitva.

Hátsó lábára állva kioktatott.

– Anna mondta, hogy idejöhetek. Nagyon jó barátnője vagyok – magyaráztam neki.

Megreszketett a pofaszakálla, és rám villantotta fehér hasát.

– Ha a problémáidat sorolod, ne fáraszd magad.

– Bedobtam a hátsó ülésre az útitáskámat. – Anna a pszichiáter, nem én.

Kinyitottam a vezetőülés ajtaját. A mókus közelebb szökdécselt. Nem bírtam tovább, belekotortam az aktatáskámba, elővettem a repülőgépen kapott mogyoróstasakot. Még tolattam kifelé, mikor a mókus már vadul rágcsálta a szemeket. Nézett, míg el nem tűntem.

A 278 Westen gyékénnyel, sással, kákával benőtt tájon haladtam. Az apró tavacskákat lótuszok és tavirózsák tarkították, s lépten-nyomon köröző sólymokat láttam. Errefelé, a belsőbb részeken lakókra már a szegénység volt a jellemző, csak földben voltak gazdagok. A keskeny utak mentén apró, fehérre festett templomok álltak, a lakókocsiotthonokon még ott függtek a karácsonyi lámpafüzérek. Beauforthoz közeledve ajtójavító műhelyek, kopár telkek és kis motelek szegélyezték az utat. Egy borbélyműhely fölött a konföderációs államok zászlaja lobogott. Kétszer álltam meg, hogy megnézzem a térképet.

A St. Heléna-szigeten egy traktort kellett kikerülnöm, az út szélén kavarta a port. Nézelődtem, kitől kérhetnék útbaigazítást. Elhagyott betonépületeket láttam, valamikori boltokat. A tölgyek sűrű soraival és madárijesztők őrizte kertekkel szegélyezett utcákon paradicsomcsomagolókat, tanyaházakat és ravatalozókat láttam. Csak a Tripp-szigeten álltam meg legközelebb, ott ebédeltem.

A vendéglőt Gullah House-nak nevezték, s egy kövér és nagyon fekete asszony fogadott benne. Remekül mutatott tropikus színekben pompázó, virágos ruhájában, s mikor a pult fölött odaszólt az egyik pincérnőnek, valamilyen különös szavakkal teli, dallamos nyelven tette. A gúla dialektus állítólag a Nyugat-Indiák nyelvének és az Erzsébet kori angolnak a keveréke: valamikor a rabszolgák nyelve volt.

Leültem egy asztalhoz, vártam a jeges teát, s úgy éreztem, hogy az itt dolgozók közül senki sem fogja tudni megmondani, hol laknak Gaulték.

– Mit hozhatok még magának, drágám? – Megjött a pincérnő a jéggel és citrommal megpakolt teával.

Csak rámutattam, mert kiejteni nem tudtam: Biddy een de Fiel. A fordítás salátával körített sült csirkemellel kecsegtetett.

– Van kedve addig egy kis sült édesburgonyához vagy egy kis sült rákhoz? – A pincérnő szeme beszéd közben ide-oda pásztázott a helyiségben.

– Nem, köszönöm.

A pincérnő láthatólag eltökélte, hogy vendége nem érheti be egy egyszerű diétás ebéddel, s az étlap hátoldalán megmutatta nekem, milyen is az a bizonyos apró rák, amiről beszél. – Akkorát fog csettinteni utána, hogy agyrázkódást kap tőle.

Ránéztem. – Legyen. De csak egy kis adagot, kóstolónak.

– Szóval kettőt.

– Ha lehet.

A kiszolgálás tartotta kényelmes tempóját, s már majdnem egy óra volt, mikor fizettem. A virágos ruhás asszony, akit a tulajdonosnak néztem, kint állt a parkolóban, és egy másik fekete asszonnyal beszélgetett, aki egy furgonban ült. A kocsi oldalára ez volt írva: Gullah Tours.

– Bocsánat – szólítottam meg a tulajdonosnőt.

Gyanakvó volt a szeme, de nem barátságtalan színe mint az obszidián. – Vigyük körbe a szigeten?

– kérdezte.

– Csak útbaigazítást szeretnék kérni – mondtam.

– Ismerősök a Live Oaks Plantationön?

– Nem, az nem esik az útvonalamba. Vagyis hogy már nem.

– Akkor nem is tudok odajutni? – kérdeztem.

A tulajdonosnő elfordította a fejét, és csak a szeme sarkából nézett rám. – Valami új emberek költöztek oda. Nem örülnek a turistáknak. Érti, mire célzok?

– Értem – feleltem. – Nekem viszont oda kell mennem. Nem városnézésre jöttem, csak szeretném megtudni, merre találom.

Ekkor jutott eszembe, hogy a kiejtésem nem olyan, amilyet kifejezetten kedvelhet az étterem tulajdonosnője, aki nyilvánvalóan a Gullah Tours birtokosa is.

– Mi volna, ha befizetnék egy körutazásra mondtam – , és csak odavezetnének Live Oakshoz?

Ez elfogadhatónak látszott. Odaadtam húsz dollárt, és már indultunk is.

Nem volt hosszú út. A furgon hamarosan lelassított, ablakán egy rikítóan színes ruhaujjba bújtatott kar nyúlt ki, s vadul integetni kezdett egy takaros, fehér kerítés és a mögötte elterülő, hikorifákkal teli, hatalmas terület felé. A hosszú, burkolatlan behajtó kapuja tárva volt, s mintegy hat-nyolcszáz méter megtétele után egy régi, fehér, réztetős épület tűnt fel. Semmiféle tábla nem jelezte a tulajdonos nevét, sem azt, hogy a Live Oaks Plantationön járnék.

Leszüretelt, öreg hikorifák között gurult a kocsi, majd egy békalencsés kis tó mellett, amelynek szélén egy szürke gém sétált peckesen. Egy lelket se láttam, a gyönyörű, polgárháború előtti épületnél azonban ott állt egy kocsi meg egy kisplatós teherautó. Hátul egy tabisiló1 mellett egy bádogtetejű, öreg pajta állt. Hűvösre fordult az idő, nagyon vékonynak éreztem a kosztümkabátomat. Fölmentem a verandára, és megnyomtam a csengőt.

Az ajtót nyitó férfi arckifejezéséből rögtön rájöttem, hogy a behajtó külső végén lévő kapunak nem lett volna szabad nyitva maradnia.

– Ez magánterület – mondta fahangon.

Ha Temple Gault apja volt is, akkor sem hasonlított rá. Inas, őszülő hajú ember volt, arca hosszú és megviselt. Egyszerű szürke melegítőfelső és drapp szövetnadrág volt rajta.

– Peyton Gaultot keresem. – Aktatáskámat szorongatva álltam a tekintetét.

– Az a kapu elvileg zárva van. Nem látta a Tilos az átjárás! táblákat? A minap szögeztettem ki őket minden második kerítésoszlopra. Mit akar Peyton Gaulttól?

– Azt csak neki mondhatom meg.

Tartózkodó, bizonytalan tekintettel méregetett.

Maga valamiféle riporter, igaz?

1. A tabby az Egyesült Államok Atlanti partvidéke déli részén használatos építőanyag: osztrigahéj, mész, homok és víz keveréke.

– Nem, én Virginia állam vezető igazságügyi orvos szakértője vagyok. – Átnyújtottam a névjegyemet.

Úgy támaszkodott neki az ajtófélfának, mintha hirtelen rosszul lett volna. – Magasságos Úristen a mennyekben…- suttogta. – Miért nem tudnak minket békén hagyni?

El tudtam képzelni, mit szenvedhet azért, amit a világra nemzett, mert

valahol apai lelke mélyén még mindig szerette a fiát.

– Mr. Gault – mondtam. – Nagyon szeretnék beszélni magával.

Két kezét fölemelve, hüvelyk- és mutatóujjával megdörzsölte a szemét, mintha így akarná elmorzsolni feltörni készülő könnyeit. Barna homlokán elmélyültek a ráncok, s a felhők mögül váratlanul előtűnő napfény homokszínűre változtatta kefefrizuráját.

– Nem kíváncsiskodni jöttem – mondtam. – Nem anyagot gyűjtök. Nagyon kérem.

– Születése percétől más volt, mint a többi ember – mondta Peyton Gault a szemét törülgetve.

– Tudom, milyen rettenetes lehet magának. Borzalmas teher. Higgye el, megértem.

– Ezt senki sem értheti – mondta.

– Nagyon kérem.

– Semmi értelme.

– Dehogy nincs.

Bizonytalanul méregetett. – Ki küldte magát?

– Senki. Magamtól jöttem.

– Akkor hogyan talált ide?

– Kérdezősködtem. – Elmondtam, kiktől.

– Nem fázik ebben a ruhában?

– Elég ez.

– Jól van – mondta. – Kimegyünk a móló́ra.

A móló egy lápos fölé nyúlt, a lápos meg ameddig csak a szem ellátott a távolban csak a Barrier szigetek magányos víztornya rajzolódott a horizontra. A korlátra könyökölve néztük az integetőrákokat. Imitt-amott osztrigák bugyborékoltak.

– A polgárháború idején nem kevesebb, mint kétszázötven rabszolga dolgozott itt – mondta Peyton Gault, mintha csak egy barátságos csevegésre jöttünk volna össze. – Mielőtt elmegy, feltétlenül nézze meg a Nyugalom kápolnát. Mára már csak falak maradtak belőle meg rozsdás kovácsoltvas. Meg egy tenyérnyi temető.

Hagytam beszélni.

– A sírokat persze emberemlékezet óta kirabolják.

Azt hiszem, a kápolna 1740 körül épült.

Hallgattam.

Peyton Gault felsóhajtott, elnézett a tenger felé.

– Szeretnék mutatni magának néhány fényképet mondtam halkan.

– Tudja – megint ellágyult a hangja –, ez valami olyasmi, mint az árvíz… Büntetés valamiért, amit tettem. Én Albanyben születtem, azon az ültetvényen. – Rám nézett. – Csaknem kétszáz éven át állta a háborúkat és a nehéz időket. Aztán jött az a vihar, és a Hint vízszintje több mint hat méterrel megemelkedett. Jött a rendőrség, a katonaság, mindenhol gátakat emeltek. A házunkban mennyezetig állt a víz, a fák meg elpusztultak. Nem mintha valaha is a hikoridiótól függött volna a kenyerünk.

Viszont egy ideig úgy éltünk a feleségemmel, mint a hontalanok. Háromszáz árvízkárosulttal egy menekültotthonban.

– Nem a maga fia okozta az árvizet – mondtam.

– Természeti katasztrófákat még ő sem képes előidézni.

– Nem, de ez is benne volt abban, hogy elköltöztünk. Állandóan jöttek az emberek nézelődni, hogy hol nőtt fel. Nagyon rossz hatást gyakorolt Rachael idegeire.

– Rachael a felesége?

Bólintott.

– És a lányuk?

– Az is egy szomorú történet… Jayne. Tizenegy éves korában el kellett küldenünk Nyugatra.

– Ez a neve? – kérdeztem meglepetten.

– Tulajdonképpen Rachael, de a másik keresztneve Jayne, ipszilonnal a közepén. Nem tudom, tudja-e, de Jayne és Temple ikrek.

– Nem is sejtettem – válaszoltam.

– Temple mindig féltékeny volt Jayne-re. Borzasztó volt nézni, mert Jayne meg imádta. Olyan gyönyörű szőke kislány volt, amilyet csak kívánni lehet.

Temple meg az első naptól kezdve el akarta taposni, mint egy bogarat. Kegyetlen volt. – Peyton Gault elhallgatott.

Sirály siklott el fölöttünk sikoltva, az integetőrákok csapata rohamra indult egy gyékénycsoport ellen.

Peyton Gault hátrasimította a haját, s lábát az alsó korlátra tette. – Azt hiszem, a legborzasztóbb az volt, mikor ötéves korukban Jayne kapott egy kiskutyát. Aranyos kis jószág volt, egy korcs. – Megint szünetet tartott. – Hát ez a kutya eltűnt – elcsuklott a hangja – , és Jayne éjjel arra ébredt,

hogy a kutya holtan fekszik az ágyában. Temple valószínűleg megfojtotta.

– Az előbb azt mondta, hogy Jayne végül aztán a nyugati partra költözött – próbáltam visszazökkenteni a fontosabb vágányra.

– Nem tudtunk mit csinálni. Tudtuk, hogy csak idő kérdése, és Temple megöli… Meggyőződésem, hogy ez később kis híján sikerült is neki. Na szóval, volt nekem egy bátyám Seattle-ben. Luther.

– A tábornok – mondtam.

Peyton Gault továbbra is mereven maga elé nézett. – Gondolom, maguk sok mindent tudnak rólunk. Temple gondoskodott erről. Most már csak az jön, hogy könyvet írnak róla, és megfilmesítik.

Öklével puhán a korlátra csapott.

– Jayne a tábornokhoz és a feleségéhez költözött?

– Temple-t meg itthon tartottuk Albanyben.

Higgye el, ha megtehetjük, fordítva csináljuk. Jayne aranyos, érzékeny kislány volt. Olyan álmodozó, kedves lény. – Peyton Gault arcán könnyek peregtek végig. – Zongorázott és szaxofonozott, Luther úgy szerette, mintha a sajátja lett volna. Neki fiai voltak. Egy ideig minden jól ment, főleg, ha azt néztük, mekkora gondjaink voltak addig. Rachaellel minden évben többször elutaztunk Seattle-be.

Higgye el, nehéz volt, majd beleszakadt a szívem.

Aztán elkövettünk egy nagy hibát.

Elhallgatott, míg újra meg nem tudott szólalni többször is megköszörülte a torkát. – Jayne mindenáron szeretett volna otthon tölteni egy nyarat.

Akkor lett huszonöt éves, és mindenkivel meg akarta ünnepelni a születésnapját. Így aztán ő, Luther meg a felesége, Sara repülőre ültek, és eljöttek Seattle-ből Albanybe. Temple úgy viselkedett, mint akit egy körömfeketényit sem érdekel az egész…

Peyton Gault megint megköszörülte a torkát.

Emlékszem, már teljesen beleringattam magam, hogy nem lesz semmi baj. Hogy Temple talán kinőtte már azt a… megszállottságát. Jayne remekül érezte magát a születésnapján, és azt mondta, szeretné megsétáltatni az öreg Agyarast, a vadászkutyánkat, és hogy fényképezzük le vele. Ez meg is történt. A hikorifák között. Utána mind visszamentünk a házba, csak ő meg Temple maradt odakint.

Temple ebédtájban bejött, kérdeztem tőle, hol a nővére. Azt felelte, neki azt mondta, hogy lovagolni megy. Hát vártunk, vártunk. Vártuk, de csak

nem jött, úgyhogy aztán kimentünk Lutherrel megkeresni. A lovát hamar megtaláltuk, fölnyergelve ténfergett az istálló körül, és a közelben ott hevert a földön Jayne… Csupa vér volt minden körülötte.

Peyton Gault végigsimított tenyerével az arcán.

Rettentően sajnáltam a lánya miatt. Rettegtem a pillanattól, mikor majd meg kell mondanom neki, mi lett a történet vége.

– Az orvosnak az volt a véleménye – folytatta elszorult torokkal – , hogy biztos a ló rúgta meg, de én gyanút fogtam. Luther meg… azt hittem, megöli Temple-t. Tudja, azt a Kongresszusi Érmet nem csajkaosztogatásért kapta. Na, aztán amikor Jayne összeszedte magát annyira, hogy kijöhetett a kórházból, Luther hazavitte. De többé sose jött rendbe.

– Mr. Gault – mondtam. – Van valami fogalma róla, hogy hol lehet most a lánya?

– Hát úgy öt éve, miután Luther meghalt, a maga életét éli. A születésnapján szoktunk hallani felőle, karácsonykor vagy más ilyen alkalmakkor.

– És most karácsonykor hallottak felőle? – kérdeztem.

– Karácsonykor nem, csak egy-két héttel előtte.

– És hol van?

– New Yorkból telefonált.

– Tudja, hogy mit csinált ott, Mr. Gault?

– Sose tudom, mit csinál. Azt hiszem, csak mászkál ide-oda. Az igazat megvallva, csak olyankor telefonál, mikor pénz kell neki. – Peyton Gault tekintete egy fatönkön álló hógémre merevült.

– És mikor New Yorkból telefonált, kért pénzt?

ütöttem a vasat.

– Nem zavarja, ha rágyújtok?

– Természetesen nem.

Egy csomag Meritet halászott elő a mellzsebéből, aztán megpróbált rágyújtani a szélben. Ide-oda fordult, végül tölcsért formáló, gyufát tartó kezére tettem a kezem. Remegett.

– Nagyon fontos volna, hogy tisztázzuk a pénzdolgot – mondtam. – Mennyit kapott Jayne? És hogyan?

Habozott. – Ezeket a dolgokat Rachael intézi.

– Postán küldte? Vagy csekken?

– Úgy veszem észre, maga nem ismeri a lányomat. Elképzelhetetlen, hogy bárki is beváltson neki egy csekket. Rachael postán küldözgeti neki. Tudja, Jayne-nek gyógyszert kell szednie, nehogy rohamot kapjon… Amiatt, ami a fejével történt.

– És hol szokták feladni a pénzt?

– AWestern Unionnál. Rachael azt is tudja, hogy melyik fiókjukban.

– Na és a fia? Vele tartják a kapcsolatot?

Peyton Gault arcán megkeményedtek a vonások.

– Egyáltalán nem.

– Sose próbált hazajönni?

– Sose.

– Tudja, hogy maguk ide költöztek?

– Én Temple-lel csak egyfajta módon vagyok hajlandó kapcsolatba lépni. Egy kétcsövű puskával.

Állán csomóba ugrottak az izmok. – Fütyülök rá, hogy a fiam.

– Van róla tudomása, hogy az ön ATT kártyáját használja?

Peyton Gault kiegyenesedett, s a szélbe pöccintette cigarettája hamuját. – Az nem létezik.

– A felesége szokta fizetni a számlákat? – kérdeztem.

– Általában.

– Értem – mondtam.

Peyton Gault a sárba pöckölte a csikket egy rák nyomban utánaindult.

– Jayne meghalt, ugye? Maga halottkém, és ezért jött ide.

– Igen, Mr. Gault. Őszintén sajnálom.

– Rögtön ez az érzésem támadt, mikor megmondta, hogy kicsoda. Az én kislányom az a nő, akiről azt mondják, hogy Temple ölte meg a Central Parkban.

– Ezért vagyok itt – mondtam. – Ahhoz, hogy be tudjam bizonyítani, hogy valóban ő az, szükségem van az ön segítségére.

A szemembe nézett, kihúzta magát érződött büszkesége. – Nem akarom, hogy valami isten háta mögötti temetőárokban kaparják el. Azt akarom, hogy itt legyen velem és Rachaellel. Végre velünk lehet.

Temple már nem tudja bántani.

Visszasétáltunk a mólón.

– Gondom lesz rá, hogy így legyen – mondtam. A szél elfektette a fűszálakat, s beleborzolt a hajamba.

– Ehhez csak néhány csepp vért kell vennem öntől.

Mielőtt bementünk a házba, Peyton Gault figyelmeztetett, hogy a felesége elég nehezen viseli a dolgokat. Amennyire csak lehetett, körülírva, de elmagyarázta, hogy Rachael Gault eddig még sosem nézett szembe lánya kilátástalan sorsával.

– Nem arról van szó, hogy tombolni kezdene magyarázta halkan már a verandán. – Egyszerűen csak nem hajlandó elfogadni. Érti, ugye?

– Nem volna jobb, ha esetleg itt kint nézné meg a képeket? – kérdeztem.

– Jayne-ről. – Hirtelen megint megroggyantotta a fáradtság.

– Róla és a lábnyomokról.

– Miféle lábnyomokról? – Peyton Gault kérges ujjaival végigszántott a haján.

– Nem emlékszik, volt Jayne-nek valamilyen katonai bakancsa? – kérdeztem.

– Nem – ingatta a fejét. – Luthernek viszont volt mindenféle ilyen holmija.

– Tudja, hogy a bátyjának hányas lába volt?

– Kisebb, mint az enyém. Azt hiszem, harminckilences vagy negyvenes.

– Adott a bátyja valamikor egy pár bakancsot Temple-nek?

– Hm. – Szünet. – Ha Luther adott volna neki egy bakancsot, akkor azt úgy adta volna, hogy ő is benne van, és rugdossa vele Temple hátsóját.

– Lehet, hogy az a bakancs Jayne-é volt.

– Az viszont valószínű. Körülbelül egyforma lábuk lehetett Lutherrel. Nagytermetű lány volt. Sőt körülbelül akkora, mint Temple. Bennem mindig volt is egy olyan érzés, hogy részben ezt nem bírja Temple megemészteni.

Állt volna ott kint a szélben, és beszélt volna álló napig. Nem akarta, hogy kinyissam a táskámat, mert tudta, mi van benne.

– Nem muszáj megnéznie – mondtam. – Semmit sem muszáj megnéznie. A DNS is elég.

– Hát ha magának mindegy… – mondta felfényesedő szemmel, s az ajtóhoz lépett. – Azt hiszem, meg kell mondani Rachaelnek.

Fehér falú, halványszürke csíkozású helyiség volt Gaulték házának előtere. A magas mennyezeten egy ódivatú rézcsillár függött, szemben kecses, spirális lépcső vezetett az emeletre. A nappaliban angol antikvitások, keleti szőnyegek és rég volt emberek hatalmas olajportréi

fogadtak. Rachael Gault egy felcicomázott szófán ült, csipkével az ölében.

A széles, boltíves ajtónyíláson át láttam, hogy az ebédlő székeit is varrott csipkék díszítik.

– Rachael! – Peyton Gault úgy állt meg a felesége előtt, mint egy félénk legényember, kalappal a kezében. – Vendégünk jött.

Az asszony öltött még egyet-kettőt. – Jaj, milyen kedves – mondta, s ölébe engedte a kézimunkát.

Igazi szőke szépség lehetett valamikor: fehér bőrű, kék szemű. Meglepett, hogy Temple és Jayne inkább az anyjukra és a nagybátyjukra hasonlít, de nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget a dolognak, inkább Mendel dominanciatörvényével és a genetikus örökség statisztikájával magyaráztam.

Peyton Gault a szófára ült, nekem egy magas támlájú széken kínált helyet.

– Milyen az idő odakint? – kérdezte az asszony a fia mosolyával és az igazi amerikai dél álmosító hanglejtésével. – Kíváncsi lennék, maradt-e még garnéla. – A szemembe nézett. – Sajnos, nem tudom még a nevét. Ne légy udvariatlan, Peyton, mutasd be az új barátnődet.

– Rachael… – mondta ismét Peyton Gault tenyerét a térdére fektetve, fejét lehajtva. – A hölgy Virginiából jött, és orvos.

– Tényleg? – Az asszony finom ujjai az ölében tartott kanavászt babrálták.

– Mondhatnám úgy is, hogy halottkém. – Peyton Gault a feleségére nézett. – Drágám… Jayne meghalt.

Az asszony elmerevült ujjakkal folytatta a kézimunkázást. – Tudja, volt nekünk itt a ház előtt egy liliomfánk. Majdnem százéves volt már, mikor tavasszal belecsapott a villám. El tudja képzelni?

Folytatta az öltögetést. – Errefelé gyakoriak a viharok. És maguk felé?

– Én Richmondban lakom – feleltem.

– Ja igen. – Egyre gyorsabban járt a tű. – Az a mi szerencsénk, hogy a háborúban nem égett itt le minden. Gondolom, a maga valamelyik dédapja is harcolt benne?

– Én olasz vagyok – mondtam. – Miamiban születtem.

– Hát arrafelé elég nagy a meleg, az biztos.

Peyton Gault tehetetlenül ült. Már nem nézett egyikünkre sem.

– Mrs. Gault – mondtam. – Láttam Jayne-t New Yorkban.

– Igazán? – Őszinte öröm látszott az arcán. – Meséljen róla valamit. – Két keze mint két kolibri.

– Rettenetesen sovány volt, és levágatta a haját.

– Mindig elégedetlenkedett a hajával. Mikor röviden hordta, úgy nézett ki vele, mint Temple. Ikrek.

Gyakran összekeverték őket, mert Jayne-t fiúnak nézték. Később aztán mindig hosszú hajjal járt, ezért lep meg, hogy most levágatta.

– Szokott beszélni a fiával? – kérdeztem.

– Az a rossz fiú nem hív olyan gyakran, mint kellene. Pedig megtehetné.

– Jayne két héttel karácsony előtt telefonált ide mondtam.

Az asszony nem szólt, csak öltögetett.

– Mondott magának valami olyasmit, hogy találkozott Temple-lel?

Csend.

– Csak azért kérdezem, mert ő is New Yorkban volt.

– Igen, én mondtam neki, hogy keresse meg Jayne-t és kívánjon neki kellemes ünnepeket – mondta Rachael Gault a férje arcán megrándult egy izom.

– Küldött pénzt Jayne-nek? – kérdeztem.

Az asszony rám emelte a tekintetét. – Azt hiszem, ezek személyes dolgok.

– Igen, asszonyom. Sajnos kénytelen vagyok megkérdezni.

Kék cérnát fűzött a tűbe.

– Az orvosok már csak ilyenek – próbálkoztam egy másik oldalról. – Hozzátartozik a munkájukhoz.

Halkan, kurtán felkacagott. – Hát ez már csak így van. Azt hiszem, ezért viszolygok annyira attól, hogy elmenjek hozzájuk. Azt hiszik, hogy magnéziumtejjel mindent kikúrálnak. Olyan, mintha fehér festéket inna az ember. Peyton! Hoznál nekem egy pohár vizet egy kis jéggel? És kérdezd meg a vendégünket, hogy ő mit kér.

– Semmit – mondtam halkan. Peyton Gault vonakodva felállt és kiment.

– Nagyon rendes dolog, hogy pénzt küldött a lányának – mondtam. – Elmondaná nekem, hogyan küldte egy ilyen hatalmas és nyüzsgő városba, mint New York?

– A Western Unionnal, ahogy mindig.

– Es milyen címre?

– Hát New Yorkba, Jayne-hez.

– És New Yorkba hová? Többször is küldött oda pénzt?
– Van ott egy olyan patikaféle, oda. Oda jár gyógyszerért.
– A rohamai ellen.
– Jayne azt mondja, nem valami elegáns városrész. – Újabb öltések. – Houston. Csak nem úgy ejtik, mint a texasit.
– És Houstonban hol? – kérdeztem.
– Nem értem, mit akar. – Az asszony kezdett ideges lenni.
– Egy utcanév kellene. Egy cím.
– De hát miért, az ég szerelmére?
– Mert lehet, hogy a lánya közvetlenül a halála előtt oda ment.
Még gyorsabban öltögetett, az ajka vékony vonallá préselődött.
– Nagyon kérem, segítsen nekem, asszonyom.
– Sokat jár busszal. Azt mondja, mikor buszon ül, úgy folyik el előtte Amerika, mint a filmeken.
– Tudom, hogy ön nem akarja, hogy megint meghaljon valaki.
Szorosan lehunyta a szemét.
– Nagyon kérem – mondtam.
– Most lefekszem.
– Tessék? – kérdeztem.
– Rachael… – Peyton Gault visszajött. – Egy szem jég sincs. Nem tudom, mi történhetett.
– Most lefekszem, elmegyek – mondta az asszony.
Döbbenten néztem a férjére.
– Most lefekszem, elmegyek, az Úr őrizze lelkemet – mondta Peyton Gault a feleségét nézve. – Ezt szoktuk imádkozni a gyerekekkel minden este, amíg kicsik voltak. Erre gondoltál, drágám?
– Ez volt a jelszó a Western Unionnál – mondta az asszony.
– Persze… Mert Jayne-nek nem voltak igazolványai – mondtam. – És ezért jelszóra adták ki neki a pénzt és a gyógyszert.
– Igen. Mindig ezt használtuk. Évek óta.
– És Temple-lel?
– Vele is.
Peyton Gault végigsimított az arcán. – Rachael, te neki is adtál pénzt. Kérlek, ne mondd nekem, hogy…
– Az én pénzem. Nekem ugyanúgy megvan a családi örökségem, ahogy neked. – Az asszony ide-oda forgatva a vásznat, folytatta a varrást.

– Asszonyom – mondtam. – Tudott arról Temple, hogy Jayne hamarosan pénzt kap öntől a Western Unionon keresztül?

– Természetesen tudott. Elvégre a testvére. Azt mondta, majd ő fölveszi helyette, mert Jayne gyengélkedik. Mióta az a ló ledobta. Sose tudott olyan világosan gondolkodni, mint Temple. És Templenek is küldtem némi pénzt.

– Milyen gyakran küldött? – kérdeztem.

Rachael Gault elkötött egy szálat, és úgy nézett körül, mint aki keres valamit.

– Mrs. Gault én addig nem megyek el innen, míg nem válaszol vagy ki nem dob.

– Luther halála után nem volt senki, aki törődjön Jayne-nel, idejönni meg nem akart – mondta az asszony. – És egy olyan otthonba sem akar bemenni. Úgy csináltuk, hogy mindig tudatta, hová megy, én meg segítettem, ahogy tudtam.

– Erről sose beszéltél nekem – mondta porig sújtottan Peyton Gault.

– Mióta volt Jayne New Yorkban? – kérdeztem.

– December elseje óta. Rendszeresen küldtem neki pénzt, de alkalmanként csak keveset. Ötven dollárt, száz dollárt. Múlt pénteken is küldtem, ahogy szoktam. Ezért tudom, hogy jól van. Megmondta a jelszót. És ez azt jelenti, hogy odament a pénzért.

Elgondolkodtam: mióta veszi föl Gault a szerencsétlen nénje pénzét. Szinte megrettentem attól, mennyire utálom ezt az embert.

– Jayne nem érezte jól magát Philadelphiában folytatta az asszony valamivel szaporábban beszélt.

– Ott élt New York előtt. Ott aztán dúl a felebaráti szeretet. Ott lopták el a furulyáját. Kitépték a kezéből.

– A furulyáját? – kérdeztem.

– A szaxofonját. Tudja, az apám hegedült.

Csak néztük Peyton Gaulttal.

– Lehet, hogy a szaxofonját. Drágám! Emlékszel, mikor hazajött a születésnapjára, és kiment sétálni a fák közé a kutyával? – Rachael Gault keze megállapodott.

– Az Albanyben volt. Most nem ott vagyunk.

Az asszony lehunyta a szemét. – Jaj, istenem…

Huszonöt éves volt, és még soha senki sem csókolta meg. – Fölnevetett. – Emlékszem, ült ott a zongoránál, és a Boldog születésnapot

játszotta…

Aztán Temple kivitte az istállóhoz. Jayne akárhová követte volna. Sose értettem, miért. Bár az is igaz, hogy Temple elbűvölő tudott lenni.

Egy könnycsepp jelent meg a szempilláján.

– Kiment lovagolni azon az elátkozott lovon, Prissen, és nem jött vissza. – Újabb könnycseppek törtek föl. – Jaj, Peyton…! Soha többé nem látom az én kislányomat.

Peyton Gault remegő hangon válaszolt. – Temple gyilkolta meg, Rachael. Ez így nem mehet tovább.

Visszamentem Hilton Headbe, és a kora esti géppel Charlotte-ba repültem. Onnan tovább Richmondba, és beültem a kocsimba. Nem mentem haza. Szinte égtem a türelmetlenségtől. Wesleyt nem értem el Quanticóban, Lucy pedig nem hívott vissza.

Már majdnem kilencet mutatott az óra, mikor elsuhantam a koromsötét lőterek és laktanyák mellett a keskeny út két oldalán ormótlan árnyakként sorakoztak a fák. Összetörten, kimerülten figyeltem a táblákat és az utat keresztező szarvasokat, aztán kék lámpák villantak a visszapillantóban. Próbáltam megállapítani, ki lehet az. Nem sikerült, azt viszont láttam, hogy nem rendőrautó, mert azoknak a villogó mellett még egy lámpasor is van a tetejükön.

Hajtottam tovább. Eszembe jutott egy eset, mikor egy magányos nő megállt valakinek, akit rendőrnek vélt. Az évek során sokszor figyelmeztettem Lucyt, hogy soha semmiért ne álljon meg jelzés nélküli kocsinak, főleg éjszaka. A kocsi kitartóan jött utánam, de csak az Akadémia őrbódéjához érve húzódtam félre.

A jelöletlen kocsi közvetlenül mögöttem állt meg, s szinte még ugyanabban a pillanatban egy katonai rendőr termett az ajtómnál, pisztollyal a kezében.

– Szálljon ki és emelje föl a kezét! – rendelkezett.

Meg se moccantam.

Hátralépett, s láttam, hogy az őr mond neki valamit. Aztán előjött az őr a fülkéjéből, a katonai rendőr pedig megkopogtatta az ablakomat. Leengedtem az ablakomat, a katona pedig leengedte a fegyverét, de a szemét egy pillanatra se vette le rólam. Egy nappal se látszott tizenkilencnél idősebbnek.

– Legyen szíves, szálljon ki, asszonyom. – Máris utált, mert zavarba jött.

– Akkor legyen szíves, tegye el a pisztolyát, és álljon arrébb – mondtam. Az Akadémia őre visszalépett. – És van egy pisztolyom a két első ülés között. Csak azért mondom, hogy ne érje meglepetésként.

– Maga narkóosztagos? – kérdezte, szemügyre véve Mercedesemet.

Olyan volt a bajusza, mintha leukoplasztragacs maradt volna az ajka fölött. Fülemben dobolt a vér.

Tudtam, hogy férfiasan akar viselkedni, mert látja az őr.

Kiszálltam a kocsiból, kék lámpafény lüktetett az arcunkon.

– Hogy narkóosztagos vagyok-e? – villantottam rá a szemem.

– Igen.

– Nem vagyok az.

– FBI-os?

– Nem.

Egyre jobban kicsúszott a lába alól a talaj. – Akkor kicsoda, asszonyom?

– Igazságügyi orvos szakértő.

– Ki a felettese?

– Nekem nincs felettesem.

– Kell, hogy legyen, asszonyom.

– Virginia kormányzója a felettesem.

– Szeretném látni a jogosítványát – mondta.

– Amíg meg nem mondja, mivel vádol, addig nem.

– Hetvennel ment egy olyan szakaszon, ahol csak ötvenöttel lehet. És meg akart szökni.

– És a katonai rendőrség elől menekülő emberek egyenesen egy őrházhoz szoktak hajtani?

– Legyen szíves, adja át a jogosítványát.

– Kérdeznék én magától valamit, közlegény mondtam. – Mégis mit képzel, miért nem álltam félre éjnek évadján egy isten háta mögötti úton?

– Fogalmam sincs, asszonyom.

– Jelzés nélküli kocsikkal nagyon ritkán állítják meg az embert rendőrök. Pszichopaták annál gyakrabban.

Szánandóan fiatal volt az arca a villogó kék fényben. Valószínűleg nem tudta, mi az a pszichopata.

– Sose fogok megállni a maga jelzés nélküli Chevroletjének, akárhányszor akadunk is még össze ilyen körülmények között ebben az

életben. Megértette?

Egy kocsi zúgott felénk az Akadémia felől, s megállt az őrház másik oldalán.

– Maga fegyvert fogott rám! – mondtam dühödten valahol egy kocsiajtó csapódott. – Maga, hogy a jó ég akárhová tegye, rám fogott egy kilenc milliméteres pisztolyt! Hát a tengerészgyalogosoknál senki sem tudja, mi az a túlzott erő alkalmazása?

– Kay! – Benton Wesley bukkant fel a pulzáló sötétségben.

Rájöttem, hogy az őr szólhatott neki, de nem értettem, mit keres itt ilyenkor. Otthonról nem jöhetett, mivel Fredericksburg határában lakik.

– Jó estét! – köszönt szigorúan a katonára.

Arrébb mentek, nem hallottam, mit beszéltek, de a katona visszaült az autójába. A kék fények kihunytak, és a Chevrolet elporzott.

– Köszönöm – mondta az őrnek Wesley. – Gyere – fordult hozzám. – Gyere utánam.

Nem abba a parkolóba hajtott, ahol általában le szoktam állítani a kocsimat, hanem a Jefferson-épület mögötti fenntartott helyekre. A miénken kívül most csak egy terepjáró állt benne. Megismertem, Marinóé volt. Kiszálltam.

– Mi van? – kérdeztem. A hidegben páragomollyá alakult a lélegzetem.

– Marino lent van az egységnél. – Wesley fekete pulóverben és nadrágban volt. Éreztem, hogy történt valami.

– Lucy hol van? – kérdeztem.

Nem válaszolt, csak bedugta biztonsági kártyáját a hátsó ajtó leolvasójába.

– Beszélnünk kell egymással – mondta.

– Ne. – Tudtam, mi jár a fejében. – Most nagyon aggódom.

– Kay, én nem vagyok az ellenséged.

– Pedig néha úgy viselkedsz.

Szaporán lépkedtünk, gyalog vágtunk a lépcsőnek.

– Bocsáss meg – mondta. – Szeretlek, és nem tudom, mit csináljak.

– Tudom. – Megrázott, amit mondott. – Én sem tudom, mit csináljak. Folyton az jár a fejemben, hogy bárcsak megmondaná valaki. Szeretném fenntartani ezt a mi kettőnk dolgát, és szeretnék véget is vetni neki.

Egy darabig csak hallgatott.

– Lucy elcsípett valamit a CAIN-en – mondta végül. – Bevetettük a

túszmentőket.

– Szóval akkor itt van – mondtam megkönnyebbülten.

– Lucy New Yorkban van. Máris indulunk oda felelte az órájára nézve Wesley – Nem értem – mondtam lépteink visszhangoztak a lépcsőházban.

Végigsiettünk a hosszú folyosókon, ahol a túszmentők tárgyalóemberei töltik napjaikat olyankor, mikor nem terroristákat vagy gépeltérítőket igyekeznek jobb belátásra bírni.

– Nem értem, mit keres Lucy New Yorkban mondtam rosszat sejtve. – Mi szükség ott őrá?

Wesley szobájába mentünk, Marino ott guggolt egy nagy, nyitott kézitáska mellett. Mellette a szőnyegen egy borotvakészlet és három töltött tár hevert, a Sig Saueréhez valók. Keresett valamit, épp csak felpillantott rám.

– Most szólj hozzá – mondta Wesleynek. – Elfelejtettem a borotvámat.

– Akad az New Yorkban is – mondta rosszkedvű mosollyal Wesley.

– Jártam Dél-Carolinában – mondtam. – Beszéltem Gaultékkal.

Marino abbahagyta a turkálást és rám meredt.

Wesley leült az íróasztalához.

– Remélem, nem tudják, hol a fiuk – mondta furcsa hangsúllyal.

– Nem láttam jelét, hogy tudnák. – Kíváncsian néztem Marinóra.

– Mindegy, talán nem is érdekes. – Megdörzsölte a szemét. – Csak nem szeretném, ha valaki leadná neki a drótot.

– Lucynak sikerült annyi ideig fönntartania a CAIN-en, míg le lehetett nyomozni – mondtam ki gondolatomat.

Marino fölegyenesedett, és leült egy székre. – A görény pont a Central Parknál vackolta be magát.

– Hol? – kérdeztem.

– A Dakotában.

A szenteste jutott eszembe, mikor ott álltunk a Cherry Hill-i szökőkútnál. Lehet, hogy Gault figyelt minket. Lehet, hogy a szobájából látta a lámpáink fényét.

– Drága neki a Dakota – mondtam.

– Emlékszik a hamis igazolványára? – kérdezte Marino. – Egy Benelli nevű egyedre?

– Az ő lakása?

– Igen. – Wesley válaszolt. – Ez a Benelli állítólag valami komoly családi

vagyon tobzódó vároményosa. A gondnokság feltételezése szerint Gault valamilyen olasz rokona. A lényeg, hogy arrafelé nemigen kérdezősködnek, és Gault akcentussal beszél. Az is kapóra jön, hogy a bért nem ez a Benelli fizeti, hanem a Veronában élő apja.

– Miért nem mentek ti a Dakotába elkapni Gaultot? – kérdeztem. – Miért kellenek ehhez a túszmentők?

– Megtehetnénk, de inkább nem. Nagyon kockázatos – felelte Wesley. – Ez nem háború, Kay.

Nem szeretnénk, ha valakinek baja esne, és a törvény is megköti a kezünket. A Dakotában mások is laknak. Nem tudjuk, hol van Benelli. Lehet, hogy a lakásban.

– Ja – mondta Marino. – Nejlonzsákban, egy hajókofferben.

– Tudjuk, hol van Gault, és figyeljük az épületet – mondta Wesley – , a Manhattan viszont nem az a terep, ahol szívesen hajkurásznék egy ilyen alakot.

Nagy a tolongás. Ha lövöldözésre kerül sor, akármilyen jó lövő is az ember, ott eltalál valakit. Más is meghal. Egy nő, egy férfi, egy gyerek, aki épp akkor jár arra.

– Ezt értem – mondtam – , és nem is vitatom.

Gault most a lakásban van? És Carrie?

Wesley válaszolt. – Nem látták, és nincs is okunk feltételezni, hogy Gaulttal mászkál.

– Annyi biztos, hogy az én hitelkártyámmal nem vett jegyet a nőnek – mondtam.

– Gault ma este nyolckor a lakásban tartózkodott, ez konkrétum – mondta Wesley. – Akkor volt vonalban, akkor csípte el Lucy.

– Elcsípte? – néztem Wesleyre és Marinóra. – Innen csípte el, és most odament? Őt is bevetették a túszmentőkkel együtt?

Bizarr kép jelent meg előttem: Lucy fekete öltözékben és bakancsban az Andrews Légi Bázison egy repülőgépben, izmos, kisportolt helikopterpilóták, mesterlövészek és robbantási szakemberek között. Hitetlenkedésem fokozódott.

Wesley a szemembe nézett. – Lucy már két napja NewYorkban van. A metrórendőrség számítógépén dolgozik. New Yorkból csípte el Gaultot.

– Miért nem innen, a CAIN központjából? – tudakoltam, mert nagyon nem örültem annak, hogy Lucy New Yorkban van. Nem akartam, hogy

ugyanabban az államban tartózkodjon, mint Temple Gault.

– A metrósoknak nagyon modern gépük van – válaszolta Wesley.

Marino is megszólalt. – Olyan dolgaik is vannak, amilyenek nekünk nincsenek.

– Például?

– Például az egész metróhálózat számítógépes térképe. – Marino közelebb hajolt, alkarját a térdére támasztotta. Tudta, mit érzek. Láttam a szemén.

– Úgy néz ki, hogy az a görény azt a gépet is leszívta.

Wesley megmagyarázta. – Úgy néz ki, hogy Carrie Grethen a CAIN-en keresztül valahogy bejuttatta Gaultot a metrósok számítógépébe. Gault így fel tudta térképezni magának a hálózatot, és a metróalagutakon keresztül közlekedett a város alatt, úgy szerezte a narkót, és úgy követte el a rémségeit.

Hozzáfért a részletes rajzokhoz, amelyeken minden föl van tüntetve: az állomások, a szervizutak, az alagutak, a vészkijáratok, minden.

– Miféle vészkijáratok? – kérdeztem.

– A metróhálózat alagútjaiban vannak vészkijáratok arra az esetre, ha egy szerelvény valamilyen okból megállásra kényszerül az alagútban. Ezeken át az utasok feljuthatnak a felszínre. A Central Parkban elég sok van.

Wesley felállt, odalépett az aktatáskájához, kinyitotta, és kivett belőle egy vastag tekercs fehér papírt. Levette róla a gumiszalagot, s kigöngyölítette a New York-i metróhálózat hosszú-hosszú műszaki rajzát, amelyen fel volt tüntetve minden sínpár, minden szerkezet, minden csatorna, szemétgyűjtő, állomásalaprajz és váltó. A rajzok beterítették a szobát, némelyik csaknem kétméteres volt. Lenyűgözve nézegettem őket.

– Ezek Penntől származnak – mondtam.

– Tőle – bólintott Wesley. – És ami a számítógépükben van, még ennél is részletesebb. Például 1979 márciusában eltávolították a CB 300-as jelzetű forgókorlátot. – Leguggolt, úgy mutatta, a másik kezével közben félrehúzta nyakkendőjét az útból. – Innen. – A rajz a Lenox Avenue Száztizedik és Száztizenkettedik utcai állomásait ábrázolta.

Egy ilyen jellegű változtatás ma már közvetlenül bekerül a metrósok számítógépébe.

– Tehát minden változást azonnal átvezetnek a számítógépes

térképekre – mondtam.

– így van. – Wesley egy másik alaprajzot húzott maga elé, ezúttal a Természettudományi Múzeum Nyolcvanegyedik utcai megállójáét. – Itt látni, miből gondoljuk, hogy Gault ezeket a térképeket használja. – Megkopogtatott egy kis területet, amely jelezte, hogy a Cherry Hill közvetlen közelében egy vészkijárat bukkan a felszínre.

– Ha Gault látta ezt a rajzot – folytatta –, akkor nagyon valószínű, hogy a Central Park-i gyilkosság elkövetésekor ezen keresztül közlekedett. A múzeumból kijőve, az alagutakban észrevétlenül mozoghattak, mikor pedig a felszínre jöttek, már nagyon közel voltak a szökőkúthoz, ahol Gault közszemlére akarta tenni a halottat. Ezen a három hónapja kinyomtatott térképen azonban nincs feltüntetve, hogy azt a kijáratot a fenntartási osztály karbantartás miatt a gyilkosság előtti napon lezárta. Arra a megállapításra jutottunk, hogy Gault és az áldozata valószínűleg ezért jött a Ramble felől. Az ottani vészkijárat közelében is megtaláltuk a lábnyomaikat.

– Tehát fölmerül, hogy honnan tudta, hogy a Cherry Hill-i kijárat zárva van – mondta Marino.

– Nem lehet, hogy lentről, az alagútból is láthatta? – kérdeztem. Ereztem, hová akarnak kilyukadni, és nem örültem a dolognak.

– Természetesen lehetséges – ismerte el Wesley de a metrósok gyakran járnak le az alagutakba. Ott vannak minden állomáson, minden peronon, és egyikük sem emlékszik, hogy látta volna Gaultot.

Szerintem szükség esetén még mindig a számítógépes térkép segítségével közlekedik.

– És milyen szerepe van ebben Lucynak? – kérdeztem.

– Manipulál – felelte Marino.

– Én nemigen értek a számítógépekhez – mondta Wesley – , de annyit sikerült felfognom, hogy Lucy egy kicsit belepiszkált a gépbe, és ha Gault megnézi a gépben lévő térképet, akkor egy olyat lát, amit Lucy már megváltoztatott.

– És miért változtatta meg?

– Reméljük, hogy így sikerül csapdába csalnunk Gaultot. Valahogy úgy, ahogy egy kísérleti patkányt az útvesztőben.

– Én azt hittem, a túszmentők elintézik – mondtam.

– Mindent megteszünk, ami csak lehetséges.

– Akkor hadd javasoljak egy másik tervet – mondtam. – Ha Gaultnak pénzre van szüksége, a Houston Professional Pharmacyba megy érte.

Úgy néztek rám, mintha megtébolyodtam volna.

– Oda szokta küldeni a pénzt az anyja a nénjének, Jayne-nek, és…

– Álljon meg a menet! – vágott közbe Marino.

Én azonban folytattam. – Próbáltam telefonálni, hogy elmondjam magának. Onnan tudom, hogy Temple vette föl a pénzt, hogy az anyja még azután is küldött pénzt, mikor már Jayne meghalt. És azt a pénzt is fölvette valaki. Egy olyan valaki, aki ismerte a jelszót.

– Várjunk – mondta Marino. – Álljunk már meg egy pillanatra! Értsem ezt úgy, hogy az a görény a tulajdon nővérét gyilkolta meg?

– Igen – feleltem. – Az ikertestvérét.

– Jézusom. Ezt nekem senki se mondta. – Marino vádlón nézett Wesleyre.

– Csak két perccel azelőtt értél ide, hogy Kayt letartóztatták – mondta Wesley.

– Nem tartóztattak le – mondtam. – És a nőt tényleg Jayne-nek hívják. – Beszámoltam nekik.

– Ez mindent megváltoztat – mondta Wesley, és felhívta New Yorkot.

Már tizenegyre járt, mikor letette a kagylót. Felállt, fogta az aktatáskáját, az útitáskáját és az asztalon fekvő adóvevőjét. Marino is felállt.

– Hármas egység a tizenhetesnek – szólt bele.

– Tizenhetes.

– Indulunk.

– Értettem.

– Én is megyek veletek – mondtam Wesleynek.

Rám nézett: nem szerepeltem az eredeti utaslistán.

– Jól van – mondta. – Gyerünk.

Manhattan felé repülve, a gépen beszéltük meg a tervet. Az FBI New York-i irodája kirendel egy embert a Second Avenue és a Houston sarkán lévő gyógyszertárba, két atlantai ügynököt pedig Live Oaks Plantationre küldenek. Még nem szállt le velünk a gép, mikor ez már meg is történt.

Ha Rachael Gault tartja magát a szokásaihoz, akkor holnap megint ad fel pénzt. Mivel Gault semmiképp nem szerezhetett tudomást arról, hogy a szülei tudnak már lányuk haláláról, ezért feltételezi, hogy a pénz a szokásos módon érkezik.

– Egyszerűen beül egy taxiba, és elmegy a gyógyszertárba – hallatszott Wesley hangja a fejhallgatómban odalent síkságok sötétlettek.

– Nono – mondta Marino. – Kétlem. Tudja, hogy mindenki őt hajkurássza, épp csak az angol királynő nem.

– El akarjuk érni, hogy a föld alatt közlekedjen.

– Szerintem odalent veszélyesebb – mondtam, Davilára gondolva. – Nincs világítás, viszont ott vannak a szerelvények meg a harmadik sín.

– Tudom – mondta Wesley. – Gault viszont úgy gondolkozik, mint egy terrorista. Nem érdekli, kit öl meg. Nem kezdhetünk el fényes nappal lövöldözni rá a Manhattanben.

Igaza volt.

– Na és hogyan bizonyosodunk meg arról, hogy tényleg az alagutakon keresztül megy a gyógyszertárba? – kérdeztem.

– Csinálunk némi felhajtást, de csak akkorát, hogy ne ijesszük el vele.

– Hogyan?

– Ha jól tudom, holnap lesz egy felvonulás Bűnözés Elleni Menet címmel.

– Soha jobbkor – mondtam fanyarul. – A Boweryn vonulnak keresztül?

– Igen, de könnyen el lehet intézni, hogy menjenek végig Houstonon és a Second Avenue-n.

Marino közbeszólt. – Csak a forgalomterelő kúpokat kell máshová kitenni.

, – A metrósok ki tudnak küldeni egy számítógépes értesítést a boweryi rendőrségnek, hogy ekkor és ekkor felvonulás lesz. Gault a komputerben látja majd, hogy a felvonulás pont akkor megy arra, amikor fel akarja venni a pénzt. És látja majd azt is, hogy a Second Avenue-i metróállomást átmenetileg lezárták.

A delaware-i atomerőmű úgy fénylett a sötétben, mint egy izzó fűtőszál a fülkébe hideg levegő szivárgott be.

– Ebből pedig rájön, hogy nem ajánlatos abban az időpontban arrafelé flangálni.

– Pontosan. Ahol felvonulás van, ott rendőrök is vannak.

– Engem csak az idegesít, hogy mi van, ha nem megy el a pénzért – mondta Marino.

– Elmegy érte – mondta Wesley, mint aki biztos benne.

– Szerintem is – fűztem hozzá. – Kell neki a drog.

És ez erősebb hajtóerő, mint a félelem – már ha érez ilyesmit.

– Maga szerint a pénzéért ölte meg a nénjét? – kérdezte Marino.

Wesley válaszolt helyettem. – Igen, de nem csak ezektől a kis összegektől fosztotta meg. Végül mindent elvett tőle.

– Ez így nem igaz – mondtam. – Temple-lel ellentétben Jayne sose volt gonosz. És ezt Gault sose vehette el tőle.

– Állig fölfegyverezve megyünk New Yorkba – közölte Marino.

– Az útitáskám! – kiáltottam fel. – Ottfelejtettem!

– Holnap az lesz az első, hogy beszélek a rendőrfőnökkel.

– Már holnap van – állapította meg Marino.

A Hudson közelében lévő helikopter-leszállóra ereszkedtünk le, nem messze a karácsonyi lámpafüzérekkel feldíszített, Intrepid nevű repülőgépanyahajótól. A metrórendőrség egyik járőrkocsija várt minket. Eszembe ötlött a nap, mikor nem is olyan rég itt jártam, és megismertem Frances Pennt. Eszembe jutott a Jayne vérétől vörös hó, és hogy akkor még nem ismertem a vele kapcsolatos, szinte elviselhetetlen igazságot.

Megint a New York Athletic Clubban szálltunk meg.

– Lucy melyik szobában van? – kérdeztem Wesleytől, miközben bejelentkeztünk az öreg portásnál, akinek olyan volt az arca, mint azoké, akik mindig éjszakások.

– Nem itt lakik. – Wesley odaadta a kulcsomat.

Elindultunk a lift felé.

– Jó – sóhajtottam –, de akkor most mondd meg, hol van.

Marino ásított. – Eladtuk bérrabszolgának.

– Amolyan védőőrizetben van. – Wesley halványan elmosolyodott. Kinyílt a lift rézajtaja. – Frances Penn-nél lakik.

A szobámba érve levetettem a kosztümömet, és felakasztottam a zuhanyozóban. Kigőzöltem, ahogy az utóbbi két este is, és elhatároztam, hogy amint lehetőségem lesz másik ruhába bújni, kihajítom.

Több takarót is magamra húztam, tárt-nyitott ablakoknál aludtam. Hatkor, mielőtt még az ébresztő megszólalt volna, felébredtem. Lezuhanyoztam, bagelt és kávét rendeltem.

Hétkor átszólt Wesley, aztán átjöttek Marinóval.

Lementünk, s beültünk a kapu előtt várakozó rendőrautóba. Aktatáskámban ott volt a Browningom.

Nagyon reméltem, hogy Wesley megszerzi a szükséges engedélyeket,

méghozzá gyorsan, mert nem akartam megszegni a New York-i fegyverviselési törvényt. Bernhard Goetz jutott eszembe.

– Elmondom, mit csinálunk – mondta Wesley a Manhattan alsó része felé tartva. – Én most rászállok a telefonra. Pete, jó volna, ha kimennél az utcára a metrósokkal, és a körmükre néznél, hogy azokat a forgalomterelő kúpokat pontosan oda rakosgassák ki, ahová kell.

– Meglesz.

– Kay, te csatlakozz Frances Pennhez és Lucyhoz. Ok közvetlen kapcsolatban lesznek a dél-carolinai ügynökökkel, illetve azzal, aki a gyógyszertárban ül. – Wesley az órájára nézett. – Ami a dél-carolinaiakat illeti, azt hiszem, egy órán belül odaérnek.

– Imádkozzunk, hogy Gaulték nehogy belepancsoljanak a levesünkbe – mondta puskával a kezében Marino.

Wesley átnézett rám.

– Mikor eljöttem tőlük, úgy láttam, készségesen segítenek – mondtam. – De nem tehetnénk meg, hogy mi adjuk fel a pénzt az asszony nevében, és őt kihagyjuk belőle?

– Megtehetnénk – felelte Wesley – , de minél kisebb feltűnést keltünk, annál jobb. Gaulték egy kisvárosban élnek. Ha ügynökök állítanak be a postahivatalba pénzt föladni, a Western Union beauforti embere esetleg értesítheti valahogy a New York-i kollégáját, és sose lehet tudni, mi ijeszti el Gaultot. Nem kell vállalni ezt a kockázatot. Minél kevesebben vannak benne, annál jobb.

– Értem – mondtam.

– Egyebek között ezért is szeretném, ha Penn mellett lennél – folytatta Wesley. – Ha Gault anyja esetleg mégis beleavatkozik valahogy a dologba, szükségem lesz rád, hogy beszélj vele és visszabillentsd a megfelelő lelkiállapotba.

– Gault különben is odavonszolhatja magát a gyógyszertárba – mondta Marino. – Amíg oda nem áll a pulthoz, nem tudhatja, hogy nem jött pénz.

Már ha a kedves szülőanyja nem akar esetleg hintába ültetni minket.

– Nem tudhatjuk, mit fog csinálni – mondta Wesley. – Azt viszont gyanítom, hogy Gault előbb odatelefonál a gyógyszertárba.

– Az anyjának föl kell adnia pénzt. – Magamban igazat adtam Wesleynek. – Ennek mindenképp meg kell történnie. Ez a nehéz része.

– Hát igen… – mondta Wesley. – Mégiscsak a fia.

– És aztán? – kérdeztem.

– Már elintéztük, hogy a menet két órakor induljon, mivel eddig általában ilyen tájban érkezett a pénz. Odarendeljük a túszmentőket, néhányan még a menetben is ott lesznek. És lesznek ott mások is. Plusz civil ruhás rendőrök, ők elsősorban a metróban és a vészkijáratok környékén.

– Na és a gyógyszertárban? – kérdeztem.

Wesley csak egy lélegzetvételnyi szünet után válaszolt. – Természetesen ott is lesz két ember. De nem ott akarjuk megfogni Gaultot, és még csak nem is a közelében. Elkezdhet lövöldözni. Márpedig itt csak egyetlen áldozat lehet.

– Én csak annyit kérek, hadd legyek én az a szerencsés, aki kinyújtóztatja – mondta Marino. – Aztán már visszavonulhatok.

– Feltétlenül lent kell rátennünk a kezünket mondta nyomatékosan Wesley. – Nem tudjuk, milyen fegyvere van jelenleg. Nem tudjuk, hány embert képes elintézni a karate tudásával. Sok mindent nem tudunk. De véleményem szerint kokainon szívja fel magát. És nem fél. Ezért olyan veszélyes.

– Most hová megyünk? – kérdeztem. Hervadt épületek úsztak el mellettünk a szitáló esőben.

Nem kifejezetten felvonulásra való idő volt.

– Penn a Bleecker Streeten állította fel az irányítóközpontját. Elég közel van a Houston Pharmacyhoz, de azért biztonságos távolságban – mondta Wesley. – A csapata egész éjjel fent volt, számítógépeket meg ilyesmiket cipeltek. Lucy is ott van.

– Az érintett metróállomáson?

A kocsit vezető rendőr válaszolt. – Igen. Egy helyi megálló, csak munkanapokon működik. Hétvégeken nem állnak meg ott a szerelvények, úgyhogy most elég csöndes. A metrósoknak van ott egy alkörzetük, onnan tartják kézben a Boweryt.

Az állomás lépcsőjénél állította le az autót. A járdán és az úttesten esernyős vagy fejük fölé újságot tartó emberek siettek.

– Itt lemennek, aztán a forgókorlátnál rögtön balra látnak egy faajtót, az információs ablak mellett mondta a rendőr, és leakasztotta a mikrofonját.

Egyes-tizenegyes egység.

– Egyes-tizenegyes egység – jelentkezett a diszpécser.

– Tízes-ötös a hármas egységnek.

A diszpécser kapcsolta a hármas egységet megismertük Frances Penn hangját. Már tudta, hogy jövünk. Óvatosan lépkedtünk lefelé Wesleyvel és Marinóval az egyre erősebben zuhogó esőtől csúszós lépcsőkön. Odalent piszkos és vizes volt a csempepadló, de senkit sem láttunk. Erősödött a nyugtalanságom.

Elléptünk az információs ablak előtt, aztán Wesley bekopogott a faajtón. Maier nyomozó engedett be minket, az, akivel Davila halála után a boncteremben találkoztam először. A helyiséget amolyan irányítóteremmé alakították. Egy hosszú asztalon a zárt láncú tévé monitorai álltak. Lucy egy telefonokkal, rádióberendezésekkel és komputerekkel fölszerelt pultnál ült.

Frances Penn az általa irányított kommandósok fekete pulóverét és nadrágját viselte. Rögtön odajött hozzánk, és barátságosan megrázta a kezem.

– Annyira örülök, hogy itt van, Kay. – Csak úgy vibrált a túlfűtöttségtől.

Lucy teljesen belemerült az előtte lévő négy monitorba. Mindegyiken a metróhálózat más-más részének térképét lehetett látni.

– Nekem föl kell mennem a fenti központba mondta Wesley Frances Penn-nek. – Marino kint lesz az embereivel, ahogy megbeszéltük.

A parancsnok asszony rábólintott.

– Scarpetta doktornőt itt hagyom.

– Nagyszerű.

– Akkor most mi is a helyzet idelent? – kérdeztem.

– A Second Avenue-i állomást lezárjuk, az ott van közvetlenül a gyógyszertárnál – felelte Frances Penn. – Forgalomterelő kúpokkal és bakokkal lezárjuk a bejáratot. Nem kockáztathatunk meg egy lövöldözést, mikor civilek vannak a közelben. Ügy tippeljük, hogy az észak felőli alagúton jön vagy arra távozik, és erre nagyobb az esély, ha a Second Avenue-i állomás le van zárva. – Lucyra pillantott.

– Világosabb lesz, ha az unokahúga megmutatja a képernyőn.

– Szóval valahol az állomás területén szeretnék elfogni – mondtam.

– Ebben reménykedünk – felelte Wesley. – Az embereink kint lapulnak a sötétben. Mindenütt ott lesznek a túszmentők. A lényeg, hogy olyan helyen akarok lecsapni rá, ahol nincsenek mások a közelben.

– Nyilván – mondtam.

Maier feszülten figyelt. – Hogyan jött rá, hogy az a nő ott a parkban a nővére? – kérdezte a szemembe nézve.

Gyorsan összefoglaltam, és hozzátettem még: DNS-sel fogjuk bizonyítani.

– Azzal ugyan nem, ha igaz, amit hallottam mondta. – Tudomásom szerint a hullaházban elvesztették a vérmintáját meg az ilyeneket.

– Ezt hol hallotta? – kérdeztem.

– Ismerek néhány tagot az ottaniak közül. Mármint az eltűnési osztályról.

– Azonosítani fogjuk – mondtam, figyelve az arcát.

– Szerintem nem egy nagy szerencse, ha sikerül mondta.

Frances Penn is hallgatta a beszélgetést. Éreztem, hogy mindketten ugyanarra a következtetésre jutottunk.

– Ezt miért mondja? – kérdezte a parancsnok asszony Maiért.

– Azért, ahogy ebben a mocskos városban ez az egész mocskos rendszer működik, azért. – Maier fokozatosan belelovallta magát. – Tegyük fel, hogy megcsípjük ezt a rohadtat. Megvádolják, hogy megölte azt a nőt, mert arra nincs elég bizonyíték, hogy elítéljék Davila meggyilkolása miatt. És itt, ebben az államban nincs halálbüntetés. Ha pedig a nőnek nincs neve, ha senki sem ismeri, a vád azzal is gyengébb lesz.

– Ez úgy hangzik, mintha maga ezt akarná mondta Wesley.

– Tudom. Azért hangzik úgy, mert ezt is akarom – felelte Maier.

Marino kifejezéstelen arccal nézte. – Az a görény a saját szolgálati revolverével ölte meg Davilát.

Ezért villamosszékben volna a helye.

– De még mennyire ott volna! – Maier állán kidudorodtak az izmok. – Megölt egy rendőrt. Egy piszkosul jó rendőrt, akire most megpróbálnak mindenféle mocskot rákenni, mert errefelé ez a divat, ha kötelességteljesítés közben meghal valaki. Mindenki spekulál… az emberek, a politikusok, a belső elhárítás. Mindenkinek van valami sejtése. Az egész világnak. Mindannyian jobban járunk, ha ez a tetű Gault Virginiában kerül bíróság elé, és nem itt.

Megint engem nézett. Már tudtam, mi történt Jayne vér- és szövetmintáival. Maier megkérte az orvos szakértői intézetben dolgozó nyomozókat, hogy meggyilkolt kollégájuk érdekében tegyenek meg valamit. Amit tettek, mélységesen elítélendő volt ugyan, mégsem igen tudtam kárhoztatni őket.

– Maguknál Virginiában van villamosszék, és Gault ott is követett el gyilkosságokat – folytatta Maier. – Mifelénk meg az a hír járja, hogy a

doktornő csúcstartó abban, hogy az ilyen szemeteket ráültesse a villanytrónra. Ha viszont ennek a mocsoknak az ügyét New Yorkban tárgyalják, maga nem fog tanúskodni. Jól gondolom?

– Nem tudom – feleltem.

– Látják? Nem tudja. Ez azt jelenti, hogy almás.

– Maier úgy nézett körül az arcokon, mint aki tudja, hogy érvelése cáfolhatatlan. – Ha itt most nem intézi el valamelyikünk, ennek a rohadtnak Virginiában a helye, villamosszékben.

– Maier nyomozó – mondta halkan a parancsnok asszony. – Szeretnék négyszemközt beszélni magával. Menjünk be hozzám.

Bementek a terem hátsó végében nyíló ajtón.

Tudtam, hogy Penn leveszi Maiért a feladatról, mert irányíthatatlanná vált. Valószínűleg fegyelmit indít ellene, és felfüggeszti.

– Menjünk – mondta Wesley.

– Megyünk – bólintott Marino. – Hamarosan már a tévében látnak minket. – Az irányítóhelyiségben körben elhelyezett monitorokra célzott.

Letettem a kabátomat és a kesztyűmet, és már épp oda akartam menni Lucyhoz, mikor nyílt a hátsó ajtó, és visszajött Maier. Gyors, hosszú léptekkel közeledett, míg oda nem ért hozzám.

– Tegye meg Jimbóért – mondta érzelmektől fűtött hangon. – Ne hagyja, hogy az a patkány megússza. – Nyakán kidagadtak az erek a mennyezetre nézett. – Bocsánat. – Pislogott, hogy visszatartsa könnyeit, láttam, hogy képtelen megszólalni. Felrántotta az ajtót és elment.

– Lucy! – szóltam.

A billentyűzetet kopogtatta, erősen koncentrált.

– Szia – mondta.

Odamentem hozzá, és megcsókoltam a feje búbját.

– Ülj le – mondta anélkül, hogy fölnézett volna.

Végignéztem a monitorokon. Nyilak jelölték a Manhattan, Brooklyn, Bronx és Queens felé tartó szerelvényeket, bonyolult hálózaton tüntették fel az utcákat, iskolákat és kórházakat. Minden meg volt számozva. Leültem Lucy mellé, aktatáskámból elővettem és föltettem a szemüvegemet.

Frances Penn odajött hozzánk. Feszültség tükröződött az arcán.

– Nem volt egy szívderítő élmény – mondta, s odaállt egészen mögénk a derékszíján lógó pisztoly csaknem érintette a fülemet.

– Mik ezek a villogó jelek? Olyanok, mint az elcsavarodott létrák –

mutogattam a képernyőre.

– Azok a vészfeljárók – felelte a parancsnok asszony.

– El tudná magyarázni nekem, mint csinálnak idelent? – kérdeztem.

– Lucy, ezt magára bízom – mondta a parancsnok asszony.

– Tulajdonképpen nagyon egyszerű – mondta Lucy sose hittem neki, mikor így kezdte. – Feltételezésem szerint Gault is nézegeti ezeket a térképeket. Én meg belepiszkálok egy kicsit, hogy azt lássa, amit láttatni akarok vele.

Rövid kopogtatás után a metróhálózat egy másik szakaszának térképe rajzolódott a monitorra: szimbólumokkal, sínek hosszú, egyenes vonalaival.

– Feltételezésünk szerint ezen az útvonalon jön mondta Lucy. – A logika azt súgja, hogy itt fog lemenni.

Lucy a bal oldali monitorra mutatott. – Ez a Természettudományi Múzeum állomása. Látod, három vészfeljáró van a Hayden Planetáriumnál, egy meg itt a Beresford-házaknál. De mehet kissé délebbre is, a Kenilworth-házak közelébe, hogy ott menjen le az alagútba. Ha metróra akar szállni, azt a peront választja, amelyiket akarja. A felszínen nem nyúltam semmihez – mutatta. – Sokkal fontosabb, hogy a másik végén zavarjuk össze, mikor a Bowerybe ér.

Gyorsan pörögtek az ujjai, s a monitorokon sorra új képek jelentek meg. Úgy tudta dönteni, mozgatni és manipulálni őket, mintha maketteket forgatott volna a kezében. A vele szemben lévő középső képernyőn egy négyzet világított.

– Úgy tippeljük, ez a járata – mondta Lucy. – Ez egy vészfeljáró ott, ahol a Fourth és aThird belefut a Bowerybe. – Mutatta is. – Itt, e mögött a nagy épület mögött… Ez a Cooper Union Foundation.

A mögöttünk álló Frances Penn mondta: – Azért gondoljuk, hogy arra fog jönni, mert valaki egy összehajtogatott alufóliát tett a fedlap és a keret közé, hogy könnyen ki lehessen emelni. És ugyanakkor ez van a legközelebb a gyógyszertárhoz. Az épület mögött van, egy olyan részen, amerre a kutya sem jár. Gyakorlatilag egy szemeteskonténerekkel teli sikátor. Úgy járkálhat benne ki-be, ahogy kedve tartja. Valószínűtlen, hogy akár fényes nappal is meglátná valaki.

– És van még valami – mondta Lucy. – A Cooper Square-en van egy híres zeneműbolt, a Carl Fischer-féle.

– Igen – vette át a szót Frances Penn. – Az egyik eladójuk emlékszik

Jayne-re, hogy december tájban időnként bejárt böngészni.

– Beszélt is vele valaki? – kérdeztem. Lehangolt a lelki szemeim előtt megjelenő kép.

– Csak arra emlékeznek, hogy a dzsesszkották érdekelték. A lényeg, hogy nem tudjuk, milyen kapcsolatai vannak Gaultnak a környéken. Lehet, hogy több, mint gondolnánk.

– Azt csináltuk – folytatta ismét Lucy – , hogy ezt a vészkijárót lezártuk. A rendőrök lezárták, annak annyi.

Megint begépelt valamit: a jel már nem világított, és ez volt odaírva mellé: Lezárva.

– Úgy néz ki, hogy itt el lehetne kapni – mondtam. – Nem a sikátorban kellene inkább lecsapni rá?

– Az is túlságosan közel van a forgalomhoz mondta a parancsnok asszony. – Ha pedig visszajut az alagútba, nagyon veszélyes lenne az üldözés, és lehet, hogy még akkor sem érjük utol. Érzésem szerint még nálunk is jobban ismeri a lenti útvonalakat.

– Értem – mondtam. – És ha nem ott, akkor hol?

– Mivel nem használhatja a kedvenc feljáróját, két lehetősége van. Választhat egy másikat, kissé északabbra, vagy megy tovább dél felé az alagútban, és a Second Avenue-i állomáson megy föl a felszínre.

– Úgy gondoljuk, nem a másik feljárót fogja választani – mondta Frances Penn. – Észre fogja venni, hogy az előkészített feljáróját lezárták, ha pedig a másikon megy föl, akkor elég sokáig kell az utcán tartózkodnia. És mivel minden bizonnyal tud a felvonulásról is, azt is tudja, hogy sok rendőr lesz a környéken. Elméletünk szerint tehát, amíg csak lehet, lent marad.

– Ez így tökéletes – mondta Lucy. – Tudja, hogy az állomást átmenetileg lezárták, és így senki sem látja majd, mikor az alagútból kijön a peronra. Ráadásul ott van közvetlenül a gyógyszertárnál, gyakorlatilag a tőszomszédságában. Fogja a pénzét, és ugyanazon az útvonalon visszamegy.

– Lehet hogy így lesz, lehet hogy nem – mondtam.

– A felvonulásról tud – erősködött Lucy. – Tudja, hogy a Second Avenue-i állomás le van zárva. Tudja, hogy az előkészített feljáróját is lezárták. Tud mindent, amit tudatni akarunk vele.

Kétkedően néztem rá. – Csak azt áruld el, miért vagy ennyire biztos

ebben.

– Belekotortam a rendszerbe, és ha mostantól bárki behívja azokat a fájlokat, abban a pillanatban jelez a gép.

– És ha valaki más hívja be?

– Úgy van megdrótozva, hogy más nem fér hozzá.

– Van itt még egy fontos dolog, Kay, amiről eddig nem beszéltünk – mondta Frances Penn. – Nézze ezt meg. – A hosszú asztalon egymás mellett álló monitorok felé intett. – Mutassa meg, Lucy.

Lucy beírt valamit… A monitorok felébredtek, mindegyik más-más metróállomást mutatott. Emberek siettek el a kamerák előtt, összecsukott esernyőket tartva a hónuk alatt, kezükben reklámtáskákkal: Bloomingdale, Dean DeLuca, Second Avenue Deli.

– Elállt az eső – mondtam.

– Ezt figyeld.

Lucy újabb parancsokat gépelt, szinkronizálta a zárt láncú tévét a számítógépes térképekkel: amit a kamera mutatott, azt a rajzrészletet mutatta a másik monitor.

– Lényegében most egy légiforgalmi irányító szerepét játszom – mondta Lucy. – Ha Gault valamilyen váratlan dolgot művel, rádión azonnal kapcsolatba lépek a szövetségiekkel meg a rendőrökkel.

– Ha például ne adj isten meglóg, és itt, errefelé beveszi magát a hálózat sűrűjébe – mutatta Frances Penn a képernyőn látható térképen – , Lucy rádión azonnal értesíti a rendőrséget, hogy az adott szakaszon mi van előttük: peron, vészkijárat, átjáró, jelzőtorony…

– Ez van tehát akkor, ha a pokol bugyraiban kell hajkurászni – mondtam. – Ez a legrosszabb eshetőség.

Frances Penn rám nézett. – Mi a legrosszabb, amire számíthatunk nála?

– Csak remélni merem, hogy azon már túl vagyunk – feleltem.

– Tudod, milyen telefonrendszere van a metrórendőrségnek? – kérdezte Lucy. – Képernyőérintésre működik. Ha a szám benne van a komputerben, a világ bármely pontjára telefonálhatsz. De a legjobb a 91 I-es. Ha valaki odafent ezt tárcsázza, akkor a hívás a New York-i rendőrség központjába fut be. Ha viszont az illető a metróból telefonál, az a hívás egyenesen a metrósokhoz megy.

– Mikor zárják le a Second Avenue-i állomást? – kérdeztem Frances

Pennt, s felálltam.

Az órájára nézett. – Nem egészen egy óra múlva.

– A szerelvények járnak majd? – kérdeztem.

– Természetesen. Csak ott nem állnak meg.

A Bűnözés Elleni Menet pontosan indult. Tizenöt egyházi közösség mellett számos férfi, nő és gyerek vonult az utcára annak érdekében, hogy visszakapja lakókörnyezetét. Az idő tovább romlott, hideg szelek sodorták a havat s kényszerítettek mind több embert taxiba vagy le a metróba, mert a gyaloglóshoz hideg volt.

Tíz perccel három előtt Lucyval és Frances Pennnel együtt az irányítóteremben ültem minden monitor, tévé és rádió be volt kapcsolva. Wesley egy sárga taxinak álcázott, rádiókkal és mindenféle megfigyelőeszközzel fölszerelt FBI-kocsival cirkált.

Marino a metrórendőrség és az FBI civil ruhás embereivel fent volt az utcán. A túszmentők a Dakotában, a gyógyszertárban és a Bleecker Streeten várakoztak. A fentiek pontos pozícióját nem ismertük, mivel, velünk ellentétben, ők nem álltak egy helyben.

– Miért nem jelentkezik már valaki? – morgott Lucy.

– Mert még nem látták – válaszolta a parancsnok asszony. Nyugodtnak, de ugrásra késznek látszott.

– A felvonulás már biztos megkezdődött – mondtam.

– A Lafayetten tartanak errefelé. – Frances Penn válaszolt.

Mindkettejükön fejhallgató volt, amelyek az irányítópulthoz voltak csatlakoztatva. Más-más csatornán működtek.

– Ez az! – Frances Penn kiegyenesedett ültében.

– Kiszúrták! Hetes peron – mondta Lucynak, akinek ujjai villámsebes táncba kezdtek. – Most lépett ki a szervizjárdáról. A park alatt futó alagútból jött.

A hetes peront egy fekete-fehér tévén láttuk. Figyeltük a hosszú, sötét kabátos figurát. Sapka ült a fején, orrán sötét szemüveg. A lábán bakancsot viselt. Megállt a peron végén, kissé távolabb a többi utastól. Lucy újabb térképet hívott a képernyőre.

Frances Penn rádiókapcsolatban maradt. Az utasok járkáltak, ültek, térképeket nézegettek, álldogáltak.

Sikoltó szerelvény futott be, lassított, majd megállt. Ajtók nyíltak. A fekete kabátos figura beszállt.

– Merrefelé megy? – kérdeztem.

– Délnek. Felénk- felelte kurtán, izgatottan Frances Penn.

– Ez az A vonal – mondta Lucy a monitorokat figyelve.

– Igen. – A parancsnok asszony beleszólt a rádióba. – Csak a Washington Square-ig mehet – mondta valakinek. – Ott át tud szállni az F-re, az egyenesen odaviszi a Second Avenue-ra.

– Útközben figyelünk minden állomást – mondta Lucy. – Lehet, hogy előbb száll ki. Ezt viszont csak olyan helyen teheti, ahol vissza tud jutni az alagutakba.

– Ezt kell tennie, ha a Second Avenue felé akar jönni – mondta a parancsnok asszony a rádióba.

Metróval nem jöhet ide, mert az most nem áll meg itt.

Lucy a zárt láncú tévé monitorait kapcsolgatta, gyors tempóban villantak fel az állomások képei, amelyeket a felénk tartó, de általunk nem látott szerelvényeknek érinteniük kellett.

– A Negyvenkettediknél nincs – mondta. – Nem látni a Penn állomáson és a Harmincharmadiknál sem.

Monitorok villantak fel s hunytak ki: peronokat mutattak és embereket, akik nem tudták, hogy figyelik őket.

– Ha maradt ugyanabban a kocsiban, akkor most a Tizennegyedik utcánál kell járnia – mondta Frances Penn.

Lehet, hogy ott volt, de ki nem szállt, legalábbis mi nem láttuk. Aztán hirtelen váratlan fordulatot vettek az események.

– Uram az egekben! – kiáltott fel Lucy. – A Grand Centralon van! Hogy a fenébe került ez oda?

– Valószínűleg már korábban kelet felé fordult, mint gondoltuk, és átvágott a Times Square-en mondta a parancsnok asszony.

– De minek? – kérdezte Lucy. – Ennek semmi értelme.

Frances Penn rádióján a kettes egységet, Benton Wesleyt szólította. Megkérdezte, hogy telefonált-e már Gault a gyógyszertárba. Eltartotta fülétől a fejhallgatóját, hogy mi is halljuk.

– Nem, még nem jött hívás – válaszolta Wesley.

– Most szúrtuk ki a monitoron. A Grand Centralon van.

– Hol?

– Nem tudom, miért ment arra, bár az is igaz, hogy nagyon sok útvonalon mehet. Bárhol, bármiért leszállhat.

– Én is ettől tartok – mondta Wesley.

– Dél-Carolinában mi újság? – kérdezte Penn.

– Minden tízes-négyes. A madár elrepült és leszállt.

Rachael Gault tehát feladta a pénzt. Vagy az Iroda. Figyeltük egyetlen fiát, aki ráérős léptekkel haladt az emberek között, akik nem tudták, hogy szörnyeteg jár köztük.

– Egy pillanat! – Frances Penn folytatta a rádióközvetítést. – Most van a Tizennegyedik utca és a Union Square sarkán, és délnek tart, egyenesen maga felé.

Az őrületbe kergetett, hogy nem foghatjuk el.

Hogy látjuk ugyan, de semmire sem megyünk vele.

– Úgy veszem észre, többször is átszáll – mondta Wesley.

– Beszállt egy kocsiba – mondta Penn. – Elindult a szerelvény. Máris figyeljük az Astor Place-t. Ez az utolsó megálló, ha nem akar túlmenni rajtunk és a Bowerynél kiszállni.

– Itt a szerelvény – mondta Lucy.

Figyeltük a monitorokat, de nem láttuk Gaultot.

– Valószínűleg a szerelvényen maradt – szólt a mikrofonba a parancsnok asszony.

– Elvesztettük – mondta Lucy.

Úgy váltogatta a képeket, ahogy egy ideges ember a tévécsatornákat. Gaultot sehol sem láttuk.

– Hogy az a…! – sziszegte Lucy.

– Hol lehet? – A parancsnok asszony sem értette.

– Valahol ki kell szállnia. Ha a gyógyszertárba megy, a Cooper Unionnál lévő kijárót nem használhatja. – Lucyra nézett. – De azért lehet, hogy megpróbálja. Kijutni viszont nem fog, mert az le van zárva. Lehet, hogy nem tudja.

– Tudnia kell – válaszolta Lucy. – Elolvasta az elektronikus üzeneteket, amiket küldtünk.

Tovább pásztázott, de még mindig nem láttuk Gaultot, és a rádió is néma maradt.

– A fene essen bele! – dühöngött Lucy. – Akkor a hatos vonalon ment. Nézzük meg még egyszer az Astor Place-en és a Lafayette-en.

Ez sem hozott eredményt.

Szótlanul ültünk egy ideig, néztük a néptelen állomásra szolgáló ajtót.

Fölöttünk emberek százai vonultak az eső áztatta utcákon, hogy kifejezésre juttassák: .torkig vannak a bűnözéssel. Az egyik metrótérképet kezdtem nézegetni.

Végül a parancsnok asszony szólalt meg. – A Second Avenue-nál járhat. Vagy előbb, vagy később szállt le, és a többi utat az alagútban gyalogolva teszi meg.

Rettenetes gondolat hasított belém. – Ezt itt is megteheti. Ez az állomás ugyan nincs olyan közel a gyógyszertárhoz, viszont mi is a hatodik vonalon vagyunk.

– Tényleg – fordult meg és nézett rám Lucy.

Csak egy macskaugrás innen a Houston.

– De ez az állomás le van zárva – mondtam.

Lucy megint kopogtatni kezdte a billentyűket.

Felálltam és a parancsnok asszonyra néztem. – Itt rajtunk kívül egy lélek sincs. Csak mi hárman vagyunk. Hétvégeken itt nem állnak meg a szerelvények. Nincs itt senki. Mindenki a Second Avenue-n meg a gyógyszertár körül van.

– Központi állomás a kettes egységnek! – szólt Lucy a rádió mikrofonjába.

– Kettes egység – hallatszott Wesley hangja.

– Minden tízes-négyes? Mert mi nem találjuk.

– Figyeljetek.

Kinyitottam az aktatáskámat, elővettem a pisztolyomat, csőre töltöttem és kibiztosítottam.

– Mi a tízes-húszasuk? – kérdezte rádión Frances Penn.

– A gyógyszertárnál szobrozunk.

Örült tempóban villogtak a monitorok, ahogy Lucy Gaultot kereste.

– Maradjanak vonalban. Maradjanak vonalban hallatszott Wesley hangja.

Aztán Marinóé is. – Úgy néz ki, kiböktük.

– Megvan? Látják? – kérdezte hitetlenkedve Frances Penn. – Hol?

– Most megy be a gyógyszertárba. – Ezt megint Wesley mondta. – Várjanak. Egy perc.

Csend, egy-egy sercenés. Aztán Wesley. – Most veszi föl a pénzt. Maradjanak vonalban.

Pattanásig feszült körülöttünk a némaság.

Három perc telt el, mire Wesley ismét jelentkezett. – Megy kifelé. Mihelyt lemegy, rárepülünk.

Maradjanak vonalban.

– Milyen ruhában van? – kérdeztem. – Biztos, hogy ez ugyanaz az ember?

Senki sem figyelt rám.

– Jézusom! – kiáltott fel hirtelen Lucy. A monitorok felé kaptuk a fejünket.

A Second Avenue-i állomás peronját láttuk: kommandósok robbantak ki az alagutak sötétjéből. A fekete ruhás, bakancsos figurák rohantak fölfelé az utcára vezető lépcsőn.

– Valami rosszul sült el – mondta Frances Penn.

Fönt kapják el!

Beszédhangok reccsentek a rádióban.

– Megvan!

– Menekülni próbál!

– Jól van, megvan a pisztolya. Megcsíptük.

– Megbilincseltétek már?

Sziréna vijjogott fel az irányítóteremben. A mennyezeti lámpák vörösen villogtak, az egyik számítógép képernyőjén pedig a 429-es szám pulzált ugyanilyen színben.

– Vészhelyzet! – kiáltott Frances Penn. – Lelőttek egy rendőrt! Megnyomta a rádiója segélykérő gombját! – Hitetlenkedve, megkövülten meredt a képernyőre.

– Mi van? – kiáltott a mikrofonba Lucy.

– Nem tudom! – recsegte Wesley. – Valami nem stimmel. Maradjanak vonalban.

– De nem ott! – kiáltotta a parancsnok asszony.

Nem a Second Avenue-ról jött az SOS! Ez a kód a képernyőn Daviláé!

– Daviláé? Jimmy Daviláé? – kérdeztem egészen belekábultam.

– Ö volt a négy-huszonkilences egység. Ez az száma, nem adtuk ki másnak. Itt villog az orrunk előtt!

A képernyőre tapadt a tekintetünk. A villogó vörös szám mozgott a komputer által felrajzolt hálón.

Megdöbbentett, hogy erre eddig senki sem gondolt.

– Mikor Davilát megtalálták, nála volt a rádiója? – kérdeztem.

Frances Penn nem reagált.

– Gaultnál van – mondtam. – Nála van Davila rádiója.

Wesley ismét jelentkezett. Ő nem tudhatott róla, milyen problémával kerültünk szembe. Nem tudhatott a segélyhívásról sem. – Nem biztos, hogy megvan – mondta. – Nem biztos, hogy őt kaptuk el.

Lucy feszült arccal nézett föl rám. – Carrie mondta. – Nem tudják, hogy őt vagy Gaultot fogták-e el. Megint egyformán öltözhettek.

A kis, ablaktalan irányítóhelyiségben, mindenkitől távol, szótlanul néztük a képernyőn mozgó vörös jelzést, mint közeledik felénk.

– Abban a déli alagútban van, amelyik egyenesen ide fut be – mondta a parancsnok asszony feszült hangon.

– Carrie nem kapta meg az üzeneteket, amiket küldtünk. – Lucy rájött.

– Hogyhogy Carrie? – kérdezte furcsa tekintettel Frances Penn.

– Ö nem tud a felvonulásról, se arról, hogy a Second Avenue-i állomás le van zárva – folytatta Lucy. – Valószínűleg megpróbálkozott a vészfeljáróval, de mivel az is le van zárva, ott nem tudott kijutni. Ezért maradt idelent, és azért mászkál idelent azóta, mióta a Grand Centralon észrevettük.

– Egyiküket se láttuk a közelebbi megállóhelyeken – mondtam. – És nem biztos, hogy Carrie az.

– Nagyon sok állomás van – mondta a parancsnok asszony. – Kijuthatott valamelyiken valaki, akit nem vettünk észre.

– Gault Carrie-t küldte maga helyett a pénzért mondtam percről percre idegesebb lettem. – Valahogy tud minden lépésünkről.

– A CAIN… – suttogta Lucy.

– Igen. És valószínűleg figyel.

A Bleecker Street-i megállót – ennek szolgálati helyiségében voltunk – zárt láncú tévé figyelte: három monitor mutatta három különböző irányból a peront és a forgókorlátokat. Az egyik monitor azonban sötét volt.

– Valami van az egyik kamera lencséje előtt.

– Korábban is ott volt? – kérdeztem.

– Mikor idejöttünk, még nem – felelte Lucy.

Bár ezt a mi megállónkat nem figyeltük, ez eszünkbe sem jutott.

A vörös szám lassan mozgott a tájékozódást segítő négyzethálón.

– Abba kell hagyni a rádiózást – mondtam Frances Penn-nek. – Neki is van rádiója. – Tudtam, hogy a képernyőn mozgó vörös szám Gaultot jelzi.

Nem volt kétséges előttem. – Hallja minden szavunkat.

– De miért világít még mindig a vészjelzés? – kérdezte Lucy. – Azt akarja, hogy tudjuk, merre jár?

Lucy arca olyan volt, mint aki transzban van.

– Lehet, hogy véletlenül nyomta be a gombot válaszolta a parancsnok asszony. – Ha valaki nem ismeri, nem tudhatja, hogy vészjelző. És nála nem is ad hangot.

Én azonban nem hittem, hogy itt bármi is a véletlennek volna tulajdonítható. Gault azért közeledik felénk, mert ide akar jönni cápaként úszik az alagút sötétjében. Anna jutott eszembe, és amit Gault hátborzongató ajándékairól mondott.

– Már majdnem elérte a jelzőtornyot – mutatta a képernyőn Lucy. – A szentségit! Közel van.

Nem tudtuk, mit tegyünk. Ha felszólunk Wesleynek, Gault meghallhatja, és eltűnhet az alagutakban. Ha nem szólunk, a katonák nem tudják, mi történik idelent. Lucy odament az ajtóhoz, s résnyire kinyitotta.

– Mit csinálsz? – kérdeztem csaknem sikoltva.

Gyorsan becsukta. – A női mosdó. A takarítónő hagyhatta nyitva. Az ajtó takarja a kamera látóterét.

– Láttál odakint valakit? – kérdeztem.

– Nem – felelte Lucy. Gyűlölet lobogott a szemében. – Ezek odafent azt hiszik, hogy elkapták. Honnan tudhatnák, hogy az nem Gault? Lehet, hogy nála van Davila rádiója. Én ismerem Carrie-t. Valószínűleg tudja, hogy itt vagyok.

Frances Penn feszült hangon megszólalt. – Az irodában van némi felszerelés.

Hátramentünk, be a szűk kis irodába, amelyben csak egy összevissza karistolt íróasztal, egy szék és egy lemezszekrény állt. Frances Penn kinyitotta a szekrényt, s kikapkodtuk a puskákat, lőszeres dobozokat és golyóálló mellényeket. Eltartott egy-két percig, és mire visszamentünk az irányítóba, Lucy eltűnt.

A monitorokra nézve valamilyen rebbenésszerű mozgást láttam a negyediken: a női mosdó ajtaja csukódott be. Az elektronikus térképen villogó vörös szám már egészen közel járt a megállóhoz. A szervizjárdán volt. Bármely pillanatban kibukkanhatott a peronra. Nyúltam a Browningomért, de nem volt ott a pulton, ahol hagytam.

– Elvitte a pisztolyomat – mondtam döbbenten.

Lucy odakint van. El akarja intézni Carrie-t!

Amilyen gyorsan csak tudtuk, betáraztuk a puskákat, de a mellények fölvételére már nem jutott idő. Hideg volt a kezem, a tenyerem izzadt.

– Föl kell szólni Wesleynek! – mondtam halálosan idegesen. – Valahogy hívja le őket!

– Nem mehet ki egyedül – mondta Frances Penn.

– Nem hagyhatom magára Lucyt.

– Megyek én is. Tessék, itt egy zseblámpa.

– Nem. Maga menjen segítségért. Hozzon le néhány embert.

Kirohantam. Nem tudtam, mi vár odakint, de az állomás kihalt volt. Mozdulatlanul, lövésre készen tartott puskával álltam. Észrevettem a mosdó melletti, zöld csempés falra szerelt kamerát. A peron üresen ásított. Egy közeledő szerelvény dübörgése hallatszott. Megállás nélkül rohant el mellettem, mivel szombaton itt nem kellett megállnia. Álmos, alvó, olvasó ingázók ültek benne, nemigen tűnhetett fel nekik egy magányos, puskás nő.

Arra gondoltam, hogy Lucy talán a mosdóban van, de ennek nem lett volna értelme, mivel az irányítóteremből közvetlenül is nyílt egy mosdóhelyiség. Kalimpáló szívvel tettem néhány lépést. Szinte harapott a hideg, és nem vettem kabátot. Egészen megmerevedtek a puskát szorongató ujjaim.

Némi megkönnyebbülés járt árt a gondolatra, hogy Lucy talán segítségért ment. Lehet, hogy csak becsukta azt az ajtót, és felrohant a Second Avenue-ra.

És ha nem?

Csak néztem a csukott ajtót, és nem akartam kinyitni.

Lépésről lépésre közelítettem, és nagyon szerettem volna, ha egy pisztoly van a kezemben. Szűk térségekben nehézkes a puska. Mire az ajtóhoz értem, már a torkomban dobogott a szívem. Megfogtam a kilincset, felrántottam az ajtót, és lövésre készen tartott puskával beugrottam. Az előtér, a mosdókagyló körüli rész üres volt. Semmi nesz. Benéztem a fülkék ajtaja alá, s a lélegzetem is elállt, mikor megpillantottam a kék nadrágot és a barna munkásbakancsot: nagyobb volt annál, mintsem női lehetett volna. Fém kondult.

Remegő kézzel tartottam a puskát, bekiabáltam: – Jöjjön ki, fölemelt

kézzel!

Egy nagy csavarkulcs csörömpölt a kőpadlón.

Egy overallos-kabátos karbantartó lépett ki a fülke ajtaján, úgy nézett ki, mint aki menten szívrohamot kap. Kidülledt szemmel nézett rám és a puskára.

– Én csak a vécét szerelem itten, nincsen nálam pénz – mondta rémülten, mereven magasba tartott kézzel.

– Maga egy rendőrségi akció kellős közepébe keveredett! – kiáltottam a mennyezet felé fordítva a csövet, és visszacsettintettem a biztosító reteszt.

Tűnjön innen!

Nem kellett kétszer mondanom. Nem kapkodta össze a szerszámait, a lakatot sem tette vissza az ajtóra, csak rohant föl a lépcsőn az utcára. Kimentem a peronra, ide-oda járkáltam. Megtaláltam mindhárom kamerát, s arra gondoltam, vajon lát-e most Frances Penn. Már épp vissza akartam menni az irányítóba, mikor a sötét alagútba nézve úgy rémlett, mintha hangokat hallanék. Hirtelen dulakodás, majd valami nyögésféle hallatszott. Lucy sikítozni kezdett.

– Ne! Ne! Neee!

A hangos pukkanás olyan volt, mintha egy vashordóban robbant volna valami. A hang irányában szikrák szökőkútja fröccsent, és az állomás lámpái hunyorogni kezdtek.

A sínek mentén nem volt világítás, nem láttam, mert a kezemben tartott lámpát nem mertem felkattintani. Tapogatózva lépkedtem a keskeny fémjárdán, és óvatosan leereszkedtem az alagútba vezető lépcsőn.

Zihálva araszoltam. Szemem lassanként hozzászokott a sötétséghez, de így is épp hogy csak ki tudtam venni a boltíveket, a korlátokat és a beugrókat, ahol a hajléktalanok ütötték fel tanyájukat.

Lépten-nyomon szemétbe botlottam visszhangzott, mikor egy-egy fém- vagy üvegtárgyba rúgtam.

Magam előtt, magasra emelve tartottam a puskát, hogy óvjam a fejem a sötétben nem látható kiszögellésektől és kiugró szerkezeti elemektől.

Bűz, ürülék és égő hús szaga csapta meg az orromat. Minél előrébb óvakodtam, annál jobban erősödött a szag, aztán hirtelen vonatzakatolás hallatszott, s egy motorvonat teliholdszerű fényszórója bukkant föl velem szemben. Temple Gault ott volt, alig négy-öt méterre előttem.

Bal kezével fojtófogásban tartotta Lucyt, a jobbal kést szegezett a torkának. Nem messze tőlük Maier hevert a sínek között a harmadik, áramvezető sínhez forrva, görcsbe merevült kezekkel, vicsorítva. A szerelvény a távolabbi sínpáron eldübörgött mellettünk, s megint sötétség borult ránk.

– Engedje el! – kiáltottam kissé bizonytalan hangon, és felkattintottam a lámpámat.

Gault hunyorgott, az arca elé tartotta a kezét.

Albinószerűen sápadt volt. Csupasz kezén jól körülírtan kirajzolódtak az izmok és az inak. A tőlem lopott bonckést szorongatta. Egyetlen gyors mozdulattal a csigolyákig átvághatta vele Lucy torkát.

Lucy dermedt rettenettel nézett rám.

– Magának nem ő kell. – Közelebb léptem.

Ne világítson az arcomba – mondta. – Tegye le.

Nem kapcsoltam ki a lámpát, csak letettem lassan a betonpárkányra, ahonnan csupán közvetett fényt adott, viszont pontosan belevilágított Maier megperzselt, véres arcába. Nem tudtam, miért nem teteti le velem Gault a puskát is. Lehet, hogy nem látja? Függőlegesen, csövével fölfelé tartottam. Alig kétméternyire voltam tőle. Cserepes volt az ajka, és hangosan szívogatta az orrát. Csont és bőr volt, öltözéke zilált nem tudtam megállapítani, hogy a kokainfogyasztás fel- vagy leszálló ágában van-e. Egy szakadt, kirepedezett, fekete bőrdzseki volt rajta, farmernadrág és bakancs. A dzseki hajtókájába tűzve ott volt az a kígyós-botos tű, amit néhány nappal karácsony előtt vásárolt Richmondban.

– Magának ő semmit sem jelent. – Még mindig remegett a hangom.

Gault rettenetes szeme összeszűkült. Lucy nyakán keskeny vércsík csurrant le. Még jobban megmarkoltam a puskát.

– Engedje el. Magának én kellek.

Fény villant a szemében, a félhomályban még hátborzongató kékségét is látni véltem. Hirtelen mozdult a keze, a harmadik sín felé taszította Lucyt. Előreugrottam, elkaptam Lucy pulóverét, magamhoz rántottam. Mindketten hanyatt estünk, a puska csörömpölve kiesett a kezemből: apró lángokat lobbantva és szikraesőt hányva ragadta magához az áramvezető sín.

Gault elmosolyodott, elhajította a bonckést, s láttam, hogy a Browningomat tartja a kezében.

Hátrarántotta a szánt, s két kézzel fogva a fegyvert, Lucy fejére célzott

vele. A Glockhoz volt szokva, s a jelek szerint nem tudta, hogy a Browningnak van biztonsági retesze is. Meghúzta a ravaszt, de semmi sem történt. Nem értette.

– Fuss! – kiáltottam Lucyra, és eltaszítottam magamtól. – Fuss!!!

Gault megint csőre töltötte a már csőre töltött pisztolyt, és dühödten megrántotta a ravaszt. A pisztoly azonban a kettős töltés miatt beszorult.

– Fuss!!! – sikoltottam.

A földön feküdtem s nem próbáltam menekülni, mert úgy gondoltam, Gault nem veti magát Lucy után, amíg én ott vagyok. Rángatta a szánt, rázta a pisztolyt, Lucy pedig botladozva, zokogva belerohant a sötétségbe. A bonckés ott hevert a harmadik sín mellett, nyújtózkodtam, hogy elérjem közben egy patkány futott át a lábamon, és összevissza vágtak a törött üvegek szilánkjai. A fejem veszedelmesen közel került Gault bakancsához.

Nem tudta működésre bírni a pisztolyt. Megfeszültek az izmai. Ereztem, mire gondol, és megmarkoltam a kés acélnyelét. Tudtam, mire képes Gault a bakancsos lábával, de nem volt időm felpattanni térdeltemből, hogy elérjem a mellét vagy a nyakát. Fölemeltem a kést, és a rúgni készülő Gault combjának belső oldalába döftem, s két kézzel akkorát rántottam a pengén, amekkorát csak tudtam. Felordított.

Kirántottam a pengét, vér fröccsent az arcomba, ahogy az átvágott, vastag érből kipumpálta a szíve.

Félreugrottam, mert tudtam, hogy a kommandósok már biztosan célba vették, és csak a megfelelő pillanatra várnak.

– Megdöfött – mondta Gault gyerekes hitetlenkedéssel. Előrehajolva, döbbenten nézte a combjára szorított ujjai közül feltörő vért. – Ez nem áll el. Maga orvos. Állítsa el!

Csak néztem. A sapka ellenére is láttam, hogy leborotválta a koponyáját. Halott ikertestvére jutott eszembe, s Lucy nyaka. Az állomás felől kettős puskadörrenés hallatszott, s Gault leesett a sínek közé, oda, ahová csaknem letaszította Lucyt. Szerelvény közeledett. Nem mozdultam, hogy segítsek. Elindultam az állomás felé, nem is néztem vissza.

Hétfőn az első helikopterrel felszálltunk: Lucy, Wesley és én. New Yorkot elhagyva, elrepültünk Westchester sziklái és udvarházai fölött, végül elértük a kopár, viharvert Hart-szigetet, amely egyetlen turistatérképen sincs feltüntetve. Egy öreg börtönépület romjai közül enyhén roskatag kémény emelkedett ki. Körberepültük az ingyentemetőt elítéltek és őrök követték

tekintetükkel, hogyan berregünk a borús délelőtti égbolt alatt.

A Belljet Ranger olyan alacsonyra ereszkedett, amennyire csak lehetett, de nagyon nem szerettem volna leszállni: nem volt kedvem ezeknek az embereknek a közelébe kerülni. Fehér fogakként meredeztek a sírkövek a gyér fűben, középen egy szikladarabokból kirakott kereszt feküdt. A kibontott sír mellett egy nyitott platós teherautó állt, a gödörből akkor emelték ki az új fenyőfa ládát.

A lentiek megálltak, fölnéztek a gépre, amely még az általuk jól ismert goromba szeleknél is erősebbet kavart. Lucy meg én a helikopter hátsó ülésén ültünk, egymás kezét fogva. A téli ruhájukba bugyolált rabok nem integettek. Egy rozsdásodó kishajó ringott a közelben a vízen, várva, hogy átvihesse még egy utolsó vizsgálatra a koporsót. Gault nénje ma átkel a vízen. Jayne végre hazatér.